

Σχεδιάγραμμα ερευνητικής εργασίας 1^{οο} τετραμήνου στο μάθημα της «Λογοτεχνία και θεάτρο» της Α' Λυκείου, για το σχολικό έτος 2011 – 2012.

(Υπεύθυνοι καθηγητές: κ.Θεοδώρου Κωνσταντίνος, κ.Μέρμηγκα Αφροδίτη)

Εισαγωγή:

Ένα από τα κοινά γνωρίσματα όλων των πολιτισμών κι όλων των εποχών είναι η αφήγηση ιστοριών.

Μέσα από αυτές μία φυλή ή ένας πολιτισμός γνωρίζει το *παρελθόν* του, την *κληρονομιά* του, αλλά και τα **προβλήματα** και τα **αδιέξοδα** που του κληροδοτούν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η γνωστή σε όλους μας *Ιλιάδα*: Στον ελλαδικό χώρο, ο κόσμος μάθαινε για τον ηρωισμό των προγόνων του, αλλά και για τα λάθη και τα αδιέξοδά τους, όπου, στο όνομα της *ομορφιάς* ή της *υστεροφημίας*, οι άνθρωποι ήταν ικανοί να εγείρουν μεγάλη καταστροφή. Ακόμα και σήμερα έχουμε να διδαχθούμε χαρακτηριστικά του τόπου και του εαυτού μας μέσα από αυτό το μεγάλο έργο. Όπως για παράδειγμα είναι η έλλειψη εσωτερικών κριτηρίων σε σχέση με τον εαυτό μας, που κάνει την αυτοκριτική μας να προέρχεται μόνο από τη γνώμη του κόσμου και τα μεγάλα ιδανικά ή τα κοινωνικά πρότυπα.

Ύστερα ερχόταν το *θέατρο* που πήρε τους προβληματισμούς και τα αδιέξοδα της κληρονομιάς και μέσα από την *παραστατικότητα* του έδειξε τη *ζωντάνια* αυτών των ερωτημάτων μέσα στην *καθημερινότητά* μας. Εξού κι η τραγωδία: Τι θα απογίνει με τους ηττημένους; Τι παθαίνουν οι νικητές;... **Χρειαζόταν** η κοινή γνώμη **να αναγνωρίσει** τα προβλήματά της, ώστε να μπορέσει κάποτε να τα αντιμετωπίσει κι όχι να εθελουφλεί, όπως βλέπουμε συχνά να γίνεται σε κοινωνίες, όπου δεν υπάρχουν εκφραστές του πνεύματος της εποχής και του τόπου και όπου ο κάθε λαοπλάνος μπορεί να ισχυριστεί όποια εικόνα θέλει για την εποχή του και την κοινωνία του.

Εκεί χρειάζεται η καλή λογοτεχνία και το καλό θέατρο: Να *απενοχοποιήσει* τον άνθρωπο από το παρελθόν και την κληρονομιά του, να του δείξει τα καλά του και να του φανερώσει ποια εμπόδια μπορεί να αντιμετωπίσει στην πορεία του προς το *παρόν* και το *μέλλον* του, αν δεν αντιμετωπίσει κάποιες παραμέτρους. Όπως πχ. η σημερινή υπερεξέλιξη των τεχνολογικών μέσων, όπου, αν την ακολουθήσεις απερίσκεπτα, κινδυνεύεις να επωμιστείς τέτοιες ποσότητες άγχους κι ανασφάλειας, ώστε να πιστέψεις ότι προτεραιότητα είναι η τεχνολογία και να την ειδωλοποιήσεις, ξεχνώντας έτσι την *ανθρώπινη σου φύση* και τον ρόλο της *δημιουργικότητάς σου* και υπερτιμώντας την τεχνική κατάρτιση. Από την άλλη, αν την αρνηθείς εξ ολοκλήρου, σαν κίνηση προς το μέλλον, κινδυνεύεις να φτάσεις στο φανατισμό και στην πρόληψη έναντι στην *εξέλιξη* και στην *ανάδειξη* νέων δυνατοτήτων για τον άνθρωπο.

Βλέπετε λοιπόν, ότι και μέσα από αυτό το παράδειγμα, πολλά ερωτήματα έχουν τη **σχετικότητα** τους: Δεν μπορούμε να διαλέξουμε το ένα ή το άλλο, σαν να είναι multiple choice επιλογές σε τεστ. Χρειαζόμαστε να αποδεχτούμε τη «ζωντάνια» του προβλήματός μας, τον ρόλο του δηλαδή μες την καθημερινή μας ζωή, που μας αναστατώνει, που μας κάνει να φαινόμαστε κωμικοί και περίεργοι καμιά φορά, αλλά ταυτόχρονα, που μας δίνει τη δυνατότητα να *βλέπουμε τον εαυτό μας* κι όχι να τον τυποποιούμε για να βρίσκουμε προσωρινές λύσεις.

Αυτή την κίνηση της *σχετικοποίησης* και της *ζωντάνιας* των πραγμάτων και των καταστάσεων περιγράφει πολύ καλά η παγκόσμια λογοτεχνία και παρασταίνει το θέατρο αντίστοιχα. Σε αυτόν τον βαθμό συνεργάζονται μεταξύ τους κι από το ένα πηγαίνουμε στο άλλο.

Στην λογοτεχνία, συνήθως ο άνθρωπος αντιμετωπίζει την κληρονομιά του, τα χαρακτηριστικά της, τα ήθη και τα έθιμά της, τον κόσμο με όλα τα ελαττώματά του, δηλαδή το παρελθόν του κι απ' την άλλη, αντιμετωπίζει το μέλλον, τις εξελίξεις, τους προβληματισμούς, που τον σπρώχνουν σε άλλες κατευθύνσεις.

Το θέατρο συνήθως, αντιμετωπίζει αυτά τα προβλήματα στο παρόν, στο εδώ και στο τώρα, στις δυο ώρες που μοιραζόμαστε με το κοινό.

Μόνο σχετικά πρόσφατα έγινε στη λογοτεχνία μια στροφή προς το εδώ και το τώρα, με το έργο του Μαρσέλ Προυστ, όπου στην οχτάτομη συλλογή του «Αναζητώντας τον χαμένο χρόνο» προσπαθεί να περιγράψει τις εμπειρίες που ζει στις διάφορες στιγμές, βλέποντας ότι αυτές είναι στενά συνδεδεμένες με το παρελθόν και το μέλλον του, παίρνουν χρώμα και υπόσταση από αυτά τα δύο. Μέσα από αυτά τα δύο προσπαθεί να καταλάβει το παρόν.

Αντίστοιχα και στο θέατρο: Μια αφήγηση στη σκηνή, που περιλαμβάνει την εξιστόρηση γεγονότων σε άλλο χωροχρόνο ή παράλληλο προς αυτόν που διαδραματίζεται επί σκηνής, μπορεί να είναι πολύ γοητευτική προς το κοινό, γιατί το αποστασιοποιεί από τα γεγονότα του παρόντος του και το κάνει να ταξιδέψει στο τώρα.

Αυτά τα δύο «είδη» λοιπόν, ενώνουν τις δυνάμεις τους, ενώνουν τους χρόνους τους, βλέπουν τα κοινά τους, συλλέγουν το ποικιλόμορφο υλικό τους και το «πέραςμα» από το ένα στο άλλο γίνεται με μεγάλη ευκολία, ποικιλομορφία και ζωντάνια.

Κοινά τους χαρακτηριστικά, δηλαδή η *αισθητική τους βάση*: Το χιούμορ (γιατί μέσα από αυτό – είτε λέγεται *Αίσωπος*, είτε *Θερβάντες* – μπορούμε να δούμε την ανθρώπινη φύση και να γελάσουμε με τα πάθη της, να την αγαπήσουμε και να την αποδεχτούμε), η περιπέτεια (ποιο άλλο μέσο μπορεί να μας συνεπάρει τόσο που να συμμετέχουμε με τον ήρωα), ο τρόμος (που αλλού μπορούμε να δούμε τους φόβους μας, χωρίς να τρομάξουμε και να καταλάβουμε τη λειτουργία τους), η πάλη μεταξύ καλού και κακού (έντονα φαίνεται αυτό με τις αστυνομικές ιστορίες, όπου το ένα μπλέκεται με το άλλο κι όσο το μυστήριο παραμένει, τόσο μεγαλώνει η αίσθηση για να καταλήξουμε στο συμπέρασμα) κι η άμεση απεύθυνση προς το κοινό ή τον αναγνώστη (οι λεγόμενες αναφορικές ιστορίες, όπως τις ονομάσαμε, γιατί αναφέρονται κάπου.)

Εδώ τελειώνει αυτή η λίγο εκτενής εισαγωγή: Μας ενδιαφέρει η πορεία του ανθρώπου μες την ιστορία του και την καθημερινότητά του από το απόλυτο στο σχετικό, από το άδηλο στην έκφραση των ερωτημάτων του και των προβληματισμών του.

Στις εργασίες που ακολουθούν θα συλλέξουμε ό,τι έχουμε κάνει καθ' όλη τη διάρκεια του τετραμήνου για να δούμε ποια είναι η συγκομιδή μας.

A. Θα μιλήσουμε για **παρατήρηση** και **κριτική** (τις προσωπικές σας παρατηρήσεις και την κριτική σας πάνω στα πρώτα μας μαθήματα και στα βίντεο που είχατε να δείτε).

B. Θα μιλήσουμε για **περιγραφή** κι **ερμηνεία** (σε σχέση με τα κείμενα που γράψατε μέσα στην τάξη.)

Γ. Θα μιλήσουμε για **ανάγνωση** (θα διαβάσουμε ένα δημιούργημα άλλου καλλιτέχνη και θα το αποδώσουμε «διαβάζοντάς» το με τον τρόπο μας, βασισμένο πάνω στο κείμενό του και στις δημιουργική δυνατότητά μας.)

Δ. Θα μιλήσουμε για **ανάλυση** (θα μάθουμε τη διαδικασία της ανάλυσης, προσεγγίζοντας ένα κομμάτι από τα βιβλία που διαβάσατε).

Ε. Και τελειώνοντας θα μιλήσουμε για **Σύνθεση** (θα περιγράψουμε τη διαδικασία της σύνθεσης μέσα από την εμπειρία της παράστασής μας.)

Θα ήθελα επίσης να σας επισημάνω ότι μέσα από αυτή τη διαδικασία πήραμε μία γεύση της λογοτεχνίας και του θεάτρου. Είδαμε έναν τρόπο να **προσεγγίζουμε τα εκφραστικά τους μέσα** και θεωρητικά. Δεν πάει να πει ότι αυτός είναι ο μόνος τρόπος ή ότι τα καταλάβαμε όλα . Το σημαντικό είναι ότι κάναμε λίγα βήματα στο κοινό τους μονοπάτι. Απ' την άλλη, για να μην αισθανόμαστε τελείως χαμένοι κι ότι το μονοπάτι είναι μακρύ κι ατελείωτο, προσθέτουμε: **Το μονοπάτι αυτό, απ' ότι καταλάβατε και μέσα από την ατομική και συλλογική σας δουλειά, είναι προσωπικό.** Ανοίγει όσο του δίνεις υλικό. Και ξεδιπλώνεται σιγά σιγά στο συνειδητό μας κομμάτι. Αυτή η ανακάλυψη μπορεί να είναι το κέρδος μας.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΟΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ:

Α. Μέσα από τις ασκήσεις που κάναμε στα πρώτα μαθήματα (*ισορροπία πάνω στον ήχο, συνωμοσία, ροή, παιχνίδια επινοητικότητας και φαντασίας*) και με βάση τις σημειώσεις στα ημερολόγιά σας, θέλω να μου καταγράψετε τις εμπειρίες σας.

1. Πως σας φάνηκαν οι ασκήσεις κι αυτά που μάθαμε μέσα από αυτές και που νομίζετε ότι μπορούν να σας χρησιμεύσουν στη θεατρική διαδικασία;

(Αν κάποιος πιστεύει ότι δεν μπορούν να του χρησιμεύσουν πουθενά, μπορεί να το αναφέρει ελεύθερα. Κι αν θέλει, μπορεί να προτείνει τι νομίζει ότι μπορεί να του χρησιμεύσει, **με βάση τον προβληματισμό του**, ώστε να παίξει θέατρο. Κάθε πρόταση είναι δεκτή κι ακούγεται από τη στιγμή που δεν υπάρχει ένας μόνο δρόμος για να μπει στις τέχνες. Μέσα από τα παραδείγματα που δώσαμε στα πρώτα μαθήματα, θέλαμε απλώς να κάνουμε **αισθητούς** κάποιους **παράγοντες** που παίζουν ρόλο στη θεατρική διαδικασία.)

2. Αναφέρατε τις κριτικές σας για τα αποσπάσματα βίντεο που σας δόθηκαν και τι από τα εκφραστικά μέσα που χρησιμοποιεί κάθε ένας από αυτούς τους καλλιτέχνες θα θέλατε να κρατήσετε ή να δείτε σε μια θεατρική παράσταση: (Μπορείτε να γράψετε ελεύθερα τι θέλετε εσείς να δείτε κι όχι απαραίτητα να δικαιολογήσετε τις αισθητικές επιλογές του καλλιτέχνη.)

B. Συμπληρώσατε το συνειρμικό σας κείμενο ή το κείμενο για τα όνειρα και τους εφιάλτες και την ανάλυσή σας.

Γ. 1. Δοκιμάζουμε τώρα κάτι άλλο: Να περάσουμε το συνειρμό μας μέσα από το κείμενο ενός άλλου: Ερμηνεύσατε δηλαδή, όπως κάνατε για το δικό σας κείμενο, το κείμενο ενός άλλου συγγραφέα φράση τη φράση, με προσεκτική περιγραφή, σε περίπτωση που δεν βγάξετε άμεσα ερμηνεία. Αν για κάποια φράση δεν βγάλετε κάτι, μπορείτε να την παραλείψετε.

Μικρό βιεννέζικο βαλς

(του Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα)

Λοιπόν, στη Βιέννη είναι δέκα όμορφες γυναίκες.

Ένας ώμος που ο θάνατος έρχεται να κλάψει,

ένα κτήριο με 900 παράθυρα

ένα δέντρο όπου τα περιστέρια πηγαίνουν να πεθάνουν

κι ένα κομμάτι που σχίστηκε από το πρωινό

και κρέμεται παγωμένο στη γαλαρία...

Αι, αι, αι

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,

με το κροτάλισμα στα σαγόνια του.

Σε θέλω, σε θέλω, σε θέλω,

μαζί με την πολυθρόνα και το βιβλίο του θανάτου,

στη σπηλιά στην άκρη του κρίνου,

Σε έναν διάδρομο που η αγάπη ποτέ δεν ήταν,
Σε ένα κρεβάτι όπου ιδρώνε το φεγγάρι,
με ένα κλάμα γεμισμένο με πατημασιές και άμμο...

Αι, αι, αι,

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,
πάρε τη ραγισμένη αξία του στο χέρι σου.

Αυτό το βαλς, αυτό το βαλς, αυτό το βαλς
με την δικιά του ανάσα,
με το κονιάκ και το θάνατο,
που σέρνει την ουρά του στη θάλασσα.

Στη Βιέννη υπάρχουν τέσσερις καθρέφτες , όπου παίζει το στόμα σου με την ηχώ.

Ένα κομμάτι "θάνατος" για πιάνο, που βάφει τα αγόρια μπλε.

Ω, ποιος είναι αυτός που ανεβαίνει στην εικόνα σου
με ένα στεφάνι φρεσκοκομμένα δάκρυα;

Αι, αι, αι,

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,
πέθαινε εδώ και χρόνια.

Υπάρχει και μια σοφίτα όπου παίζουν τα παιδιά,
όπου πρέπει σύντομα να ξαπλώσω μαζί σου,
σε ένα όνειρο με ουγγρικά φαναράκια,

στην ομίχλη ενός γλυκού απογεύματος.

Και θα δω τι έχεις αλυσοδέσει πάνω στη θλίψη σου,

όλα τα πρόβατά σου και τα κρίνα σου από χιόνι

Αι, αι, αι,

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,

με το «Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ, ξέρεις!»

Και θα χορέψω μαζί σου στη Βιέννη ,

Θα φοράω μια μεταμφίεση του ποταμού,

με τον υάκινθο άγριο στον ώμο μου,

το στόμα μου με την αίσθηση των ποδιών σου.

Και θα θάψω την ψυχή μου σε ένα λεύκωμα,

με τις φωτογραφίες εκεί και τα βρύα

και θα αποδώσω στην πλημμύρα της ομορφιάς σου

το φτηνό μου βιολί και το σταυρό.

Και θα με παρασύρεις στο χορό σου,

στις λίμνες που σηκώνεις στον καρπό σου.

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,

Είναι δικό σου τώρα. Είναι όλο αυτό που είναι.

2. Περνάμε σε ένα μικρό θεατρικό κείμενο του ίδιου συγγραφέα, για να περάσουμε τον συνειρμό μας μέσα από μία παράσταση και να τη σκηνοθετήσουμε. Γράψατε μέσα από μια μικρή σκηνοθεσία τι μπορείτε να καταλάβετε μέσα από αυτό το κείμενο. Τι μπορεί να συμβαίνει. Μείνετε προσεκτικοί στο κείμενο και στις παρατηρήσεις σας:

Διάλογος δύο σαλιγκαριών:

(του Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα)

Άσπρο σαλιγκάρι: (Σιωπή.) (Μια δεσποινίδα με ομπρέλα ηλίου από δαντέλα, έρχεται μετρώντας τα βήματά της. Φτάνοντας στο ρυάκι διστάζει. Μετά πηδά.)

Μαύρο σαλιγκάρι: (Σιωπή.) (Ο αρουραίος έχει διασχίσει το ποτάμι. Ο κακός αρουραίος. Ο αρουραίος που τρώει τις τρυφερές ριζούλες.)

Άσπρο σαλιγκάρι: (Σιωπή.) (Η δεσποινίδα συμβουλευέται τη μυρωδιά του μαραθου. Το σούρουπο, χωρίς επιδέξιες σχέσεις, πέφτει στο λόφο του ορίζοντα.)

Μαύρο σαλιγκάρι: (Σιωπή.) (Ο αρουραίος γυρνάει στα βατόμουρα. Μια σκοτεινή φωνή γοητεύεται προφέροντας αυτή τη λέξη: "Βατόμουρα, βατόμουρα, βατόμουρα!")

Άσπρο σαλιγκάρι: (Σιωπή.) (Η δεσποινίδα κάθεται στην πράσινη όχθη. Έχει βγει μόνη της γιατί δεν θυμάται την ύπαρξη αρουραίων.)

Μαύρο σαλιγκάρι: (Τρομαγμένο.) (Στο βαθύ και ήσυχο μέρος του ποταμού - χωρίς καμία πτυχή - αναμειγνύεται σταθερά ένα μεγάλο σύννεφο. Ο αρουραίος πηγαίνει προς αυτήν σαν πουλί. Ο κακός αρουραίος. Ο κύριος θα έπρεπε να είχε συναινέσει σ' αυτήν την κατάχρηση.)

Μαύρο σαλιγκάρι: (Σιωπή.) (Σε κανέναν δεν αρέσει το βιβλίο που διαβάζει η δεσποινίδα. Είναι χαζή. Δεν καταλαβαίνει ότι οι λόφοι του από ζάχαρη είναι γεμάτοι μερμήγκια.)

Μαύρο σαλιγκάρι: (Αποχωρεί.)

Άσπρο σαλιγκάρι: (Στο ύψος του μαραθου.) Αχ!

Τέλος

Δ. Ένα γεγονός στη λογοτεχνία είναι συνήθως μια σκηνή στο θέατρο. Κάτι που συμβαίνει και μπορεί να περιληφθεί σε μια ενότητα.

1. Διαλέξατε ένα γεγονός μέσα από το βιβλίο που είχατε να διαβάσετε και περιγράψτε τι συμβαίνει σε αυτό αναλυτικά και καθαρά.

2. Ύστερα δείτε από ποιες άλλες σκηνές ή γεγονότα πλαισιώνεται. Δηλαδή τι ήταν πριν και τι μετά από αυτό.

3. Πως δικαιολογείται η θέση του σε εκείνο το σημείο στο έργο; Γιατί, κατά τη γνώμη σας, ο συγγραφέας επέλεξε να το βάλει σε αυτή τη θέση στο σύνολο του έργου; Τι εντύπωση σας καλλιεργεί αυτή η σκηνή σε αυτό το σημείο;

(Με αυτά τα ερωτήματα μπαίνουμε στη βάση της ανάλυσης ενός κειμένου, που είναι η τοποθέτηση της αντίληψής μας μέσα σε αυτό. Στο να καταλάβουμε, δηλαδή, πέρα από την εντύπωση της σκηνής, το λόγο που επέλεξε ο συγγραφέας για να υπάρχει αυτή η σκηνή σε σχέση με το σύνολο του έργου του. Έτσι πολλές φορές μας γίνεται ξεκάθαρο το συνολικό σχέδιο του έργου.)

Ε. Γράψατε μια μικρή περιγραφή της εμπειρίας σας μέσα από τη θεατρική διαδικασία και την ολοκλήρωσή της σε παράσταση. Ποια προβλήματα αντιμετωπίσατε; Τι λύσεις δώσατε; Τι σκέφτεστε για την παράστασή σας;
(Από 3 μέχρι 5 παραγράφους. Όποιος θέλει μπορεί να τις ξεπεράσει.)

3. Ακολουθούν οι απαντήσεις των μαθητών:

Βαρουζάκη Σίσσυ:

A.1.:

Οι ασκήσεις που κάναμε στην τάξη ήταν πραγματικά ιδιαίτερες. Δεν είχα φανταστεί ποτέ ότι γίνεται να οργανωθεί μία ομάδα μέσα από παιχνίδια και διασκεδαστικές ασκήσεις. Όμως πλέον μπορώ να πω πως γίνεται και μάλιστα πολύ πιο εύκολα και ευχάριστα από ότι με κάποιον άλλο τρόπο. Αυτό που με εντυπωσίασε περισσότερο είναι ο τρόπος με τον οποίο μπορεί να πραγματοποιηθεί ο συντονισμός μίας ομάδας μέσα από αυτού του είδους τις ασκήσεις. Για παράδειγμα η άσκηση που κάναμε στην οποία σκοπός ήταν να αλλάξουμε θέσεις με απόλυτη ησυχία στην αρχή ήταν αποτυχημένη. Έπειτα από αρκετές προσπάθειες όμως, η άσκηση γινόταν με μεγάλη επιτυχία. Ήταν θέμα συντονισμού και συνεργασίας μεταξύ όλων. Ο καθένας έπρεπε να είναι συντονισμένος με τον διπλανό του και όλους όσοι βρίσκονταν γύρω του και έτσι γινόμασταν ένα σύνολο που εργαζόταν και πραγματοποιούσε με επιτυχία έναν στόχο. Επίσης, τα παιχνίδια επινοητικότητας και φαντασίας αποδείχθηκαν απαραίτητα για τη συγγραφή των θεατρικών μας κειμένων. Μάθαμε πώς να συνδυάζουμε τις σκέψεις και τις ιδέες του ενός με τα άλλα μέλη της ομάδας κάτι που ήταν ιδιαίτερα σημαντικό για την παράστασή μας.

A.2.:

Βίντεο Michael Courtemache

Γίνεται αμέσως φανερό πως είναι ένας απίστευτα ικανός μίμος με τεράστιο ταλέντο. Είναι εντυπωσιακός ο τρόπος που προσποιείται πως χορεύει κλακέτες. Επιπλέον δεν χάνει σε κανένα σημείο τη ζωντάνια και την ενέργεια του, δηλαδή δεν αφήνει καθόλου κενά στην παράστασή του, με σκοπό οι θεατές να μένουν προσηλωμένοι.

Mel Blanc's

είναι μεγάλο ταλέντο. Έχει την ικανότητα να μιμείται τις φωνές διαφόρων ηρώων Looney Tunes και μάλιστα χωρίς τη χρήση ή τη βοήθεια τεχνολογίας.

Robert Wilson Hamlet

είναι φανερά ικανότατος ηθοποιός αφού κατάφερε να δημιουργήσει μία παράσταση με πολλές δυσκολίες και να τη φέρει στα μέτρα του. Η παράσταση έχει πολλούς και μεγάλους μονολόγους και διαλόγους. Ακόμη, είναι πολύ ενδιαφέρον το ότι υποδύεται και τα δυο φύλα, άντρες και γυναίκες.

Αρης Ρέτσος

διαβάζει Οδύσσεια μία ραψωδία. Παρά το γεγονός ότι η ερμηνεία του δεν είναι απόλυτα ολοκληρωμένη μέσα από τον τρόπο που αφηγείται τη ραψωδία μας μεταφέρει στο αρχαίο θέατρο και την εποχή της Οδύσσειας.

Opening to the fog

έχουμε αφήγηση ιστορίας τρόμου με παραστατικότητα. Ικανότητα να μεταφέρει τον τρόπο χωρίς την ύπαρξη των εφέ.

B.:

Η κόκκινη κιμωλία έπεσε και έγινε θρύψαλα. Η σκόνη που βγήκε ήταν άσπρο χρώμα και ξαφνικά έγινε χιόνι το οποίο έλιωσε γρήγορα. Το νερό εξαφανίστηκε και το ξύλο φούσκωσε καθώς το απορρόφησε. Ο σκύλος χοροπηδούσε και έσπασε το ξύλο και έπεσε κάτω. Έφτασε όμως στη Βραζιλία μέσα στο καρναβάλι. Άρχισε να περπατάει χαμένος και του πάτησαν το ένα πόδι. Γρήγορα κατάλαβε ότι έπρεπε να χορέψει και γι' αυτό άρχισε να χτυπάει τα πόδια του. Όταν χτύπησε και τα δύο του πόδια ταυτόχρονα στον δρόμο μεταμορφώθηκε σε παρτενέρ μίας κοπέλας που χόρευε σάμπα. Μετά συνέχισε στον δρόμο μέχρι το τέλος του καρναβαλιού και βρέθηκε μαζί με την κοπέλα σε ένα σκοτεινό γκαράζ. Εκεί το μόνο που έβλεπε ήταν κάτι που έλαμπε. Ήταν μία πάρα πολύ παλιά κόκκινη καρέκλα σπασμένη με ένα φως πάνω της. Την σήκωσε και την έσπασε σε πολύ μικρά κομμάτια και ξαφνικά έγινε ένα πανάκριβο αυτοκίνητο. Μπήκε μέσα και ταξίδεψε για 5 λεπτά και έφτασε στην Ουρουγουάη. Βρήκε εκεί μία μικρή περσική γάτα που την πήρε μαζί του. Μόλις κατάλαβε ότι την αγαπούσε έγινε κι αυτός γάτος. Μία ξανθιά κοπέλα μάζεψε και τα δύο γιατί και τα βάφτισε Μπρίζο και Φέτα. Μπήκε στο αεροταξί που είχε φωνάξει και πήγαν στην Αμερική. Τους πήγε σε ένα μεγάλο Λευκό κτήριο, όπου και τους άφησε. Ο Μπρίζος βρέθηκε μπροστά σε ένα φωνοσιντί όπου μιλούσε και η φωνή του ακουγόταν σε όποια χώρα ήθελε. Η Φέτα τον παρακολούθησε και από την στενοχώρια της που δεν ήταν μαζί του έγινε μία σταγόνα βροχής και μπήκε μέσα σε ένα σύννεφο. Μόλις είδε τον Μπρίζο έπεσε πάνω του και μεταμορφώθηκε σε τσιμπούρι, έτσι ώστε να μην μπορέσει να φύγει από πάνω του για πολύ καιρό. Ο Μπρίζος μπήκε σε μία βαλίτσα και βρέθηκε σε ένα μέρος με πολλές βαλίτσες. Μετά ένα πλάσμα με ένα μάτι τον πήρε και τον έβαλε στο κλαδί του στο δέντρο που έμενε. Από κάτω είχε έναν πίνακα που κάθε μέρα σημείωνε τι έτρωγε γιατί ήθελε να γίνει αδύνατος. Τα έγραφε όλα με κάτι άσπρο. Ο Μπρίζος έπιασε την κιμωλία για να δει τι είναι αλλά τον έπιασε φαγούρα γιατί η Φέτα πάνω του ζήλευε επειδή δεν μπορούσε αυτή να δει τι είναι. Έτσι του έπεσε κάτω και έσπασε σε πολλά κομματάκια. Πήγε να δει τι είναι και ήταν μία κόκκινη σκόνη. Την έπιασε και έγινε άσπρη και γύρισε ξανά στην καθημερινότητα.

ΑΝΑΛΥΣΗ.

Η κόκκινη κιμωλία έπεσε και έγινε θρύψαλα. Την πρόταση αυτή την έγραψα απλά και μόνο

βλέποντας μία σπασμένη κόκκινη κιμωλία στο πάτωμα της τάξης.

Η σκόνη που βγήκε ήταν άσπρο χρώμα. Το άσπρο χρώμα το έγγραφα κάπως αυθόρμητα. Ήταν το πρώτο που μου ήρθε στο μυαλό. Ίσως είδα κάτι αλλά το σίγουρο είναι ότι εκείνη την ώρα είχα στο μυαλό το άσπρο..

έγινε χιόνι. Σκεφτόμουν το άσπρο. Μία άσπρη κιμωλία, αλλά μόλις το έγγραφα σκέφτηκα το χιόνι. το ξύλο φούσκωσε. Αυτό ήταν μία ανάμνησή μου. Ο σκύλος χοροπηδούσε και έσπασε το ξύλο και έπεσε κάτω. Δεν έχω καμία απολύτως ιδέα γιατί το έγγραφα ούτε πώς μου ήρθε.. Απλά όπως έγγραφα φαντάστηκα ένα γεγονός.. στη Βραζιλία μέσα στο καρναβάλι. Η Βραζιλία είναι μία χώρα όπου θέλω να πάω και να παρακολουθήσω το καρναβάλι.. Και για αυτό την ανέφερα και στο κείμενο. Επίσης με τον όρο καρναβάλι μου δημιουργούνται πολλές εικόνες στο μυαλό με χρώματα και κέφι. Γρήγορα κατάλαβε ότι έπρεπε να χορέψει. Δημιούργησα μες στο μυαλό μου μία κατάσταση κατά την οποία ο σκύλος έχει μεγάλη ικανότητα εύκολης προσαρμογής, διότι θα ήθελα να το είχα κι εγω.

μεταμορφώθηκε σε παρτενέρ μίας κοπέλας που χόρευε σάμπα. Πάλι έχουμε το στοιχείο της προσαρμογής με σκοπό να ενταχθεί σε ένα άγνωστο περιβάλλον. ένα σκοτεινό γκαράζ. Εδώ το σκοτεινό δηλώνει μαύρο και το γκαράζ είναι ένας χώρος που μπορεί να θεωρηθεί και τρομαχτικός. Όλο μαζί σίγουρα δηλώνει κάτι το άγνωστο στο οποίο βρέθηκε ο πρωταγωνιστής. κάτι που έλαμπε. Είναι το «φως στο τούνελ» που λέμε. Μέσα στο άγνωστο μία λάμψη, ένα φως δίνει κουράγιο. πολύ παλιά κόκκινη καρέκλα σπασμένη με ένα φως πάνω της. Πάλι το φως. Σε συνδυασμό με το σπασμένο και το παλιό. Το φως ίσως να είναι το μέλλον και συνδυάζεται μέσω ενός απλού αντικειμένου με το παρελθόν (παλιά καρέκλα). την έσπασε σε πολύ μικρά κομμάτια και ξαφνικά έγινε ένα πανάκριβο αυτοκίνητο. Το παλιό μπορεί να μετατραπεί και να αποτελέσει μέσο διαφυγής από το παρελθόν, καθώς και να μετατραπεί σε κάτι με τεράστια αξία. ταξίδεψε για 5 λεπτά και έφτασε στην Ουρουγουάη. Αλλάζει περιβάλλον με μεγάλη ταχύτητα.

έγινε κι αυτός γάτος. Προσαρμόζεται πάλι έτσι ώστε να ταιριάζει με αυτό που επιθυμεί. Μπρίζο και Φέτα. Προσωπικά είναι έμπνευση από το φαγητό που σκεφτόμουν.. αεροταξι- πήγαν στην Αμερική. Χρησιμοποιούν πάλι κάτι ξένο και πάνε σε ένα άγνωστο μέρος. Αυτή τη φορά το άγνωστο δεν το αλλάζουν γρήγορα και τους δυσκολεύει στο να είναι μαζί, να κάνουν αυτό που θέλουν. από την στενοχώρια της που δεν ήταν μαζί του έγινε μία σταγόνα βροχής και μπήκε μέσα σε ένα σύννεφο. Μεταμόρφωση ξανά. Αυτή τη φορά άλλου προσώπου με το ίδιο σκοπό. Να φτάσει σε αυτό που θέλει. έπεσε πάνω του και μεταμορφώθηκε σε τσιμπούρι. Πάλι μεταμόρφωση για τον τελικό σκοπό να είναι μαζί τα 2 γατιά. μπήκε σε μία βαλίτσα. Μετά από δυσκολίες είναι μαζί κάπου προστατευμένοι. πλάσμα με ένα μάτι- κλαδί του στο δέντρο που έμενε. Σκέφτηκα τον κύκλωπα σε διαστάσεις αλλά τον τοποθέτησα σε κλαδί, αλλά δεν ξέρω γιατί. έναν πίνακα που κάθε μέρα σημείωνε τι έτρωγε γιατί ήθελε να γίνει αδύνατος. Ένα χοντρό πλάσμα που όμως το αντέχει ένα κλαδί θέλει να αδυνατίσει. Εδώ πάλι είναι το στοιχείο της προσαρμογής αλλά παράλληλα και της ένταξης σε μία ομάδα, με βάση τα σημερινά κοινωνικά ιδεώδη. Τα έγγραφε όλα με κάτι άσπρο. Ο Μπρίζος έπιασε την κιμωλία για να δει τι είναι αλλά τον έπιασε φαγούρα γιατί η Φέτα πάνω του ζήλευε επειδή δεν μπορούσε αυτή να δει τι είναι. Έτσι του έπεσε κάτω και έσπασε σε πολλά κομματάκια. Πήγε να δει τι είναι και ήταν μία κόκκινη σκόνη. Την έπιασε και έγινε άσπρη και γύρισε ξανά στην καθημερινότητα. Γυρνάει στην καθημερινότητα απλά και μόνο χρησιμοποιώντας αυτό που δημιούργησε όλες αυτές τις καταστάσεις.

Γ.1.:

στ.1 θεωρώ πως εκφράζει ευτυχία... οι 10 όμορφες γυναίκες χωρίς αναφορά οποιουδήποτε άλλου αποτελούν κάτι ξεχωριστό. Άξιο αναφοράς και παράλειψης των υπολοίπων.

στ.2 από το καλό κατευθείαν παρουσιάζει την άσχημη πλευρά. Την πλευρά του θανάτου. Ή και την συμπαράσταση, αφού λέει για τον ώμο στον οποίο κλαίει κάποιος με στεναχώριες.

στ.3. Είτε υπάρχουν πολλοί τρόποι διαφυγής. (παράθυρα) είτε επικρατεί ένταση και εμφανίζεται στοιχείο αποκλεισμού, καμίας ξεχωριστής παρουσίας. Ίδια παράθυρα και σε μεγάλο αριθμό και πολυκοσμία.

Στ4. λύπη.

Στ.5 -6. τίποτα

στ.7 αναστεναγμός, απελπισία. (στ.16, στ.27,στ.36)

στ.9 έκφραση φόβου

στ.10 έκφραση απόγνωσης.. εξωτερικεύει με άνεση τα συναισθήματα του!

Στ.12 εννοεί ίσως το χρώμα.. ο κρίνος είναι μες στο σώμα άρα η άκρη του είναι το χρώμα..

στ.13

στ.14 ο ουρανός μαζί με τα αστέρια.

στ.15 η άκρη της θάλασσας. Το νερό ανακατεμένο με πατημασιές και άμμο.

στ.18 απογοήτευση. Είναι πληγωμένος!

στ.20 το βαλς αυτό είναι μοναδικό και ανεξάρτητο.

στ.21 κηδεία

στ.22 αποχωρεί. Ηρεμία.

στ.24 Μία στενάχωρη μελωδία.

στ.25 κάτι νέο στον ορίζοντα. Κάτι καινούριο.

στ.25 αυτός που εικονίζεται κλαίει.

στ.30 μέρος χαράς

στ.31 ανάγκη να βρεθεί κοντά στην αγάπη του

στ.35 παρουσία του άσπρου χρώματος. Αγνότητα, ουδετερότητα

στ.38 έκφραση συναισθημάτων. Αιώνια λόγια.

στ.40 μπλε χρώμα.

στ.43 καταγραφή των συναισθημάτων του

στ.44 οι φωτογραφίες δηλώνουν αναμνήσεις.

στ.45 μιλάει για την απέραντη ομορφιά της.

στ.47 θα κάνει ότι του πει, θα την ακολουθήσει παντού (?)

στ.48 το αίμα της

στ.50 άδειασε τον εαυτό του. Τα δίνει όλα σε αυτήν.

Γ.2.:

1. μια κοπέλα διστάζει να φτάσει στην άκρη του ποταμού. Έπειτα διστάζει να βουτήξει στο ποτάμι. Όμως βουτά άρα είναι αποφασισμένη να το κάνει..

2. ενημερωνόμαστε για την ύπαρξη του αρουραίου. (2 πρώτες σκηνές είναι παρουσίαση πρωταγωνιστών)

3. μυρίζει τον μάραθο. Ενημερωνόμαστε για την περίοδο της μέρας κατά την οποία η κοπέλα βρίσκεται εκεί. (σούρουπο)

4. ο αρουραίος βλέπει τα βατόμουρα και λιγουρεύεται. (?)

5. είναι ανυποψίαστη για τους αρουραίους και κάθετα ανέμελη. Έχει αλλού το μυαλό της.

6.

7. παρουσιάζεται η κοπέλα να διαβάζει ένα βιβλίο το οποίο ο αρουραίος κατακρίνει. ...

8. φεύγει και αφήνει την κοπέλα.

9. σκότωσε την κοπέλα (αχ!)

Δ.:

«Ο άμοιρος ο Κάντιτ ακόμη δεν είχε δει κάτι που να υποδηλώνει τη δόξα που του είχαν υποσχεθεί. Ένα ανοιξιάτικο πρωινό του ήρθε η ιδέα ν' αποστρατευτεί και να φύγει αμέσως, πιστεύοντας ακράδαντα πως το να χρησιμοποιείς τα πόδια σου τη στιγμή ακριβώς που θέλεις, είναι ένα προνόμιο κοινό στους ανθρώπους και τα ζώα. Όταν είχε προχωρήσει σχεδόν πέντε με έξι μίλια τον έπιασαν τέσσερις άλλοι ήρωες των έξι ποδιών και τον πέταξαν σε μία υπόγεια φυλακή. Στο στρατοδικείο του επέτρεψαν χαριστικά να διαλέξει ανάμεσα σε δύο περιπτώσεις. Ή να τον μαστιγώσει όλο το σύνταγμα τριάντα έξι φορές ή να του ρίξουν δώδεκα σφαίρες στον κρόταφο.»

1. Οι Βούλγαροι είχαν υποσχεθεί στον Κάντιτ πως θα δοξαστεί. Όμως αυτό όχι μόνο δεν έχει συμβεί, αλλά αντίθετα έχει περάσει ιδιαίτερα πολλά βάσανα από αυτούς. Εξαιτίας των βασανιστηρίων αποφάσισε να φύγει από τον στρατό των Βουλγάρων όπου είχε ενταχθεί περιμένοντας την υποσχόμενη δόξα. Αφού είχε απομακρυνθεί από την περιοχή που βρισκόταν, αντιλήφθηκαν οι Βούλγαροι την απουσία του και έσπευσαν να τον

βρουν. Έπειτα τον συνέλαβαν και τον έκλεισαν σε μία υπόγεια φυλακή. Αντί να αποφασίσουν από μόνοι τους την ποινή του, του έδωσαν δύο επιλογές. Είτε θα τον πυροβολούσαν δώδεκα φορές στο κεφάλι είτε θα τον μαστιγώνανε όλοι οι άντρες του συντάγματος τριάντα έξι φορές ο καθένας.

2. Πριν από την αποχώρηση του Κάντιτ από το στράτευμα των Βουλγάρων του είχαν υποσχεθεί όπως προανέφερα ότι θα δοξαστεί μαζί τους. Όμως αυτό δεν έγινε ποτέ και αντιθέτως τον βασάνιζαν. Στη συνέχεια ο Κάντιτ αποφάσισε να τον μαστιγώσουν και όχι να τον πυροβολήσουν. Όμως, έπειτα από δύο φορές τριάντα έξι μαστιγωμάτων από κάθε άντρα δεν άντεξε και ζήτησε να τον πυροβολήσουν. Τελικά όμως σώθηκε χάρη στη διορατικότητα του βασιλιά.

3. Ο Βολταίρος τοποθέτησε εκεί τη σκηνή αυτή, έτσι ώστε να μας παρουσίασε τα βάσανα με τα οποία βρέθηκε αντιμέτωπος ο Κάντιτ. Η επιβίωση του κρίνεται απαραίτητη με σκοπό τη συνέχεια της ιστορίας.

E.:

Κατά τη διάρκεια των τελευταίων μαθημάτων έπρεπε να γίνει η συγγραφή ενός κειμένου (σεναρίου) το οποίο εμείς οι ίδιοι θα παίζαμε. Συγκεκριμένα η ομάδα μας χρειάστηκε αρκετό καιρό για να πραγματοποιήσει τη συγγραφή, όμως με την καλή συνεργασία και τις απανωτές ιδέες όλων μας καταφέραμε στο μικρό χρονικό διάστημα που μας είχε απομείνει να δημιουργήσουμε ένα κωμικό σενάριο το οποίο θα γινόταν παράσταση για τα παιδιά του δημοτικού. Το πιο εντυπωσιακό από όλη αυτή τη διαδικασία ήταν ο τρόπος που συνεργαστήκαμε. Για κάθε ιδέα που ακουγόταν υπήρχε η αμφιβολία και η ανησυχία μήπως δεν ήταν καλή, μήπως δεν ήταν αστεία στη συγκεκριμένη περίπτωση. Όμως ήταν πολύ ευχάριστο το γεγονός της υποστήριξης του καθενός από τα άλλα μέλη.

Για την παράσταση όλοι είχαμε διαλέξει τους ρόλους μας και είχαμε δουλέψει για τη ροή του θεατρικού, έτσι ώστε να μην αφήσουμε κενά και αποσπασθεί η προσοχή των παιδιών. Όμως, είχαμε ιδιαίτερος μεγάλο άγχος, διότι δεν ξέραμε εάν η παράσταση μας θα ήταν κωμική και πετυχημένη. Επίσης ήμασταν αγχωμένοι επειδή δεν ξέραμε αν θα την απολάμβαναν τα παιδιά, αν θα πετυχαίναμε δηλαδή τον στόχο μας. Να τα κάνουμε να διασκεδάσουν και να γελάσουν.

ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα ήταν πως δεν είχαμε βρει καν το θέμα του σεναρίου μας μέχρι πολύ πρόσφατα και είχαμε αγχωθεί πραγματικά πολύ. Καθόμασταν στο μάθημα και σκεφτόμασταν. Οι ιδέες έπεφταν βροχή. Κάποιες από αυτές τις θεωρήσαμε καλές και ξεκινήσαμε να γράφουμε ιστορίες, όμως στη συνέχεια καμία δεν μας ικανοποιούσε. Το πώς μας ήρθε η ιδέα της τελικής ιστορίας δεν το θυμάμαι. Το σίγουρο είναι όμως πως επεξεργαστήκαμε την ιδέα και καταφέραμε να δημιουργήσουμε ένα σενάριο πρωτότυπο, αστείο και φανταστικό. Όπως πιστεύουμε το επιθυμούν τα παιδιά.

Η παράσταση που δώσαμε ήταν μία εμπειρία καινούρια. Το άγχος μας ήταν πολύ μεγάλο. Μετά το τέλος της παράστασης δεν ήξερα αν το αποτέλεσμα ήταν καλό. Όμως το χειροκρότημα των παιδιών, αλλά και τα όσα είπαν μου έδωσα την εντύπωση πως η παράσταση είχε πετύχει. Τα παιδιά ήταν ένα κοινό υπέροχο. Παρακολουθούσαν με προσοχή και γελούσαν, κάτι που μας έδωσε κουράγιο.

Σίγουρα έγιναν κάποια λάθη και υπήρχαν ατέλειες. Ωστόσο, οι κριτικές των παιδιών αλλά και των συμμαθητών μας, καθώς και των μελών της ομάδας που δεν συμμετείχαν

σε κάποια σκηνή είναι σίγουρο πως θα αποτελέσουν σημαντική βοήθεια για την εξέλιξη μας και για να γίνουμε καλύτεροι.

Γεωργαντά Αιλύ:

A.1.:

Κάναμε αρκετές ασκήσεις όμως 3 μου έκαναν εντύπωση και νομίζω με βοήθησαν πιο πολύ. Η πρώτη είναι η άσκηση όπου βάλατε 3 αγόρια να βγουν έξω από την τάξη και όταν τους δοθεί το σύνθημα και ακολουθήσουν μια συγκεκριμένη σειρά κινήσεων τους είχατε δείξει, μη γνωρίζοντας όμως αυτοί γιατί το κάνανε. Ενώ εμείς που μείναμε μέσα στην τάξη, για τον καθέναν από αυτούς μας δώσατε την ιστορία του καθενός. Αυτή η άσκηση εκτός από το ότι μου άρεσε παρά πολύ γιατί γέλασα πολύ, μου πέρασε κάτι. Πως μια απλή κίνηση πχ να κοιτάς γύρω, ανάλογα με την υπόθεση, ανάλογα με την στιγμή που γίνεται αυτή η κίνηση, μπορεί να έχει πολλές ερμηνείες. Με λίγα λόγια διδάχτηκα ότι και η παραμικρή κίνηση, ανάλογα με το Story και το σκηνικό μπορεί να πάρει άλλη προέκταση και άλλη δράση. Η δεύτερη άσκηση που επίσης με βοήθησε πάρα πολύ ήταν η άσκηση στην οποία βάλατε μια μαθήτριά να κάτσει πάνω στην έδρα και να περιγράψει την αίθουσα και εμάς. Και εκεί επαληθεύτηκε και αυτό που μας είχατε πει. Εκεί που σταματά η μνήμη ξεκινά η φαντασία. Κι έτσι κι έγινε. Μετά από λίγο η κοπέλα άρχισε να περιγράφει ανακριβή πράγματα. Από αυτή την άσκηση λοιπόν εγώ συνειδητοποίησα όχι το πόσο μεγάλη είναι η φαντασία του κάθε ανθρώπου, αλλά το πόσο γρήγορα τρέχει. Και αυτή η άσκηση με βοήθησε πραγματικά πολύ στη εύρεση σεναρίου. Ότι πιο τρελό, πιο απρόσμενο και πιο φανταστικό τόσο καλύτερα. Η τρίτη άσκηση που μου άρεσε πολύ ήταν η άσκηση του αυτοσχεδιασμού. Όταν βάλατε δυο παιδιά να κάνουν μια δίλεπτη αναπαράσταση μιας σκηνής με μονό δεδομένο ότι η μια ήταν η βασίλισσα και ο άλλος ο πονηρός δούλος. από αυτή την άσκηση δεν πήρα όμως κάτι θεωρητικό. Πήρα κάτι πολύ πρακτικό που με καθησύχασε. Συγκεκριμένα, επειδή πάντα η φοβία μου είναι μην χάσω λόγια η μη ξεχαστώ αυτή η άσκηση με βοήθησε να πάρω ελπίδα ότι ακόμα και αυτοσχεδιασμός είναι μια λύση και μάλιστα από τις καλύτερες.

Έτσι λοιπόν, ενώ δεν μπορώ να πω ότι πήρα από όλες τις ασκήσεις κάτι, αυτές ειδικά οι τρεις ήταν οι πιο βοηθητικές τόσο στην ψυχολογία μου όσο και στο να είμαι ανοιχτόμυαλη και πιο χαλαρή όπως επίσης και να μάθω να χρησιμοποιώ την φαντασία όχι απαραίτητα με δράκους και φαντάσματα αλλά με απλά πράγματα. Επίσης πιστεύω ότι όλες οι ασκήσεις με εισήγαγαν ήρεμα και σταθερά στον κόσμο των τεχνών και του θεάτρου. Θα προτιμούσα αυτές οι ασκήσεις να γίνονται από όλους αλλά γνωρίζοντας τα δεδομένα ξέρω ότι αυτό δεν είναι εφικτό. Παρ' όλα αυτά πιστεύω πως ότι κάναμε ήταν χρήσιμο. και αν όχι στην παράσταση μπορεί στο μέλλον η κάπου μέσα μας να πήραμε κάτι που ακόμα δεν έχουμε ανακαλύψει.

A.2.:

1. Michael Courtemanche - Les claquettes

Στο συγκεκριμένο αυτό βίντεο ο Michael Countenance χρησιμοποιεί ακριβώς αυτό που προσπαθήσατε να μας περάσετε. Ισορροπεί πάνω στον ήχο. Όλες του οι κινήσεις είναι βασισμένες πάνω στο κομμάτι που παίζει από πίσω. Δύσκολο μεν αλλά εγώ Δεν το

βρήκα πολύ αστείο, γενικά δεν με ενθουσιασαι ,είναι απλά ένας κωμικός που ισορροπεί στον ήχο βασίζει μια ολόκληρη κωμωδία σε ένα μουσικό κομματι. δεν υποστηρίζω ότι είναι εύκολο αλλά δεν με εντυπωσίασε για κάποιο λόγο.

2.OTTO WAALKES - Mein kleiner grüner Kaktus

Δυστυχώς η ευτυχώς αγαπώ το χιούμορ των γερμανών και η εισαγωγή που κάνει έχει τρελό γέλιο .

Αυτό όμως που με εντυπωσιάζει είναι η ικανότητα του ανάλογα με το ποιος τραγουδά κάθε φορά να αλλάζει όχι απλά το ύφος του αλλά ακόμα και το βλέμμα του. Τρομερό! Ακριβώς όπως και ο Michael Courtemanche ισορροπεί πάνω στον ήχο με την διαφορά ότι αυτός αλλάζει και εκφράσεις. Χρησιμοποιεί δηλαδή και θεατρικότητα (πολύ πιο έντονη από τον άλλον) αλλά και παρουσιάζει τα λόγια με κωμικό τρόπο στο βίντεο. Συγκεκριμένα κάνει κινήσεις και παίρνει «γκριμάτσες» αποδίδοντας έξυπνα τους στίχους.

3.Mel Blanc's cartoon voices VIDEO

Άλλο ένα βίντεο που με εξέπληξε. Αυτό ο κύριος έχει αληθινό ταλέντο. Η ικανότητα του να αλλάζει τον τόνο την χροιά και την φωνή του σε δευτερόλεπτα και μάλιστα χωρίς να κάνει παύσεις κατά την διάρκεια μιας συζήτησης είναι απίστευτη. Όμως αυτό που με εκπλήσσει η τεχνική. Δηλαδή εκτός από μιμήσεις που κάνει όπως το λιοντάρι, παράγει νέους ήχους και νέες φωνές. Τις φωνές των καρτούν. Δεν ξέρω πως ονομάζεται αυτή η τεχνική πάντως είναι ταλέντο.

4.Ο Άρης Ρετσος διαβάζει Οδύσσεια

Απλά δεν έχω λόγια... η χροιά της φωνής του με ταξιδεύει... είναι απλά μαγευτική... μπορεί να μην καταλαβαίνω πλήρως τι λέει αλλά και μονό ο τόνος τις φωνής του είναι μαγικός. Εκτός απ' ότι αλλαγή της χροιάς του όμως έχει και ένα συγκεκριμένο τόνο ομιλίας. Κάθε φορά που διαβάζει το αρχαίο κείμενο έχει έναν πιο αργό και βαρύ τόνο ενώ όταν μιλά στα νέα ελληνικά ο τόνος της φωνής του είναι πολύ πιο γρήγορος. Έτσι εδώ μαθαίνουμε πως ανάλογα με τον ύφος του κειμένου , δίνεται και ένας ανάλογος τόνος στην φωνή του ομιλητή.

5. YouTube Johnny Depp reading from Fear and Loathing In Las Vegas

ΚΑΜΙΑ ΛΕΞΗ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΟ ΠΕΡΙΓΡΑΨΕΙ... αυτός ο άνθρωπος για εμένα είναι ένας από τους καλύτερους ηθοποιούς που έχουν υπάρξει ποτέ στην ιστορία. Η ικανότητα του να μεταμορφώνεται και να γίνεται ένα με ότι κάνει είναι μαγική... απλά ΥΠΕΡΟΧΟΣ. Καταφέρνει μέσα σε ένα τόσο μικρό βίντεο με την φωνή του να ταξιδεύει τους ανθρώπους κάπου αλλού. Κάπου μαγικά. 3 στοιχεία χαρακτηρίζουν αυτό το βίντεο. Ύφος, το οποίο αναλόγως με το τι λέει το αλλάζει. Πολύ καλή χρήση της μουσικής, εκμεταλλεύεται τέλεια τις παύσεις και τα «έντονα» σημεία του κομματιού που παίζει από πίσω. Ρυθμός, όπου βέβαια ο Johnny Depp δεν έχει έναν ενιαίο ρυθμό κατά την διάρκεια της αφήγησης του, όμως έχει έναν συγκεκριμένο ρυθμό ανά σημεία. Ο τόνος της φωνής του, ο τρόπος που αφηγείται , ναι μεν είναι λίγο αδιάφορος και λίγο δήθεν κάποιες στιγμές (Johnny Depp είναι αυτός) αλλά μεταδίδει συναισθήματα και ζωντάνια στους

ακροατές. Έτσι από αυτό το βίντεο μαθαίνουμε ότι τελικά δεν είναι μονό το «χρώμα» όπως το αποκαλούν, που παίζει ρόλο σε μια ανάγνωση ή σε μια αφήγηση, αλλά είναι και αλλά χαρακτηριστικά και ικανότητες.

6. Making of a Monologue: Robert Wilson's Hamlet Screener

Λίγο άψυχος, χωρίς συναίσθημα ο μονόλογος... περίεργος τρόπος ομιλίας... δεν με εντυπωσίασε... πολύ απλό και χωρίς να μου κεντρίζει το ενδιαφέρον το βίντεο. ούτε σαν ηθοποιός αλλά ούτε και η φωνή του, ο τρόπος ομιλίας του μου αρέσει. Βέβαια αναγνωρίζω ότι δίνει μια πολύ ενδιαφέρουσα χροιά στην φωνή του καθ' όλη την διάρκεια του βίντεο, διαφορετική σε κάθε σκηνή, όπως επίσης και συνδυάζει πάρα πολύ καλά το ρυθμό των κινήσεων του με την μουσική. Έτσι λοιπόν διακρίνουμε και λίγη ισορροπία στον ήχο και σε αυτό το βίντεο σε κάποια μικρά σημεία.

7. Opening to "The Fog"

Ένα απλό αδιάφορο λίγο βίντεο. δεν μου έδωσε τίποτα αλλά ούτε με ενθουσίασε. Το μονό που μπορώ να διακρίνω είναι κάτι πολύ έντονο στον τρόπο ομιλίας του. Καταφέρνει με την χροιά της φωνής του αλλά και με τον ρυθμό που μιλάει, από το πρώτο κίολας δευτερόλεπτο να μας εντάξει στο ψυχρό κλίμα της ιστορίας που διηγείται. Αυτό δείχνει πως τόσο απλά πράγματα μπορούν να προμηγύσουν τους ανθρώπους για την συνέχεια μιας ιστορίας. Πως δηλαδή η χροιά και ο τόνος της φωνής είναι η βάση για να ενταχτούν οι ακροατές στο κλίμα αυτού που θα ακούσουν.

B.:

Όνειρα και Εφιάλτες...

Ένας εφιάλτης, ένας εφιάλτης που με τυραννάει εδώ και μέρες... Χωρίς να ξέρω το γιατί... Ένα φέρετρο... Ένα φέρετρο και εγώ μέσα του εγκλωβισμένη, ζωντανή... Η γνωστή διαδικασία ταφής... Τάφος κάτω από την γη, αγαπημένα πρόσωπα να πετάνε χώμα και τα αγαπημένα αντικείμενα του νεκρού, δακρύζοντας. Στον δικό μου εφιάλτη όμως κανένας δεν δάκρυζε... Όλοι να πιστεύουν πως είμαι νεκρή αλλά κανένας να μην δείχνει ότι στενοχωριέται... Ήξεραν ότι ήμουν ζωντανή και απλά με σκότωναν? Είχαν συμβιβαστεί με τον θάνατό μου? Δεν ξέρω... Εγώ, μέσα στον τάφο, βλέποντας τι συμβαίνει γύρω μου αλλά χωρίς την δυνατότητα αντίδρασης... Κάθε βράδυ έχω την αίσθηση του αργού θανάτου... Εγκλωβισμένη... Χωρίς να μπορώ να κάνω τίποτα για αυτό... Ένας δρόμος χωρίς γυρισμό... Γιατί...? Κάθε πρωί τις ίδιες σκέψεις με πνίγουν... Γιατί πέθαινα? Γιατί κανένας δεν μπορούσε να ακούσει την ψυχή μου, που ήταν ζωντανή και σπαραζε? Γιατί κανένας δεν αντιδρούσε? Γιατί κανένας δεν θρηγούσε? Γιατί κανένας δεν έδειχνε την θλίψη του? Τι είχαν πάθει? Δεν με θυμώντουν πλέον...? Τους ήταν αδιάφορο αυτό το γεγονός? Είχα κάνει κάτι? Είχα κάνει κάτι λάθος και κανένας πλέον δεν ενδιαφερόταν? Τι δεν ήταν σωστό?

Κάθε πρωί κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο αναρωτιέμαι... Προσπαθώ να σκέφτομαι πως όλο αυτό είναι απλά ένας εφιάλτης... Μήπως όμως δεν είναι τελικά? Πέφτω για ύπνο φοβισμένη, κοιμάμαι νεκρή και ξυπνάω πνιγμένη... Μου λείπει άραγε κάτι? Δεν ξέρω... Δεν μπορώ όμως ούτε και σε κανέναν να μιλήσω... Όλοι είναι μακριά... Όλοι... Και εγώ εδώ... Αντιμετωπίζοντας την σιωπή... Την μοναξιά... Την ψυχική μοναξιά... Μάλλον θέλω να γυρίσω πίσω... Πίσω στην

περίοδο που ήταν εδώ...Που όλοι ήταν εδώ...Που είχα μια αγκαλιά,μια ζεστή αγκαλιά...Μάλλον αυτό μου λείπει...Μια ζεστή και αληθινή αγκαλιά...

Ανάλυση Κειμένου :

(Σας γραφω μια τελειως διαφορετικη αναλυση η οποια όμως δεν ξερω αν είναι σωστη.) Διαβαζω ξανα και ξανα το κειμενο προσπαθοντας να το δω σαν ένας ασχετος αναγνωστης. Έτσι λοιπον μετα από λιγη ωρα κατεληξα σε καποια πραγματα.

Αρχικα αυτό το κειμενο, όλα αυτά τα συναισθηματα και οι εικονες που αναγραφοντε μου θυμιζουν το τζαμι στην βροχη. Σαν δηλαδη τον ανθρωπο που κοιτα μεσα από ένα βρεγμενο τζαμι όμως δεν έχει την ικανοτητα να δει και να ξεχωρισει ακριβως τι είναι εξω. Αυτό σε γενικες γραμμες.

Οι ανθρωποι από πάνω λοιπον πιστευω ότι ισως δεν υπαρχουν. Εννοω ότι μπορεί να είναι μια μυθοπλασια του ανθρωπου μεσα στο φερετρο μονό και μονό για να νιωθει την σιγουρια ότι δεν είναι μονη του σε ολο αυτό. Όταν λεω όμως «αυτό» δεν εννοω την ταφη. Δεν πιστευω τελικα πως όλο αυτό που διαδραμματιζεται είναι μια ταφη. Μια υποθεση που εκανα (τι μπορεί να είναι αυτό) είναι κάτι σαν μια τελετη οριμανσης (παλι παραπεμπω λιγο στην συζητηση μας). Δηλαδη το φερετρο είναι απλά μια βιτρινα που έχει βαλει μονος του αυτος ο ανθρωπος (σαν να διχνει ότι κάτι φοβαται και ότι από κάτι θελει να προστατευτει , το οποιο ισως είναι η μοναξια και αγνοει πως μεσα στην βιτρινα – φερετρο απομακρυνεται από μονος του από το συνολο) , εκεινος στενοχοριεται γιατι αποχοριζεται τους δικους του (στο μυαλο του) ενώ εκεινοι είναι οκ καθως γνωριζουν πως ο διαχωρισμος αυτος δεν είναι για κακο, αλλά για καλο. Η απομακρυνση αυτή γινεται για την οριμανση του ατομου και όχι για την αποκοπη του από το συνολο (όπως μπορεί να θεωρηθει με μια πρωτη αναγνωση) . επισης τα συναισθηματα που αναφερεται ότι υπαρχουν κατά την διαρκεια της ταφης αλλά και το επομενο πρωι δεν πιστευω ότι είναι αληθινα. Εγω προσωπικα μπορω να θεωρησω ότι το ξυπνημα αυτό που αναφερεται δεν σημαινει ότι ξυπναει κανονικα. Εγω πιστευω ότι απλά ξυπνα από το ένα ονειρο και μεταφερεται σε ένα άλλο παρα μονο που στο άλλο ονειρο αντι να μπει ηρεμος / ηρεμη και γαληνια (όπως πιθανοτατα εμπενε στο πρωτο) μπαινει ειδη συναισθηματικα φορτησμενος / φορτησμενη και μαλιστα αρνητικα φορτησμενος / -η που ισως αυτό τον/την εμποδιζει να ονειρευτει και τελικα χανει τον υπνο του/της. Τελος όλα οσα περιγραφει ο ανθρωπος μεσα στο φερετρο – βιτρινα εμπεουν σε εμενα μια αρνηση. Συγκεκριμενα , αυτος ο ανθρωπος αντι να κατσει και να σκεφτει εκεινη την στιγμή για τον ευτο του , τι θα κανει, πως θα βγει από το φερετρο – βιτρινα (που παλι ισως εβαλε μονος του) για να μην πεθανει η τελος παντων ένα τροπο διαφυγης από αυτην την κατασταση , το μονό που κανει είναι να ασχοληται με τους απ' εξω. Με το τι κανουν και πως αντιδρουν. Ολο αυτό διχνει μια αρνηση προς τον εαυτό του / της , σαν να παραδιδεται στους αλλους χωρις να σκεφτεται τον εαυτό του / της , σαν να εξαρταται από το συνολο και να φοβαται να απομακρυνθει. Και λεω απομακρηνθει καθως επαναλαμβανω πως ολο αυτό που βιωνει δεν είναι μια ταφη αλλά κάτι άλλο , το οποιο όμως όπως και να το κάνεις αυτος που ηταν στο «φερετρο» επρεπε να ασχοληθει με αυτό και όχι με το τι συμβαινει τριγυρω.

Συνεπως νομιζω πως ολο αυτό το κειμενο κρυβει μεσα του καποια συναισθηματα αλλά το πιο εντονο στοιχειο που παιρνω εγω από αυτό το κειμενο , είναι μια εσωστρεφης ταση και μια εξαρτηση από τους υπολοιπους που απ' ότι φαινεται δεν οφελει ιδιαιτερα το ιδιο το ατομο που το βιωνει η το εγραψε ολο αυτό.

Γ.1.:

ΓΕΝΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ: ΑΝΕΚΠΛΗΡΩΤΟΣ – ΑΠΙΑΣΤΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Στ.1-9

Σκηνες θλιψης και στενοχωριας (κλαμα, θανατος) που ερχονται σε συνδιασμο αλλα και με αντιθεση με μια πολη οπως η Βιεννη τοσο κρυα αλλα τοσο ομορφη ταυτόχρονα

Στ.10-18

Ανεκπληρωτη αγαπη. Θλιψη και πεσιμισομος και ισως μοναξια (κλαμα ,ραγισμενη, θανατος) αλλα και ιδιλιακη εικονα ερωτα (μαζι στην πολυθρονα) με κρυφα συναισθηματα που θα αποκαληθφουν σιγα σιγα (σηλια, διαδρομος)

Στ.19-22

(συμπληρωματικη στροφη)

Στον στ.15 γινεται αναφορα για πατημασιες και αμμο, έτσι με τον στ.22 ερχεται να συμπληροθει η εικονα με μια θαλασα.. κάτι μεγαλο και μακρino δηλαδή που δηνωνει την ελευθερια, την ανεξαρτησια, την φυγη.

Στον στ. 11 επισης γινεται αναφορα για μια πολυθρονα και ένα βιβλιο του θανατου. Έτσι με τον στ. 21 συμπληρωνεται η εικονα με ένα κονιακ οπου όλα αυτά μαζί διχουν την εξαντλιση και την απογοητευση ενός ανθρωπου ο οποιος καταφευγει στην μοναξια και προσπαθει να ξεχασει.

Επισης (στ. 20) με την λεξη ανασα(πνοη) μας περνα ξεκαθαρα την εννοια του ερωτα οπου η ανασα του ενός εξαρταται από του αλλου... η επιθυμια για κοινη ζωη γινεται εντονοτερη λοιπον.

Στ. 23-29

(στ.24) Κομματι θανατος – Πιανο

Μια από τις μεγαλυτερες αντιθεσεις αλλα και ταυτόχρονα ενωσεις. Ο θανατος , μια θλιβερη κατασταση. Το πιανο , μουσικη που εναρμονιζει και γαληνευει την ψυχη του ανθρωπου. Έτσι το «κομματι θανατο» ερχεται και εναρμονιστει με το πιανο και στο τελος να εξαφανιστη. Και στην θεση των συναισθηματων που γενιουνται με τον θανατο μπαινει μια γαληνη και μια ψυχικη απελευθερωση.

Στ. 29

Η επιθυμία του για έρωτα , αγάπη και στοργή γίνεται εντονότερη καθώς αυτό το βάλς (όπως γράφει και ο ίδιος) προσπαθούσε να «χορευτεί» χρόνια τώρα αλλά ποτέ κανένας δεν το έκανε τελικά. Αποζητά κάποιον να ζήσει μαζί του όσα δεν έζησε τόσα χρόνια.

Στ. 30-39

(στ. 30 , 32-33, 36-39)

Ξετυλιγεί παιδικές αναμνήσεις και εμπειρίες. Τα όνειρα και τις εικόνες που έκανε τότε. Μας γράφει για αυτά που έπλαθε η φαντασία ενός μικρού αγοριού τότε.

(Στ. 31, 33-34)

Επιστρέφει στην επιθυμία του για αγάπη γράφει για τα όνειρα τις προσδοκίες και τα πλάνα που κάνει στο μυαλό του... τα πλάνα που κάνει για εκείνον και τον άνθρωπο που θα αγαπηθεί και θα αγαπήσει. Για τις στιγμές που θέλει να περάσουν μαζί. Για αυτά που θλιβούν των άλλων και των πληγώνουν ή που ήδη των έχουν πληγώσει και αυτός είναι έτοιμος να επουλώσει τις πληγές του με αγάπη .

Στ. 40-42

(στ. 40-41)

Ιδιλική εικόνα του ίδιου.

(στ. 42)

Αυτός ο στίχος είναι ο πλήρης ερωτισμός. Μια σκηνή η οποία μας υποδηλώνει την ολοκλήρωση του έρωτα.

Στ. 43-48

(στ 43-45)

Τα συναισθήματα του τόσο έντονα που δηλώνει πως έχει την ανάγκη να τα αποτυπώσει κάπως , να τα αποκαλύψει.

(στ. 46) Βιολί – Σταυρο

Η πλήρης παραδότη στον έρωτα. Όλα υπολοβούνται και ανήκουν στον άνθρωπο αυτό. Το βιολί του, το ενδιαφέρον του γίνεται φτηνό μπροστά στα συναισθήματα του. επίσης ο σταυρός. Ακόμα και η ιδεολογία του , η πίστη του δεν συγκρίνεται με την αγάπη και τον πόθο που νιώθει.

(στ.47-48)

Η ταραχή που δημιουργεί στον ίδιο ο τρόπος που κινείται . τον ξεσηκώνει και ίσως και τον γεμίζει ψυχικά.

Στ. 49-50

Και εφόσον έχει μιλήσει για αυτά που νιώθει, έχει μιλήσει για αυτά που φανταζεται, έχει μιλήσει για τις επιθυμίες του, έχει παραδώσει στον συναίσθημα με την φράση «είναι δικό σου τώρα» παραδίδει μαζί με την σκιταλή και ολό του το είναι δίνοντας στον άλλο την επιλογή να κάνει αυτό που νιώθει και να κρίνει αυτός την συνέχεια.

Γ.2.:

Ασπρο σαλιγκαρι:το καλο

Μαυρο σαλιγκαρι :το κακο

Δεσποινίς

Αρουργαίος : κακος αντρας

Σαλιγκαρια (γενικα) : απλοι παρατηρητες

(σας ειπα από την αρχη ότι πιθανοτατα η ερμηνεία που θα σας κανω θα είναι λιγον παρανοικη)

Εγω αυτό που καταλαβα λοιπον σαν Λιλη Γεωργαντα πως ένα βραδυ μια κοπέλα πηγε σε ένα ποταμι μονη της αγνοοντας κάθε κινδυνο και ένας αντρας εκμεταλευτικε την ευκαιρια .

Ειδικοτερα :

Υποθεση:

1. αγνοει κάθε κινδυνο.
2. ένας αντρας (κακος όπως αναφεραται) εκμεταλευεται αυτην την κατασταση και ξεκινα την δραση του διασχίζοντας το ρυακι.
3. η δεσποινις συνεχει να αγνοει κάθε κινδυνο και απλά χαζευει την ομορφια του λοφο και του σουρουπου (δηλαδή την ιδιλικη αυτά εικονα που έχει δημιουργειθει από την φυση και την κανει να μην σκεφτεται τιποτα άλλο)
4. βατουμορα= ποθος, ο αρουργαίος κιταζοντας την σαγινευται και αφηνει το νου του να «οργιαζει»
5. αγνοει τους κινδυνους
6. Μεγαο συννεφο = προμηνει κάτι κακο
Πηγαινει σαν πουλι= ηρεμη μετακινηση, δεν κανει αισθητη την παρουσια του
Ο κυριος θα επρεπε να έχει συναινεσει= θα γινει λοιπον μια κακη πραξη καθως ο θεος δεν συναινεσαι σε αυτην

7. « Σε κανέναν δεν αρέσει το βιβλίο που διαβάζει η δεσποινίδα. » = το βιβλιο θα πεταχτει από τον αντρα

«Δεν καταλαβαίνει ότι οι λόφοι του από ζάχαρη είναι γεμάτοι μερμήγκια» = ξεκαθαρο ότι η κακη αυτή πραξη γινεται

Σαλιγκαρια :

Τα σαλιγκαρια είναι απλοι παρατηριτες. Αβουλα οντα οπου το μονό που κανουν είναι απλά να αντιδρουν σε καποιες σκηνες.

Το μαυρο στο 6 τρομαζει λογο της σκηνης που εκτιλισεται μπροστα του και στο 8 αποχωρει καθως δεν αντεχει άλλο

Το ασπρο αντιθετα απλά σωπαινει, δεν αντιδρα καθολου , παραμονο μιλα στο 9 λεγοντας «Αχ!» οπου έτσι διλωνεται η αγριωτητα της σκηνης οπου εξελισεται μπροστα του οπου καταφερνει να το κανει να έχει λαλια.

4.:

1.ZANTMAN (σελ. 158)

«Είναι αληθεια οτι δε μου εγραψες εδώ και πολύ καιρο , αλλά παρ'όλα αυτά πιστευώ ότι με κουβαλας στο μυαλο και στη σκεψη σου. Γιατι ασφαλως εμενα σκεφτοσουν όταν , θελοντας να στείλεις το τελευταιο σου γραμμα στον αδελφο μου τον Λοταρ , εγραψες , αντι της δικης του , τη δικη μου διευθυνση. Με χαρα ανοιξα το γραμμα και αντιληφθηκα το λαθος μονό όταν διαβασα τις λεξεις «Αχ, πολυαγαπημενε μου Λοταρ.»

ΔΥΟ ΣΚΗΝΕΣ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ.

- «με κουβαλας στο μυαλο και στην σκεψη σου» ο Ναθαναηλ καθισμενος σε έναν καναπε, κοιται εξω από το παραθυρο και σκεφτεται την Κλαρα... Εφοσον έχει τελιωσει το γραμμα του Λοταρ , βουτα ένα φτερο στο μελανι και παρασηρομενο το χερι από την σκεψη του που ετρεχε στην Κλαρα, γραφει με μεγαλα καθαρα καλιγραφικα γραμματα το ονομα και την διευθυνση της στο φακελο.
- Αγνοοντας το λαθος του αυτό ο Ναθαναηλ σηκωνεται από την πολυθρονα, με αργα βηματα κατευθυνεται στην πορτα , κατεβαινει τα σκαλακια βαζει το γραμμα στο ταχυδρομικο κουτι και επιστρεφει στην πολυθρονα του κατά τον ιδιο μελαγχολικο τροπο...
- Επειτα από μερες, ένα πρωινο, το κουδουνι της πορτας του σπιτιου της Κλαρας χτυπα ο ταχυδρομος. Όπως κάθε μερα εφερνε την εφημεριδα , αλλά αυτή την φορά κρατουσε και ένα γραμμα. Η Κλαρα όμως δεν το παρατηρησε κατευθειαν. Εδωσε λοιπον ένα μικρο φιλοδωριμα στον ταχυδρομο,εκλεισε τον πορτα πίσω της , πηγε στην κουζίνα και συνεχισαι να πινει τον καφε της... Ξεφυλλιζοντας τη εφημεριδα όμως, το γραμμα του Ναθαναηλ κλυσε και επεσε στο πατωμα. Βλέποντας το η Κλαρα πεταχτηκε από την καρεκλα , επιασε το γραμμα που ηταν πεσμενο στο πατωμα της κουζίνας και πριν καν το ανοιξει αρχισε να μονολογει: «Αχ, ο καλος μου, με σκεφτεται τελικα, μου εστειλε και γραμμα, μαλλον κάτι θα ειχε συμβεί για να μην μου στείλει... ας ανοιξω το γραμμα να μαθω λοιπον»
- Ανοιγοντας το όμως , και βλέποντας την εισαγωγη «Αχ, Πολυαγαπημενε μου Λοταρ» αφησε ολες τις ωραιες σκεψεις που εκανε πριν λιγο... Η καημενη η Κλαρα καθισε παλι στο τραπεζι της κουζίνας , όμως αντι να σκεφτεται « Τελικα δεν με σκεφτεται καθολου, ακομα και στον αδερφο μου εγραψε ενώ σε εμενα τιποτα» (όπως είναι οι συνηθισμενες εγωιστριες γυναικες, τρομαξε και φοβηθηκε για τον αγαπημενο της καθως καταλαβε πως κάτι κακο γινεται.

- Έτσι διαβάσε το επιφωνημα . είδε ότι δεν ήταν για αυτήν. Διπλώσε αργά το γράμμα. Το ξαναβάλε πίσω στον φακέλο. Ηπια μια γουλιά καφέ. Κοιτάξε γύρω γύρω το δωμάτιο. Είδε πως δεν ήταν κανείς εκεί. Ξαναήπια λίγο καφέ. Και με γρήγορες και κοφτές κινήσεις άνοιξε απότομα το φακέλο και άρχισε να τρέχει το βλέμμα της και να διαπερνά μια μια τις γραμμές διαβαζοντας με φουρία και αγωνία το γράμμα του Ναθαναήλ.
3. Κατά την άποψή μου , η επιλογή του συγγραφέα να σταλεί το γράμμα αντί στον Λοταρ , στην Κλάρα ήταν πολύ έξυπνη. Καθώς μέσα από αυτή του την πράξη ,παρ'όλη την περιγραφή των συναισθημάτων που έχει κάνει ο Ναθαναήλ στο γράμμα του , γίνεται ολοφάνερο πως δεν είναι καλά, πως το μυαλό του είναι αλλού , αλλά και παρ'όλα όσα περνά η αγαπημένη τ/ου Κλάρα είναι μέσα στο μυαλό του. Επίσης βοηθά στην εξέλιξη της δράσης καθώς με ένα γράμμα αρχίζει να ξετυλιγεται ένα μεγάλο κουβάρι που τυλίγε τον Ναθαναήλ από την παιδική του κιόλας ηλικία. Έτσι αυτή η σκηνή στο συγκεκριμένο σημείο προσωπικά εμένα μου «ανοίγει την σκεψη» καθώς με κάνει να μην σκεφτομαι μονό την απάντηση του Λοταρ και τα συναισθηματα του Ναθαναήλ , αντίθετα μου κινεί την περιεργία να μαθω κι άλλες πληροφορίες για τον Ναθαναήλ και την συνέχεια της ιστορίας του με τον Κοπελιους όμως με κάνει να κανω και υποθεσεις για το πια ακριβώς είναι η σχέση των δυο αγοριων? Πως και ειχε τοση οικιοτητα μαζί του ο Ναθαναήλ? Αλλά και ποσα συναισθηματα ετρεφε η Κλάρα για αυτόν. Τελος μεσο αυτης της επιλογης αντλουμε πληροφορίες για την σχέση Λοταρ – Κλάρα και Ναθαναήλ – Κλάρα οπου αυτό βοηθά στο να συνδιαστουν η πληροφορίες έτσι ώστε ο αναγνωστης να καταφερει να σχηματισει μια ολοκληρομενη εικονα της πλοκης στο μυαλο του.

E.:

Παράσταση...

Καλή εμπειρία.

Δύσκολη αλλά καλή.

συνεργάστηκα με άτομα που ποτέ δεν φανταζόμουν. Δύσκολη η συνεργασία. Ειδικά όταν πρόκειται για ένα μάθημα που όλοι γνωρίζουμε την βαρύτητα του. Και δυστυχώς εκεί είναι που δυσκολεύει αλλά και ταυτόχρονα ευκολύνεται η κατάσταση.

Δυσκολεύει καθώς όλοι έχουμε απαιτήσεις και είναι δύσκολο να εκπληρωθούν όλες . επίσης άτομα προσπαθούν να φανούν μέσα από αυτήν την διαδικασία όπου αυτό για εμένα είναι λάθος.

Διευκολύνει όμως και την κατάσταση καθώς όλοι (συνήθως) προσπαθούμε να έχουμε το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα. Δεν είναι εύκολο να ενσωματώνονται όλες οι ιδέες 5 ατόμων σε μια παράσταση 10 λεπτών και είναι και ακόμα πιο δύσκολο να μην καλύπτονται άτομα. Συγκεκριμένα σε αυτό που κάναμε υπήρχαν πολλά πισωγυρίσματα. Χρειαστήκαμε 4 μαθήματα νομίζω μέχρι να καταλήξουμε στο τι ακριβώς θα κάνουμε καθώς κάθε φορά καθόμασταν, λέγαμε μια ιδέα και μέσα σε 45 από αυτή την μια ιδέα

ξεπρόβαλαν άλλες 10 και ακυρώνονταν άλλες 5. έτσι λοιπόν το ποιο δύσκολο ήταν αυτό το κομμάτι καθώς είχαμε πολλά δεδομένα αλλά και πολλά ζητούμενα. Δηλαδή ξέραμε ότι θα παρουσιαστεί σε παιδιά δημοτικού όπου αυτό σημαίνει δημιουργία ,προτοτυπια , χρώματα και πολύ φαντασία. Αλλά αυτό που δυσκόλεψε εμένα προσωπικά πιο πολύ είναι να προσπαθώ να στύψω το μυαλό μου να βρω κάτι ωραίο και καλό για τα παιδιά , σκεφτόμενη όμως και τι θα αρέσει και στους 5 μας. Είναι περίπλοκο να προσπαθούν 5 άτομα να συνθέσουν μια παράσταση έχοντας μονό 5 λέξεις σε ένα χαρτί και την φαντασία τους. Θέλει υποχωρήσεις και συνεργασία.

Το θέμα αυτό της παράστασης όμως είχε πολλές πρακτικές δυσκολίες. Χώρος, συνεννόηση, κατανόηση, μέρες, ώρες, σκηηνικά, κοστούμια, σενάριο, διάλογοι, πρόβες και πολλά άλλα τα οποία μέσα σε 3 ώρες την εβδομάδα έπρεπε να είναι έτοιμα για να βγει αυτό που βγήκε. Ευτυχώς κατά την αποψη μου δεν είχαμε διαλόγους . καθώς επειδή δεν είχαμε βρει πολύ έγκερα ακριβώς τι θα κάναμε, το ότι είχαμε ένα δεκάστιχο ο καθένας και μια πρόταση απέξω, νομίζω ότι βοήθησε στο να έχουμε τουλάχιστον την σιγουριά πως δεν θα χάσουμε λόγια. Εγώ προσωπικά την ώρα της παράστασης δυσκολεύτηκα να συγκεντρωθώ καθώς είχα εντυπωσιαστεί από την παράσταση των παιδιών με το αστέρι και τον ψαρά κτλ και όλη την ώρα έτρεχε στο μυαλό μου η ιδέα ότι «πως γίνεται να βγει καλύτερη από την δική τους...» αλλά όχι με υποτιμητικό τρόπο... εννοώ ότι είχα αγχωθεί για το αν η δική μας παράσταση ήταν αρκετά καλή ώστε να αρέσει στα παιδιά εφόσον πριν από εμάς είχε παρουσιάσει μια πολύ καλή ομάδα... Πάντως νομίζω πως κουτσά στραβά καλά τα καταφέραμε. Βγάλαμε μια αξιόλογη παράσταση και καταφέραμε να κάνουμε τα παιδιά να γελάσουν. Για εμένα αυτό μετράει.

Το κακό για εμένα είναι πως μπορεί να μην είμαι τελειομανής όσον αφορά τους βαθμούς όμως όταν κάνω μια προσπάθεια και συμβάλω ώστε μια ομαδική δουλειά να γίνει θέλω όλα να κυλάνε τελεία. Δεν ξέρω λοιπόν για ποιο λόγο όμως όταν τελείωσε η παράσταση ήμουν εντελώς απογοητευμένη. Δεν ξέρω γιατί! Ενώ όλοι ήταν χαρούμενοι και υποστήριζαν πως η παράσταση μας ήταν πολύ καλή κάτι μέσα μου έλεγε το αντίθετο. Δεν γέμισα όσο ήθελα από αυτή την διαδικασία. Δεν Ικανοποιήθηκα. Και επειδή έχω ξανακάνει πολλές φορές θέατρο με παιδιά. Και δυστυχώς η ευτυχώς έχω ξαναζήσει αυτήν την εμπειρία, δεν ένιωσα ευχαριστημένη με το αποτέλεσμα. Μπορεί να έφταιγε ότι ήταν λίγο. Μπορεί να έφταιγε το ότι από την πρώτη στιγμή ένιωθα ανασφάλεια πως τίποτα δεν θα πάει καλά. Δεν ξέρω τι έφταιγε όμως εγώ ικανοποιημένη δεν έμεινα. Χάρηκα που όταν τελείωσε άκουσα καλά λόγια. Πήρα πολλά από αυτή την εμπειρία. Έμαθα πολλά τόσο για το θέατρο όσο και για τους ανθρώπους. Και δεν μπορώ να πω ότι δεν θα μου λείψει όλο αυτό το τρέξιμο και η αγωνία για το τι θα κάνουμε, που πότε κτλ. Αλλά όπως και να 'χει είναι κάτι που μέσα στα πλαίσια του σχολείου δεν νομίζω να το ξαναζήσω, συνεπώς χαίρομαι για την ευκαιρία που μου δόθηκε να ζήσω μια τέτοια εμπειρία.

Δημητρακοπούλου Αμαλία:

A.1.:

Αρχικά,η πρώτη άσκηση που έγινε στο μάθημα ήταν να σηκωθούν 5-6 παιδιά να κάνουν ένα κύκλο και ένας από αυτούς να είναι στην μέση.Στο 'παιχνίδι' αυτό βάλαμε 2 μπουκάλια.Τα 2 μπουκάλια ήταν μοιρασμένα στον κύκλο και τα παιδιά έπρεπε να

πετάζουν τα μπουκάλια στο άτομο που ήταν στην μέση του κύκλου και εκείνος με την σειρά του να είναι σε ενγρήγορση,δηλαδή να πιάνει τα μπουκάλια και με γρήγορες κινήσεις να τα στείλει και ο ίδιος αντίστοιχα.Σε αυτή την άσκηση μας ζητήθηκε να μην πέσει κανένα μπουκάλι κάτω και αν είναι δυνατό να μην ακουστεί τίποτα. Αυτή η άσκηση πιστεύω ότι έγινε ώστε να μην αγνοούμε το κοινό και να έχουμε μια καλή επαφή μαζί τους.

Ακόμη,μια άλλη άσκηση που κάναμε ήταν να σηκωθούν 2 παιδιά στην μέση της αίθουσας να σκεφτούν ενα τραγούδι και να προσπαθήσουν να βρουν ρυθμό με το χτύπημα των ποδιών τους τραγουδώντας τους στίχους του τραγουδιού.Μια το έκανε ο ένας σταμάταγε και ο δεύτερος θα έπρεπε να συνεχίσει με τον ρυθμό του πρώτου τραγουδώντας και ο ίδιος.

Τέλος, μια ακόμη άσκηση που κάναμε ήταν να σηκωθούν πάλι 2 παιδιά όμως αθητη την φορά ο ένας θα έχει κλειστά μάτια και ο άλλος θα του κάνει διάφορες ερωτήσεις βλέποντας αν είναι σωστές οι απαντήσεις ή όχι.Κατα την γνώμη μου αυτό βοηθάει στο να υπάρχει καλή παρατηρητικότητα και να μην ψάχνει ο ένας τον άλλον πάνω στην σκηνή καθώς και να υπάρχει μια καλή μνήμη.

A.2.:

Michael Courtemanche-Les claquettes

Στο βίντεο αυτό ο Michael courtemanche προσπαθεί να κάνει τον κόσμο να γελάσει χρησιμοποιώντας τον ήχο και διάφορα εκφραστικά μέσα.Τα μέσα που χρησιμοποιεί και βασίζεται είναι κυρίως τα χέρια και τα πόδια.Είναι δύο σημεία που δίνουν ζωή πιστεύω γιατί με αυτά εξαρτώνται τα πάντα.Περνει διάφορες εκφράσεις με το πρόσωπο καθώς με αυτό δείχνει το τι νιώθει εκείνη την στιγμή.Είναι αρκετά διασκεδαστικό.Είναι σαν τις ασκήσεις που κάναμε.Προσπαθεί να μπει στον ρυθμό του τραγουδιού και συγχρόνως να έχει επαφή με το κοινό.Ενα στοιχείο που χρησιμοποιεί αρκετά είναι ο ήχος.

Otto Waalkes-Mein kleiner gruner kaktus

Ο Otto Waalkes χρησιμοποιεί ως εκφραστικό μέσω το πρόσωπο του και τις εκφράσεις που μπορεί να πάρει για να διασκεδάσει τον κόσμο.Περνει διάφορες εκφράσεις όπως όταν φέρνει τα μάτια του σε ένα σημείο και φαίνεται αλήθορος,ή αυτό που κάνει με τον λαιμό του που θυμίζει λίγο κάποια χαρακτηριστική κίνηση ενός ζώου ή απλα αυτό που κάνει με το στόμα όταν παριστάνει ότι τραγουδά.Ένας ακόμη που βασίζεται στον ήχο.

Opening to 'the fog'

Ένας ηλικιωμένος άνθρωπος εξιστορεί μια ιστορία "τρομακτική"στα παιδιά.Ο τρόπος έκφρασης του είναι αυτό που κάνει τρομακτική την ιστορία του.Ο τρόπος της ομιλίας του,ο τόπος της φωνής του και οι εκφράσεις που παίρνει με τα μάτια.Εχει πάρει τρομακτικές εκφράσεις σε αυτό πιστεύω οτι βασίζεται και ο ίδιος.

Johnny depp reading from fear and loathing in las vegas

Τον λατρεύω πραγματικά. Όπως πάντα είναι χαλαρός και απλός. Διαβάζει με τον δικό του τόνο και όχι όπως θα έπρεπε να διαβαστεί δίνει κάτι από τον εαυτό του μέσα σε αυτό..είναι απλός, φυσικός και ελεύθερος

Ο Άρης Ρέτσος διαβάζει Οδύσσεια

Δείχνει αρκετά αγχωμένος σαν να μην μπορεί να εγκληματιστεί και να είναι μέσα σε αυτό πραγματικά. Διαβάζει κάπως περίεργα καθώς είναι ανέκφραστος. Προσωπικά εμένα δεν μου αρέσει για τον λόγο ότι για εμένα δεν έχει κανένα ενδιαφέρον.

The making of a monologue: Robert wilson hamlet screener

Είναι αρκετά αφοσιωμένος σε αυτό που κάνει παίρνει εκφράσεις ανάλογα με τον ρυθμό ,ήρεμος και έχει χαθεί μέσα στο κείμενο στο οποίο διάβαζε. Αλλάζει φωνές καθώς δίνει έμφαση σε αυτό που πρέπει. Έχει επαφή με τα χέρια του και με τις κινήσεις που κάνει. Βάζει τον εαυτό του σε διάφορους ρόλους καθώς δεν φοβάται να "τσαλακώσει" το πρόσωπο του. Είναι ένας όμορφος μονόλογος.

B.:

Επιστρέφω...που αλλού?στα καγκελα...πιστεψε το η οχι ειναι το μονο σιγουρο μερος που μπορει να κρυφει καποιος αυτον τον καιρο..θα πω στους γιατροους ολη την ιστορια μας..τι περασαμε μαζι τις τελευταιες μερες σε αυτο το σπιτι και νομιζω οτι κανεις δεν θα με πιστεψει...θα γελανε...αν τους εξηγησω οτι δεν εβλεπα απλα τον εφιαλτη..περπατουσα και ζουσα μεσα σε αυτον..αρχισε σε ενα σπιτι...σε ενα αδειο σπιτι που το ονομασα <λευκο συστημα>ή <παγωμενο δωματιο >.....εγω και ο μοναδικος ανθρωπος που αγαπησα..περνούσαμε καλα μεχρι που ολα αλλαξαν..ενας ανθρωπος ηρθε και αλλαξε τους ρολους..μεσα στο ασπρο φως μια σκια μαυρη...να κυνηγαει,να σκοτωνει και να βασανιζει αγνες ψυχες..Το μονο που θυμαμαι ειναι οτι με αρπαξε απο το κεφαλι και πηρε τον Μιχαλη μακρια...Ξυπνησα και ειδα την σκια μπροστα μου..αρχισα να τρεχω προς τα εξωω..Εφυγα απο το λευκο συστημα ζυπολιτη με ασπρα ρουχα λερομενα με αιμα..Ετρεχα διχως να μπορω να ξεφυγω...Εβλεπα γυρω μου ανθρωπους που τους μιλαγα και δε με ακουγαν....Προσπαθουσα να τους αγγιξω αλλα ματαια..Ηταν σαν να περνούσα απο μεσα τους...σαν να μην υπηρχα..Καποια στιγμη ειδα εναν καθρεφτη Εμφανιστηκε μια κοπελα με μαυρα μαλλια και αιματα πολλα παντου...Ξαναβγηκα εξω αυτην την φορα ομως εβλεπα ανθρωπους να ουρλιαζουν,πολλες σκηνες απο θυματα τα οποια κακοποιηθηκαν..Φοβομουν πολυ....Παντου υπηρχαν παγιδες θανατου,αιματα και πτωματα...Ξυπνησα φοβισμενη μεσα στην ταραχη...Καθισηχαστικα λιγο..Εκλεισα για 2 λεπτα τα ματια μου..ςπου τα ανοιξα και ειδα οτι βρισκομουν στο παγωμενο δωματιο.

Παγωμενο δωματιο...Εδωσα εναν τετοιον τιτλο διοτι η ζωη ειναι σαν ενα παγωμενο δωματιο..ζεις τα ιδια πραγματα και πολλες φορες δεν μπορεις να αντιδρασεις...απλα δεχεσαι αυτο που γινεται ειτε εισαι συμφωνος ειτε οχι....πολλες φορες ακομη πεφτεις σε μια ρουτινα που δεν μπορεις να ξεφυγεις..δεν σε αφηνουν να ξεφυγεις...

Ασπρο φως...κατι που δινει ζωη..κατι το αθωο και το αγνο...

Μαυρη σκία....κατι που φοβασαι. Κατι μυστηριωδες που μπορει να σου ανατρεψει την ζωη προς το χειροτερο..

.Εβλεπα γυρω μου ανθρωπους που τους μιλαγα και δε με ακουγαν....Προσπαθουσα να τους αγγιξω αλλα ματαια..Ηταν σαν να περνούσα απο μεσα τους...σαν να μην υπηρχα... Είναι σαν να εισαι παρατηρητης στην δια σου την ζωη..κατι το αβουλο..χωρις να μπορεις να εισαι ελευθερος..να εχεις σκεψεις,να αγγιξεις απλαπραγματα...μονιμος παρατηρητης...

Εμφανιστηκε μια κοπελα με μαυρα μαλλια ..πολλες φορες δεν τα εχεις καλα με τον εαυτο σου..ξερεις οτι παντα θα σε κυνηγαει...ξερεις οτι θα εισαι παντου και παντα θα σου υπενθυμιζει τα λαθη που εχεις κανει....τον λαθοςδρομο που εχεις παρει χωρις να υπαρχει διεξοδος..

Παντου υπηρχαν παγιδες θανατου..Παντα στην ζωη θα βρεις ανθρωπους που δεν θα σου φερθουν καλα..ή απλα θα κοιταζουν το συμφερον τους...θα σε πληγωσουν ανεπανορθωτα χωρις να ενδιαφερονται ιδιαιτερα για σενα....οι λεγομενες παγιδες θανατου...

Μεσα σε απο αυτο το κειμενο ηθελα να θιξω καποια προβληματα που με προβληματιζουν ιδιαιτερα.... ..Ενα μεγαλο προβλημα που υπηρχε παντα και εχει αυξηθει κατα πολυ εισαι το θεμα των ναρκωτικων..Εισαι ενα μεγαλο λουκι που ποτε δεν μπορεις να φυγεις απο εκει αμα μπλεξεις.....Εισαι κατι που θα σε φαιη ή θα το φας....Εισαι αργος θανατος....Δυσκολες καταστασεις...οικογενειες καταστρεφονται..Ομως οι περισσοτεροι ανθρωποι δεν μπορουν να καταλαβουν οτι αυτοι οι ανθρωποι εχουν πραγματικα προβλημα και εισαι αρρωστοι...οχι ζωα...Ενα αλλο προβλημα εισαι οταν καποιος που αγαπας παρα πολυ φευγει απο την ζωη...Χανεις την γη κατω απο τα ποδια σου...δεν θελεις να ζησεις γιατι αυτος ο ανθρωπος εισαι ολη σου η ζωη...Νιωθεις απιστευτα χαλια..γιατι ξερεις οτι δεν θα εισαι εκει να σε παρει αγκαλια...να σε κανει να ξεχασεις τα προβληματα σου για λιγο..να ξεφυγεις για λιγο...Μεσα απο αυτο το κειμενο προσπαθω να πω οτι πολλες φορες περναμε καποιες καταστασεις που εισαι ιδιες αλλα σε διαφορετικο χρονο και με διαφορετικα προσωπα...ή θα φτιαξεις την ζωη σου και θα βαλεις κανονες..ή θα επιλεξεις να ζεις εναν εφιαλτη καθημερινος και απλα να μενεις παρατηρητης ...

Πολλες φορες δεν θελουμε να ζουμε γιατι η καθημερινοτητα μας δεν εισαι αυτη που θελαμε η ονειρευομασταν...πιστευουμε οτι τα προβληματα μας εισαι μεγαλυτερα απο των αλλων..ομως αυτο δεν ισχυει..καθημερινα γκρινιαζουμε γιαπραγματα που δεν εχουμε ή για μικροπραγματα ενω αντιθετα θα επρεπε να ευγνωμονουμε για ολα αυτα που εχουμε κερδισει...δεν μπορω να καταλαβω καθολου τους ανθρωπους και τις αντιδρασεις τους....κανονικα δεν θα επρεπε να εισαι ευτυχισμενος με οσα εχουν?δεν θα επρεπε να σεβεται και να αγαπα ο ενας τον αλλον?Δεν υπαρχουν πλεον τετοιιοι ανθρωποι...

G.I.:

Μια πολη,10 ομορφες γυναικες,η θλιψη κατακλυζει ενα κτιριο με 900 παραθυρα,ο θανατος των πουλιων..μια απωλεια που κρεμεται απ μια κλωστη....Εισαι εξωπραγματικα γεγονοτα που σε ταξιδευουν και σου δημιουργουν αναμυκτα και εντονα συναισθηματα..Η απωλεια..Ενα μεγαλο κενο με πολυ πονο...ο πονος περναει μα η απωλεια παραμενη χαραγμενη παντα στην καρδια...Ο ποθος αναμεσα σε δυο ανθρωπους και η αναγκη στο μονοπατι του θανατου,στο μονοπατι του κρινου.Σε μια διαδρομη οπου

η αγαπη ηταν ενα αγνωστο συναισθημα οπου στο κρεβατι ελιωνε το φεγγαρι και συναμα την θλιψη να γεμιζει με αποτυπωματα και συναισθηματα την θλιψη..Νιωθεις τον χορο μεσα σου,την ενταση,τον ποθο,την αγαπη..Προτογνωρα συναισθηματα..Ειναι σαν να κρατας την αξια του στο χερι σου.Τα παντα στο χερι σου..τον χρονο,τα προσωπα, τα συναισθηματα.Μια ζωη και μια πολιτεια στο χερι σου.Ζεις με την ανασα του βαλς.Νιωθεις την αναγκη το κονιακ και ο θανατος να πλημμυριζουν το αιμα σου και να εισαι σε αλλη αισθηση..Εκει που η ακρη του σε οδηγει στην θαλασσα.Επιστροφη στην ομορφη Βιεννη που συναντας 4 καθρεφτες που παιζει στο πιανο σε "στελνει"ταξιδευοντας σε εναν αλλον κοσμο χαρακτηριζοντας το κομματι θανατος..Καποιος που φαινεται στην εικονα σου.Φαινεται μεσα σου.Να γεμιζει τα σωθηκα σου και ολοενα να γινεται ιδιος με εσενα.Ζεις πεθαμενος.Εχεις πεθανει προτοθ καν μα μεσα σου νιωθεις νεκρος.Ομως υπαρχει και μια αλλη οψη.Εκει που ειναι η χαρα υπαρχει μονο εκει που μια γωνια γεμιζει γελιο και αγνοτητα.Ομως και παλι η θυμηση σου επανερχεται.Ειναι αναγκαιο να πλαγιασω μαζι σου.Να σε αγκαλιασω και να εισαι ολη νυχτα στην αγκαλια μου.Να κοιμασαι και να κοιταω.Σαν αγγελουδι θα ησουν.Ηρεμος και ομορφος.Για παντα να ησουν μαζι μου να ταξιδευαμε μαζι σε ονειρα οπου θα νιωθαμε την ομιχλη ενος γλυκου απογευματος.Εκει που θα συναντω την θλιψη σου στο προσωπο σου.Ολον τον πονο τα συναισθηματα και τις σκεψεις σου.Αυτος ο χορος μας ενωνει.Με κανει να μην θελω ποτε να ξεχασω εσενα.....Τις στιγμες που ζησαμε μαζι..Εκει στην Βιεννη φυλακισμενος για παντα αυτες οι στιγμες.Ολα αθτα που θα βρεθουμε θαμμενα σε ενα κουτακι μεσα σε ενα λευκωμα μαζι με τις φωτογραφιες σου και τις αναμνησεις μας.Και παντα θα με παρασερνεις με την δυναμη που με ταξιδευεις στον εξωπραγματικο.Παρε αυτο το βαλς.Σου ανηκει πλεον.Κατι δικο μου που πλεον ειναι ειναι δικο σου.Για να θυμασαι για παντα εμενα..Ολες τις στιγμες μας.Ειναι δικο σου.

Γ.2.:

Ενα μικρο πλασματακι.Ενας μικρος αρουραιος διασχιζει το ποταμακι και τρωει σιγα σιγα τις ριζες ωστε να παρει δυναμη και ζωντανια,ενεργεια,ζωη και παντα ορεξη για νεες εμπειριες.Στην συνεχεια η κοπελα γευεται τις μυρωδιες που δινουν ζωη.Της νυχτας που ερχεται,την μυρωδια του μαραθου χωρις ενδοιασμους πεφτει σε εναν λοφο που ισως διασκεδαζει ισως οχι.Ισως νιωθει εντονα ασχημα συναισθηματα ισως απο την αλλη ολες οι ομορφες στιγμες που εχει περασει.

Να το παλι το πλασματακι ξεπροβαλει!Πεφτει με τα μουτρα στα βατομουρα.Η φωνη του,το υποσυνειδητο του φωναζει απο μεσα του με χαρα για τα βατομουρα που συνανται.Αχνοφαινεται η κοπελα να αγναντευει σε μια πρασινη οχθη.Καθεται εκει διοτι δεν παρατηρησε την υπαρξη των αρουραιων..δεν τους εχει παρατηρησει..τους μικρους της φιλους...

Το πλασματακι βγαινει τρομαγμενο στον ηρεμο και ησυχο ποταμο στον οποιον εχει μπει.Βλεπει ενα μεγαλο συννεφο και το ακολουθει σαν λευκο πουλι που δινει την ελπιδα.Ακολουθει σιωπη..Χαρακτηριζει αρνητικα την κοπελα..Δεν του αρεσει το βιβλιο που διαβαζει.Πιστευει οτι εχει μια λαθος οπτικη γωνια για την ζωη,για τους λοφους.Δεν ηταν αρκετα παρατηρητικη γιατι δεν καταλαβαιναν οτι οι λοφοι ειναι γεματοι απο ζαχαρη ara απο μερμηγκια.Αποχωρει μαλλον απογοητευμενοι καθως κοπελα αγναντευε εκει στον λοφο..

D.:

A)'Είμαι τόσο σίγουρος ότι ζω όσο και για την ορθότητα του ισχυρισμού μου ότι το κακό, το αμαρτωλό, ή το βλαβερό μιας πράξης είναι συχνά η ακατανίκητη δύναμη που μας αναγκάζει, αυτή και η μόνη, να εκτελέσουμε αυτήν την πράξη."

Ο συγγραφέας είναι σίγουρος για την υπαρξη του και το υποστηρίζει απίστευτα πολύ ότι η ασχημη πλευρα της πράξης αυτη που πληγωνει τους ανθρωπους και μερικες φορες τους κολαζει πολλες φορες δεν μπορεις να την νικησεις ουτε να την αποτρεψεις.....το μονο που μας μενει είναι να την κανουμε αυτην την πράξη είτε θελουμε είτε οχι!

B)Πριν απο αυτη την φραση ο συγγραφεας μιλαει για τις πραξεις των ανθρωπων...Πολλες φορες κανουμε κατι χωρις κανενα κινητρο...ή κανουμε πραγματα που δεν πρεπει για τν λογο οτι δεν πρεπει...Ολο αυτο βαση τα λεγομενα του είναι μια παραλογη αιτια που ομως δεν υπαρχει πιο ισχυρη καθως και είναι ακατανίκητη.

Αμεσως μετα απο την φραση..ο συγγραφεας εξηγει οτι ολο αυτο είναι παραλογο γιατι κανεις κατι κακο για χαρη του κακου...καθως το κακο καταρρίπτει τα παντα..και δεν μπορεις να ψυχολογησεις κατι πανω σε αυτο..Η πράξη που θες να κανεις γιατι δεν μπορεις καταγραφει οτι είναι απλα μια πράξη δρασης-αυτοσυντηρησης..και τιποτα παραπανω...

Κατα την γνώμη μου ο συγγραφεας επελεξε να βαλει στο συγκεκριμενο σημειο την φραση αυτη για τον λογο οτι εξηγει την περιπτωση της πράξης και πως αντιδρα ο ανθρωπος, και συνδεεται αμεσα με ολα αυτα που λεει παραπανω... Εμενα προσωπικα μου αρεσε..προσδιοριζει κατι το εξωπραγματικο, παραλογο...καθως βγαζει κατι σοφο...εχει απολυτο δικιο σε οσα λεει..

E.:

Άρχικα,μετα απο καποιες μερες μαθηματος μαθαμε ποια θα είναι τα μελη της καθε ομαδας και υστερα πηραμε στα χερια μας τις λεξεις με τις οποιες θα επρεπε να φτιαξουμε ολοι μαζί ενα εννιαιο και κατανοητο κειμενο.Αστυνομικη υποθεση.5 αγνωστα και αιτιαραστα ατομα επρεπε να συμβιβαστουμε και να συμβαλουμε ολοι ωστε να δημιουργησουμε την υποθεση που μας ειχε δωθει.Καναμε μια υποθεση η οποια δεν ηταν καν αστυνομικη ουτε ειχε κανενα στοιχειο τετοιου περιεχομενου.Μετα,καταλαβαμε οτι ημασταν εκτος θεματος και αποφασισαμε να το αλλαξουμε και να κανουμε μια καθαρα αστυνομικη υποθεση.Προσπαθησαμε αρκετα και καναμε αρκετες διορθωσεις μια για να γινει κατανοητο μια για να είναι ευκολο και για μας....Τελικα,μετα απο 1 μηνα αλλαγων καταληξαμε στο κειμενο το οποιο θα βγαζαμε προς τα εξω.Επειτα,περασαμε στις προβες.Τις περισσοτερες φορες στο μερος στο οποιο καναμε προβες υπηρχαν αλλες δυο ομαδες καθως δεν μπορουσαμε να κανουμε προβες καταληγοντας να τσακωνομασταν ολες οι ομαδες μαζί για το ποιος θα παραμεινει.Υστερα, αλλα προβληματα ηρθαν για τον λογο οτι τσακωνομασταν μεταξύ μας.Ο καθενας ειχε τα προβληματα του ή δεν ακουγε ή δεν ειχε ορεξη και αυτο μας ειχε φερει αρκετες φορες σε συγκρουση καθως σκεφτομασταν 2 ατομα να φυγουμε απο την ομαδα.Επισης,μετα απο πολλα προβληματα καταφεραμε να συνενωθουμε για ολα οσα ειχαν σχεση με την παρασταση να κανουμε αρκετες προβες και κυριως ολοκληρωμενες.Λιγες μερες πριν την παρασταση μας ανακοινωσαν οτι δεν θα εχουμε το θεατρο..Ωραιο!! Ειχαμε πανικοβληθει και ξεραμε οτι

θα παει χαλια γιατι ο χωρος ηταν απαραιτητως για τα σκηνικα που ειχαμε επιλεξει..Η μερα της παραστασης εφτασεΟλοι ημασταν πανικοβλημενοι,τρεχαμε πανω κατω και προσπαθουσαμε να κανουμε μια γρηγορη προβα και να προετοιμασουμε ψυχολογικα. Μπηκαμε μεσα ωστε να δωσουμε την δικη μας παρασταση.Ηταν ομορφα,τα μικρουλια ειχαν πλακα,ηταν θερμα μαζι μας και ειχα απειρη ορεξη.Προχωρησαμε την παρασταση μεχρι που τελειωσε και δεν ειχαμε καταλαβει τιποτα.Μετα,περασαμε στις ερωτησεις των παιδιων.Μπορω να πω οτι για την ηλικια τους ειχαν καλο συνιερμο,ομορφες και εξυπνες ιδεες.

Ηταν πραγματικα μια πολυ ομορφη και πρωτογνωρη εμπειρια για εμας.Τελικα με τα παιδια αφησαμε τους εγωισμους και τις "εχθρες" και συνεργαστηκαμε.Πιστευω οτι βγηκε κατι ωραιο.Θα ηθελα να το ξαναζησω.

Δρούλιας Γιώργος:

A.1.:

Εγω νομιζω πως τα παραδειγματα που καναμε μεσα στην ταξη μας βοηθησαν πολυ γιατι μαθαμε διαφορα πραγματα οπως να πεταμε μπαλακια οταν δεν μας καταλαβουν το οποιο μας βοηθησε στο να περναμε απαρατηρητη και να κανουμε πραγματα χωρις να μας καταλαβαινουν εμενα μου αρεσε πολυ το παραδειγμα που καναμε με τον φρουρο και τον κλεφτη που μπαινει απο τα τειχοι και σκωτονει τον φρουρο απο πισω

Και αναφερεται σε αυτο που ανεφερα πιο πριν

A.2.:

Απο ολα τα βιντεος που ειδα αυτο που μου αρεσε πιο πολλυ ηταν ενα κομικο νομιζω πως ηταν Les claquettes μου φανηκε ενα πολυ ωραιο βιντεο οποθ ο ανθρωπος μαλλον ηταν κομικος αφου εκανε ολους να γελανε επισης ενα αλλο βιντεο που μου αρεσε ηταν το cartoon voices που ασχολειται με τις φωνες των cartoon που απο μικρος τα λατρευα και μου αρεσε πολυ που εμαθα πιος δημιουργησε αυτες τις φωνες επισης ενα αλλο βιντεο που μου αρεσε γιατι μιλουσε για την θαλασσα και για την ομιχλη και ενα караβι που χτυμησε στα βραχια λογω της ομιχλης λογικα και επεσε μια κοπελα στη θαλασσα ηταν το opening to the fog πολυ ωραιο ιστορια και αυτη ενα βιντεο που δεν καταλαβα τι ελεγε ηταν του otto waalkes ηταν στα γερμανικα και εγω γερμανικα δεν ξερω οποτε δεν το καταλαβα

Εγω θα ηθελα να κρατησω τα κωμικα εκφραστικα μεσα γτ νμζ πως η κωμωδια μου ταιριαζει αρκετα

B.:

Το συνειρμικο μου κειμενο ηταν αυτο με το σκυλο που οδηγουσε νταλικα και ηθελε να κανει ενα ταξιδι γυρο του κοσμο με την νταλικα του και ετσι ξεκινησε συνεχισε το ταξιδι του περασε απο την τουρκεια και συνεχισε βαθυτερα μεσα στην Ασια και εφτασε στην Ιαπωνια και ειχαν τελιωσει οι προμηθειες του ετσι σταματησε σενα ενα μαγαζι να φαιει και να παρει της προμηθειες του παρκαρε την θεωρατη νταλικα του και μπηκε μεσα στο μαγαζι εφαγε ιπιε και μολις βγηκε απο το μαγαζι η νταλικα του ειχε χαθει εψαξε παντου ακομα και κατω απο τις πετρες αλλα η νταλικα χαμενη ετσι καταλαβε οτι ηταν το τελος του ταξιδιου του και αποφασισε να γυρισει πισω στο σπιτι του μετα ποδια μιας και ειχα χαλασει ολα του τα λεφτα στο φαγητο ετσι ξεκινησε περασαν ενας μηνας

περπατιματος και τελικα εφτασε στο σπιτι του τοτε θυμηθηκε οτι την νταλικα την ειχε παρκαρει λιγο πιο κατω για να μην εμποδιζει και τοτε αρχισε να τρεχει γρηγορα πισω στην ιαπωνια στο ετσιατοριο που την ειχε αφησει μολις εφτασε ειδε την νταλικα του απο την απεναντι μερια του δρομου και μολις πηγε να περασει το δρομο ερχεται ενα αυτοκινητο με πολυ φορα και τον χτυπα και τον αφηνει κατακυτο στα μεσα του δρομου στη συνεχεια περνα ενα αλλο αυτοκινητο και του πατα το κεφαλι και το μυαλο του εξφεντονιζεται στο πιατο ενος πολυ χοντρου κυριου οπου το εφαγε και ετσι τελιωνει η ιστορια μου με τον ηρωα μου πολυ ταλαιπορημενο και πεθαμενο απο ενα αυτοκινητο ηθικο διδαγμα παντα να κρατας λιγα χρηματα στην ακρη αμα σου συμβει κατι να εχεις χρηματα να το αντιμετοπισεις

Γ.1.:

Στη βιεννη υπαρχουν πολλες κοπελες αλλα μιλα για μονο 10 τις πιο ομορφες επισης υπαρχει κατι παντοδυναμο εκει οπου ακομα και ο θανατος παει να κλαψει στον ομω του ακομα υπαρχει ενα τεραστιο κτιριο εκει με 900 παραθυρα και ενα δεντρο οπου τα περιστερια πανε να πεθανουν μπορει να ενοει και τον παραδεισο και ενα κομματι που εφυγε μακρια απο αυτο που γινοταν πιο πριν και κρεμεται στο τελος στους επομενους στοιχους φενεται το ποιημα να ειναι ερωτικο και να μιλα για αγαπη αφου λεει σε θελω τρεις φορες και γενικα φενεται σε αυτο το κομματι του κειμενου ο ερωτας αλλα και η αναφορα στο θανατο στη βιεννη υπαρχουν πολοι καθρευτες αλλα τεσσερις ειναι σημαντικοι για εμας οπου το στομα παιζει με τον ηχο ενα τραγουδι θανατος που βαφει τα αγορια με τους στιχους του λογικα στη συνεχεια θα λεει οτι η αγαπη πεθαινε εδω και χρονια αυτο καταλαβαινω εγω επισης στους δυο στιχους οπου μιλα για την σοφια και τα παιδια και πως συντομαι πρεπει να ξαπλωσω μαζι σου ειναι πολυ ερωτικο και μπορει να θελει να δειξει τον ερωτα και να δειξει ποσο ωραιο ειναι τα παιδια το ιδιο και οι επομενοι στιχοι διχουν αγαπη αλλα και τι θλιψη που εχουν δυο ατομα στους επομενους στιχους τα λογια ειναι ακρως ερωτικα γτ λενε οτι δεν θα σε ξεχασω ποτε και τετοια που υποδυλονουν ερωτα μετα με λεει θα χορευω μαζι σου στην βιεννη λογικα διπλα απο ενα ποταμο με λουλουδια στον ομω πολυ ρομαντικο τοπιο επισης. Στη συνεχεια μαλλον αυτος ο ερωτας χαθηκε για να λεει οτι θα θαωει την ψυχη της σε ενα λευκωμα επισης λεει οτι θα του δωσει το βιολι της οπου το βιολι ειναι ενα πολυ ρομαντικο οργανο με πολυ ωραιο ηχοο στιχος που λεει τις λιμνες που σηκωνεις στον καρπο σου ενοει οτι μαλλον ειναι πολυ καλος στο να παιζει αυτο το οργανο το βιολι και τελιωνει με τις φρασεις παρε αυτο το βαλς που επαναλαμβανει συνεχως δειχνι τον ερωτα αφου το βαλλς ειναι ενας εξισου ρομαντικος χορος

Γ.2.:

Το κειμενακι αυτο δειχνει την εναλαγη μια ομορφης καλοσυνατης αθωας κοπελας που εχει βγει εξω στην φυση για να μυρισει την φυση και να διαβασει το βιβλιο της αλλα υπαρχει και ενας κακος αρουραιος που λογικα οπως το αφηγουνται τα δυο σαλιγκαρια θα επρεπε να ηταν πολυ κακο ζωο αφου ετρωγε τις ριζες και μολις βρηκε την ευκαιρια ο αρουραιος την πλησιασε αυτο που μπορει να συμβαινει ειναι οτι ο αρουραιος ειναι πολυ κακος και το μονο που ξερει ειναι να καταστρεφει τους αλλους και μας δειχνει και την εναλαγη καλου και κακου με την αθωα οχι πολυ εξθνη κοπελα

D.:

Στο συγκεκριμένο βιβλίο ο συγγραφέας βρίσκεται στην φυλακή διότι έχει διαπράξει ένα έγκλημα και μας περιγραφεί όλα όσα συνέβησαν και κατέληξε στην φυλακή ο δολοφόνος βάζει ένα δηλητηριώδες κερί μέσα σε ένα μικρό δωμάτιο το οποίο δεν ανακυκλώνεται εύκολα ο αέρας και έτσι καταφέρνει να σκοτώσει έναν άνθρωπο . Το πρώτο διάστημα χαίρεται και είναι ξέγνοιαστος επειδή η αστυνομία δεν μπόρεσε να ανακαλύψει ποιος ήταν ο δολοφόνος όμως μετά από λίγο καιρό οι τύψεις γίνονται όλες και περισσότερες και φτάνει σε να σημείο να τρέχει στο δρόμο για να ξεφύγει από τις τύψεις και ο κόσμος ο οποίος βρισκόταν διπλά του μόλις τον είδαν να τρέχει άρχιζαν να τρέχουν και αυτοί προς το μέρος του για να το βοηθήσουν όμως ο δολοφόνος νόμιζε ότι τον κυνηγάγανε για να τον συλλάβουν και στο τέλος από το πολύ ανγχος λιποθυμεί και μόλις ξυπνάει χωρίς να το καταλάβει τα λέει όλα και έτσι οδηγείται στην φυλακή. Πριν από αυτή την ιστορία ο συγγραφέας κάνει αναφορά σε όλα τα συναισθήματα που έχουν πάνω στον άνθρωπο η θέση του κατά την γνώμη μου είναι πολλή καλή για να τοποθέτηση το ρολό του γιατί μας κάνει στην αρχή μια καλή αιτιολόγηση των συναισθημάτων και κλείνει το κείμενο του με ένα συναίσθημα τις τύψεις οι οποίες κιάλας τον προδίδουν και καταλήγει τελικά στην φυλακή. Ο συγγραφέας επιλεγεί αυτή τη σειρά για να μας δείξει το που βρίσκεται τώρα αλλά να μας ενημέρωση για το πώς έφτασε σε αυτή την κατάσταση .επίσης η συμμετοχη του συγγραφέα μέσα στο κείμενο παίζει πολύ μεγάλο ρόλο διότι συμμετέχει και αυτός με πιο ζωντάνια και δεν γραφεί απλώς ένα κείμενο και έτσι μπορεί και το κάνει πιο παραστατικό και πιο εύκολο να το κατανοήσουμε επειδη το έχει κατανοήσει και ο ίδιος.Επίσης μας το δείχνει έτσι ώστε να μπορέσουμε να το φανταστούμε και εμείς και να το κατανοήσουμε πιο εύκολα.

E.:

Η εμπειρια μου σε αυτη την παρασταση μπορω να πω οτι ηταν πολυ ωραια γτ εμαθα να συνεργαζομαι με ατομα που υπο αλλες συνθηκες δεν θα το εκανα αλλα μου βγηκε σε καλο γτ ο καθενας μας ειχε τις ιδεες του και τις χρησιμοποιοησε για το καλο της ομαδας .
Ιδιαιτερα προβληματα δεν αντιμετωπισαμε μονο το προβλημα τις συνεργασιας στην αρχη ειχαμε αλλα καταφεραμε να το αντιμετωισουμε στην διαρκεια των προβων η λυση που δωσαμε ηταν να μην τεμπελιαζουμε και να εργαζομαστε ολοι μας μαζι και αυτο μας βοηθησε ιδιαιτερα να φτιαξουμε τις σχεσης μας με τα αλλα παιδια μεσα στην ομαδα
Η παρασταση μας ηταν αρκετα καλη πιστευω και πρεπει να αρεσαν στα πεδια ιδικα το σημειο με τον αστυνομικο εκει που ποιανει τον δολοφονο και αυτο φανηκε στα προσωπα τους βεβαια πιστευω οτι θα μπορούσαμε να τα παμε και λιγο καλυτερα αλλα πιστευω πως βγηκε αρκετα καλη η παρασταση

Θώδος Θάνος:

A.I.:

Κατά την διάρκεια του τετραμήνου αυτού και ενόψει της προετοιμασίας μιας θεατρικής παράστασης όπου η σύλληψη της υπόθεσης και της πλοκής θα ήταν εξ'όλοκλήρου δικιά μας, κάναμε στην τάξη κάποιες ασκήσεις με την καθοδήγηση του υπεύθυνου καθηγητή μας.

Οι περισσότερες από τις ασκήσεις που κάναμε στη τάξη για να μπούμε στο ρόλο της

θεατρικής διαδικασίας ήταν για μένα πρωτόγνωρες και μάλιστα μερικές με ξάφνιασαν ή μου φάνηκαν περίεργες.

Μερικές από αυτές ήταν οι εξής

α) Η ομάδα μας κρατούσε στα χέρια της 8 χρωματιστά μπαλάκια και ο στόχος ήταν να πετάμε τα μπαλάκια αυτά ο ένας στον άλλον χωρίς να γινόμαστε αντιληπτοί από τον υπεύθυνο καθηγητή μας που μας παρακολουθούσε. Στόχος της άσκησης αυτής ήταν η εμπιστοσύνη που έπρεπε να δείχνουμε μεταξύ μας, η εγρήγορση και η ετοιμότητα στις κινήσεις και τις αντιδράσεις μας καθώς και η ευκινησία.

β) Δημιουργήσαμε έναν κύκλο μεταξύ μας τα άτομα της θεατρικής ομάδας και ένα παιδί από εμάς βρισκόταν στο κέντρο το οποίο κρατούσε δύο μπουκάλια τα οποία τα πετούσε στα άτομα που βρίσκονταν στο κύκλο με αποτέλεσμα αυτά να αλλάζουν συνέχεια χέρια. Άσκηση που προσέφερε αυτοσυγκέντρωση, κίνηση χωρίς θόρυβο και στάση του σώματος τέτοια που να εξυπηρετεί το αποτέλεσμα.

γ) Όλοι ήμασταν μαζεμένοι και μέσα σε απόλυτη σιωπή έπρεπε την κατάλληλη στιγμή να κάνουμε την αναφορά του ονόματός μας χωρίς να συμπέσουμε ο κάθε ένας με κανέναν άλλο. Αυτή η άσκηση απαιτούσε υπομονή και την δυνατότητα να ψυχολογήσεις τις προθέσεις του άλλου

δ) Τέταρτη και πιο αγαπημένη μου άσκηση ήταν η παντομίμα. Ένας συμμαθητής μου δημιουργούσε μια ιστορία από μια ομάδα λέξεων που του είχαν δοθεί και εγώ με κάποιον άλλο προσπαθούσαμε να αναπαραγάγουμε την ιστορία αυτή με κίνηση.

Ήταν η πιο αγαπημένη μου άσκηση γιατί έβγαζε χιούμορ και γιατί μου αρέσει να αυτοσχεδιάζω και να προσπαθώ να συγχρονίσω την σκέψη μου με την κίνησή μου αφού αυτό μου δίνει την δυνατότητα του αιφνιδιασμού και της αμεσότητας με το κοινό.

Όλες οι ασκήσεις που κάναμε είχαν τον ρόλο τους και τον σκοπό τους, μου πέρασαν ένα αίσθημα συνεργασίας με τους υπόλοιπους και μου έδειξαν πως να είμαι περισσότερο υπομονετικός. Ακόμα να βρίσκομαι σε κατάσταση ετοιμότητας και εγρήγορσης, καθώς να συγκεντρώνομαι και να επικεντρώνω την προσοχή μου. Είδα κάποια απλά πράγματα μέσα από μια θεατρική οπτική γωνία όχι απαραίτητα ρεαλιστικά. Κατάφερα να αναπτύξω διόδους επικοινωνίας με τους υπόλοιπους συμμαθητές μου, αλλά και να είμαι πιο αυστηρός με τον εαυτό μου.

Πιο πολύ απ'όλες μου άρεσε αυτή που είχε σχέση με ένα είδος παντομίμας,

Όπου η κίνηση, οι εκφράσεις του σώματος και του προσώπου χωρίς την ομιλία με έμαθαν να αυτοσχεδιάζω, να φαντάζομαι, να συνδυάζω.

A.2.:

Και τα τρία αποσπάσματα βίντεο ήταν αρκετά ενδιαφέροντα και μας δείχνουν το καθένα με διαφορετικό τρόπο τη σημασία της κίνησης, της φωνής, του ήχου και τον ρόλο που παίζει η έκφραση του προσώπου στο κάθε ρόλο που παράγει ένας ηθοποιός

Στο πρώτο βίντεο του Michael Courtemanche ο πρωταγωνιστής παρουσιάζει τρεις σπονδυλωτές ιστορίες μίμησης. Στην πρώτη μιμείται τον Φρέντ Αστέρ και χορεύει τον I am singing in the rain με κλακέτες. Εδώ χρησιμοποιούνται τα στοιχεία του χορού, της μουσικής, διάφορες κωμικές κινήσεις, καθώς και ιδιαίτερες εκφράσεις του προσώπου με τις οποίες επικοινωνεί με το κοινό και ενώ απουσιάζει εντελώς η φωνή περνά τον

ρόλο που παίζει στον θεατή. Στην δεύτερη ιστορία προσπαθεί να σβήσει μια φωτιά και μπροστά στον κίνδυνο να σωθεί, τρέχει και πέφτει επάνω σε μια τζαμαρία καθώς επίσης δέχεται και την επίθεση ενός σκύλου, τον οποίο τελικά ηρεμεί. Στην Τρίτη ιστορία υπάρχει πού έντονη μουσική, χορεύει αλλά δεν μου περνά ακριβώς τι κάνει

Στο δεύτερο βίντεο του Otto Waalkes ο πρωταγωνιστής τραγουδά, μιλά, αλλάζει συνεχώς την χροιά της φωνής του και τις εκφράσεις του προσώπου του και μιμείται κάποια πρόσωπα. Εδώ υπάρχει η μίμησις με την φωνή και όχι με την κίνηση τον χορό. Η έμφαση δίνεται στον λόγο, την φωνή, στις κινήσεις του προσώπου.

Στο τρίτο βίντεο του Mel Blanc's βλέπουμε την δυναμική της φωνής και τον τρόπο που μπορεί να παίξει ένας ηθοποιός ο οποίος δανείζει την φωνή του σε διαφορετικούς ήρωες καρτούν με διαφορετικούς χαρακτήρες. Εδώ την βαρύτητα την έχει μόνο η φωνή, ο ήχος τα οποία πατούν πάνω στην εικόνα.

Από τα τρία βίντεο μου άρεσε περισσότερο το πρώτο διότι έχει κίνηση, μουσική, παντομίμα και έντονες αντιδράσεις προσώπου. Τα καρτούν μου αρέσουν και αυτά και μέχρι σήμερα βλέπω κάπου, κάπου

Σε μια θεατρική παράσταση θα έπαιρνα στοιχεία και εκφραστικά μέσα από όλα, ιδιαίτερα την παντομίμα, και τις εκφράσεις του προσώπου γιατί πιστεύω ότι είναι πιο άμεσα και παραστατικά και περνούν στον θεατή. Επίσης σου δίνουν την δυνατότητα του αυτοσχεδιασμού και της φαντασίας

B.:

Όταν ήμουν μικρός έβλεπα συχνά ένα όνειρο το οποίο θυμάμαι ακόμα μέχρι σήμερα, αν και έχουν περάσει πολλά χρόνια. Το όνειρο αυτό της παιδικής μου ηλικίας αποτελούσε έναν εφιάλη γιατί μου δημιουργούσε φόβο, άγχος, ένταση και περίεργα συναισθήματα.

Εβλεπα έναν τεράστιο άσπρο πήγασο με γυαλιστερό τρίχωμα. Τα μάτια του τεράστια κόκκινα και ζωντανά παρακολουθούσαν τα πάντα. Στο πλάι του σώματός του είχε δυο μεγάλα φτερά τα οποία καθώς προχωρούσε και άνοιγαν κατέληγαν σε μαχαίρια. Αυτό ήταν ένα στοιχείο που τον έκαναν να είναι τρομακτικός καθώς νόμιζα ότι στο πέραςμά του θα μπορούσε να τα καταστρέψει όλα. Ο πήγασος αυτός βρισκόταν σε ένα άσπρο δωμάτιο άγνωστο σε εμένα. Το μόνο γνώριμο αντικείμενο εκεί μέσα ήταν κάποια μικρά παιχνίδια μου, όπως αυτοκινητάκια, γερανοί, φορηγά, ανθρώπακια τα οποία βρίσκονταν μέσα σε μικρά καλάθια. Τα παιχνίδια αυτά πραγματικά όταν ήμουν μικρός τα έβαζα μέσα σε καλάθια κοντά στο κρεβάτι μου.

Ο πήγασος αυτός έτρεχε. Μεταλλικοί ήχοι από τις οπλές του σκορπίζονταν παντού και δυνάμωναν συνέχεια. Φλόγες από σκιές ξεπροβάλλουν από παντού και περιβάλλουν το δωμάτιο, κινούνται γρήγορα και επιταχύνουν όλο και περισσότερο.

Εγώ είμαι θεατής αλλά και νοιώθω να με καταδιώκει ο πήγασος και να με κυνηγά.

Νιώθω να παρακολουθώ αλλά δεν βλέπω την εικόνα μου. Τρομοκρατούμαι, τρέχω να ξεφύγω όμως αυτός με κυνηγά τον βλέπω συνεχώς μπροστά μου. όπου και αν πάω έρχεται κατά πάνω μου, δεν μπορώ να ξεφύγω. Νιώθω ξαφνικά ότι ξυπνώ και βλέπω ότι βρίσκομαι μέσα στο δωμάτιό μου, σηκώνομαι και βλέπω τα παιχνίδια μου όμως στην πραγματικότητα είμαι ακόμα μέσα στο όνειρο – εφιάλη

Δεν μπορώ να εξηγήσω αυτό το όνειρο. Ο πήγασος είναι ένα μυθικό ζώο που δεν προκαλεί φόβο αλλά η συγκεκριμένη εμφάνιση στο όνειρό μου με τρόμαζε.

Ο συνειρμός που κάνω ανασύροντας αυτό το όνειρο της παιδικής ηλικίας από την μνήμη μου τώρα δεν με τρομάζει προφανώς ήταν ένα δημιούργημα της έντονης φαντασίας που έχουν όλα τα μικρά παιδιά. Ήξερα από τότε ότι δεν υπήρχε ο πήγασος σαν κάτι υπαρκτό αλλά μόνο σε μυθικές ιστορίες. Τα φτερά του που όταν άνοιγαν κατέληγαν σε μαχαίρια, καθώς και οι φλόγες που πετάγονταν από παντού ήταν συνειρμοί από διάφορα παιδικά που έβλεπα στην τηλεόραση και είχαν πολεμικό και λίγο βίαιο περιεχόμενο. Τα παιχνίδια που υπήρχαν μέσα στο σκηνικό του ονείρου που ήταν και τα μοναδικά γνώριμα και οικεία αντικείμενα αντιπροσώπευσαν ίσως το αίσθημα ότι δεν ήθελα να τα χάσω και να τα αποχωριστώ

Πάντως το χρονικό διάστημα της ύπαρξης αυτού του ονείρου πληροφορήθηκα την μη πραγματική ύπαρξη του Αη-Βασίλη. Αυτό πιστεύω ότι με απογοήτευσε και με πλήγωσε και μου δημιούργησα αρνητικά συναισθήματα. Θυμάμαι ότι πολλές φορές αναρωτιόμουν αν υπάρχει πραγματικά Αη-Βασίλης και ρωτούσα επίμονα την μητέρα μου, η οποία μου απαντούσε << Εσύ τι πιστεύεις Θάνο-Πιστεύω απαντούσα εγώ >> Αρα υπάρχει ότι θέλουμε και πιστεύουμε εμείς >>

Όταν είμαστε παιδιά πιστεύουμε σε πολλά πράγματα και όταν αργότερα μαθαίνουμε ότι δεν είναι αληθινά ενώ θα θέλαμε, αντιδρούμε περίεργα. Πολλές φορές οι αντιδράσεις αυτές εξωτερικεύονται στον ύπνο μας στα όνειρά μας τα οποία αποτελούν προέκταση του εαυτού μας και του υποσυνειδήτου μας.

Μέχρι σήμερα θυμάμαι αυτό το όνειρο εφιάλη των παιδικών μου χρόνων, και ο μοναδικός συνειρμός που κάνω είναι τα αισθήματα που μου προκαλούσε όπως φόβο, άγχος, ανασφάλεια.

Γ.1.:

Στη Βιέννη υπάρχουν δέκα όμορφα μπαρ, ένα μέρος που παραμονεύει η διαφθορά και ο θάνατος έρχεται εκεί. Ένα μεγάλο δαιδαλώδες κτήριο όπου οι νέοι πηγαίνουν να ξεχάσουν κομμάτια και εμπειρίες από το παρελθόν. Αναζητούν παρηγοριά στην συντροφιά γυναικών που είναι έτοιμες να ακούσουν. Πάρε αυτόν τον χορό, αυτό τον ρυθμό.

Ένας νέος σκέφτεται μια γυναικεία μορφή που δεν έχει ξεχαστεί, που την θέλει μέχρι θανάτου. Η επιθυμία του πρωτόγονη. Αναπολεί στιγμές ερωτικές μέσα στο φως του φεγγαριού, γεμάτες κλάμα και πόνο. Την θέλει πίσω γιατί νιώθει διαλυμένος.

Αυτή η σχέση θυμίζει ένα βαλς με τον δικό του ρυθμό, με τον πόνο και τον θάνατο

Στη Βιέννη με τους όμορφους καθρέφτες, ο νέος αναπολεί μια γυναικεία μορφή την οποία όμως δεν θέλει να ξεχάσει από τον χρόνο. Νιώθει ότι η μνήμη του ξεθωριάζει και χάνει την αγαπημένη μορφή. Το δικό του βαλς, η σχέση έχει αρχίσει να πεθαίνει.

Θα ήθελε να βρεθεί μαζί της πάλι σε μια σοφίτα ένα απόγευμα με ομίχλη, για να δει τι έχει μέσα στην ψυχή της και στη θλίψη της. Θέλει να της υποσχεθεί ότι δεν θα την ξεχάσει ποτέ.

Η τελευταία του επιθυμία είναι να χορέψουν μαζί ένα βιενέζικο βαλς για να το κρατήσει σαν ανάμνηση, μέσα στο λεύκωμα της ψυχής του, μαζί με την εικόνα της την ομορφιά της. Το Βαλς αυτό θα είναι μοναδικό μόνο για εκείνη.

Διαβάζοντας το ποίημα του Λόρκα οι συνειρμοί που κάνω στίχο-στίχο είναι

Στη Βιέννη υπάρχουν 10 όμορφα μπαρ

Με γυναίκες έτοιμες να σε παρηγορήσουν
Ένα τεράστιο συγκρότημα
Που είναι εγκαταλελειμένο και παλιό
Έτοιμο να καταρεύσει
Αι,Αι,Αι
Χόρεψε αυτό το βαλς μαζί μου
Τρέμω από τον πόθο

Σε θέλω απεγνωσμένα
Μέχρι το τέλος ,τον θάνατο
Ας είμαστε μόνοι μέσα σε μια σπηλιά γεμάτη κρίνα

Σε ένα κρεβάτι να κάνουμε έρωτα
Ή σε μια ερημική παραλία στην αμμουδιά
Αι αι αι
Χόρεψε μαζί μου Βαλς, Χόρεψε μαζί μου
Πάρε μαζί σου την ματωμένη μου καρδιά

Αυτό το βαλς
Είναι μόνο για μας γεμάτο απελπισία
Με το ποτό μέχρι θανάτου
Που σε οδηγεί με τα βήματα στο τέλος

Στους Βιενέζικους καθρέφτες βλέπει το είδωλο μιας γυναίκας

Και κάποιος άλλος βρίσκεται δίπλα της και κλαίει
Αι Αι Αι
Χόρεψε αυτό το βαλς, χόρεψε αυτό το βαλς

Σε μια ζεστή σοφίτα, όπου παίζουν παιδιά
Την σκέφτεται ξαπλωμένη δίπλα του
Έξω κρέμονται φαναράκια
Ένα απόγευμα με ομίχλη
Ψάχνω γιατί είσαι θλιμμένη

Χόρεψε μαζί μου βαλς'.....
Για να μην σε ξεχάσω ποτέ

Θα χορέψουμε μαζί στη Βιέννη
Εγώ μεταμφιεσμένος
Με ένα λουλούδι στον ώμο
Με την ανάμνηση των ποδιών σου
Και θα σε κρατήσω σαν ανάμνηση στο λεύκωμα της ψυχής μου

Στην φωτογραφία που έχω μαζί μου
Και αποδίδει την ομορφιά σου

Και θα με παρασύρεις να χορέψουμε μαζί

Χόρευε μαζί μου Βαλς-----
Είναι μόνο για σένα Είσαι εσύ

Μια μικρή ιστορία που θα μπορούσε να σκηνοθετηθεί με βάση το ποίημα του Λόρκα θα είχε περίπου αυτήν την πλοκή. Θα ήταν σχεδόν ένας μονόλογος με έναν ακροατή που μόνον ακούει χωρίς να συμμετέχει ενεργά.

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ στη Βιέννη ένας νέος πηγαίνει σε ένα μπαρ να ξεδώσει και να πιεί προκειμένου να ξεχάσει και ξεπεράσει έναν μεγάλο έρωτα. Εκεί βρίσκει παρηγοριά στην ύπαρξη και συντροφιά μιας γυναίκας που δουλεύει σε αυτό το μπαρ. Δείχνει διατεθειμένη να τον ακούσει, αυτό άλλωστε έχει μόνον ανάγκη απόψε. Μαζί της αναπολεί το παρελθόν για ένα έρωτα που έζησε και δεν τον έχει ξεπεράσει ακόμα. Την θέλει πίσω έστω για μια τελευταία φορά. Νιώθει την όψη της να χάνεται, να ξεθωριάζει και αυτό τον πονά. Έχει ανάγκη να της πει πόσο σημαντική είναι για εκείνον, έχει ανάγκη να χορέψουν μαζί ένα τελευταίο βαλς

Γ.2.:

Στο παραπάνω κείμενο έχουμε σαν πρωταγωνιστές δύο σαλιγκάρια. Ένα μαύρο και ένα άσπρο.

Το άσπρο σαλιγκάρι αντιπροσωπεύει κάτι το αθώο, το αγνό και γι' αυτό στο διάλογό του με το άλλο αναφέρεται σε μια γυναικεία μορφή, νεαρή και ντελικάτη που προσπαθεί να προστατέψει το πρόσωπό της από τον ήλιο με μια ομπρέλα. Περπατά δίπλα σε ένα ρυάκι και μυρίζει τα αρωματικά φυτά. Απολαμβάνει την φύση χωρίς να νοιάζεται για το κακό και τον κίνδυνο όπως την ύπαρξη αρουραίων. Διαβάζει το βιβλίο της απορροφημένη για το τι συμβαίνει γύρω της.

Το μαύρο σαλιγκάρι αντιπροσωπεύει κάτι το βρώμικο, το σκοτεινό και γι' αυτό η αναφορά του στο διάλογο είναι ένας αρουραίος, ένα μεγάλο ποντίκι που καταστρέφει τις ρίζες των φυτών, που τρώει τα φρέσκα βατόμουρα, που μεταμορφώνεται σε πουλί και κατευθύνεται προς την κοπέλα. Την θεωρεί χαζή και στο τέλος εγκαταλείπει.

Ο συνειρμός που μου έρχεται ανάμεσα στα δύο σαλιγκάρια είναι το παρελθόν και το μέλλον. Το μέλλον είναι το άσπρο σαλιγκάρι και συμβολίζει την αισιοδοξία, την χαρά, την ελπίδα. Όλοι αντιμετωπίζουμε το μέλλον με αισιοδοξία και περιμένουμε το καινούργιο, το διαφορετικό, το καλύτερο, ενώ αυτό που έχει περάσει, το παρελθόν, είναι πιο άσχημο και απαισιόδοξο.

Δ.:

Στο βιβλίο του Άλαν Πόε Το Πνεύμα του Κακού μου κέντρισε το ενδιαφέρον το σημείο που ο θύτης εξηγεί τον λόγο που βρίσκεται στην φυλακή. Περιγράφει τον τρόπο που προετοίμασε το τέλειο έγκλημα , κατά την γνώμη του, πιστεύοντας ότι δεν θα αποκαλυφθεί ποτέ. Το μελετούσε καιρικό και τελικά κατέληξε να πάρει την ιδέα του δηλητηριασμένου κεριού διαβάζοντας τα απομνημονεύματα μιάς γυναίκας. Του είχε γίνει έμμονη ιδέα η δολοφονία αυτού του ανθρώπου με κίνητρο να κληρονομήσει την περιουσία του. Μετά τον φόνο ένιωθε απέραντη ικανοποίηση και απόλυτη σιγουριά για το κατόρθωμά του. Πίστευε ότι είχε αγγίξει την απόλυτη ευτυχία αφού είχε καταστρέψει όλα τα πιθανά ενοχοποιητικά στοιχεία και τίποτα δεν μπορούσε να τον προδώσει. Δεν είχε υπολογίσει όμως τον ανθρώπινο εσωτερικό παράγοντα των τύψεων, της ανασφάλειας της σκιάς που τελικά τον πρόδωσε.

Πριν από το σημείο του βιβλίου που αναφέρθηκα πιο πάνω ο συγγραφέας αναφέρεται στην αιτία πολλών ανθρώπινων πράξεων ,διαστροφών, στο πνεύμα του κακού που διακατέχει τον άνθρωπο σε κάποιες φάσεις της ζωής του.Προσπαθεί να αναλύσει την δύναμη αυτή που τον αναγκάζει να φθάσει σε οριακά σημεία, να κάνει το κακό.Η όλη ανάλυση που προηγείται κατά κάποιον τρόπο μας βοηθά να κατανοήσουμε γιατί έφθασε στον φόνο ο ήρωας της ιστορίας, μας εξηγεί την σύγκρουση που γίνεται μέσα μας ανάμεσα στην λογική και την σκιά.

Μετά από την περιγραφή του φόνου αναφέρεται ο ήρωας στα γεγονότα και τα αισθήματα που ακολούθησαν μετά την πράξη του .Στον τρόπο με τον οποίο τελικά προδόθηκε .Στην εσωτερική πάλη που έκανε προκειμένου να διώξει τον εφιάλτη που ζούσε και τελικά την λύτρωση που ένιωσε, όταν το μυστικό που τον βάραινε στην ψυχή του ξέφυγε και το αποτέλεσμα ήταν να απελευθερωθεί εσωτερικά. Μπορεί πραγματικά να βρίσκεται πίσω από ένα κελί αλυσοδεμένος στην πραγματικότητα όμως νιώθει ελεύθερος....

Η όλη δομή του έργου μου άρεσε γιατί ξεκινά με μια γενικότερη ανάλυση, έναν μονόλογο ,για τα ένστικτα του ανθρώπου ,την αιτία για το πνεύμα του κακού που διακατέχει τον άνθρωπο και τις διαστροφές που τον οδηγούν σε πράξεις περιέργες και ανεξήγητες. Μετά αναφέρεται σε μια εγκληματική πράξη και τέλος στις συνέπειες αυτής της πράξης και την κάθαρση του ήρωα , ο οποίος υπήρξε αρχικά θύτης και τέλος θύμα..Η τοποθέτηση της σκηνής της προετοιμασίας του φόνου μου άρεσε γιατί γίνεται σε ένα σημείο του έργου όπου έχει προηγηθεί το γενικότερο πλαίσιο και η κεντρική ιδέα του έργου.

E.:

Η εμπειρία μου από την συμμετοχή μου στην θεατρική διαδικασία μέχρι την ολοκλήρωσή της με την παράσταση μπροστά στο κοινό μου φάνηκε συναρπαστική και πολύ ενδιαφέρουσα. Με έκανε να νιώσω χαρά, ευτυχία , δημιουργικός αφού έκανα κάτι δικό μου με αυτοσχεδιασμό και φαντασία και με έκανε να βγάλω από μέσα μου πράγματα σε μια διαφορετική διαδικασία. Χαλάρωσα, προβληματίστηκα, γέλασα, ξέφυγα από το καθημερινό πρόγραμμα των κλασικών μαθημάτων και άφησα τον εαυτό μου πιο ελεύθερο να δημιουργήσει .

Εμαθα να συνεργάζομαι με άλλους για ένα αποτέλεσμα που απαιτεί συνεργασία και ομαδικότητα, αλλά και σεβασμό στις απόψεις των άλλων. Διδάχτηκα τον έλεγχο και να κοντρολάρω τα συναισθήματά μου, τα νεύρα μου, το άγχος, να μην ξεσπώ εύκολα στους άλλους και να μην ρίχνω και τις ευθύνες εκεί που δεν πρέπει αλλά και να είμαι σε εγρήγορση. Γενικά είμαι παρορμητικός, νευρικός αλλά ταυτόχρονα και κοινωνικός που μου αρέσει η λειτουργία της ομάδας.

Ο περιορισμένος χρόνος που έπρεπε να ολοκληρωθεί η παράσταση με έβαλε να σκεφτώ την σημασία που έχει ο προγραμματισμός του χρόνου και ο καθορισμός των χρονικών πλαισίων που απαιτούνται δυστυχώς μεν αλλά απαραίτητα δε στη ζωή μας.

Ο ρόλος μου επέβαλλε να παίρνω αρκετές πρωτοβουλίες για τον τρόπο που έπρεπε να σκηνοθετηθεί το έργο, τις πρόβες, τα διαλείμματα και έτσι αισθάνθηκα αρκετές φορές πρωταγωνιστής με μια μικρή καθοδήγηση από τον υπεύθυνο καθηγητή μου αλλά και από τους άλλους της ομάδας συμμαθητές. Η θεατρική διαδικασία μου έβγαλε δεξιότητες συναισθήματα και πλευρές της προσωπικότητάς μου και του εαυτού μου που δεν είχα ανακαλύψει. Ταυτόχρονα γνώρισα και καλύτερα άλλους συμμαθητές αφού ήρθαμε πιο κοντά

Τα προβλήματα που αντιμετώπισα αρχικά αφορούσαν δυσκολίες στην συνεργασία αφού υπήρχαν διαφωνίες και διαφορετικές απόψεις ,αποτέλεσμα των διαφορετικών χαρακτήρων μέσα στην ομάδα και των στόχων που έβαζε ο καθένας. Μερικοί κινούνταν και αποφάσιζαν με το άγχος της βαθμολογίας, ενώ εγώ δεν το αντιμετώπιζα έτσι αλλά σαν κάτι διαφορετικό και καινούργιο..Η υλοποίηση κάποιων ρόλων επίσης είχαν δυσκολίες αφού είχαν κάποιες ιδιαιτερότητες κυρίως στην αναπαράσταση και στην κίνηση ,ιδιαίτερα στον ρόλο της \σκιάς \

Πολλές φορές υπήρχε πρόβλημα στην συγκέντρωση των παιδιών αφού κάποιες μέρες έλειπαν ή δεν συμμετείχαν με την ψυχή τους και αυτό είχε ως αποτέλεσμα να κάνουμε πολλές επαναλήψεις των σκηνών μέχρι να τις ενσωματώσουμε στη τελική μορφή της παράστασης.

Ένα ακόμη πρόβλημα που είχαμε ήταν ότι το κοινό μας που θα παρακολουθούσε την παράσταση θα ήταν παιδιά του δημοτικού, μικρότερης ηλικίας αλλά ταυτόχρονα αυτό και μόνο καθιστούσε το κοινό ακόμα πιο δύσκολο και απαιτητικό αφού τα μικρότερα παιδιά είναι οι πιο αυστηροί κριτές. Θα έπρεπε να διαχειστούμε το έργο έτσι ώστε να έχει ανατροπές και εξέλιξη ώστε να κρατά τον ενδιαφέρον αμείωτο και να μην βαρεθεί κανείς. Τις δυσκολίες αυτές τις ξεπεράσαμε με γρήγορες κινήσεις, πολλά επιφωνήματα και έντονες ανατροπές.

Πάντα προσπαθούσα τα ξεπερνάω τα προβλήματα με θετική σκέψη, με νέες ιδέες και προτάσεις εκεί που έβλεπα ότι κολλούσαμε και με υποχωρήσεις όταν υπήρχαν αντίθετες απόψεις και διαφορετικοί τρόποι αντιμετώπισης και προσέγγισης των πραγμάτων. Ολα όμως μπορούν να ξεπεραστούν αν υπάρχει πνεύμα συνεργασίας και ξέρουμε να υποχωρούμε.

Τώρα που φτάσαμε στο τέλος και έχουμε ένα θετικό αποτέλεσμα είμαι πολύ ικανοποιημένος. Ημουν αισιόδοξος από την αρχή για την έκβαση της παράστασης αλλά όχι στο τελικό σημείο που φτάσαμε. Ενωσα ότι έδωσα πολλά πήρα όμως πράγματα

καθώς έβλεπα τα βλέμματα των θεατών να παρακολουθούν με αγωνία την παράσταση και η επιβράβευση ήρθε με το χειροκρότημα.

Μια ωραία παράσταση έφτασε στο τέλος, μια παρένθεση στην καλλιτεχνική μου ζωή έκλεισε. Πέρασα ωραία και το διασκέδασα πολύ ,ελπίζω και όλοι μας

Καραμανλή Νίκη:

A.1.:

Οι ασκήσεις κατά τη γνώμη μου ήταν αρκετά καλές και χρήσιμες. Μπορεί στην αρχή να μην το καταλαβαίναμε και να το παίρναμε ως χαβαλε ή χάσιμο χρόνου, αλλά στην ουσία οι συγκεκριμένες ασκήσεις έκαναν γόνιμο το έδαφος για να καλλιεργήσουμε εμείς μια παράσταση και να μπορέσουμε να τη στηρίξουμε πάνω σε αυτά που έχουμε μάθει. Ίσως χωρίς αυτές τις ασκήσεις να μην ξέραμε πώς να αποδόσουμε με παντομίμα κάποια συναισθήματα και κινήσεις ώστε να γίνουν κατανοητά στο κοινό. Ίσως να μη ξέραμε να αποδόσουμε με θεατρικότητα κάποια γεγονότα με αποτέλεσμα να φαίνονταν ψεύτικα και να χανόταν όλη η μαγεία της παράστασης.

Όπως και στα μαθηματικά για να μπορέσεις να λύσεις μια άσκηση πρέπει πρώτα να ξέρεις θεωρία, έτσι και στην συγκεκριμένη περίπτωση για να μπορέσουμε να ανεβάσουμε μια παράσταση πρέπει να έχουμε μια Α θεατρικότητα έπρεπε πρώτα να εξασκηθούμε στις ασκήσεις αυτές

A.2.:

Michael Courtemache - Las claquettes

Ομολογώ, όταν μας είχατε πρωτοδόσει το φυλλάδιο με τα βίντεο και μας είχατε ζητήσει να τα δούμε, ο Michael Courtemache στο συγκεκριμένο βίντεο μου είχε φανεί αρκετά βαρετός. Τώρα όμως μετά από τόσο καιρό και με περισσότερη ωριμότητα καθ'όλη την διάρκεια του βίντεο γελούσα ασταμάτητα.

Οι εκφράσεις του ήταν τόσο ξεκαρδιστικές και γενικότερα αν και παντομίμα μπορούσε εύκολα ο θεατής να καταλάβει την πλοκή της ιστορίας. Σε όλη την παράσταση δεν έχασε λεπτό την ζωντάνια του. Η μίμηση είναι από τα δυσκολότερα κομμάτια του θεάτρου και ο Michael Courtemache κατάφερε να συνδυάσει τέλεια μουσική και μίμηση γεγονός που έφερε ως αποτέλεσμα την ψυχαγωγία του κοινού με πλήρης επιτυχία! Οι κινήσεις του ήταν καταπληκτικές και γενικότερα αυτό που ήθελε να περάσει στο κοινό, το πέρασε. Με μια λέξη: ΑΠΑΙΚΤΟΣ!

Otto waalkes-Mein kleiner gruner Kaktus

Είλικρινά δεν μου άρεσε καθόλου! Δεν βρήκα τίποτα το αστείο. Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο κωμωδίας. Ούτε μισό δευτερόλεπτο δεν γέλασα κατά την διάρκεια του βίντεο. Σε αντίθεση με τον Michael Courtemache ο οποίος ήταν ξεκαρδιστικός, ο Otto Walkes όχι απλά δεν ακούμπησε ούτε στο ελάχιστο τα όρια της κωμωδίας κατά τη γνώμη μου.

Mel Blanc's cartoon voices VIDEO

Ποτέ δε το περίμενα πως οι φωνές των αγαπημένων μας ηρώων Looney Tunes ήταν πραγματικές και όχι άλλη μία ακόμη επεξεργασία από computer. Πρέπει να έχει μεγάλο

ταλέντο ο συγκεκριμένος για να καταφέρει να ερμηνεύσει τόσες πολλές διαφορετικές φωνές με τόσο μεγάλη επιτυχία. Αξιοθαύμαστος!

Opening to "The Fog"

Σε αυτό το βίντεο βλέπουμε τον John Houseman να αφηγείται μια τρομακτική ιστορία. Μέσα από τη συγκεκριμένη σκηνή μπορούμε να αντιληφθούμε πόσο ωραία και απλά μεταφέρει το αίσθημα του τρόμου με λόγια δίχως τη χρήση πρόσθετων εφέ. Μας τονίζει τη δλυναμη που έχει η φαντασία και το πόσο τρομακτική μπορεί να γίνει η αφήγηση μιας ιστορίας αν αφήσουμε τη φαντασία μας να πλάσει τους ήρωες και τις καταστάσεις στα δικά μας μέτρα και όχι του οποιουδήποτε σκηνοθέτη.

Ο Άρης Ρέτσος διαβάει "Οδύσσεια"

Ο Άρης Ρέτσος σε αυτό το απόσπασμα αφηγείται τη ραψωδία από το έπος του Ομήρου "Οδύσσεια". Αν και η ερμηνεία του δεν είναι ολοκληρωμένη, η ανάγνωση του συγκεκριμένου έπους μας μεταφέρει στην αρχαία Ελλάδα και θέατρο.

Johnny Depp reading from Fear of Loathing in Las Vegas

Αν και ο Johnny Depp αποτελεί είδωλο για εμένα και οστέ δεν είχα βρει κάτι αρνητικό στις ερμηνείες του, στο συγκεκριμένο βίντεο δε μ'άρεσε που καθώς διάβαζε μασούσε τσίχλα και κάπνιζε. Παρ'όλο που προσωπικά απολαμβάνω να παρακολουθώ ερμηνείες του σε αυτό το βίντεο βαρέθηκα και απογοητεύτηκα διότι ένιωσα πως δε σέβετε αυτό που κάνει.

The making of a monologue: Robert Wilson's Hamlet Screener

Ο Robert Wilson είναι ένας πάρα πολύ ικανός ηθοποιός εφόσον κατάφερε να στήσει μία τόσο δύσκολη παράσταση με μεγάλους μονολόγους και διαλόγους. Ακόμη υποδιόταν και άντρες και γυναίκες δείχνοντας έτσι πόσο ταλαντούχος είναι και φέρνοντας στα μέτρα του όλη την παράσταση η οποία ήταν αρκετά πετυχημένη.

B.:

ΣΥΝΙΡΜΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Το φύλλο έπεσε από το δέντρο και αποχωρίστηκε τα άλλα. Καθώς έπεφτε μια στάλα βροχής το είδε, το χαιρέτησε και κάθισε μαζί του για να μη νιώθει μόνο του. Ο αέρας είδε το φύλλο με τη βροχή και ζήλεψε τη σχέση τους και επιχείρησε να τους χωρίσει. Το φύλλο με το φύσημα του αέρα απομακρύνθηκε από τη στάλα βροχής και βρέθηκε σε ένα σπίτι που υπήρχε ένα κόκκινο βάζο με διάφορα σχέδια πάνω του. Το φύλλο αναρωτήθηκε τι κάνει ένα ανοιξιάτικο βάζο Νοέμβρη μήνα. Καθώς αναρωτιόταν αυτά, έκανε την εμφάνισή του το φεγγάρι ολόλαμπρο και γεμάτο. Το φύλλο ζήλεψε διότι φαινόταν πολύ περήφανο το φεγγάρι από εκεί ψηλά λες και ήταν βασιλιάς και ήξερε όλος ο κόσμος τι κάνει. Ξαφνικά, το φεγγάρι γύρισε προς το φύλλο και πήρε μια μορφή εξωπραγματική. Αρχισε να παίρνει διάφορα γεωμετρικά σχήματα ώσπου μέσα από αυτό άρχισαν να βγαίνουν τα αστέρια με ανθρώπινη μορφή τραγουδώντας. Το φύλλο σάστισε! Νόμιζε πως ονειρευόταν. Ένα αστέρι ήρθε προς το μέρος του και του χαμογέλασε. Το φύλλο ένιωσε για πρώτη φορά μοναδικό. Ρώτησε το αστέρι που θα πήγαινε και εκείνο του απάντησε πως σκοπός του ήταν να ανακαλύψει όλο τον κόσμο

και του πρότεινε να το ακολουθήσει.Εκείνο δέχτηκε με χαρά και μαζί πήγαν από την Ευρώπη στην Ασία και από την Ασία στην Αμερική.Πήγαν στα πιο απόκρυφα μέρη που ούτε στο χάρτη δεν υπήρχαν.Το φύλλο ήταν ευτυχισμένο!Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και τα χέρια του είχαν παγώσει.Το άγγιγμα του αστεριού ήταν τόσο απαλό και αθώο λες και σε αγγάλιαζε μωρό.Το βλέμμα του ήταν γαλήνιο λες και όλος ο ουρανός είχε χωρέσει μέσα στα μάτια του.Η ανάσα του ψυχρή και συνάμα τόσο θερμή που θύμιζε Αυγουστιάτικη βροχή.Το φύλλο έκλεισε τα μάτια του.Από εκεί που ζήλευε το φεγγάρι,τώρα είχε όλο τον κόσμο στα πόδια του!Ένα μικρό αεράκι το ξύπνησε.Κοίταξε προς το μέρος του αστεριού μα αυτό είχε πια χαθεί.'Αρχισε να χάνει ύψος.Πετούσε πάνω από τον Ειρηνικό και η μορφή του καθρεφτίστηκε στα κρυστάλλινα νερά του.Τότε συνειδητοποίησε πως πλέον ήταν και αυτό ένα αστέρι.Είχε πάψει πια να είναι ένα απλό ασήμαντο φύλλο αλλά ένα ολόλαμπρο αστέρι!Είχε γίνει κάτι σημαντικό και εντυπωσιακό.Του ήταν ακόμα απίστευτο.Ένωθε Θεός.Ήταν το πιο ευτυχισμένο φύλλο του κόσμου.Μα όχι! Δεν ήταν πια φύλλο αλλά ένα αστέρι.Ο αέρας το ξαναεπισκέπτηκε.Ξαφνιάστηκε και αυτό με την αλλαγή!Φύσηξε λίγο και ανέμιση τα μακριά ξανθά μαλλιά του.Το αστέρι ένιωθε ελεύθερο.Η ώρα περνούσε και είχε βρεθεί πάνω από την Αυστραλία.Κοίταξε κάτω και είδε ένα παιδάκι στο δρόμο το οποίο δεν είχε σπίτι.Κατέβηκε προς το μέρος του να του μιλήσει μα το αγόρι είχε χαθεί.Η ζωή του αστεριού είχε αλλάξει ολοκληρωτικά και το ήξερε.Η ώρα όλο και περνούσε και το πρωί πλησίαζε μα το αστέρι δε το 'χε καταλάβει.Ήταν χαρούμενο πια.Ο χρόνος όμως λιγόστευε.Μα πως λιγόστευε; Αφού είχε ακόμα τόσα πράγματα να εξερευνήσει! Ξαφνικά ο χρόνος τελείωσε.Ο ήλιος βγήκε.Και το αστέρι χάθηκε.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Φύλλο : ο άνθρωπος χωρίς αυτοπεποίθηση και ανίσχυρο χαρακτήρα που πιστεύει πως λόγω της παρόμοιας εμφάνισής του με τους υπολοίπους,δεν είναι διαφορετικός.Εξαιτίας του ανίσχυρου χαρακτήρα του αφήνει τους άλλους να τον κάνουν ό,τι θέλουν,όπως το φύλλο που επέτρεπε στον αέρα να το πηγαίνει πέρα δώθε.

Αέρας: οι δυσκολίες που μπορεί να αντιμετωπίσει κάποιος κατά τη διάρκεια του βίου του ή ακόμα και οι εχθροί που θα αποκτήσει οι όποιοι επιθυμούν και καταδιώκουν να τον απομακρύνουν από αγαπημένα του πρόσωπα(βροχή) ή να τον σαμποτάρουν σε κάποια θέματα.

Φεγγάρι: οικογένεια και φίλοι οι οποίοι δίνουν την ώθηση σε αυτόν τον άνθρωπο με διάφορους τρόπους να νιώσει διαφορετικός

Αστέρι: με αφορμή την ώθηση της οικογένειας ξεκινά η εξερεύνηση του εαυτού του (γύρος του κόσμου) και όταν νιώσει έτοιμος τότε σταματά η οικογένεια να του δίνει συνεχώς αφορμές αλλά αρχίζει να τις βρίσκει από μόνος του με αποτέλεσμα να γίνεται ανεξάρτητος

Παιδί χωρίς σπίτι: ο παλιός του εαυτός ο οποίος πλέον έχει χαθεί

Ήλιος: ο θάνατος που διακόπτει την εξερεύνηση του ανθρώπου εφόσον άργησε να ξεκινήσει να τον ανακαλύπτει αλλά προτιμούσε τόσα χρόνια να ζει στην ανασφάλεια και να γίνεται υποχείριο των άλλων και συνεπώς να μην έχει πια άπλετο χρόνο να ανακαλύψει και άλλες πτυχές του εαυτού του.

Γενικό θέμα:Ο κάθε άνθρωπος,ασχέτως με την εξωτερική του εμφάνιση, είναι διαφορετικός και ξεχωριστός διότι ποτέ δε θα υπάρξει ξανά ίδιος ή έστω παρόμοιος σαν και αυτόν.Ακόμη,δε πρέπει να αφήνει τους άλλους να τον μεταχειρίζονται αλλά αντιθέτως να τους δείχνει πως παρόλες τις δυσκολίες που ίσως του προξενήσουν

εσκεμένα ,να βγάξει κάτι θετικό απ'όλη την ιστορία και να κοίτα την θετική πλευρά των πραγμάτων διότι μόνο έτσι θα μπορέσει να προχωρήσει και να το ξεπεράσει (όπως το φύλλο που παρόλο που ο αέρας τον χώρισε από τη βροχή εκείνον δε τον πήρε από κάτω με αποτέλεσμα να προχωρήσει και να γνωρίσει το αστέρι). Τέλος, δε πρέπει να μπαίνει στη διαδικασία να ζηλεύει κάποιον ίσως πιο επιτυχημένο από εκείνον διότι εάν προσπαθήσει και εκείνος θα μπορέσει να τον φτάσει ή και να τον ξεπεράσει (το φύλλο που μεταμορφώθηκε σε αστέρι).

Γ.1.:

Λοιπόν, στη Βιέννη είναι δέκα όμορφες γυναίκες.:-

Ένας όμως που ο θάνατος έρχεται να κλάψει,:έχει ανάγκη από λύτωση

ένα κτήριο με 900 παράθυρα: πτυχές του ανθρώπου (κτήριο)

ένα δέντρο όπου τα περιστέρια πηγαίνουν να

πεθάνουν: δέντρο=χαρά,περιστέρια=ελευθερία,θάνατος=λύτρωση

κι ένα κομμάτι που σχίστηκε από το πρωινό:ένα άσχημο γεγονός που άλλαξε τη ζωή τους.

και κρέμεται παγωμένο στη γαλαρία...:το άτομο βρίσκεται στο περιθώριο (γαλαρία=5 τελευταία καθίσματα ενός οχήματος)

Αι, αι, αι:-

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,:πάρε τη ζωή στα χέρια σου

με το κροτάλισμα στα σαγόνια του.:ίσως αυτή η απόφαση όμως είναι θανατηφόρα (σαγόνια)

Σε θέλω, σε θέλω, σε θέλω,:-

μαζί με την πολυθρόνα και το βιβλίο του θανάτου,:επιθυμεί μια καλή ζωή

(πολυθρόνα) και να γεμίσει με εμπειρίες (βιβλίο)

στη σπηλιά στην άκρη του κρίνου,:θέλει να έχει εμπειρίες αλλά αλλά ως θεατής και όχι ως προταφωτιστής στη ζωή

Σε έναν διάδρομο που η αγάπη ποτέ δεν ήταν,:η αγάπη πάντα αποτελούσε για τον άνθρωπο ένα αδιέξοδο

Σε ένα κρεβάτι όπου ιδρώνε το φεγγάρι,:ένας κόσμος γεμάτος βάσανα και έγνοιες

(κρεβάτι) που ακόμα και ο πιο γαλήνιος άνθρωπος θα αγχωνόταν (φεγγαρι)

με ένα κλάμα γεμισμένο με πατημασιές και άμμο...:άνθρωπος αδύναμος και περιθωριοποιημένος (κλάμα) πουλόγω του αδύναμου χαρακτηρα του οι υπόλοιποι άνθρωποι τον περιφρονούν και αδιαφορούν για αυτόν (πατημασιές και άμμος)

Αι, αι, αι,

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,πάρε τη ζωή στα χέρια σου

πάρε τη ραγισμένη αξία του στο χέρι σου.:οι άνθρωποι έχουν χάσει πια το νόημα της ζωής με αποτέλεσμα να ραγίσει η αξία της

Αυτό το βαλς, αυτό το βαλς, αυτό το βαλς:πάρε τη ζωή στα χέρια σου

με την δικιά του ανάσα,:και ξαναζωντάνεψε την

με το κονιάκ και το θάνατο,:απειρασμοί της ζωής

που σέρνει την ουρά του στη θάλασσα.:θάλασσα=ένα ατελειωτο μπλέ που δλινει ελπίδα

□

Στη Βιέννη υπάρχουν τέσσερις καθρέφτες , όπου παίζει το στόμα σου με την ηχώ.:4
πτυχές της ψυχής του ανθρώπου(4 καθρέφτες) που παλίζουν με τις αισθήσεις του

Ένα κομμάτι "θάνατος" για πιάνο, που βάφει τα αγόρια μπλε.:ο τρόπος έκφρασης
(πιάνο) που λιτρώνει το άτομο και μετατρέπει τα αγόρια σε άντρες

Ω, ποιος είναι αυτός που ανεβαίνει στην εικόνα σου : οι αδικίες της ζωής όταν κάποιος
ανεβαίνει στην προσωπική του ζωή εις βάρος κάποιου άλλου

με ένα στεφάνι φρεσκοκομμένα δάκρυα; δεσμοί συναισθημάτων (στεφάνι)

□ **Αι, αι, αι, -**

□ **Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,** πάρε την ζωή στα χέρια
σου

πέθαινε εδώ και χρόνια. : και μη την αφήσεις να πεθάνει

□

Υπάρχει και μια σοφίτα όπου παίζουν τα παιδιά,: το αποκορύφωμα(σοφύτα) της ζωής
του ανθρώπου είναι τα παιδιά.

όπου πρέπει σύντομα να ξαπλώσω μαζί σου, "θέλει να μοιραστεί αυτή την ευχαρίστηση
των παιδιών μαζί με το αγαπημένο του πρόσωπο

σε ένα όνειρο με ουγγρικά φαναράκια,:-

στην ομίχλη ενός γλυκού απογεύματος.: μικρες χαρές της ζωής

Και θα δω τι έχεις αλυσοδέσει πάνω στη θλίψη σου,: προσπαθεί να ανακαλύψει την
ψυχοσύνθεση του αγαπημένου του προσώπου.

όλα τα πρόβατά σου και τα κρίνα σου από χιόνι:γαλήνη (και τα τρία στοιχεία χιόνι-
κρίνος- πρόβατο έχουν κοινό χρώμα το άσπρο)

Αι, αι, αι,

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,: παρε τη ζωή στα χέρια σου

με το «Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ, ξέρεις!»: και θα αφήσει ανεξίτηλα σημάδια στην ψυχή
του

Και θα χορέψω μαζί σου στη Βιέννη ,: θα ζήσουν μαζί στον παράδεισο (Βιέννη)

Θα φοράω μια μεταμφίεση του ποταμού,: θα ξεκινήσουν μαζί μια καινούρια ζωή
χωρίς να κοιτάνε το παρελθόν (όπως το ποτάμι που δε γυρίζει πίσω)

με τον υάκινθο άγριο στον ώμο μου,: -

το στόμα μου με την αίσθηση των ποδιών □ **σου.** επιθυμεί να ανακαλύψει τον
εσωτερικό κόσμο του αγαπημένου του προσώπου με κάθε λεπτομέρεια

□

Και θα θάψω την ψυχή μου σε ένα λεύκωμα,: θα κρατήσει χαραγμένη στη μνήμη του
τις στιγμές του (σα το λεύκωμα)

με τις φωτογραφίες εκεί και τα βρύα : -

και θα αποδώσω στην πλημμύρα της ομορφιάς σου:

το φτηνό μου βιολί και το σταυρό.: ιωθει λίγος για εκείνη σαν ένα φτηνό βιολί αλλά
ταυτόχρονα και απαραίτητος για εκείνη όπως η θρησκεία για τον άνθρωπο(σταυρός)

Και θα με παρασύρεις στο χορό σου,: και θα είναι οδηγός του στη ζωή

στις λίμνες που σηκώνεις στον καρπό σου.: θα αντιμετωπίσουν μαζί την κάθε
δυσκολία όσο μεγάλη και αν είναι αυτή

□

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,:πάρε τη ζωή στα χέρια σου

Είναι δικό σου τώρα. Είναι όλο αυτό που είναι.:είναι δική σου πλέον

Γ.2.:

Σε αυτή την παντομίμα πιστεύω πως ο Λόρκας θέλει να δείξει την αντίθεση του καλού και του κακού. Τα σαλιγκάρια δείχνουν τις πτυχές του ανθρώπου. Την καλή (άσπρο σαλιγκάρι) και την κακή (μαύρο σαλιγκάρι) ενώ η κοπέλα και ο αρουραίος την διαφορά της αθωότητας και της πονηρίας. Σε αυτό το σκετςάκι υπάρχει μόνο ένα σημείο ομιλίας και αυτό είναι το "Αχ!" που λέει το άσπρο σαλιγκάρι και δείχνει την ανακούφιση που σώθηκε η κοπέλα.

Δ.:

1. "Μπορεις να φανταστείς ποσο αδυναμη ημουν. τη μια στιγμή ενιωθα πως θα τρελαθω και την αλλη οτι ημουν πολυ κοντα στην πορτα του θανατου.τοσο αδυναμη ημουν"
Η Κίνεγκτον αναφέρεται στα συναισθήματα της από τα βάσανα στα οποία υποβλήθηκε. επίσης αναφέρει το πώς ένιωθε (αδύναμη). δεν είχε τη δυνατότητα να αντιδράσει σε τίποτα.

2. Η Κίνεγκτον αρχικά περιγράφει στον Κάντιτ όσα πέρασε τόσο αυτή όσο και η οικογένεια της. Έχει κάνει μία εκτενή περιγραφή των βασάνων της.
Αναφέρεται στον βιασμό της από τους Βούλγαρους αλλά και στον αποκεφαλισμό του πατέρα της και του αδερφού της καθώς και τον κομματιασμό της μητέρας της από αυτούς. Στη συνέχεια, τονίζει τη στεναχώρια της για τις ταλαιπωρίες του Κάντιτ αλλά και τον θάνατο του Πάνγκλος.

3. Ο συγγραφέας έχει υποβάλλει και την Κίνεγκτον σε βάσανα εκτός από τον Κάντιτ τον πρωταγωνιστή. Με τον τρόπο αυτό γίνεται φανερό πως δεν βασανίζεται μόνο αυτός και ίσως να παρηγορείται από τα βάσανα των άλλων. Όμως αυτό είναι κάτι περίεργο γιατί η Κίνεγκτον είναι η αγάπη του.

Ε.:

Μία από τις καλύτερες εμπειρίες σε αυτό το project ήταν η παράσταση που παρουσιάσαμε στα παιδιά του δημοτικού.

Εδώ και περίπου 3 μήνες προετοιμαζόμασταν για αυτή τη μέρα. Άγχος, τσακωμοί αλλά κυρίως συνεργασία ήταν οι σύντροφοί μας σε αυτό το καταπληκτικό ταξίδι.

Στην αρχή, η ιδέα να φτιάξουμε μια δική μας ιστορία, να τη στήσουμε και να την παρουσιάσουμε σε ένα κοινό που δε ξέραμε καν τα ενδιαφέροντά του, μας είχε τρομοκρατήσει! Πέρασαμε μεγάλο μέρος του χρόνου μας στην αναζήτηση. Αναρωτιόμασταν τι ήταν πραγματικά αστείο και αρχίσαμε να αμφισβητούμε την έννοια του "αστείου", πράγμα το οποίο μας οδήγησε σε ένα μεγάλο αδιέξοδο.

Η τελική ιδέα μας ήρθε όταν είδαμε ένα κίτρινο πανί και τότε βγάλαμε την ιστορία.. Αρχίσαμε να γράφουμε και να γράφουμε και όλα μας έβγαιναν τόσο φυσικά και εύκολα! Ο χρόνος όμως λιγόστευε και το άγχος αυξανόταν. Μέχρι και την τελευταία στιγμή συμπληρώναμε στοιχεία στην ιστορία μας.

Την μέρα της παράστασης ίσα που προλάβουμε να κάνουμε μία ολοκληρωμένη πρόβα. Το άγχος ήταν κυρίαρχο συναίσθημα για ακόμη μια φορά. Μόνο που αυτή θα ήταν και η τελευταία. Μαζέψαμε γρήγορα τα σκηνικά και πήγαμε τρέχοντας στην αίθουσα όπου θα παρουσιάζαμε επιτέλους τον κόπο μας όλων αυτών των μηνών.

Μόλις μπήκαμε στην αίθουσα το άγχος κορυφώθηκε! Μου είχαν κοπεί τα πόδια παρ'όλο που η παράσταση γινόταν σε παιδιά δημοτικού.

Δυστυχώς οι δυσκολίες δεν άργησαν να εμφανιστούν. Ένα βασικό μέρος των σκηνικών μας έλειπε και το παιδί που είχε αναλάβει να το φέρει καθυστερούσε υπερβολικά. Για καλή μας τύχη όμως στην τάξη είχαν κάτι παρόμοιο με αυτό που χρειαζόμασταν και τα βγάλαμε πέρα. Ακόμη, λόγω του ότι δεν είχαμε κάνει αρκετές πρόβες, σε κάποιο σημείο εγώ έχασα τα λόγια μου και άρχισα να αυτοσχεδιάζω. Νόμιζα πως θα κατέστρεφα την παράσταση αλλά ευτυχώς μου είπαν τα άλλα μέλη της ομάδας μου πως, αν και αυτοσχεδιασμός, η ατάκα που είπα ήταν αρκετά πετυχημένη.

Αρχικά πίστευα πως το θεατρικό δε θα άρεσε στα παιδιά αλλά μόλις άκουσα το πρώτο γέλιο μου έγυγε κάθε αμφιβολία. Τα παιδιά ήταν αρκετά συνεργάσιμα και έδειξαν να το απολαμβάνουν πράγμα το οποίο ήταν η μεγαλύτερη ανταμοιβή.

Μόλις τελείωσε η παράσταση τα συναισθήματά μου ήταν ανάμεικτα. Από τη μία ήμουν χαρούμενη και ανακουφισμένη που παρουσιάσαμε κάτι πάνω στο οποίο δουλεύαμε τόσο καιρό, αλλά από την άλλη ήμουν αρκετά στεναχωρημένη που κάπου εδώ τελείωσε το ταξίδι μας.

Το μόνο σίγουρο πάντως είναι πως η παράσταση αυτή, παρ'όλες τις δυσκολίες που αντιμετωπίσαμε, θα μείνει χαραγμένη στο μυαλό μας σα μια καλή ανάμνηση.

Καρμοίρη Δήμητρα:

A.1.:

Στην τάξη πριν αρχίσουμε την διαδικασία διαμόρφωσης του ξεχωριστού θεατρικού της κάθε ομάδας κάναμε μερικές ασκήσεις, ώστε να δουλέψουμε την συνοχή της ομάδας, τη συνεργασία, το ομαδικό πνεύμα, την αρμονία του ήχου και τη διατήρηση της, τον ρόλο που πρέπει να αναλάβει ο καθένας στην ομάδα, τις ευθύνες, τις υποχρεώσεις, την φαντασία και τη δημιουργία ήχου με το σώμα του καθενός. Όλα αυτά επιτεύχθηκαν σταδιακά μέσω των ασκήσεων του κ. Θεοδώρου. Συνεπώς βοηθηθήκαμε και εμείς στην παράστασή μας, καθώς αφήσαμε τη φαντασία μας ελεύθερη να δημιουργήσει μια ιστορία. Ακόμη μας χρησίμευσαν στη διαμόρφωση συνοχής στην ομάδα μας και στο να είμαστε συντονισμένοι και συγχρονισμένοι. Για μένα ξεχώρισε η άσκηση που αφορούσε την ισορροπία του ήχου, αφού μέσα στη παράσταση η κάθε κίνηση πρέπει να είναι σε αρμονία με την άλλη, ενώ είναι απαραίτητη η αποφυγή περιττών θορύβων καθώς αποσπούν την προσοχή του ακροατηρίου και ιδίως των μικρών παιδιών.

Αναλυτικά σύμφωνα με το ημερολόγιο που κράτησα αυτό το διάστημα του πρώτου τετραμήνου οι ασκήσεις είναι οι εξής:

- 1) Στη πρώτη άσκηση προσπαθήσαμε να πούμε τα ονόματα μας, το κάθε παιδί ξεχωριστά, συγχρονισμένοι, ώστε να μην συμπέσουν δύο ονόματα την ίδια στιγμή. Έτσι καταφέραμε και να γνωρίσουμε ο ένας τον άλλο καλύτερα αλλά και να συνεργαστούμε.
- 2) Η δεύτερη άσκηση ήταν ένα «παιχνίδι», το οποίο περιλάμβανε μικρές μπάλες, τις οποίες έπρεπε εμείς να πετάμε ο ένας στον άλλο με προσοχή, αλλά και με

απόλυτη ησυχία ώστε να μην το αντιληφθεί ο κύριος Θεοδώρου ή το παιδί που σηκώθηκε αργότερα για να «εποπτεύει».

- 3) Στη συνέχεια προσπαθήσαμε όλοι να μετακινηθούμε από τις θέσεις μας μέσα στην τάξη χωρίς να ακουστεί ο παραμικρός θόρυβος από οποιαδήποτε καρέκλα ή θρανίο, το οποίο αποδείχθηκε εξαιρετικά δύσκολο.
- 4) Στη τέταρτη άσκηση επιχειρήσαμε όλοι μας ξεκινώντας με τη σειρά που καθόμασταν από το πρώτο παιδί μέχρι το τελευταίο λέγοντας μία λέξη ο καθένας, και μόνο μία, να δημιουργήσουμε προτάσεις. Κάτι σαν μικρή αφήγηση, στην οποία δεν μας ένοιαζε το νόημα αλλά η συνοχή.
- 5) Στη πέμπτη άσκηση σηκώθηκαν στον πίνακα δύο παιδιά. Το ένα έκανε τον φρουρό και το άλλο την κατάσκοπο. Σκοπός της ήταν να πλησιάσει τον φρουρό αθόρυβα χωρίς να την καταλάβει.
- 6) Η έκτη άσκηση περιλαμβάνει τη προσπάθεια δύο παιδιών να δώσουν έναν ρυθμό με το σώμα τους και να τον συνοδέψουν με τα λόγια τους.
- 7) Σ' αυτή την άσκηση μνήμης σηκώθηκαν δύο-τρία παιδιά στον πίνακα και με κλειστά μάτια προσπάθησαν να μαντέψουν από την μνήμη τους που καθόταν το κάθε παιδί.
- 8) Στην όγδοη άσκηση ένας μαθητής έκανε τον δούλο και η άλλη μαθήτριά τον αφέντη και αντίστροφα κάνοντας ένα μικρό σκετσάκι.

Τέλος σημαντικές ήταν οι δύο ασκήσεις στις οποίες έπρεπε να γράψουμε ένα συνειρμικό κείμενο από την έμπνευσή μας και ένα άλλο από ένα όνειρο ή εφιάλτη που είχαμε.

A.2.:

Το βίντεο του Michael Couartemanche “Les claquettes” προκαλεί αρκετό γέλιο στους θεατές χρησιμοποιώντας τη μέθοδο της παντομίμας. Αυτή η μέθοδος είναι άμεση και ενδείκνυται ως η πιο κατάλληλη για τα παιδιά. Είναι αυτή που θα «κρατούσα» από το συγκεκριμένο βίντεο, δηλαδή η χρήση της γλώσσας του σώματος μαζί με την εξοικείωση με τη σκηνή, έτσι ώστε να επιτευχθεί η δημιουργία των αντίστοιχων επιθυμητών συναισθημάτων στο κοινό. Την χρησιμοποίησε και η ομάδα μου σε αρκετές σκηνές του θεατρικού μας.

Ο Otto Waalkes εντάσσει έντονα στη διαδικασία αυτή και τον ήχο. Συνδυάζει τις εκφράσεις του προσώπου του με την μουσική, δημιουργώντας μια κωμική σκηνή. Σε μια θεατρική παράσταση θα ήταν πολύ ωραίο να το βλέπει κανείς, καθώς είναι πρωτότυπο και προκαλεί γέλιο χωρίς τη χρήση λόγου.

Ο Mel Blanc παράγει ποικίλους ήχους και φωνές χρησιμοποιώντας μόνο τις δικές του φωνητικές χορδές δίχως κανένα ηλεκτρονικό μέσο. Έτσι παρουσιάζεται ο παραδοσιακός τρόπος παραγωγής ήχων που είχαν από παλιά οι ηθοποιοί πριν ανακαλυφθούν τα ηλεκτρονικά μέσα. Είναι εξίσου πρωτότυπος με τον Waalkes, ενώ θα ήταν ωραίο να βλέπεις σε μια παράσταση έναν άνθρωπο να παράγει όλους αυτούς τους ήχους ανάλογα με τη χροιά και τον τόνο της φωνής του.

Στο “Opening to «the fog»” ο σκηνοθέτης εισάγει από την πρώτη στιγμή τον θεατή στο νόημα και του δίνει το αίσθημα της αγωνίας, του απρόσμενου. Η τεχνική που παρουσιάζεται εδώ είναι η αφήγηση, η οποία είναι βασική για κάθε θεατρικό ή λογοτεχνικό έργο. Αντίστοιχα σε ένα θεατρικό έργο εγώ θα έπαιρνα από αυτό το βίντεο ιδέες τόσο για τα σκηνικά και τη σκηνοθεσία. Ακόμα σε μια τρομακτική σκηνή σαν αυτή

θα πρέπει να υπάρχει αντίστοιχα χαμηλός φωτισμός και οι ήχοι να είναι λίγοι, τρομακτικοί και να ακούγονται ξαφνικά μέσα στην ηρεμία.

Στο “Lou Reed – The Raven” η φωνή του αφηγητή παρουσιάζεται ιδιαίτερα τρομακτική και είναι κατά την γνώμη μου η πλέον κατάλληλη για αφηγήσεις τέτοιου είδους. Αφηγείται δυνατά και καθαρά και μέσω αυτής ο ακροατής σχηματίζει εικόνες στο μυαλό του. Η ομοιοκαταληξία το κάνει κατά τη γνώμη μου ακόμα πιο ενδιαφέρον. Στη περίπτωση ενός δικού μου θεατρικού θα κρατούσα όλα τα παραπάνω στοιχεία.

Στο «Johnny Depp reading from Fear and Loathing In Las Vegas» υπάρχει μια εξίσου καλή προσπάθεια αφήγησης αν και λίγο κουραστική. Σε αυτό το βίντεο κατά τη γνώμη μου ξεχωρίζει η προσπάθεια και ο ζήλος του ηθοποιού, τον οποίο πρέπει να διαθέτουν όλοι όσοι θέλουν να επιτύχουν.

Στην ανάγνωση της Οδύσσειας από τον Άρη Ρέτσο η φωνή του είναι αργή και στέκεται σε πολλά και αρκετά σημεία όπου δεν είναι απαραίτητο, κάνοντας τον αναγνώστη να κουραστεί και να μην παρακολουθεί με την ίδια ζωντάνια, το ίδιο ενδιαφέρον. Για μια πρώτη, πρόχειρη ανάγνωση είναι πολύ καλή προσπάθεια, ενώ ο Ρέτσος προσπαθεί να ακολουθήσει πιστά τον τρόπο απαγγελίας των ομηρικών επών, που εφαρμοζόταν στην Ομηρική εποχή και μετέπειτα.

Ο Τσάρλι Τσάπλιν αποτελεί παράδειγμα για τον κάθε ηθοποιό καθώς αναδείχθηκε τόσο στο δράμα όσο και στην κωμωδία, τα δύο πιο δύσκολα είδη θεάτρου. Κάθε ερμηνεία του είναι υπέροχη και μαγευτική. Από αυτόν μπορούμε να πάρουμε οποιοδήποτε στοιχείο, τις κινήσεις του, τις εκφράσεις του, την επιλογή μουσικής, τα κοστούμια, τα σκηνικά, την έμπνευση, τη σκηνοθεσία κ.ο.κ.

Στο «The Making of a Monologue: Robert Wilson’s Hamlet Screener» δεν διακρίνονται καθαρά οι ρόλοι και ο τόνος του με μπερδεύει προσωπικά. Δεν θα διάλεγα να παρουσιάσω ένα θεατρικό έργο με έναν μόνο ηθοποιό, εφόσον όσο καλός κι αν ήταν δεν θα ήταν δυνατή η άψογη ερμηνεία όλων των ρόλων.

B.:

Συνειρμικό κείμενο:

Η θάλασσα υποχώρησε και μετά ενώθηκε όλη σε ένα τεράστιο κύμα. Το πλοίο που ταξίδευε αναποδογύρισε και μια γοργόνα προσπάθησε να δει από τα φινιστρίνια. Ο κάβουρας που ήταν εκεί άρχισε να ουρλιάζει σαν σειρήνα και η θάλασσα έγινε πάλι ήρεμη. Έβρεχε. Μια μικρή κοπέλα ξεβράστηκε στη στεριά. Άνοιξε τα μάτια, κούνησε τα χέρια και άρχισε να πετά ψηλά στον ουρανό. Στα σύννεφα! Έπρεπε να φτάσει στα σύννεφα! Αχ.. ήταν τόσο απαλά! Όπως το κρεβάτι της. Ξάπλωσε και άρχισε να σκέφτεται τη μητέρα της. Ζωγράφος ήταν. Της άρεσαν πολύ τα σχέδια της μαμάς της. Πιο ωραίοι ήταν οι μικροί μωβ ελέφαντες. Η κάθε φυλή είχε διαφορετικό χρώμα και όταν συναντιόντουσαν δύο ελεφαντάκια από διαφορετικές φυλές συνδυάζονταν και έφτιαχναν καινούργια χρώματα. Όσπου τα ελεφαντάκια έγιναν πολύχρωμα και έφτιαζαν το ουράνιο τόξο. Εμφανίζονταν πάντοτε με τη μορφή του σ' αυτούς που το αναζητούσαν. Μια μέρα όμως γεννήθηκε ένα μικρό που δεν ήταν πολύχρωμο αλλά με βούλες. Και έτσι δημιουργήθηκαν τα σκυλιά της Δαλματίας. Ο Γιάννης τα λάτρευε! Του είχε πάρει πατέρα του ο Νίκος ένα σαν δώρο Χριστουγέννων. Την Παραμονή που χιόνιζε ακατάπαυστα ο Νίκος ανέβηκε στη στέγη και χαϊρέτησε τον Αϊ-Βασίλη. Πόσο του έλειπε

η παιδική του ηλικία! Μια φορά όταν ήταν 8 χρονών είχε πέσει σε μια λίμνη και δεν ήξερε να κολυμπά! Τότε ήρθε το κόκκινο δελφίνι και του είπε: "C'est tres chaud aujourd'hui" και τον τράβηξε πάνω, όμως μια ρουφήχτρα τους παρέσυρε και δεν μπορούσαν να ξεφύγουν. Το δελφίνι φώναζε τον κάβουρα και αυτός με ένα φύσημά του σταμάτησε την δίνη και την πήγε στην επιφάνεια. Όμως εκεί που βρισκόταν ήταν ΤΟΣΟ παγωμένα! Ο κάβουρας πρέπει να φύσηξε πολύ δυνατά και να τον πήγε στο Βόρειο Πόλο. Τότε ήρθε το πολυαγαπημένο του λιοντάρι και του υποσχέθηκε πως θα τον γυρίσει σπίτι. Ύστερα άρχισε να σκάβει με μανία το έδαφος και σε χρόνο μηδέν η υπόγεια σήραγγα κατέληξε στη κουζίνα του σπιτιού του, στην οποία υπήρχαν διασκορπισμένα μέλη διαφόρων ζώων. Η μητέρα του είπε να κάνουν ένα κολλάζ. Ήταν το καλύτερο που είχε δει στη ζωή του! Γεμάτο χρώματα και ιδέες. Είχαν βάλει μαγειρικά σκεύη και υλικά, καθώς τους ενέπνεε το βαθύ κόκκινο της φράουλας. Γλυκές φράουλες, πικρές φράουλες, ξινές φράουλες. Παντού φράουλες. Πρέπει να 'ταν στη Φρουτοπία!

Ανάλυση:

Η θάλασσα είναι συνήθως στο μυαλό μου γαλήνια, όμως θέλοντας να προκαλέσω ένα αίσθημα αναστάτωσης-έκπληξης στους αναγνώστες του κειμένου μου έκανα αυτό το τόσο γαλήνιο στοιχείο και εξοικειωμένο με το περιβάλλον του, άναρχο και ταραγμένο, όπως το παράδειγμα που μας είπε ο κύριος Θεοδώρου στην τάξη με τον αέρα που φυσά άλλοτε με μανία και άλλοτε ήρεμα. Έτσι αναποδογυρίζει το πλοίο. Ο συσχετισμός της γοργόνας με τον θάνατο ταιριάζει άψογα στο νόημα και δίνει την έννοια του θανάτου με έναν ανάλαφρο τρόπο χωρίς δραματισμούς. Για να «σπάσω» όλη αυτή την ένταση της σκηνής έβαλα τον κάβουρα στο προσκήνιο, ο οποίος είναι μικρός και προσωπικά μου δίνει την αίσθηση του ασφαλούς και του αθώου και ελαφρύνει την ατμόσφαιρα. Με αυτό τον τρόπο επιβάλει την τάξη. Στη συνέχεια το κορίτσι συμβολίζει το αθώο, χωρίς ηθικούς φραγμούς και εμπόδια από τα όνειρά του που μπορεί να κάνει ό,τι επιθυμεί. Για αυτό τον λόγο κιάλας παρουσιάζεται να πετά. Ο ουρανός συμβολίζει τον κόσμο των συναισθημάτων, της ελευθερίας και της έμπνευσης. Η ανάμνηση της μητέρας που στη σκέψη μου ήταν μαζί με το κορίτσι στο πλοίο δημιουργεί ένα γλυκόπικρο αίσθημα, εφόσον οι μακρινές αναμνήσεις μαζί της είναι τόσο γλυκές, αλλά οι κοντινές, δηλαδή ο θάνατός της στη φουρτούνα είναι κάτι το τόσο δυσάρεστο. Οι ελέφαντες είναι ένα ζώο ειρηνικό και δυνατό, το οποίο απαλύνει τον πόνο της μικρής με το να σκεφτεί κάτι άλλο. Ακόμα δείχνει πως το κορίτσι δεν έχει μείνει μόνο του. Κανείς δεν απομένει μόνος. Πάντα υπάρχει κάποιος που θα τον βοηθήσει και θα του σταθεί στα δύσκολα στήνοντας τον στα πόδια του. Αυτή η έννοια συνδέεται με την ελπίδα. Για μένα το ουράνιο τόξο είναι αυτό ακριβώς, μια απεικόνιση της ελπίδας στον κόσμο μας. Και είναι για όλους. Ο Γιάννης ξαναφέρει το θέμα στο κείμενο, ενώ η ελπίδα διατηρείται (ελπίζει στον Άγιο παρόλο που είναι ενήλικας πλέον και διατηρεί την πίστη του). Πολλές φορές όμως η υπερβολική πίστη κουράζει και συχνά «χάνεται», για αυτό και ο Γιάννης στη συνέχεια βρίσκεται ξαφνικά και απότομα μακριά απ' το σπίτι του. Το δελφίνι, ο κάβουρας και το λιοντάρι αποτελούν αντίστοιχα τον παιδικό του ενθουσιασμό, την κρυμμένη του δύναμη και την πολύτιμη βοήθεια των ανθρώπων που νοιάζονται για αυτόν και συντελούν τα μέσα με τα οποία καταφέρνει να επιστρέψει. Στο τέλος ξανά αναφέρω το κόκκινο χρώμα, το οποίο το έχω συνδέσει με την ένταση και την ζωντάνια. Έτσι ώστε ακόμα και στο τέλος του κειμένου να μην χάνεται το ενδιαφέρον και να υποδηλώνεται μια συνέχεια στην πλοκή, έστω κι αν δεν είναι γραμμένη, ελεύθερη στην φαντασία των αναγνωστών.

Γ.1.:

Προσωπική μου άποψη και ερμηνεία για το κείμενο του Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα είναι η εξής:

Στους δύο πρώτους στίχους του ποιήματος ο συγγραφέας εκφράζει πως η ομορφιά υπάρχει σε τέτοιο μεγάλο βαθμό σε σημείο υπερβολικό που προκαλεί στον θάνατο κλάμα, κάτι τελείως ασυνήθιστο για τα δεδομένα της πραγματικότητας. Στη συνέχεια στους στίχους 3 και 4 παρουσιάζεται ένα μεγάλοπρεπο και φωτεινό κτήριο σε αντίθεση με το δέντρο-τόπο θανάτου τον περιστεριών(μακάβριο). Στους στίχους 5-6 συνεχίζεται η θλιβερή εικόνα που άρχισε με τον θάνατο των πουλιών(σύμβολα ειρήνης). Στους στίχους 7-9 προσπαθεί έμπρακτα να μεταδώσει το μήνυμά του στον κόσμο και δίνει το ελεύθερο στον καθένα να ερμηνεύσει το «βαλς» ανάλογα με την δική του κρίση. Προσωπικά θα έλεγα πως ίσως παρομοιάζεται με την αγάπη ή με το να μοιράζεσαι σκέψεις και συναισθήματα με τον άλλο. Στους στίχους 10-12 υπάρχουν ποικίλες εικόνες διαφορετικές μεταξύ τους, οι οποίες εκφράζουν την διαχρονική αξία της αγάπης που βρίσκεται παντού. Αντίθετα οι στίχοι 13-15 παρουσιάζουν τους πόνους που προκαλεί η αγάπη για τον άλλο ακόμα κι αν είναι αληθινή και ανιδιοτελής. Οι στίχοι 16-18 βγάζουν έντονα το αίσθημα του πληγωμένου και συντετριμμένου ψυχικά που είναι όμως συγχρόνως και οργισμένος και επιθυμεί να βγάλει προς τα έξω όλη αυτή τη συναισθηματική ένταση. Στους στίχους 19-22 ο θάνατος παρουσιάζεται ως γιγαντόμορφο τέρας που ζει στην θάλασσα και αναταράσσει την επιφάνειά της. Ο στίχος 23 μου προκαλεί να φανταστώ την εικόνα κάποιου να ουρλιάζει με το στόμα ανοιχτό όπως τα ψάρια όμως. Να βγάζει έναν δυνατό αποκρουστικό ήχο. Στον στίχο 24 εμφανίζεται πάλι ο «άσχημος» ήχος, ενώ το μπλε ίσως συμβολίζει την αγωνία για τον εκτελεστή του κομματιού. Οι στίχοι 25-26 θυμίζουν έντονα την ορθόδοξη θρησκεία και πίστη με τα εικονίσματα και τα διάφορα εκκλησιαστικά μυστήρια. Συγχρόνως τα δάκρυα δίνουν την εντύπωση πως επικρατεί μια κακή κατάσταση και κάποιος προσεύχεται ώστε να γίνουν τα πράγματα καλύτερα. Στους στίχους 27-29 σιγά σιγά σβήνει η φωνή του «αναγνώστη» διαβάζοντάς τους, το οποίο δείχνει μια κούραση ψυχική και σωματική, καθώς ο συγγραφέας ανησυχεί μήπως το μήνυμά του δεν περάσει και σβήσει με τον καιρό. Οι στίχοι 30-33 αποτελούν μια παραμυθική σκηνή γεμάτη από όνειρα, ελπίδα, οικογενειακή ζωή και ηρεμία. Σε αντίθεση με τους στίχους 34-35 που ξαναγυρνάμε στο γνωστό πλέον αίσθημα θλίψης και απογοήτευσης. Στους στίχους 36-39 η απόγνωσή του κορυφώνεται(θυμίζει σκηνή από ερωτευμένο ζευγάρι που αποχωρίζονται χωρίς την θέλησή τους). Οι στίχοι 40-42 όμως δείχνουν μία πιθανότητα να ξαναβρεθούν κάπου αλλού μεταμφιεσμένοι, τελείως διαφορετικοί. Όμως και πάλι θα αναγνωρίσουν ο ένας τον άλλο και θα σμίξουν (ποταμός δίνει την αίσθηση του ταξιδιού). Στους στίχους 43-48 δηλώνει την απελπισία του για το αν δεν πετύχει το σχέδιό τους και δεν ξαναβρεθούν ποτέ. Δίνει την αίσθηση του μοναδικού και αναντικατάστατου. Τέλος στους στίχους 49-50 δίνεται πάλι η επιθυμία παράδοσης του μηνυματός του.

Γ.2.:

Το άσπρο και το μαύρο είναι δύο τελείως αντίθετα χρώματα, το οποίο για μένα δείχνει δύο τελείως διαφορετικές νοοτροπίες, διαφορετικά σύμβολα. Έτσι μπορούμε να πούμε πως συμβολίζουν το καλό και το κακό ή το φως και το σκοτάδι. Αντίστοιχα βλέπουμε

πως στο μαύρο σαλιγκάρι αναφέρεται ο αρουραίος, ένα πλάσμα μοχθηρό και βρώμικο, ενώ στο άσπρο εμφανίζεται η αγνή, αθώα κοπέλα. Στο κείμενο δεν υπάρχει ήχος, παρά μόνο στη τελευταία γραμμή όπου το άσπρο σαλιγκάρι αναστενάζει. Ίσως επειδή αποχώρησε το μαύρο, δηλαδή το κακό και απελευθερώθηκε. Η έλλειψη διαλόγου και γενικώς λόγων σε οποιοδήποτε πρόσωπο αποτελεί ένδειξη πως ο συγγραφέας επιθυμεί να δείξει μέσα από τις πράξεις το νόημα του κειμένου του και πως δεν θέλει να προσθέσει συμβατικές, καθημερινές λέξεις που θα εμπόδιζαν τη φαντασία του καθενός. Η δεσποινίδα ξεκινά για ένα ταξίδι. Αρχικά διστάζει στιγμιαία, όμως παίρνει τη γενναία απόφαση. Σε κάθε ταξίδι όμως υπάρχουν και οι δυσκολίες, το κακό. Αυτό το κακό είναι ο αρουραίος, ο οποίος παραμονεύει. Θέλει να βλάψει την δεσποινίδα, η οποία μέσα στην αφέλιά της είναι απρόσεκτη και πάει στο ποτάμι. Η σκοτεινή φωνή που ακούγεται προφέροντας τη λέξη «βατόμουρα» μιλά ξαφνικά, αναπάντεχα δίνοντας το αίσθημα της μοναξιάς και του τρόμου. Τα βατόμουρα είναι κόκκινα, το χρώμα του αίματος. Έτσι μας δίνεται η έννοια του επικείμενου θανάτου. Στη συνέχεια η δεσποινίδα παρουσιάζεται μόνη της και ο αρουραίος την πλησιάζει σαν πουλί, σαν αρπακτικό. Τέλος σχολιάζεται ως άωφελη η δραστηριότητα της δεσποινίδας να διαβάσει το βιβλίο, αφού είναι τόσο απορροφημένη που δεν βλέπει τον αρουραίο.

4.:

Στο βιβλίο που διάβασα «Η Μόμο» του Μίχαελ Έντε ξεχώρισα τη σκηνή με τους Γκρίζους Κυρίους την ημέρα που επισκέπτονται τον κουρέα Φούζι. Αρχικά ο συγγραφέας κάνει μία εισαγωγή για τους Γκρίζους Κυρίους και για τον σκοπό τους να εξαπατήσουν τους ευάλωτους ανθρώπους και να κλέψουν τον χρόνο τους. Προσθέτει ότι για εκείνους είναι πολύ σημαντικό να μείνει μυστική η δραστηριότητά τους ώστε να μην παρεμποδιστεί από κανέναν. Στη συνέχεια περιγράφεται η ήσυχη, αρμονική ζωή του κύριου Φούζι, ο οποίος ήταν μεν ευχαριστημένος με την καθημερινότητά του αλλά επιζητούσε δε παραπάνω αναγνώριση και δόξα. Όταν τον επισκέφτηκε ο Γκρίζος Κύριος τον τρόμαξε με τους υπολογισμούς του «χαμένου» του χρόνου, που ουσιαστικά δεν ήταν χαμένος αλλά περιλάμβανε όλα αυτά που εμείς αποκαλούμε «ζωή», και τον ξεγέλασε εύκολα ώστε να «γραφτεί» στο ταμειυτήριό τους που δεν έκανε τίποτα παρά να του σπαταλά τον χρόνο του, την ευτυχία του, τη ζωή του. Η εμφάνιση του Γκρίζου Κυρίου στον Φούζι είναι ξαφνική και μου προκαλεί τρόμο. Εμφανίζεται με το γκρίζο του αυτοκίνητο και αιφνιδίως πέφτει η θερμοκρασία, το οποίο ανατριχιάζει τον αναγνώστη και του προκαλεί φόβο και αγωνία. Δεν μιλά πολύ και η φωνή του είναι ψυχρή, κάνοντας τον απ' την αρχή αντιπαθή στους αναγνώστες. Στη συνέχεια περιμένω να περιγραφεί ο ρόλος του στο κείμενο και πως αυτός επηρεάζει την κεντρική πρωταγωνίστρια, τη Μόμο. Πράγματι αυτό κάνει ο συγγραφέας.

Πριν από αυτή τη σκηνή ήταν το πρώτο μέρος του βιβλίου, το οποίο απλά περιλάμβανε τη περιγραφή της Μόμο, των φίλων της και την αξιοπιστία που της έδειχναν οι πάντες. Αμέσως μετά από αυτή τη σκηνή ακολουθεί η συνέχιση της ιστορίας, δείχνοντας τις συνέπειες των πράξεων των Γκρίζων Κυρίων, δηλαδή τα εγκαταλειμμένα και παραμελημένα παιδιά των «πολυάσχολων» ενηλίκων.

Η θέση της σκηνής που επέλεξα βρίσκεται εκεί για την συνέχιση της πλοκής. Η σκηνή αυτή είναι καθαρά μεταβατική και τοποθετήθηκε εκεί από τον συγγραφέα ώστε να βοηθήσει στην οικονομία και να εξυπηρετήσει την πλοκή του βιβλίου. Εισάγει έτσι τον αναγνώστη στο θέμα της ιστορίας.

E.:

Κατά τη θεατρική διαδικασία το δυσκολότερο πρόβλημα ήταν η συγγραφή του έργου, η οποία απαιτούσε ιδιαίτερη φαντασία και πολλές ιδέες. Τελικά όμως με βάση ορισμένες λέξεις-κλειδιά και τη συνεργασία όλων των μελών της ομάδας καταφέραμε να επινοήσουμε την ιστορία μας. Έπειτα στις πρόβες σταθήκαμε αρκετά τυχεροί καθώς όλοι μας είχαμε ιδέες, οι οποίες μπορούσαν να επιτευχθούν εύκολα και δεν αντιμετωπίσαμε ιδιαίτερο πρόβλημα. Μόνο σε μία σκηνή με το «κόκκινο δελφίνι» υπήρξε μια δυσκολία αλλά επιλύθηκε, αφού σκεφτήκαμε να ανεβεί η Μαρία σε ένα θρανίο και να χρησιμοποιήσει τα άκρα της για πτερύγια, ενώ η «Αρετή», δηλαδή η Φραντζέσκα να είναι πάνω της και να παριστάνει την πνιγμένη.

Η εμπειρία μου από τις δύο θεατρικές παραστάσεις που πραγματοποίησε η ομάδα μου είναι έντονη και αρκετά ιδιαίτερη. Ήμασταν η πρώτη ομάδα που παρουσίαζε το θεατρικό της και είχαμε το αντίστοιχο άγχος της πρώτης διεξαγωγής. Τα παιδιά ήταν όμως ιδιαίτερα συνεργάσιμα και άκουγαν προσεκτικά τα λόγια μας παρά το γεγονός ότι υπήρξαν μερικές καθυστερήσεις και μικροπροβλήματα. Γέλασαν αρκετά με την παντομίμα, παρακολουθούσαν τα λόγια των συμμετεχόντων και εκτίμησαν το γεγονός πως όλοι οι ήχοι της παράστασης ήταν φυσικοί, φτιαγμένοι ξεχωριστά από τον καθένα μας και όχι έτοιμοι από κάποιο ηλεκτρονικό μέσο.

Ακόμη προέκυψαν κάποια τεχνικά προβλήματα ως προς την προετοιμασία ενός μέλους και την συνέχιση της αφήγησης αλλά προσπεράστηκαν εύκολα και ομαλά με τη πολύτιμη βοήθεια των παιδιών, οι οποίοι στάθηκαν άξιο ακροατήριο. Αν και ήταν δύσκολο να τους εντυπωσιάσεις και μας άφησαν να τους διασκεδάσουμε χωρίς να μας κρίνουν αυστηρά για τα λάθη που προέκυψαν. Εντούτοις πιστεύω πως παρά την αγωνία μας η παράσταση ήταν πολύ όμορφη και φάνηκε η δουλειά που είχαμε κάνει και οι ώρες που είχαμε διαθέσει για αυτήν.

Κατσάμπας Βασίλης:

A.1.:

Οι ασκήσεις που έγιναν μέσα στην τάξη ήταν πολύ δημιουργικές και απαιτούσαν μεγάλο συγχρονισμό σκέψης και έκφρασης ταυτόχρονα. Δηλαδή πιστεύω πως με αυτές τις ασκήσεις οξύνουμε την αντίδραση της σκέψης μας αλλά και την φαντασία μας, η οποία είναι ένα άυλο πράγμα που εξαφανίζεται καθώς περνάνε τα χρόνια. Μέσα από αυτές τις ασκήσεις έμαθα πως είναι καλό να εμπιστευόμαστε το ενστικτό μας και να αφήνουμε τον εαυτό μας ελεύθερο να δημιουργήσει, μάλιστα μου έμεινε μια έκφραση, το νόημα δεν προϋπάρχει αλλά προκύπτει, με αυτή την έκφραση αρχίζα και ολοκληρώνω κάθε εργασία.

A.2.:

1. Michael Courtemanche - Les claquettes --> είναι ένα βίντεο το οποίο με έκανε να γελάσω πάρα πολύ και το βρήκα εξαιρετικά ευχάριστο. Καταρχάς ενθουσιάστηκα με τον τρόπο που επικοινωνούσε ο ηθοποιός με το κοινό του και πως το μάγεψε χωρίς να πεί ούτε μια ατάκα, διαδραματίζοντας όλη την σκηνή με απλούς ήχους. Επιπλέον έμεινα έκπληκτος με τον συγχρονισμό του με την μουσική και τις κινήσεις του και πιστεύω πως ήταν μια ολοκληρωμένη παράσταση γιατί μπόρεσε να τραβήξει το ενδιαφέρον του

κοινόν και όπως φάνηκε είναι πολύ σημαντικό να το πετύχεις αυτό. Επίσης χάρηκα που πέτυχε το θεατρικό του γιατί ήταν πολύ επικίνδυνο αυτό που προσπάθησε με την έννοια ότι θα μπορούσε κάτι να είχε πάει στραβά και όλος ο κόπος και οι πρόβες να πήγαιναν στράφη.

2. Otto Waalkes - Mein Kleiner grüner kaktus --> με ενόχλησε που δεν είχε υπότιτλους το βίντεο και δεν μπορούσα να καταλάβω τί έλεγε ο πρωταγωνιστής, γιατί το κοινό γελούσε συνεχώς. Πάντως και αυτός κατάφερε να κεντρήσει το ενδιαφέρον του κοινού και η μεθοδός του ήταν περίτεχνη καθώς έκανε απλά μια αφήγηση. Οι εκφράσεις που έπαιρνε ήταν πολύ αστείες και θα της χαρακτήριζα ως το κερασάκι στην τούρτα σε συνδυασμό με τα αστεία του, που όπως φάνηκε ήταν επιτυχημένα. Βγήκε ένα τελείως διαφορετικό αποτέλεσμα από αυτό που περίμενα στην αρχή καθώς λόγω της ηλικίας του δεν περίμενα να κερδίσει το κοινό, πράγμα όμως που κατάφερε και έμεινα άναυδος με τον τρόπο που το κατάφερε.

3. Mel Blanc's cartoon voices VIDEO --> αυτό ήταν το αγαπημένο μου βίντεο από τα 6 που είδα γιατί επιτέλους είδα ποιός έκανε την αγαπημένη μου φωνή, του bugs bunny. Αρχικά μου φαίνεται αδιανόητο πως μπόρεσε και έκανε 400 διαφορετικές φωνές και συγκλονήστικα απο το πόσο εύκολα άλλαξε την φωνή του. Επιπλέον όταν μιλούσε κανονικά αναρρωτιόμουν αν όντως ήταν αυτή η κανονική του φωνή ή απλά δούλευε τον δημοσιογράφο. Μου φάνηκε πως έχει τρομερό αυτοσχεδιασμό αυτός ο άνθρωπος και ο συνειρμός του είναι υπέροχος καθώς όπως περιγράφει μπόρεσε και σκέφτηκε επι τόπου κάποιες από τις φωνές μερικών ηρώων, όπως του γουρουνιού, και αυτό είναι αξιοθαύμαστο και συνάμμα συγκλονιστικό!

4. The Making of a Monologue: Robert Wilson's Hamlet Screener --> ο χαρακτήρας που περιγράφεται σε όλο το βίντεο μου φάνηκε πολυσύνθετος και πολύ δύσκολος για να παίχτει σε κάποιο θεατρικό. Ο συνδυασμός των πλευρών του χαρακτήρα του αλλά και η αλλαγή της φωνής του κατα τη διάρκεια του θεατρικού, καθώς και η υπόδειση όλων των ρόλων από ένα και μόνο άτομο, είναι πολύ δύσκολο και φαίνεται από το πόσο καιρό έκανε το σενάριο να γραφτεί και από το πόσο καιρό πήραν οι πρόβες. Το αποτέλεσμα είναι εντυπωσιακό καθώς μαγνητίζει το κοινό του με την θεατρικότητα και την ρεαλιστικότητα που αποκτάει το θέατρο και το σενάριο και υποδύεται μαγευτικά τους ρόλους από το απόσπασμα που φαίνεται. Πιστεύω πως είναι πολύ δύσκολο να ξανα επιτευχθεί κάτι παρόμοιο και για αυτό ήταν πολύ σημαντική η όλη προσπάθεια.

5. Opening to "The Fog" --> η αφήγηση του Johnny Depp δεν μου άρεσε γιατί μου έδινε την εντύπωση πως ότι έκανε το έκανε από αγγαρεία και δεν το ευχαριστιόταν καθόλου και το κυριότερο δεν ζούσε την ιστορία. Για μένα ένας σωστός αφηγητής πρέπει να έχει πάθος όταν διαβάζει να μην δείχνει στο κοινό πως βαριέται, κι ασ βαριέται, και πάνω απο όλα να μην μασάει τσίχλα. Ο θόρυβος που προκαλούσε η τσίχλα ήταν άκρως ενοχλητικός, το μόνο που σκεφτόμουνα καθώς παρακολουθούσα το βίντεο ήταν τότε θα φτύσει αυτή την τσίχλα και να συνεχίσει να διαβάζει.

6. Ο Αρης Ρετσος διαβαζει Οδυσσεια --> η συγκεκριμένη αφήγηση ήταν καλύτερη από την παραπάνω. Ο Ρέτσος κατάφερε να διαβάζει καθαρά και να κάνει κατανοητά αυτά

που ήθελε να πεί, εκτός απο μερικές αρχαίες ατάκες που για να τις καταλάβεις θέλεις λεξικό. Επιπλέον διέθετε αυτά που χρειάζονται για έναν αφηγητή, διάβαζε το κείμενο με ευχαρίστηση και μάλιστα άλλαζε λίγο τον τόνο της φωνής του όποτε χρειαζόταν για να κάνει πιο κατανοητή την εικόνα της σκηνής στο μυαλό των θεατών. Περαιτέρω φαινόταν πως ότι διάβαζε το διάβαζε με ευχαρίστηση χωρίς να δείχνει πως βαριέται, σε περίπτωση που όντως δεν ήθελε να διαβάζει το κείμενο. Επίσης προσπάθησε να κάνει πιο παραστατική την αφηγησή του κάτι που τραβούσε την προσοχή του ακροατή και μάλιστα τον μάγευε κι τον έβαζε στα ανάκτορα του Οδυσσέα, λες και τον άκουγε "live". Και μετά αναρωτιόσουν.. λες ο Οδυσσέας έτσι να ακουγότανε..;

B.:

ΣΥΝΕΙΡΜΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ:

Η μπορντό μπλούζα όταν φορέθηκε από το πόνυ δημιουργήθηκε ένα κάστρο στην άμμο και στρατιώτες απο άμμο και ξαφνικά το πόνυ αφηνίασε και κατέστρεφε ότι χτήστηκε απο τον συνδυασμό και για να σωθεί προσευχήθηκε και εμφανίστηκε μια μαύρη και μια μπλέ μπίλια, που έπρεπε να φάει μια για να διαλέξει σε ποιόν κόσμο θα πάει, στον μαύρο ή στον μπλέ; Όμως εμφανίστηκε και ένας νάνος με ένα τσουβάλι χρυσό και μια κίτρινη μπίλια και του είπε πως αν τα πάρει θα του δώσουνε μια εκπομπή, τον πρωινό καφέ, και θα πουλήσει την ψυχή του στον διάολο, μαζί με το χρυσό κερατό του, το οποίο ήταν αγορασμένο από έναν πακιστανό για 3 ευρώ. Συνεπώς το πόνυ δεν ήτα πόνυ οπότε ξεγέλασε τον διάολο και πήρε και το τσουβάλι και την εκπομπή, όμως μετά από λίγα χρόνια άλλαξε κανάλι. Αυτή είναι η ιστορία της Μενεγάκης, όπου παντρεύτηκε πρώτα ένα γκρέμλιν από ένα βάλτο που κατοικούσε με κάτι τύπους, οι οποίοι ήταν λυσαλαίοι ρουφοψυχικοί τύποι κα ρουφάγανε ψυχές και κάνανε λεηλασίες σε ένα άλλο χωριό, που το είχαν κάτι στρουμφάκια με την αρχιστράτηγο Στρουμφίτα. Η οποία ήταν σαν τις αμαζόνες, απο εκεί καταγότανε και είχε γίνει ένα λάθος και βγήκε μπλε, καθώς είχε πέσει σε καζάνι με μπλε μπογιά, διότι οι αμαζόνες εφυηραν το χρώμα μπλε και είναι εξαίσιο. Όμως το κόκκινο το εφυήρε ο Οβελίξ κυνηγώντας αγριογούρουνα και τρώγοντας πολύ, συνεπώς παχαίνοντας. Έτσι έφτασε 500 κιλά και έγινε ο πρώτος υπερογκώδης άνθρωπος στην ιστορία, δηλαδή τους εχθρούς του τους πέταγε με την κοιλιά του, δεν χρειαζότανε όπλα κι ας ακούγεται τραγικό δεν έχασε ούτε μια μάχη και ήτανε δίγλωσσος, Όσο κυνηγούσε αγριογούρουνα επικοινωνούσε και μαζί τους και μάθαινε την γλώσσα τους, μετά ήθελε να ξεκινήσει Ισπανικά, αλλά τότε δεν υπήρχε Ισπανία. Επιστρέφοντας στον πρωινό καφέ μερικοί συνεργάτες ήτανε από το χωριό της Μενεγάκης, δηλαδή ήτανε φλώροι νάνοι με πουκαμισάκια και τα λοιπά και πίνανε φρέντο γλυκό κάθε πρωί και μασούσανε μπισκότα με καραμέλα.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ:

Διάβασα ξανά το κειμενό μου και κατάλαβα πως πίσω απο τον αχταρμά (προτάσεις χωρίς στήξη) και τις ανακατεμμένες ιδέες κρύβεται μια λογική και έχει κάποια βάση. Το πόνυ το σκέφτηκα ως κάτι μικρό και ανυπεράσπιστο που βουλιάζει στην άμμο ακριβώς επειδή δεν έχει ακόμα αρκετή δύναμη για να σταθεί μόνο του, όμως δεν επηρεάζεται από τις δυσκολίες και βρίσκει στο εσωτερικό του ψυχικά αποθέματα με αρκετή δύναμη ώστε να καταφέρει να προσευχηθεί και να ξεφύγει από την παγίδα όπου έπεσε. Οι στρατιώτες μπορεί να συμβολίζουν την εσωτερική δύναμη που βρήκε το πόνυ, διότι πάντα στον στρατό και στην αστυνομία καταφεύγουμε για προβλήματα που θέλουν

δύναμη για την λύση τους, επίσης ο στρατός είναι μία ομάδα πολύ δεμένη και αγαπημένη, οπότε συμβολίζει και τι θέλει να αποκτήσει το πόνυ. Η προσευχή είναι μια σίγουρη διέξοδο διαφυγής για σωτηρία επειδή το πόνυ δεν εμπιστεύεται τον εαυτό του και δεν θέλει να "υποφέρει" άλλο και για αυτό τον λόγο προτιμάει να δοκιμάσει κάτι "σίγουρο" παρά να δοκιμάσει την τύχη του. Οι μπίλιες που του προσφέρουν ως επιλογές συμβολίζουνε την μοναξιά και την θλίψη πράγμα που το πόνυ δεν αντέχει και προσπαθεί να αποφύγει αυτές τις επιλογές. Εκεί εμφανίζεται ο νάνος ο οποίος θέλει να ξεγελάσει το πόνυ επειδή το βλέπει ευάλωτο, όμως το πόνυ είναι μπερδεμένο και μόνο και μπορεί κάποιος να το χαρακτηρίσει ως συντετριμμένο, αλλά σίγουρα δεν είναι χαζό και δεν μπορείς να το ξεγελάσεις εύκολα. Δηλαδή με έναν κωμικοτραγικό τρόπο το πόνυ ξεγελάει τον νάνο και τον αναγκάζει να πέσει μέσα στην ίδια την παγίδα του. Έτσι λαμβάνουμε ως κεντρικό ήρωα ένα πρώιμο άλογο το οποίο δεν έχει αυτοπεποίθηση, δεν έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό του και θέλει πραγματική παρέα και πραγματική φιλία να αποκομίσει απο τις συναλλαγές του με τους γύρω του.

Όσον αφορά το χωριό είναι μια μικρογραφία του κόσμου που επέλεξε να μην ζήσει το πόνυ. Η γυναίκα παλεύει μόνη της να καλυτερέψει τα πράγματα, αποδουκνείοντας το πόσο δυνατό και σημαντικό για τον άνθρωπο είναι το γυναικείο φύλλο (στρουμφίτα) και αποκαλύπτεται στον αναγνώστη τα βάσανα που κατάφερε και γλύτωσε το πόνυ (ληηλασίες). Αυτό το χωριό υποδηλώνει το σήμερα πίσω από την αθώα παιδική ηλικία και δείχνει πως την σήμερα ημέραν στην Ελλάδα κυριαρχεί το απόλυτο χάος, το μέλλον δεν είναι σίγουρο (αν θα μας λεηλατήσουν σήμερα ή αυριο) και πως ο λαός της έχει παραπλανηθεί και έχει υποστεί πολλές απαταιωνιές και κλεψιές από ανώτερα πρόσωπα στο κοινωνικό κλιμάκιο (ληηλασίες). Με λίγα λόγια το πόνυ πιστεύω πως με αντιπροσωπεύει γιατί έχει μια τάση διαφυγής προς την σωτηρία (έξοδος απο την Ελλάδα) αλλά θέλει να παραμείνει και να βρεί μια διαφορετική λύση και ταυτόχρονα να βοηθήσει τους γύρω του και τον εαυτό του να υφίσταται το ευ ζην (στο τηλεοπτικό πλατό προσλαμβάνει γκρεμλινς απο το χωριό που καταγότανε).

Γ.1.:

Στον πρώτο στίχο πιστεύω πως προσπαθεί να μας πει πως η πόλη του έχει 10 πολύ όμορφα σημεία και πως αξίζει να τους δοθεί περισσότερη προσοχή απο άλλα. Στον δεύτερο στίχο ο ποιητής περιγράφει το νοσοκομείο διότι εκεί περιμένουν πολλοί άνθρωποι εναγωνιός την ενημέρωση από τον γιατρό και είναι ένα κωμικοτραγικό στοιχείο, του λεγόμενου "black humor", γιατί περιγελάει με το πως συμπεριφέρονται οι άνθρωποι στα νοσοκομεία αλλά κυριολεκτεί γιατί υπάρχουν πολλοί ετοιμοθάνατοι στα νοσοκομεία που η ζωή τους κρέμεται από μια κλωστή. Στον 3ο στίχο συνεχίζει με την περιγραφή του νοσοκομείου καθώς αναφέρει 900 παράθυρα και μπορεί ένα νοσοκομείο να είναι το μεγαλύτερο κτήριο στην Βιέννη, καθώς είναι μια πόλη με πολλές κατοικίες και λίγα κτήρια που χρησιμοποιούνται ως γραφεία εταιριών. Συνεχίζει με το θέμα νοσοκομείο καθώς γράφει: << ένα δέντρο όπου τα περιστέρια πηγαίνουν να πεθάνουν>>, εγώ από αυτόν τον στίχο συμπεραίνω ότι τα περιστέρια είναι οι τραυματισμένοι άνθρωποι, καθώς τα περιστέρια έγιναν σύμβολο της ειρήνης και όλοι γνωρίζουμε πως οι πρώτοι ειρηνιστές πέθαναν στην απέλπιδα προσπαθειά τους, και το νοσοκομείο είναι το μέρος στο οποίο πηγαίνουν να πεθάνουν. Μπορεί αυτό να το λείει απο προσωπική πείρα γιατί μπορεί να έχασε έναν δικό του άνθρωπο από σφάλμα ενός

γιατρού και να έχει προσωπικό τραύμα, αλλά είναι ένα πράγμα που δεν θα μάθουμε ποτέ! Στον επόμενο στίχο μιλάει για ένα κομμάτι που φεύγει από το πρωινό και το μόνο που μπορώ να καταλάβω είναι πως του λείπει κάτι που είχε συνηθίσει να έχει κάθε πρωί, είτε κάποια παρουσία, είτε κάποιο αγαθό και δεν ξέρει πως να το ξανακερδίσει, δηλαδή δεν έχει βρεί ακόμα τον τρόπο. Πάρε αυτό το βάλς με το κροτάλισμα στα σαγόνια του, πάρε με όπως είμαι, με ότι θετικό και αρνητικό στοιχείο έχω και αγαπήσέ με. Αυτό μου δείχνει ο ποιητής, πως θέλει να βρεί το λιμάνι του και κάποιον να τον αγαπάει για αυτό που πραγματικά είναι και όχι για αυτό που δείχνει ή φαίνεται στον κόσμο, κάποια δηλαδή που να τον νοιάζεται πραγματικά. Σε θέλω, σε θέλω, σε ψάχνω μα δεν σε βρίσκω, λέει έμεσα και ψάχνει τόσο καιρό που στο τέλος θα πεθάνει και δεν θα έχει καταφέρει τίποτα και δείχνει μια εικόνα, τον Χάρο να διαβάζει ένα βιβλίο καθώς τον περιμένει και να γελάει με την καταστασή του. Εκείνος όμως δεν το βάζει κάτω και είναι πρόθυμος να φτάσει στην άκρη της γης για να βρεί το "άλλο του μισό" (στη σπηλιά στην άκρη του κρίνου). Απ'όσο φαίνεται έχει εξαπατηθεί κι όλες διότι αναφέρει το εξής: σε έναν διάδρομο που η αγάπη ποτέ δεν ήταν, με ένα κάμα γεμισμένο με πατημασίες και άμμο, δηλαδή πληγώθηκε πολύ και τον καθυστέρησε ή τον άφησε να μην προοδεύσει (άμμος) αλλά δεν ξανακοιτάει πίσω, έχει ακολουθήσει νέο δρόμο (πατημασίες). Πάρε την ραγισμένη αξία του στο χέρι σου, πως η καρδιά όσο και να την τσαλακώσεις, να την πονέσεις και να την πληγώσεις, στην ουσία δεν πονάει ποτέ και παραμένει άφθαρτη, γι'αυτό και πάντα θα έχει μεγάλη αξία, στο κάτω - κάτω της γραφής χάρη σε αυτήν ζούμε. Επανέρχεται στο αρχικό του θέμα, την Βιέννη και λέει πως υπάρχουν 4 μέρη τα οποία ασχολούνται μόνο με την καλλιτεχνική ύφεση της πόλης, πιάνο, τραγούδι και αναφέρει πως εκείνη την εποχή οι πλειονότητα των ενασχολούμενων ήτανε τα αγόρια και πως μόνο με το γέλοιο θα ξαναβρεί ζωή αυτή η μουντή πόλη που για κάποιο λόγο την έχει "πλακώσει" η μιζέρια και δεν ξέρει κανείς που είναι η έξοδος. Υπάρχει και ένα είδος ανθρώπου που λέγεται παιδί και είναι η προσωποποίηση του καλού και του αγαθού σε αυτόν τον πλανήτη και πως όποιος έχει χάσει την πίστη του και την ελπίδα του εκεί να την ψάξει και εκεί θα την ξαναβρεί. Πλέον είναι η μόνη λύση για την καταπολέμιση της λύπης διότι μόνο αν αφοσιωθείς πλήρως σε κάτι ξεχνίσεις και μπορείς να προχωρήσεις παρακάτω και για αυτό τον λόγο θα "αλυσοδέσει" όλες τις χαρούμενες στιγμές πάνω στην θλίψη, ώστε η θλίψη να μην φαίνεται πια και να "θαφτεί" κάτω από τις χαρούμενες εικόνες, τις οποίες δεν θα τις ξεχάσεις ποτέ! Πάντα χρειαζόμαστε στήριγμα και στα δύσκολα και στα εύκολα και μερικές φορές το στήριγμα αυτό έχει άλλη "γεύση" από αυτήν που φαίνεται γιατί ο καλός ο φίλος θα σου δείξει το λάθος σου ακόμα κι αν εσύ το θεωρείς σωστό και νευριάζεις μαζί του (κακή οσμή - γεύση= δάχτυλα ποδιών). Όταν πλέον πεθάνει θα θέλει όλοι να τον θυμούνται για αυτό που πραγματικά ήταν, να μην τους τραβήξει πίσω στις ζωές τους και να θυμούνται όσα περάσανε μαζί και όλες τις ευχάριστες στιγμές, όπως θα έκανε και εκείνος.

F.2.:

Το άσπρο σαλιγκάρι δηλώνει κάτι άχρωμο, κάτι άγευστο, κάτι χωρίς συναίσθημα, δηλαδή δηλώνει αγγαρεία, ένα μέσο καταπίεσης που ίσως να νιώθανε όλοι εκείνη την εποχή καθώς περνούσαν μια μεταβατική περίοδο και την ενδυνάμωση του φύλου της γυναίκας και τα πράγματα ήταν πιο καταπιεστικά, ακόμα και το ίδιο το ζώο δηλώνει κάτι αηδιαστικό και κάτι γλειώδες, δηλαδή πολλά σκάνδαλα μπορεί να συνέβησαν ή

κάτι παρόμοιο. Το μαύρο σαν χρώμα δηλώνει κακή διάθεση, δεν υπάρχει διάθεση για συνεργασία, διάθεση για χαμόγελο, διάθεση για εργασία, κυριαρχεί η μελαγχολία, η μοναξιά και τα νεύρα. Μάλιστα το μαύρο δηλώνει την θλίψη και τα νεύρα ως το μονο μέσο διαφυγής όταν κάτι πηγαίνει στραβά ή στραβώνει. Κάνοντας τα σαλιγκάρια βουβά ενισχύει τα παραπάνω συναισθήματα καθώς δεν έχουν φωνή να μιλήσουν και να πουν τα προβλήματά τους, αυτά που νιώθουν, αυτά τα οποία θέλουν να αλλάξουν ή ακόμα και τις παρατηρήσεις τους. Η μικρή δεσποινίδα συμβολίζει κάτι το αγνό και κάτι το αγαθό και ταυτόχρονα χαρούμενο, αλλά ένα πλάσμα γεμάτο περιέργεια για τον κόσμο στο οποίο ζεί και με μια δίψα για ανακάλυψη. Ο αρουραίους εκφράζει το άκρως αντίθετο από την δεσποινίδα, ένα πλάσμα σιχαμερό που ζεί σε υπονόμους, δηλαδή σαν τον κλέφτη που καταδιώκεται και μάλιστα είναι εμπλεγμένο σαν ζώο σε πολλές βρωμίες (μέσα στο σπίτι) και καταδιώκεται από την φύση του, δηλαδή λόγω των ακαθαρσιών του καταδιώκεται από τις νοικοκυρές που δημιουργούνε παγίδες για να πιάσουνε τους αρουραίους. Στο τέλος που το σαλιγκάρι προσπαθεί να μιλήσει αφήνει μια στάλα αισιοδοξίας ότι κάποια στιγμή θα λάβει μέρος η δράση και θα είναι όλα έτοιμα ώστε να γίνει μια είδους επανάσταση και όλοι θα έχουν το δικαίωμα να μιλάνε, γιατί εν τέλη ανήκει και αυτό στα δικαιώματα του ανθρώπου: η ομιλία και η έκφραση άποψης.

4.:

1. << Ήμουν ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου και κοιμόμουν βαθιά όταν ήταν θέλημα Θεού να έρθουν οι Βούλγαροι στον πύργο μας μας στο Θούντερ-τεν-τρονκ. Έσφαξαν τον αδελφό μου και τον πατέρα μου, κομμάτιασαν τη μητέρα μου. Ένας θηριώδης Βούλγαρος, έξι πόδια ψηλός, βλέποντας ότι εγώ μπροστά σ' αυτό το θέαμα είχα χάσει τις αισθήσεις μου, άρχισε να με βιάζει. Αυτό με έκανε να συνέλθω. Φώναξα, πάλεψα, δάγκωσα, έγδαρα, θέλησα να βγάλω τα μάτια εκείνου του Βούλγαρου, αγνοώντας πως όσα συνέβαιναν στον πύργο του πατέρα μου ήταν συνήθης πρακτική εν καιρώ πολέμου. Το κτήνος μου έμπηξε μια μαχαιριά στο αριστερό πλευρό και ακόμα έχω το σημάδι>>.

Σε αυτό το σύντομο και αναλυτικό απόσπασμα η Κυνεγόνδη μας αφηγείται την τραγική της ιστορία και την χείριστη εμπειρία της από την επίθεση των Βούλγαρων στο κάστρο της.

2. << Δεν θα ξεχάσω ποτέ την αποφράδα ημέρα που είδα τη σφαγή των γονιών μου και το βιασμό της αδελφής μου. Όταν έφυγαν οι Βούλγαροι, η αδελφή μου είχε γίνει άφαντη. Σε ένα κάρο, φόρτωσαν τον πατέρα μου, τη μητέρα μου, εμένα, δυο υπηρέτριες και τρία στραγγαλισμένα αγοράκια για να μας πάνε να μας θάψουν σ' ένα παρεκκλήσι των ιησουιτών, δύο λεύγες μακριά από το πατρικό μου. Λίγο μετά εκφράζεται η επιθυμία του Καντίντ να παντρευτεί την Κυνεγόνδη και πως την έσωσε από άλλες συμφορές που την βρήκανε, δηλαδή πιστεύει πως είναι άξιος για να γίνει σύζυγος της Κυνεγόνδης παρ' όλο που έχει τίτλο ευγενείας και έτσι ο Καντίντ ήταν κατώτερος.
3. Σε εκείνο το σημείο που διαβάζουμε την περιπέτεια της Κυνεγόνδης έχουμε διαβάσει ήδη την περιπέτεια του Καντίντ και στην συνέχεια διαβάζουμε την περιπέτεια της γριάς. Οπότε ο Βολταίρος προσπάθησε να βάλει τις περιπέτειες με

μια λογική σειρά ώστε να υπάρχει μια συνοχή στο κείμενό του και ένα κοινό σημείο επαφής ανάμεσα στις περιπέτειες. Η συγκεκριμένη σκηνή μου προκαλεί μια φρίκη καθώς περιγράφει βίαιες σκηνές που κυριάρχησαν τα παλαιότερα χρόνια κατά τον Μεσαίωνα αλλά και κατά τους παγκοσμίους πολέμους, και δεν έχω συνηθίσει να ακούω για τόσο βίαιες σκηνές ούτε και να διαβάζω, οπότε μου προκάλεσε αίσθηση η βιαιότητα της σκηνής και γι' αυτό μου χαράχτηκε στο μυαλό μου. Γενικότερα στο βιβλίο του ο Βολταίρος προσπαθεί να αποδείξει πόσο σκληρός και άδικος είναι ο κόσμος στον οποίο ζούμε μέσα από χιουμοριστικές καταστάσεις και τραγελαφικές σκηνές, σαν τις ταινίες του Θανάση Βέγγου. Έτσι περνάει ένα μήνυμα πως δεν πρέπει ποτέ να απογοητευόμαστε ότι κι αν συμβεί στην ζωή μας και να μην το βάζουμε ποτέ κάτω γιατί η ζωή είναι πολύ δύσκολη και έχει πολλά στραβοπατήματα, και το ωραίο είναι πως ο Βολταίρος μας περνάει αυτά τα μηνύματα μέσα από ωραίες και χιουμοριστικές σκηνές και βγαίνει ένα ολοκληρωμένο νόημα προς τον αναγνώστη.

E.:

Η σχολική παράσταση που πήρε μέρος στις τάξεις των δημοτικών μου άφησε μόνο θετικές εντυπώσεις. Κατ'αρχάς τα παιδιά των υπόλοιπων ομάδων αλλά και τα παιδιά - θεατές μας έδωσαν απίστευτο κουράγιο ώστε να ξεπεράσουμε το άγχος που μας διακατείχε. Ειδικά η δικιά μου ομάδα που είχαμε αναλάβει το θέμα κωμωδία είχαμε πολύ άγχος για το αν θα είναι αστεία η ιστορία μας. Με εξέπληξε που βγήκε όλη μας η προσπάθεια στην σκηνή και την επιτυχία που είχε η σχολική παράσταση γιατί, για να είμαι ειλικρινής δεν περίμενα να πάει τόσο καλά! Επιπλέον μου άρεσε η συμμετοχή του κοινού στο τέλος της παράστασης και οι παρατηρήσεις και τα σχόλια που έκαναν είτε αρνητικά είτε θετικά! Σαν εμπειρία ήταν εκπληκτικό γιατί καταφέραμε να ολοκληρώσουμε ένα σκετςάκι με δικό μας σενάριο δικούς μας φανταστικούς ρόλους, ασχέτως αν εμπνευστήκαμε από διάσημα παραμύθια, γιατί η ιστορία μας θύμιζε λίγο τον μικρό βασιλιά. Το μόνο που θα ήθελα να αλλάξει ήταν η οργάνωση και ο χρόνος, γιατί δεν είχαμε οργανωθεί καλά στις αρχές και μάλιστα χάσαμε αρκετές πρόβες και όσον αφορά τον χρόνο θα ήθελα λίγο παραπάνω γιατί πιστεύω πως θα είχε βγει ένα καλύτερο σενάριο αν είχαμε λίγο περισσότερο χρόνο. Εν κατακλείδι ήταν μια εκπληκτική εμπειρία και θα ήθελα να επαναληφθεί κάποια στιγμή και θα το έβρισκα καλή ιδέα να ανεβάζαμε μια παράσταση όλη η ομάδα του project μαζί! Θα ήταν μια συγκλονιστική ερμηνεία και προσπάθεια!

Κολτσίδα Θεοφανία:

A.1.:

Ασκήσεις του θεάτρου

Κατά τη διάρκεια του τετραμήνου, πραγματοποιήσαμε κάποιες ασκήσεις στη τάξη για να εξοικειωθούμε με το χώρο και να γνωρίσουμε κάποιες βασικές έννοιες του θεάτρου.

Το πρώτο πράγμα που μας ζητήθηκε να κάνουμε ήταν ο καθένας από εμάς να λείι δυνατά το όνομά του στη τάξη, προσέχοντας όμως να μη συμπέσει με το όνομα κάποιου

άλλου. Μέσα από αυτή την άσκηση μάθαμε να συνεργαζόμαστε, να ακούμε ο ένας τον άλλο, να έχουμε υπομονή και να ακολουθούμε το ένστικτό μας.

Στη δεύτερη άσκηση έπρεπε με τη σειρά που καθόμασταν, ο καθένας να λέει από μία μόνο λέξη, η οποία θα ταίριαζε συντακτικά με την προηγούμενη, αλλά δεν θα χρειαζόταν η πρόταση που θα έβγαινε να έχει κάποιο λογικό νόημα. Στη συνέχεια έπρεπε να θυμηθούμε την πρόταση που είχαμε φτιάξει. Με τον ίδιο τρόπο δημιουργήσαμε μια μελωδία. Η άσκηση αυτή χρησίμευσε στη διεύρυνση της φαντασίας μας, αλλά και στη ομαδοσυνεργασία, αφού έπρεπε να συμπληρώνουμε ο ένας τον άλλο.

Στην επόμενη άσκηση, μας δόθηκαν οχτώ μπάλες, τις οποίες έπρεπε να ανταλλάζουμε αθόρυβα, χωρίς να μας αντιληφθεί ο κ. Θεοδώρου, ο οποίος υποδυόταν τον ρόλο ενός αυστηρού και δύστροπου καθηγητή. Μπροστά του έπρεπε να είμαστε σοβαροί μαθητές, ενώ όταν δεν μας κοιτούσε ξεκινούσε το παιχνίδι. Στόχος αυτής της άσκησης ήταν να προπονηθούμε στην υποκριτική και συγχρόνως μέσω της συνεργασίας να αποκτήσουμε αντίληψη του χώρου.

Μια επέκταση της προηγούμενης άσκησης ήταν η αλλαγή θέσεων μέσα στην αίθουσα, η οποία είχε το ίδιο story. Εμείς προσποιούμασταν τα καλά παιδιά, κάποιος άλλος τον καθηγητή που έγραφε στον πίνακα και γυρνούσε μόλις άκουγε κάποιον θόρυβο και στόχος μας ήταν να μετακινούμαστε με απόλυτη ησυχία. Ακόμα έπρεπε πάντα να είμαστε καθισμένοι, όταν θα μας κοιτούσε ο καθηγητής. Με αυτή την άσκηση πήραμε μια γεύση της ισορροπίας πάνω στον ήχο, πώς να είμαστε αθόρυβοι και πώς να προσαρμοζόμαστε στο περιβάλλον που βρισκόμαστε.

Στη συνέχεια, σηκώθηκαν δύο παιδιά, όπου το ένα υποδυόταν τον φύλακα, ενώ το άλλο έπρεπε να τον πλησιάσει από πίσω και να τον 'μαχαιρώσει'. Σε αυτή την άσκηση έπρεπε να είσαι πολύ συγκεντρωμένος, ώστε να πετύχεις τον στόχο σου και να μη γίνεις αντιληπτός από τον άλλο. Βέβαια ύστερα, είδαμε πως μια τέτοια σκηνή μπορεί να αναπαραχθεί και με κωμικό τρόπο. Έτσι διαπιστώσαμε πόσο διαφορετικά μπορεί ο καθένας να αντιμετωπίσει μια κατάσταση.

Στην επόμενη άσκηση, ανέβηκαν πάνω πάλι δυο παιδιά, όπου το πρώτο είχε κολλημένο το ένα πόδι του στο πάτωμα και κρατούσε ένα μπουκάλι, ενώ το δεύτερο έπρεπε να του το πάρει. Μέσα από αυτήν την άσκηση, είδαμε πως ο προφανής τρόπος δεν είναι πάντα ο καλύτερος. Το παιδί που δεν μπορούσε να κουνήσει και τα δύο του πόδια, βρήκε διάφορους τρόπους με τα χέρια για να ξεγελάσει το άλλο. Έτσι, ανοίξαμε το μυαλό μας σε εναλλακτικές επιλογές, στη φαντασία.

Σε μια άλλη άσκηση, σηκώθηκαν τρία παιδιά, όπου έπρεπε να ακολουθήσουν την ίδια πορεία και να επαναλάβουν κάποιες κινήσεις. Βγήκαν έξω από την πόρτα, έτρεξαν μέσα, κοίταξαν στις τέσσερις γωνίες της τάξης, πήδηξαν στον αέρα τρεις φορές και μετά κουλουριάστηκαν στο πάτωμα. Το καθένα ξεχωριστά. Πίσω όμως από αυτές τις κινήσεις υπήρχαν τρεις διαφορετικές ιστορίες, που δεν ήξεραν τα παιδιά. Στην πρώτη εκδοχή, υπήρχε ένας εγκληματίας που τον κυνηγούσαν αστυνομικοί, πήδηξε να δει αν σώζεται από μια μάντρα, αλλά κατάλαβε ότι ήταν χαμένος και απογοητευμένος έπεσε κάτω. Στη δεύτερη, ήταν ένας μαθητής που έγραφε πανελλήνιες εξετάσεις, κι αργοπορημένος όπως ήταν πήδηξε να δει από το παράθυρο αν έχουν ξεκινήσει και ταραγμένος σωριάστηκε στο πάτωμα. Τέλος, ήταν ένας άνθρωπος που ήθελε επειγόντως να πάει τουαλέτα, πήδηξε να δει αν υπήρχε κανείς μέσα, αλλά τελικά δεν μπόρεσε να κρατηθεί και έπεσε στο πάτωμα. Μέσα από αυτές τις περιπτώσεις, είδαμε πόσα σενάρια μπορούν να κρύβονται πίσω από μια πανομοιότυπη συμπεριφορά και πως διαφορετικές ιστορίες

μπορούν να εκφραστούν με τον ίδιο τρόπο. Έτσι μόνο με την φαντασία μπορείς να ανακαλύψεις διάφορες κρυμμένες ιστορίες, κάτι που γίνεται και στη ζωή, όταν προσπαθείς να ερμηνεύσεις τη συμπεριφορά κάποιων ανθρώπων, να αποδώσεις τις κινήσεις τους.

Μια άλλη άσκηση που μας ζητήθηκε, ήταν να περιγράψουμε ένα άτομο από την τάξη. Τον τρόπο που κινείται εκείνη τη δεδομένη στιγμή, τι αντιλαμβανόμαστε από τη στάση του, από τις εκφράσεις και τις κινήσεις του. Με αυτό τον τρόπο γίναμε παρατηρητές και μάθαμε να βλέπουμε. Δεν κάναμε κάτι το δύσκολο, απλά εκφράσαμε με λόγια αυτό που είχαμε απέναντί μας.

Στη συνέχεια, κάναμε ένα κύκλο γύρω από ένα παιδί και του πετάγαμε μπουκάλια, προσέχοντας όμως να μη βρεθεί και με τα δύο ταυτόχρονα. Εκείνο, ανταποκρινόταν στο παιχνίδι και συγχρόνως αφηγούνταν μια ιστορία με παράξενη φωνή. Έτσι είδαμε πως ένας ηθοποιός πρέπει να είναι πάντα σε ετοιμότητα και να μπορεί να αντεπεξέρχεται σε οποιαδήποτε κατάσταση, χωρίς όμως να είναι σφιγμένος ή υπερβολικός. Με το βλέμμα του δεν πρέπει να αφήνει τίποτα να πέσει κάτω.

Σε μια άλλη άσκηση, σηκώθηκαν μπροστά στην τάξη δύο παιδιά κι άρχισαν το καθένα να αφηγείται τους στίχους ενός τραγουδιού, διαφορετικού από αυτού που έλεγε το άλλο, συνθέτοντας διάλογο. Στη συνέχεια πρόσθεσαν και ρυθμό. Αυτή η δοκιμασία, μας έδειξε ότι πρέπει να ακούμε τα πάντα, δηλαδή να κλέβουμε τον ήχο, να αυτοσχεδιάζουμε και να προσαρμοζόμαστε στα δεδομένα που μας δίνονται.

Στη συνέχεια, ζητήθηκε από ένα παιδί να κλείσει τα μάτια του και να ξεκινήσει να περιγράφει το χώρο που βρισκόταν και τα παιδιά γύρω του. Ασφαλώς, μετά από ένα σημείο η μνήμη του τον εγκατέλειψε και άρχισε να λέει πράγματα που δεν υφίστανται. Το θέμα όμως δεν ήταν να θυμάται απόλυτα την τοποθεσία, τα χρώματα και τους ανθρώπους. Όταν η μνήμη σταματάει τότε αρχίζει η επινόηση κι η φαντασία. Το θέατρο είναι ένα ψέμα, μία σύγκρουση, μία αναπαράσταση γεγονότων. Αυτή αποτελεί μια άσκηση μνήμης. Στην προσωρινή μας μνήμη συγκρατούμε πολλές πληροφορίες, συνήθως πράγματα που μας οξύνουν την περιέργεια και μας τραβούν το ενδιαφέρον.

Πότε όμως ξεκινάει το θέατρο?

Το θέατρο ξεκινάει εκεί που αρχίζει το παράλογο, όταν κάτι δεν πάει καλά κι έτσι δημιουργούνται επιπλοκές, συνομοσίες και ίντριγκες, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί το ενδιαφέρον του θεατή για τη συνέχεια. Ακόμα σε αυτό περιλαμβάνονται όλα αυτά που αυξάνουν την περιέργεια, τα κωμικά στοιχεία και οι γκάφες.

Μια άλλη άσκηση που κάναμε ήταν αυτοσχεδιασμός. Τα πρόσωπα ήταν ένας δούλος και ο αφέντης του. Ο πρώτος υποδύεται το χαζό μπροστά στον άλλο, ενώ στην πραγματικότητα είναι παμπόνηρος κι έχει σκοπό να τον τρελάνει. Ο δεύτερος, από την άλλη, προσπαθεί να του επιβληθεί, χωρίς όμως να τα καταφέρνει. Μέσα από αυτή την άσκηση, το κύριο ζητούμενο ήταν η απελευθέρωση της φαντασίας, με σκοπό τη δημιουργία ενός κωμικού έργου. Τέλος, αυτό επιτεύχθηκε και προκάλεσε πολύ γέλιο.

Η επόμενη άσκηση ήταν η γραπτή δημιουργία μιας αφηγηματικής ιστορίας εμπνευσμένη από τον Όμηρο, τον κινηματογράφο και γενικότερα δικό μας γέννημα. Αυτή ήταν η πρώτη γραπτή εργασία που έπρεπε να κάνουμε και μέσω της οποίας ήρθαμε σε επαφή με τις σκέψεις μας και πως αυτές μπορούσαν να εκφραστούν στο χαρτί. Ήταν αρκετά δύσκολο για μένα, τουλάχιστον εκείνη τη στιγμή να σκεφτώ μια ιστορία και να τη διατυπώσω. Παρ' όλα αυτά, μετά από λίγο, το μυαλό μου λύθηκε κι άρχισα να γράφω

την ιστορία μιας κοπέλας που βρέθηκε ξαφνικά να ζει τις ιστορίες που διάβαζε στα βιβλία, που έγινε η ίδια πρωταγωνίστρια στη ζωή της.

Στη συνέχεια, μας δόθηκε μια κόλλα αναφοράς στη τάξη, στην οποία έπρεπε να γράψουμε ένα κείμενο με όποια μορφή θέλαμε και να αναφερθούμε σε όποιο θέμα επιθυμούμε, επιτρέποντας στο παράλογο να μας διεγείρει, ένα συνειρμικό κείμενο. Αυτή ήταν κι η αγαπημένη μου εργασία. Μου άρεσε πάρα πολύ που μπορούσα να γράψω για όποιο θέμα ήθελα και να εκφραστώ με το δικό μου τρόπο, με συμβολισμούς σε συνδυασμό με τη φαντασία. Ήταν πολύ ωραίο συναίσθημα ελευθερίας, μέσα από το οποίο καταφέραμε να αφεθούμε στις ιδέες μας και να γράψουμε κάτι το εντελώς δικό μας, χωρίς περιορισμούς και κανόνες. Το πιο ωραίο όμως ήταν ότι είχαμε τη δυνατότητα να ερμηνεύσουμε εμείς οι ίδιοι το κείμενο μας και να δούμε πιο πέρα από πρώτα.

Ύστερα, κάναμε μια άλλη άσκηση, στην οποία σηκώθηκε ένα παιδί και έπρεπε να πατήσει ένα σφουγγάρι, που είχε το ρόλο σαπουνιού και να πέσει κάτω αυθόρμητα και ρεαλιστικά, σαν να γλιστρούσε στο μπάνιο, χωρίς να είναι προσχεδιασμένο. Έτσι, ένας καλός ηθοποιός πρέπει να μπορεί να φαίνεται αληθινός ή μάλλον να είναι αληθινός. Είναι αυτό που λέμε, να ζει το ρόλο του. Να μπορεί να σε πείσει πως πραγματικά δεν είχε δει το σαπούνι κι απλά περπατούσε και γλίστρησε, να μπορεί να σε παραπλανήσει.

Στην επόμενη άσκηση, σηκώθηκαν πέντε παιδιά. Το ένα έπρεπε με γυρισμένη την πλάτη να περιγράψει το παιδί που είχε πίσω του και μέσα από αυτή την διαδικασία, τα άλλα τρία να το σχεδιάσουν στον πίνακα, όχι όπως τον θυμούνταν εκείνοι, αλλά όπως τους τον περιέγραφαν. Οι ζωγραφιές δεν απείχαν πολύ από την περιγραφή που σημαίνει ότι τα παιδιά επικοινωνήσαν και κατάφεραν να ακούσουν, να θυμηθούν και να σχεδιάσουν.

Ακόμα, μας ζητήθηκε να γράψουμε σε ένα χαρτί μία ιστορία με τίτλο 'Όνειρα και Εφιάλτες', με την ελευθερία να μιλήσουμε μέσα από το κείμενο για οτιδήποτε θέλουμε σχετικό με τον τίτλο. Κι αυτή η άσκηση ήταν ωραία, γιατί πάλι μας δόθηκε η δυνατότητα να δημιουργήσουμε, να μιλήσουμε για μία ανησυχία μας, για κάτι που μας απασχολεί με τη δικό μας τρόπο έκφρασης. Να αφήσουμε τις σκέψεις να μας κυριεύσουν και να αφεθούμε στην επιρροή που έχουν πάνω μας. Να πάψουμε να είμαστε συγκρατημένοι.

Με το ίδιο αίσθημα ελευθερίας, δώσαμε τη δική μας ερμηνεία σε δύο κείμενα του Φεντερίκο Λόρκα, το βιεννέζικο βαλς και το διάλογο των σαλιγκαριών και είδαμε πρωτότυπους και δύσκολους συμβολισμούς να ανθίζουν μπροστά στα μάτια μας. Μπορέσαμε και τους κατακτήσαμε, τους κατανοήσαμε και είδαμε να ξεδιπλώνονται δυο ιστορίες, μία αγάπης και μία απάτης.

Στη συνέχεια, μας προτείνανε να δούμε κάποια βιντεάκια μέσα από τα οποία είδαμε την ισορροπία στον ήχο, την πρωτοτυπία στο θέατρο και την ικανότητα δημιουργίας ενός αξιόλογου θεατρικού, χωρίς τα εξαιρετικά εντυπωσιακά τεχνολογικά μέσα.

Τέλος, παρουσιάσαμε το δικό μας θεατρικό. Για να φτάσουμε όμως εκεί, πέρασαν πολλές μέρες με πρόβες και προσπάθεια. Παρ' όλα αυτά το ευχαριστηθήκαμε πολύ και καταφέραμε κι εμείς να γεννήσουμε τη δική μας παράσταση.

Μέσα από όλες τις ασκήσεις που κάναμε κατά τη διάρκεια του τετραμήνου, ζήσαμε μια μοναδική εμπειρία. Γίναμε μικροί ηθοποιοί και περάσαμε πολύ όμορφα. Μάθαμε πολλά πράγματα για την ποιότητα ενός έργου, για τις προσδοκίες ενός ηθοποιού και μπορέσαμε να πλησιάσουμε δύσκολες έννοιες του θεάτρου. Παίξαμε εννοώντας ότι υποδυθήκαμε κάποιο ρόλο και γνωρίσαμε τι θα πει ομαδική δουλειά, ομαδική προσπάθεια.

A.2.:

Michael Courtemanche - Les claquettes

Το συγκεκριμένο βίντεο μου άρεσε αρκετά, παρόλο που είναι παλιάς εποχής. Μας δείχνει ένα τρόπο διασκέδασης τότε και φαίνεται η μεγάλη απήχηση και συμμετοχή από το κοινό, το οποίο παρακολουθούσε και γέλαγε με τις κινήσεις του ηθοποιού. Το πιο εντυπωσιακό από όλα ήταν οι εκφράσεις του καλλιτέχνη. Ο τρόπος που αντιδρούσε στα διάφορα ακούσματα που παιζόντουσαν ήταν απίστευτος. Φαινόταν όλα τόσο αληθινά και ήταν πολύ ωραίο το κωμικό στοιχείο που επικρατούσε. Ακόμα αποκαλύπτεται το ταλέντο του, αφού καταφέρνει ένα ενδιαφέρον πρόγραμμα, παρότι είναι μόνος του πάνω στη σκηνή. Το βίντεο αυτό με την ενότητα του φυλλαδίου έχουν ένα κοινό στοιχείο, την ισορροπία στον ήχο. Ο Michael Courtemanche διαπρέπει σε αυτόν τον τομέα, αφού μπορεί με επιτυχία να προσαρμόζει και να συνδυάζει ένα μικρό θεατρικό, χωρίς λόγια με τους ήχους. Οι διάφοροι ήχοι, οι κινήσεις και τα βλέμματα κυριαρχούν εδώ.

Otto Waalkes - Mein kleiner gruner Kaktus

Σε αυτό το βίντεο παρουσιάζεται ένας άντρας να ανοιγοκλείνει το στόμα του πολύ εκφραστικά και να κάνει πως τραγουδάει με τη μουσική του ραδιοφώνου, σε ένα αυτοκίνητο με μία πολύ σοβαροφανή γυναίκα δίπλα του. Γενικά δεν με τρέλανε το βιντεάκι αυτό, αλλά μου φάνηκε και σε αυτή την περίπτωση πολύ κωμικό το γεγονός, ότι ο άνθρωπος αυτός άλλαζε εκφράσεις ανάλογα με τη μουσική κάθε φορά και με τα αυστηρά βλέμματα που του έριχνε η γυναίκα. Είχε πλάκα να τον βλέπει κανείς να μιμείται πως τραγουδάει και σίγουρα δεν είναι κάτι το εύκολο αυτό, αλλά χρειάστηκε πολύ δουλειά για να συνδυάσει τόσο απόλυτα το θέατρο και την μουσική, γι' αυτό και το βίντεο αυτό συνδέεται με την ενότητα 'ισορροπία του ήχου', αφού κι εδώ γίνεται αισθητή η σχέση του θεάτρου με τον ήχο, τα οποία έχουν ένα πολύ όμορφο αποτέλεσμα όταν συνδυαστούν με φαντασία.

Mel Blanc's cartoon voices VIDEO

Αυτό το βίντεο με ξετρέλανε, γιατί δεν ήξερα πριν το δω πως ο Mel Blanc ήταν ο άνθρωπος που έδινε τη φωνή του στα αγαπημένα σε όλους cartoon και είναι φοβερό το γεγονός πως καταφέρνει να την αλλάζει τόσο πολύ και να την προσαρμόζει στο κάθε ρόλο, ανάλογα με το χαρακτήρα που υποδύεται. Είναι απλά συγκλονιστικό και μάλιστα έλεγε μέσα στη συνέντευξη πως έχει 400 διαφορετικές φωνές και έχει δώσει πνοή σε 5000 cartoon. Και δεν είναι μόνο φωνές ενός χαρακτήρα, αλλά δημιουργεί και τα ηχητικά εφέ και προσδίδει στον καθένα από αυτούς κι από ένα καινούριο στοιχείο. Ήταν πολύ ενδιαφέρον να παρακολουθήσεις ένα τέτοιο βίντεο και να δεις τον άνθρωπο που σε έχει κάνει να

αγαπήσεις όλους αυτούς τους ήρωες, που σε συντροφεύουν τα παιδικά χρόνια, αλλά ακόμα και τώρα είναι ευχάριστο να τους βλέπεις. Αυτό το βίντεο σχετίζεται με την ισορροπία του ήχου, εξαιτίας του γεγονότος ότι οι ηθοποιοί έχουν πολλές φωνές και πρέπει να τις καλλιεργούν, γιατί αυτές είναι που ζωντανεύουν και ενσαρκώνουν ένα ρόλο που τους έχει δοθεί και είναι καλό σε κάθε περίπτωση να γίνεται αισθητή η διαφορά αυτή.

Opening to "The Fog"

Το βίντεο αυτό αναφέρεται σε μια τρομαχτική ιστορία, την οποία αφηγείται ένας ηλικιωμένος σε μία παρέα παιδιών. Αυτό που μου άρεσε εδώ ήταν το γεγονός ότι η τρομαχτική ιστορία αυτή δεν χρειαζόταν εξαιρετικά εφέ και σύνθετες εικόνες, για να δημιουργήσει ένα κλίμα φόβου και αγωνίας, αλλά έφτανε το σκοτάδι της νύχτας που απλωνόταν και η βαριά φωνή του ηλικιωμένου με τις πολλές εμπειρίες, για να αναστατώσει την ηρεμία των παιδιών. Ακόμα, το ωραίο είναι ότι ο άνθρωπος αυτός διηγήθηκε μια ιστορία που θα μπορούσε να είναι αληθινή και η ημερομηνία που πραγματοποιήθηκε ήταν η ίδια που την άκουγαν τα παιδιά, έτσι αυτό προκαλούσε όλο και περισσότερο άγχος για το τι θα συμβεί. Ο φόβος δημιουργείται πιο εύκολα με κάτι χειροπιαστό, δηλαδή με κάτι που μπορεί να γίνει και στον ίδιο τον ακροατή, κάνοντάς τον να απορεί και να αγωνιά για το αν θα συμβεί κάτι τέτοιο στην πραγματικότητα. Κι αυτός είναι κι ο λόγος που συνδέεται με την ενότητα του φυλλαδίου 'Αφήγηση τρομαχτικής ιστορίας', αφού αποδεικνύεται πως τρομαχτικό μπορεί να θεωρηθεί κάτι, χωρίς περιττές σάλτσες και εντυπωσιακά εφέ, αλλά μόνο από το ύφος του ανθρώπου που διηγείται την ιστορία και από το πόσο η ιστορία θα είναι ρεαλιστική και θα αγγίζει το ακροατήριο.

Lou reed the raven

Ένα διαφορετικό τρόπο αφήγησης παρατηρούμε στο βίντεο αυτό, στο οποίο η διήγηση του ποιήματος γίνεται με την παρουσίαση κάποιων εικόνων και την φωνή του αφηγητή. Έτσι, με αυτό τον τρόπο είναι πιο ζωντανό το ποίημα και σου τραβάει περισσότερο το ενδιαφέρον, από το να το διάβαζες μόνος. Βέβαια αυτό είναι υποκειμενικό και εξαρτάται από τον κάθε άνθρωπο. Για μένα ίσως να ήταν προτιμότερο να το διάβαζα μόνη μου, έτσι ώστε να το κατανοώ καλύτερα. Παρόλα αυτά, ο αφηγητής είναι εκφραστικός κι έχει αμεσότητα κι αυτό δημιουργεί μια ευχάριστη ατμόσφαιρα, αρκετά ενδιαφέρουσα. Άλλο ένα παράδειγμα, που δείχνει πως ο τρόπος αφήγησης μπορεί να προσελκύει και ας μην έχει υπερβολές και εφέ, αλλά μόνο εκφραστικότητα που σε μεταφέρει στην ατμόσφαιρα του ποιήματος.

Johnny Depp reading from Fear and Loathing in Las Vegas

Σε αυτό το βίντεο παρακολουθούμε μια αφήγηση, στην οποία φαίνεται κι αυτή τη φορά, πως μια ιστορία μπορεί να εκφραστεί απλά και χωρίς σκηνικές υπερβολές και πάλι να έχει απήχηση στον κόσμο. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το γεγονός ότι ο είναι ο Johnny Depp ο άνθρωπος που διηγείται την ιστορία παίζει σημαντικό ρόλο, αφού είναι ένας καταξιωμένος ηθοποιός με μεγάλο αριθμό φαν που τον στηρίζουν. Ο τρόπος που αφηγείται την ιστορία είναι περίεργος θα έλεγε κανείς, αφού μασάει τσίχλα κατά τη διάρκεια της ανάγνωσης του λογοτεχνικού βιβλίου, κρατάει ένα τσιγάρο στο χέρι κι έχει δίπλα του ένα μπουκάλι με κρασί. Παρόλα αυτά, ο λόγος που συμβαίνει αυτό δεν είναι άλλος από το να έρθει πιο κοντά στο κείμενο και να πραγματοποιήσει μια ελεύθερη μορφή αφήγησης. Έτσι, αυτό είναι

άλλη μια περίπτωση, που δείχνει ότι μια αφήγηση χωρίς στοιχεία που εντυπωσιάζουν μπορεί να είναι εξίσου καλή ή ακόμα καλύτερη από μια αφήγηση που τελικά δεν λέει τίποτα και προσπαθεί με λάθους τρόπους να προσελκύσει το κοινό

Ο Άρης Ρέτσος διαβάξει Οδύσσεια

Στο βίντεο αυτό παρακολουθούμε έναν Έλληνα ηθοποιό, που έχει ασχοληθεί σχεδόν αποκλειστικά στο αρχαίο θέατρο, να αφηγείται Οδύσσεια. Κατά τη γνώμη μου το ύφος του είναι πολύ βαρύ και με κουράζει στο άκουσμα και στην παρακολούθηση του έπους. Παρόλα αυτά, έχει εκφραστικότητα και αμεσότητα. Βρίσκεται μόνος σε μια καρέκλα και αφηγείται, ενώ συγχρόνως κάποιες φορές ακούγεται και μουσική που ταιριάζει στο ύφος του κειμένου. Γι' αυτό και πραγματοποιεί μια έρρυθμη αφήγηση στην οποία αποδίδεται καλά το ύφος.

Τσάρλι Τσάπλιν

Βλέποντας κάποια βίντεο του Τσάρλι Τσάπλιν μπορείς εύκολα να διακρίνεις το ταλέντο του και να τον συνδέσεις με τον αυτοσχεδιασμό. Έθεσε τις βάσεις για μια νέα οπτική γωνία στον κινηματογράφο, όπου κυρίαρχο στοιχείο είναι η αυθεντικότητα. Δημιουργεί και δεν αντιγράφει κι αυτό είναι το ξεχωριστό με αυτόν, είναι διαφορετικός κι αληθινός. Προκαλεί το γέλιο με τις γκάφες του και πάντα πλανιέται στο αναπάντεχο. Είναι ενδιαφέροντα τα μηνύματα που περνάει κι επίκαιρα, όπως ο **'great dictator'** και ο κόσμος μέσα από αυτόν γελάει, αλλά και μαθαίνει. Μαθαίνει να μην είναι κουτός και να μην τον εκμεταλλεύονται. Ο Τσάρλι Τσάπλιν είναι ένας επαναστάτης, τόσο του κινηματογράφου όσο και της ζωής. Και τα έργα του είναι ακόμα και σήμερα ευχάριστα και μοναδικά, όπως κι ο ίδιος.

The Making of a Monologue: Robert Wilson's Hamlet Screener

Στο βίντεο αυτό παρουσιάζεται ένας συνδυασμός από τα προηγούμενα. Πρώτα από όλα ο Robert Wilson παίζει όλους τους ρόλους μόνος του με μεγάλη επιτυχία, αλλάζει φωνές, μιμείται, δημιουργεί μια ένταση και μια τρομαχτική ατμόσφαιρα και ταυτόχρονα χρησιμοποιεί το κωμικό στοιχείο. Είναι εντυπωσιακό όταν βλέπεις τόσο ταλαντούχους ανθρώπους και τον κόπο της δουλειάς τους να αποδίδει. Όταν βλέπεις ανθρώπους που αξίζουν κι έχουν επιτύχει. Αυτό που με εντυπωσίασε εδώ, ήταν το πόσο καλά μπόρεσε να αντεπεξέλθει ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος δεν είναι μόνο ηθοποιός, αλλά και σκηνοθέτης. Είναι ελεύθερος κι ανεξάρτητος, είναι καλλιτέχνης.

Τέλος, μέσα από όλη αυτή την εργασία, καταφέραμε να πάρουμε μια ιδέα για τις βασικές έννοιες του θεάτρου και μάθαμε κάποια σημαντικά πράγματα που θα μας

φανούν χρήσιμα στο δικό μας θεατρικό. Πώς να συνδυάζουμε τη μουσική με το θέατρο, πώς χωρίς οργανωμένο σκηνικό, αλλά με την φαντασία μπορούμε να δημιουργήσουμε και πώς μπορούμε να εξελιχθούμε.

B.:

Συνειρμικό κείμενο

Ένα αγόρι έπεσε σε μια λίμνη στο δρόμο και βρέθηκε ξαφνικά μέσα σε ένα μπουκάλι με κρασί, όπου θαλάσσια πλάσματα άρχιζαν να τον πλησιάζουν και να του μιλούν για τα βιώματα τους κι ενώ εκείνος άκουγε, ένιωσε παγιδευμένος από τα λόγια και τις λέξεις και δεν ήξερε, δεν ένιωθε, δεν μπορούσε άλλο, κρύφτηκε κάτω από μία πέτρα, όμως κι εκεί τον βρήκαν, δεν υπήρχε μέρος γι' αυτόν, έτσι χάθηκε μέσα στα χρώματα, τους ήχους, τα βλέμματα, όμως δεν ήταν λύση, γι' αυτό αποφάσισε να παλέψει με τέρατα, τείχη, καταστάσεις και το κόκκινο έγινε κίτρινο και μετά γαλάζιο, ουράνιο χρώμα που τον συντρόφευε στην ψυχή κι ένιωσε όμορφα, γαλήνια, όταν πέντε αριθμοί εμφανίστηκαν μπροστά του, επέλεξε το πέντε, αγαπημένο της γιαγιάς του, ύστερα κοντοστάθηκε, άνοιξε την πόρτα και τότε βρέθηκε στο X-factor να χορεύει καλαματιανούς με τον Robert Pattinson κριτή και νόμιζε πως ήταν φοβερός, μέχρι που εμφανίστηκε ένας γιγάντιος ελέφαντας και τον πάτησε κάτω κι ένιωσε τόσο μικρός, που έπεσε σε μια φωλιά μυρμηγκιών, όπου συνάντησε το βασιλιά των λιονταριών να τραγουδάει Eminem και τους αριθμούς να χορεύουν μέσα στο νερό, όπου τρελά ρούχα άρχιζαν να κατευθύνονται στα δέντρα, ώστε να είναι στολισμένα για τα Χριστούγεννα και τότε ένιωσε χαρά το μικρό παιδί που έκρυβε μέσα του και ψήλωσε τόσο πολύ που έφτασε στο διάστημα, στο άπειρο και ταξίδεψε σ' όλα τα παγωτατζίδικα, θέλοντας να βρει το τέλειο βραδινό μαύρο φόρεμα να το δώσει στην αγαπημένη του, όταν θα την έβλεπε στο μοναστήρι με τα κόκκινα παράθυρα και τους μπλε θησαυρούς, που πειρατές απέκτησαν χτενίζοντας τα μαλλιά τους και τότε εμφανίστηκε ένας γορίλας σ' ένα διαστημόπλοιο, ώστε να σώσει τον κόσμο από την κακιά οδοντόπαστα, η οποία ζήλευε το μικρό πράσινο βατραχάκι που το έπιανε ναυτία στο πλοίο και λιποθύμησε μέσα στην κοιλιά ενός μεγάλου γίγαντα που ρεύτηκε και το πέταξε έξω με μια γλυκιά μυρωδιά να το συνοδεύει και να το επιστρέφει ύστερα από όλα αυτά, στο κρεβάτι του, που πάνω σε κύματα σύννεφων επέπλεε.

Ερμηνεία

Το κείμενο αυτό, κατά την γνώμη μου, αναφέρεται στον άνθρωπο, στις περιπέτειες που έχει να αντιμετωπίσει και στις διάφορες τροπές που μπορεί να πάρει η ζωή του. Είναι σχεδόν αδύνατον για κάποιον να ζει την τέλεια ζωή. Πάντα θα υπάρχουν στιγμές που θα νιώθει μόνος και αβοήθητος και θα πρέπει να αγωνιστεί για να βρει τον δρόμο του.

Συγκεκριμένα, το κείμενο ξεκινάει με ένα αγόρι που πέφτει σε μια λίμνη και ξαφνικά βρίσκεται σε ένα μπουκάλι με κρασί. Με αυτή την φράση, ξεκινάει η ιστορία. Η λίμνη απεικονίζει το γεγονός που συνέβη και άλλαξε με άσχημο τρόπο τη ζωή του αγοριού και τον οδήγησε σε μια αναπάντεχη κατάσταση. Το μπουκάλι παρουσιάζει ένα αδιέξοδο, μια ψυχική φυλακή, μια απομόνωση. Σ' αυτό το σημείο, όπου ο ίδιος νιώθει τόσο πιεσμένος,

εμφανίζονται πλάσματα, δηλαδή άνθρωποι, οι οποίοι αντί να τον βοηθήσουν να συνέλθει, τον φορτώνουν με δικά τους προβλήματα και συναισθήματα. Δεν νοιάζονται πραγματικά γι' αυτόν, αλλά τον εκμεταλλεύονται για να νιώσουν καλύτερα οι ίδιοι και πολλές φορές τον κάνουν να νιώθει ανεπιθύμητο και τον οδηγούν στο απόλυτο κενό. Χάνεται από τον κόσμο, εξαφανίζεται, θεωρώντας πως κάπου αλλού θα βρει κάτι καλύτερο, όμως βαθιά μέσα του ξέρει πως πρέπει να τους αντιμετωπίσει, για να ξεπεράσει αυτό που τον βασανίζει. Γι' αυτό επιστρέφει και τα βάζει με όλα αυτά, που τον έδιωξαν κάποτε και τον απομάκρυναν από τον ίδιο του τον εαυτό, που τον έκαναν να χαθεί. Και τότε η διάθεσή του αρχίζει να αλλάζει κι από τη μιζέρια που ένιωθε και την ένταση που επικρατούσε στην ψυχή του (κόκκινο χρώμα), τα συναισθήματα ψυχραίνουν (κίτρινο χρώμα) και τέλος φτάνει η στιγμή, όπου νιώθει πως ξαναβρίσκει την ευτυχία, την ηρεμία που αναζητούσε τόσο έντονα (γαλάζιο) και καταφέρνει να συνυπάρξει με όλα αυτά που τον πλήγωσαν. Οι πέντε αριθμοί που εμφανίζονται μπροστά του, προσδιορίζουν επιλογές και αποφάσεις και το γεγονός ότι επιλέγει το πέντε, που ήταν το αγαπημένο της γιαγιάς του, δηλώνει πως έχει βρει ανθρώπους που εμπιστεύεται και τους αφήνει να τον συμβουλεύουν.

Τότε βρίσκεται μπροστά σε μία πόρτα, την οποία ανοίγει και στέκεται στο X-factor, μία ακόμα πρόκληση που έχει να αντιμετωπίσει. Κι ενώ νομίζει πως τα πηγαίνει καλά και δέχεται το σεβασμό του Robert Pattinson, ενός ανθρώπου δηλαδή που θαυμάζει κι εκτιμά, εμφανίζεται κάποιος που τον μηδενίζει και τον κάνει να νιώθει ένα τίποτα, χωρίς αξία. Κι εκείνος επηρεάζεται τόσο πολύ από αυτό το γεγονός, που ξεφεύγει ξανά, αυτή τη φορά όμως μπλέκεται με ακατάλληλους ανθρώπους, (τα μυρμήγκια) και συναντάει περίεργες κι αλλοπρόσαλλες καταστάσεις, όπως τον βασιλιά των λιονταριών να τραγουδάει Eminem κι αυτό δείχνει το πόσο χαμένος ήταν, που το μυαλό του τον περιέπαιζε και πως είχε βρεθεί σε κόσμους που ούτε ο ίδιος δεν αναγνώριζε πως λειτουργούν. Ύστερα όμως, είδε αριθμούς να χορεύουν στο νερό και συνειδητοποίησε την ομορφιά των απλών πραγμάτων και άρχισε να ξαναβρίσκει το νόημα στη ζωή του, την ελπίδα. Είδε δέντρα στολισμένα με ρούχα και κατάλαβε πως μπορεί να βρει κι αλλού την ζεστασιά που χρειάζεται για να επιβιώσει τις ψυχρές μέρες. Και τότε ένιωσε ξανά ζωντανός, ξύπνησε το παιδί που έκρυβε μέσα του, ξύπνησε η αυτοπεποίθησή του τόσο που έφτασε στο διάστημα, διέπρεψε και πέτυχε τόσο πολύ που ούτε αυτός το περίμενε. Τα κατάφερε. Γι' αυτό ξεκίνησε νέα αναζήτηση. Έψαξε παντού για να βρει κάτι πολύτιμο να δωρίσει σ' ένα αγαπημένο του πρόσωπο, όταν θα το συναντούσε στο μοναστήρι με τα κόκκινα παράθυρα και τους μπλε θησαυρούς. Το κόκκινο στα παράθυρα συμβολίζει την ένταση, αλλά με τους μπλε θησαυρούς ισοσταθμίζεται και έτσι το μοναστήρι αυτό απεικονίζει ένα τόπο που προκαλεί ηρεμία και σιγουριά. Το μοναστήρι μπορεί να εκφράζει την ψυχή του αγοριού και το δώρο είναι για τον εαυτό του κι είναι αυτό που επιθυμεί περισσότερο να κάνει δικό του, την ψυχική του ισορροπία. Οι πειρατές συμβολίζουν την κατάκτηση ενός αντικειμένου, που ποθούν να αποκτήσουν και το κερδίζουν χτενίζοντας τα μαλλιά τους, δηλαδή μόνοι τους, χωρίς τη βοήθεια κανενός και είναι διατεθειμένοι να παλέψουν προκειμένου να πετύχουν το σκοπό τους, γιατί αυτό που τους διακατέχει είναι η δύναμη να έρχονται σε αντίθεση με όλα τα στερεότυπα.

Από την άλλη, ο γορίλας συμβολίζει την έκρηξη που γίνεται μέσα μας και μας ξυπνάει, μας δίνει τα κίνητρα και την δύναμη να αντισταθούμε και να σώσουμε τον εαυτό μας από μια οδοντόπαστα, κάτι το καθημερινό που μπορεί όμως να μας φθείρει και σιγά σιγά να μας αλλοιώνει. Το ζηλιάρικο βατραχάκι, προβάλλει όλους αυτούς τους ανθρώπους

που ζηλεύουν και δρουν κρυφά για να μας βλάψουν, οι οποίοι παρόλα αυτά έχουν τα αδύναμα σημεία τους και είναι ευάλωτοι. Τέλος, το αγόρι που έχει μεταμορφωθεί σε άντρα, επιστρέφει ύστερα από όλες αυτές τις περιπέτειες στο κρεβάτι του, που επιπλέει πάνω σε κύματα φτιαγμένα από σύννεφα κι αυτό συμβολίζει την επίτευξη του στόχου του, βρήκε επιτέλους ένα ασφαλές μέρος που του προκαλεί ευφορία και ηρεμία. Κάτι που το είχε πολύ ανάγκη.

Κλείνοντας λοιπόν, θα λέγαμε πως το συνειρμικό αυτό κείμενο, σχολιάζει τη ζωή ενός αγοριού και τις περιπέτειες που διανύει για να ολοκληρωθεί, κάτι που δεν είχα σκεφτεί να γράψω από πριν, αλλά το συνειδητοποίησα αφότου ξαναδιάβασα το κείμενο. Η ζωή είναι γεμάτη με αναπάντεχα γεγονότα κι εμείς πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για κάθε είδους δυσκολία. Γιατί η φλόγα που κρύβουμε μέσα μας, έχει τεράστια δύναμη. Και πρέπει να θυμόμαστε πως ποτέ δεν είμαστε μόνοι μας γιατί πάντα υπάρχει έστω ένας αληθινός φίλος.

Γ.Ι.:

Μικρό Βιεννέζικο Βαλς (του Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα)

Λοιπόν, στη Βιέννη είναι δέκα όμορφες γυναίκες.

Καταρχάς, η Βιέννη χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει από μόνη της μια επιβλητική εξωτική ομορφιά. Θα μπορούσε να συμβολίζει την αγάπη, που είναι επιβλητική πολλές φορές και σε τρομάζει, όπως τα κάστρα της Βιέννης, αλλά ταυτόχρονα παραμένει ένα άπιαστο όνειρο που δεν μπορείς να καταλάβεις. Οι γυναίκες που συνοδεύονται από το επίθετο όμορφες μπορεί να θέλουν να τονίσουν πως η αγάπη είναι αναντικατάστατη, όπως κι η γυναίκα. Γεμάτη χάρη, ζεστασιά και μυστήριο. Ο αριθμός 10 χρησιμοποιείται γιατί είναι ζυγός και οδηγεί στην ισορροπία, γιατί για κάθε τι υπάρχει ένα ζευγάρι, συμβολίζει την ολοκλήρωση και την ακεραιότητα, την τελειότητα.

Ένας ώμος που ο θάνατος έρχεται να κλάψει,

Ο ώμος συμβολίζει το στήριγμα, ο θάνατος τον πόνο και την λύπη, την απώλεια. Άρα ο θάνατος που κλαίει είναι η εξωτερίκευση αυτής της απόγνωσης και του πόνου που μας κυριεύει και μας πνίγει και δεν μπορούμε να συγκρατήσουμε άλλο αυτό το συναίσθημα, γιατί είναι πιο δυνατό από μας, μας ξεπερνάει και πρέπει με κάποιο τρόπο να ανακουφιστούμε και να απαλλαγούμε από αυτό το βάρος κι αυτό γίνεται με το κλάμα και στο ποίημα φαίνεται κι ο ώμος, δηλαδή κάποιο πρόσωπο με το οποίο μοιραζόμαστε τη λύπη μας.

ένα κτήριο με 900 παράθυρα

Το κτήριο συμβολίζει μια επιβλητική μορφή, πολλές φορές ασφυκτική όπως μια φυλακή, ενώ τα παράθυρα έρχονται σε αντίθεση να δώσουν λύσεις και διεξόδους στο πρόβλημα που μας τυραννάει και μας παγιδεύει σε μια αφόρητη κατάσταση. Ακόμα ο αριθμός 900 μπορεί να συμβολίζει τις ποικίλες επιλογές, δηλαδή να δείχνει πως ποτέ δεν έχεις μόνο μια λύση ή έναν δρόμο να ακολουθήσεις, αλλά περιβάλλεσαι από διαφορετικές και έχεις το δικαίωμα να αποφασίσεις και να διαλέξεις αυτό που θες.

ένα δέντρο όπου τα περιστέρια πηγαίνουν να πεθάνουν

Το δέντρο συμβολίζει τη ζωή, (το οξυγόνο), που σε αυτή την περίπτωση όμως οδηγεί σε θάνατο, άρα πολλές φορές αυτό που βλέπουμε δεν σημαίνει ότι ισχύει. Ένα δέντρο που συνήθως δίνει ζωή μετατρέπεται σε φωλιά θανάτου, άρα αυτό μπορεί να σημαίνει και την αλλαγή μιας κατάστασης που έχουμε συνηθίσει, όπου αλλάζουν οι ρόλοι. Τα πουλιά συμβολίζουν συνήθως την ελευθερία (επειδή πετούν στον ουρανό ανενόχλητα και δεν έχουν καμιά έγνοια), αλλά τώρα οδηγούνται από μόνα τους στο δέντρο για να δώσουν τέλος στη ζωή τους. Αυτό σημαίνει ότι επιλέγουν τα ίδια έναν δρόμο χωρίς επιστροφή και εδώ έχουμε μια τεράστια αντίθεση της ελευθερίας, που φυλακίζεται άμαχη και αυτό θα μπορούσε να σημαίνει στο ποίημα μια σχέση που παραδόθηκε στα λάθη της και τελείωσε χωρίς να παλέψει για την αγάπη της, που κάποτε ήταν αξιοζήλευτη και τώρα είναι έτοιμη να πεθάνει και να σβήσει.

κι ένα κομμάτι που σχίστηκε από το πρωινό

Το ένα κομμάτι συμβολίζει την διαφορετικότητα, αφού από κάπου το ξεχωρίσαμε και βγάλαμε. Στη συγκεκριμένη περίπτωση αναφέρεται στο πρωινό, άρα από μια δική μας προσωπική στιγμή η οποία σχίστηκε, δηλαδή βγήκε βίαια και απότομα από τη ζωή και την ανάμνησή μας. Αυτό θα μπορούσε να αναφέρεται στην απώλεια μιας σχέσης και στον αποχωρισμό ενός ανθρώπου που αγαπάμε.

και κρέμεται παγωμένο στη γαλαρία.

Με το ρήμα κρέμεται, εννοούμε ότι δεν ισορροπεί σωστά, αλλά έχει μεγάλη πιθανότητα να πέσει, διακινδυνεύει. Παγωμένο, δηλαδή τρομαγμένο και κολλημένο σε μία κατάσταση. Χρησιμοποιώντας την γαλαρία υποδηλώνεται το φτηνό και απομονωμένο από τον κόσμο μέρος στο οποίο βρίσκεται και συνεπώς ο ποιητής αναφέρεται στο κομμάτι από τον προηγούμενο στίχο, δηλαδή μια ανάμνηση ή ένα συναίσθημα το οποίο έχει παγώσει μέσα μας και είναι έτοιμο να σβήσει, όπως μια σχέση που κρέμεται από μια κλωστή και δεν υπάρχει κανείς να την σώσει παρά μόνο ο εαυτός της.

Αι, αι, αι

Με την επανάληψη αυτού του επιφωνήματος τρεις φορές τονίζεται η νοσταλγία του προσώπου για τη χαμένη του αγάπη, αναστενάζοντας και θρηνώντας τη σχέση του. Φαίνεται ξεκάθαρα πόσο του λείπει η αγαπημένη του και πόσο έχει πληγωθεί. Νιώθει πως δεν προσπαθήσανε αρκετά γι' αυτή τη σχέση, αλλά παραδόθηκαν σε ένα τέλος που θα μπορούσε να είχε αποφευχθεί. Γι' αυτό αναστενάζει, γιατί η αμφιβολία αν θα τα καταφέρουν είναι που τον σκοτώνει.

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,

Το βαλς συμβολίζει έναν ήπιο χορό με το ζευγάρι σου, με πολλές κατευθύνσεις και με συγκεκριμένα βήματα, άρα απεικονίζει μια σχέση και την πορεία της, τα στάδια από τα οποία πέρασε. Η σχέση του προσώπου με την αγαπημένη του παραλληλίζεται με το βαλς, ένα ρομαντικό χορό, όπου τα πρόσωπα είναι σε όλη τη διάρκειά του ενωμένα. Έτσι ο ποιητής δεν μπορεί να αποχωριστεί τη ντάμα του στη ζωή και της ζητάει να πάρει αυτό το βαλς, δηλαδή τη σχέση τους και να της δώσει άλλη μια ευκαιρία. Να ξαναχορέψει μαζί του για όσο κρατήσει η μουσική.

Με το κροτάλισμα στα σαγόνια του.

Κροτάλισμα είναι η παραγωγή έντονου ήχου παρόμοιου με αυτό των κροτάλων. Γι αυτό πολλές φορές λέμε ότι τα δόντια του κροτάλιζαν από το κρύο ή από φόβο, δηλαδή έτρεμαν και δημιουργούσαν θόρυβο. Στη συγκεκριμένη περίπτωση το πρόσωπο που αναπολεί την αγάπη του, τρέμει από φόβο μήπως δεν μπορέσει να είναι ξανά μαζί της κι αυτό του προκαλεί ταραχή γιατί δεν μπορεί να φανταστεί τη ζωή του χωρίς αυτή

Σε θέλω, σε θέλω, σε θέλω,

Το ρήμα αυτό συμβολίζει τον πόθο για κάτι, άρα εδώ υπάρχει ξεκάθαρη αποκάλυψη του άντρα πως ακόμα θέλει την κοπέλα. Γι' αυτό γίνεται κι η επανάληψη για να υπογραμμίσει αυτή του την επιθυμία. Το συναίσθημα αυτό που τον πλημμυρίζει και τον κάνει να εξαρτάται από την αγάπη του. Να μην μπορεί να ζήσει μακριά της.

Μαζί με την πολυθρόνα και το βιβλίο του θανάτου,

Η πολυθρόνα συμβολίζει την άνεση και την χαλάρωση, ενώ το βιβλίο του θανάτου συμβολίζει την γνώση (το βιβλίο) μιας άσχημης και δύσκολης κατάστασης. Με τη λέξη μαζί υπάρχει το πάντρεμα αυτών των δύο λέξεων που προσδιορίζουν πως θα είναι μαζί και στα εύκολα και στα δύσκολα. Έτσι ο πρωταγωνιστής υπόσχεται στην αγαπημένη του να τη στηρίζει και στις όμορφες στιγμές, αλλά και σε αυτές που τα πράγματα δεν θα είναι καλά και θα τους παιδέψουν. Γι' αυτό της λέει πως αυτή είναι μια δύσκολη κατάσταση που πρέπει να αντιμετωπίσουν αν θέλουν να αποδείξουν την αγάπη τους.

Στη σπηλιά στην άκρη του κρίνου,

Η σπηλιά, συμβολίζει ένα σκοτεινό και τρομαχτικό μέρος, που όμως μέσα του ξεπροβάλλει ο κρίνος, ένα όμορφο λουλουδί, δηλαδή ένα φως, μια ελπίδα. Έτσι κι η σχέση τους περνάει μεγάλη δοκιμασία, όμως δεν θα είναι για πάντα έτσι. Μόλις καταφέρουν να ξεπεράσουν αυτή την κατάσταση θα ανταμειφθούν με τον κρίνο, θα ξαναβρούν τους εαυτούς τους και θα γαληνέψουν και πάλι τα πράγματα μεταξύ τους. Γι' αυτό και πρέπει να επιμείνουν.

Σε έναν διάδρομο που η αγάπη ποτέ δεν ήταν,

Ο διάδρομος συμβολίζει έναν μακρύ και στενό δρόμο, δηλαδή την πορεία της σχέσης τους. Στενός είναι γιατί τα προβλήματα είχαν αρχίσει να τους πνίγουν και να τους φυλακίζουν κι έτσι αυτή η σχέση είχε καταντήσει ασφυκτική. Το πρόσωπο αυτή τη στιγμή νιώθει τόσο πληγωμένο από τον έρωτά του που λέει πως ποτέ δεν υπήρχε αγάπη σε αυτή τη σχέση. Πράγμα που δεν ισχύει, αφού η προσπάθειά του και μόνο να είναι με την αγαπημένη του καταρρίπτει αυτά του τα λόγια. Όμως φαίνεται η δεινή θέση στην οποία έχει περιέλθει και πόσο λυπημένος είναι με αυτή την κατάσταση.

Σε ένα κρεβάτι όπου ίδρωνε το φεγγάρι,

Το κρεβάτι, συμβολίζει τον τόπο χαλάρωσης που μοιράζεται το πρόσωπο με την αγαπημένη του. Το φεγγάρι, δηλαδή η νύχτα που ίδρωνε κι εδώ φαίνεται η αντίθεση του κρεβατιού (χαλάρωση) με την κουραστική νύχτα που δεν τους επιτρέπει πλέον να ευχαριστηθούν τη συντροφιά του άλλου, με αποτέλεσμα η νύχτα να μετατρέπεται σε ανυπόφορη κι ατέλειωτη φυλακή.

Με ένα κλάμα γεμισμένο με πατημασιές και άμμο.

Το κλάμα, δηλαδή ο πόνος, η λύπη, η νοσταλγία είναι η εξωτερίκευση των συναισθημάτων αυτών, ένας τρόπος ανακούφισης. Οι πατημασιές, κάτι το οποίο σε ποδοπατά και η άμμος, μια ατέλειωτη άβυσσος φτιάχνουν μια αβάσταχτη κατάσταση που σε κάνει να ξεσπάς. Έτσι το κλάμα αποδίδεται στις πατημασιές και την άμμο που είναι τα αίτια για αυτή την κατάσταση. Η σχέση έχει γίνει μία ατέλειωτη θάλασσα δακρύων, όπου δεν αλλάζει και τους πνίγει.

Αι, αι, αι,

Επανάληψη του επιφωνήματος για να τονιστεί η νοσταλγία και ο πόνος, συναισθήματα που εκδηλώνονται για το χαμό της αγάπης. Αναστεναγμοί που προκύπτουν από την απώλεια της ευτυχίας που κάποτε πλημμύριζε τον πρωταγωνιστή του ποιήματος.

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,

Επικρατεί και πάλι η διάθεση να πάρει η κοπέλα το βαλς, να μην απορρίψει αυτό το χορό, αυτή τη σχέση, τον ίδιο. Να μην τους αφήσει να ξεχαστούν, αλλά να χορέψει μαζί του, να προσπαθήσει.

πάρε την ραγισμένη αξία του στο χέρι σου.

Ξανά η επανάληψη του ρήματος πάρε, αλλά αυτή τη φορά αναφέρεται στην αξία της σχέσης αυτής, που ράγισε την καρδιά και την αγάπη του, που μίκρυνε τόσο και χωράει στο χέρι της αγαπημένης του. Νιώθει πως αυτή ευθύνεται που ισοπεδώθηκε η σχέση τους και γι' αυτό της λέει να την πάρει, όπως πήρε και την καρδιά του και την ράγισε, όπως κατέστρεψε τη ζωή τους.

Αυτό το βαλς, αυτό το βαλς, αυτό το βαλς

Με την επανάληψη της έκφρασης αυτής, όπως συμβαίνει και με τις προηγούμενες θέλει να τονιστεί το βαλς, δηλαδή η αγάπη τους και έτσι διαφαίνεται πόσο μεγάλη σημασία έχει γι αυτόν. ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΑΛΣ, αυτό το συγκεκριμένο βαλς, η αγάπη μου για σένα, η σχέση μας, μόνο αυτά έχουν αξία για μένα. Μόνο εσύ! Το μόνο που θέλω είναι να μ' αγαπάς όπως σε αγαπώ κι εγώ. Αυτό το βαλς. Εμείς.

Με την δικιά του ανάσα,

Το βαλς έχει την δικιά του πνοή, δηλαδή την δικιά του ζωντάνια. Η σχέση ζει ακόμα και προσπαθεί να επανέλθει. Εμείς όμως φτιάχνουμε την σχέση, γι' αυτό πρέπει να παλέψουμε μαζί της και να τη βοηθήσουμε να αναπνεύσει όπως πρώτα και να γεννηθεί ξανά.

με το κονιάκ και το θάνατο,

Το κονιάκ, ένα αλκοολούχο ποτό που το πίνουμε για να ξεχάσουμε και με την μορφή του θανάτου να εμφανίζεται ξανά, συμβολίζουν όλες εκείνες τις δυσκολίες μας, που φαίνεται πως αποτελούν στοιχεία της σχέσης μας, η οποία περιβάλλεται από αυτά κι όσο περίεργο κι αν ακούγεται είναι κομμάτι μας, γιατί μια σχέση δεν στηρίζεται μόνο στα καλά, αλλά και σε όλα αυτά που μας φθείρουν και που παραμένουν στοιχεία του εαυτού μας. Οι

στιγμές αυτές είναι βασικό μέρος της ζωής μας, γιατί όπως ο κόσμος δεν είναι τέλειος κι έχει ψεγάδια, έτσι κι η σχέση ολοκληρώνεται μέσα από αυτά.

που σέρνει την ουρά του στη θάλασσα.

Σέρνει, δηλαδή είναι κάτι το οποίο τραβάμε και έχει συνεχώς επαφή με το έδαφος. Η ουρά είναι μια λεπτή σωματική προέκταση ζώου και εδώ συμβολίζει την ψυχή του ποιητή, ο οποίος την νιώθει βαριά και αποπνιχτική λόγω των τελευταίων συμβάντων που συνέβησαν με την κοπέλα του. Γι' αυτό και τη σέρνει στη θάλασσα, ώστε εκεί να εξαγνιστεί από κάθε αμαρτία και πόνο που αισθάνεται.

Στη Βιέννη υπάρχουν τέσσερις καθρέφτες, όπου παίζει το στόμα σου με την ηχώ.

Η Βιέννη είπαμε πως είναι η αγάπη. Άρα οι τέσσερις καθρέφτες συμβολίζουν διάφορες πλευρές της, αλλά και του εαυτού μας, όπου συνδυάζεται ο ήχος με το στόμα, που σημαίνει ότι η μουσική που έχουμε μέσα μας γνωστοποιείται μέσα από αυτή μας την ικανότητα, να μιλάμε. Ανάλογα με τα συναισθήματά μας, χαρά, λύπη, φόβο, περιέργεια, εκφραζόμαστε διαφορετικά κι αυτά αποτελούν τους διάφορους καθρέφτες του ίδιου μας του εαυτού.

Ένα κομμάτι "θάνατος" για πιάνο, που βάφει τα αγόρια μπλε.

Το πιάνο είναι ένα όργανο μέσα από το οποίο παράγεται μουσική, μελωδία. Ο θάνατος αποτελεί μια στάσιμη μορφή που συνήθως συμβολίζει μια άσχημη κατάσταση. Τα αγόρια αποτελούν κάτι το αγνό, όπως και το χρώμα μπλε με το οποίο βάφονται. Άρα μέσα από το 'θάνατο' το αίσθημα που μας δημιουργείται και μας προσφέρεται με το πιάνο, μια εσωτερική μας μουσική, ένας τρόπος επικοινωνίας με τον εαυτό μας, μας οδηγεί σε μια απότομη αλλαγή, αφού βιώνουμε μια πρωτόγνωρη εμπειρία

Ω, ποιος είναι αυτός που ανεβαίνει στην εικόνα σου

Το 'ω' χρησιμοποιείται για να δείξει έκπληξη με αναστεναγμό μαζί, επειδή ο ποιητής βλέπει 'κάποιον', δηλαδή βρίσκει κάτι να αλλοιώνει την εικόνα της κοπέλας του. Κι αυτό τον θλίβει μα ταυτόχρονα τον ξαφνιάζει.

με ένα στεφάνι φρεσκοκομμένα δάκρυα;

Το στεφάνι με τα φρεσκοκομμένα δάκρυα θέλει να μας δείξει πως αυτό το κάτι που άλλαξε την κοπέλα είναι πως ξέσπασε σε κλάματα. Γι' αυτό χρησιμοποιείται το επίθετο φρέσκος για να δείξει πότε συνέβη το γεγονός και το στεφάνι για να τονίσει πως η κατάσταση που την οδήγησε σε κλάματα την περιέβαλλε και την έπνιγε.

Αι, αι, αι,

Επανάληψη του επιφωνήματος αυτού που κάθε φορά προσδιορίζει τον αναστεναγμό και τη νοσταλγία του ποιητή.

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,

Ξανά η έκφραση αυτή για να τονιστεί η προσπάθεια του ποιητή να προσεγγίσει την κοπέλα και να κρατήσουν τη σχέση τους, να μην σβηστούν τα όσα έζησαν.

πέθαινε εδώ και χρόνια.

Σε αυτό το σημείο εμφανίζεται απαισιοδοξία του ποιητή, αφού αισθάνεται πως η αγάπη και συνεπώς η σχέση τους πέθαινε εδώ και χρόνια, δηλαδή σιγά σιγά σβηνόταν το ενδιαφέρον κι η ουσία που παίζουν πρωταρχικό ρόλο σε μία υγιή κι ευτυχισμένη σχέση, σε μια σωστή επικοινωνία. Απομακρυνόταν ο ένας από τον άλλο, με αποτέλεσμα να πλησιάζουν στο τέλος. Να είναι πληγωμένοι κι απογοητευμένοι. Να μην είναι πια μαζί.

Υπάρχει και μια σοφίτα όπου παίζουν τα παιδιά,

Η σοφίτα δηλώνει ένα μέρος του σπιτιού, άρα ένα προσωπικό δικό τους μέρος, μία ξεχωριστή κι ευτυχισμένη περίοδο που έζησαν. Τα παιδιά που παίζουν συμβολίζουν την αθωότητα και την ξεγνοιασιά που επικρατούσε μεταξύ τους, πριν φθαρούν και μεγαλώσουν απότομα πριν πέσουν με τα μούτρα στις δυσκολίες. Εκείνο το μέρος, την εποχή αυτή, ο ποιητής την αναπολεί πάντα άθικτη από τα προβλήματά του με την αγαπημένη του, μια παρηγοριά στη λύπη του. Μία ελπίδα ότι κάποτε θα μπορούσαν να επιστρέψουν εκεί πιο δυνατοί και ευτυχισμένοι.

όπου πρέπει σύντομα να ξαπλώσω μαζί σου,

Σε συνδυασμό με τον πάνω στίχο, ο ποιητής θέλει να βρεθεί κοντά στην αγάπη του και να πλαγιασει μαζί της σε εκείνη την περίοδο που ήταν τόσο μοναδική γι' αυτούς. Θέλει να ζωντανέψει τις αναμνήσεις του από τότε, να ξυπνήσει και όλα αυτά που ζει να είναι μόνο ένας εφιάλτης. Να ξυπνήσει και να έχει δίπλα του την αγαπημένη του. Να είναι απλά ένα γεγονός πως θα κοιμούνται μαζί, πως θα είναι ζευγάρι κι όχι ένα όνειρο που τον πονάει, όταν διαπιστώνει πως δεν ισχύει.

σε ένα όνειρο με ουγγρικά φαναράκια,

Σε αυτό το στίχο διαπιστώνεται πως ο ποιητής ονειρεύεται ένα κοινό μέλλον με την αγαπημένη του. Τα φαναράκια συμβολίζουν το φως στη σχέση και την ελπίδα πως το όνειρο θα συμπίπτει ξανά με την πραγματικότητα. Πως παρ' όλα αυτά που συνέβησαν υπάρχει το φως στο σκοτάδι που θα υπερισχύσει και θα πραγματοποιήσει την επιθυμία του. Θα λάμψει και θα δώσει ζωή στην αγάπη του.

στην ομίχλη ενός γλυκού απογεύματος.

Η ομίχλη συμβολίζει ένα πέπλο που σκεπάζει τη σχέση του ποιητή. Μια σκιά που έχει εγκατασταθεί στην ζωή του και τον ενοχλεί, τον κάνει να ασφυκτιά. Η ομίχλη αυτή ευθύνεται για τα προβλήματα του που αλλοιώνουν και καταστρέφουν τις όμορφες στιγμές με την κοπέλα του. Κι όμως δεν φαίνεται αρκετή, ώστε να ξεχάσουν την αγάπη τους και τα όσα έζησαν. Το γλυκό απόγευμα παραμένει εκεί, στο μυαλό τους.

Και θα δω τι έχεις αλυσοδέσει πάνω στη θλίψη σου,

Ο ποιητής θέλει να μάθει τι είναι αυτό που ενοχλεί την αγαπημένη του και που της έχει προκαλέσει τόση θλίψη που έχει απομακρυνθεί από αυτόν. Τι είναι αυτό που την προβληματίζει και την κρατάει φυλακισμένη στον εαυτό της.

όλα τα πρόβατά σου και τα κρίνα σου από χιόνι

Το πρόβατο συνήθως συμβολίζει κάτι το αγνό και το αφελές. Ο κρίνος είναι ένα πανέμορφο λουλούδι που σε συνδυασμό με το χιόνι δημιουργεί κάτι το μοναδικό και το άπιαστο. Έτσι τα πρόβατα και τα κρίνα είναι τα κρυμμένα συναισθήματα της κοπέλας

που τόσο αγαπά ο ποιητής και δεν του εκφράζει. Είναι οι προβληματισμοί κι οι επιθυμίες της, τα όνειρα της.

Αι, αι, αι,

Ο ποιητής αναζητά και πάλι την αγαπημένη του. Αναστενάζει στη σκέψη ότι αυτή είναι λυπημένη κι απομακρυσμένη.

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,

Της ζητάει και πάλι να πάρει αυτό το βαλς, την ζωή τους και τις στιγμές τους και να μην τις αφήσει να σβήσουν, γιατί είχαν κάτι το μοναδικό.

Με το « Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ, ξέρεις!»

Με την έκφραση αυτή ο ποιητής παρουσιάζει τη μεγαλύτερη επιθυμία του. Ακόμα κι αν δεν ξαναείναι μαζί με αυτή που αγαπά, της ζητάει να μην τον ξεχάσει. Το πιο δύσκολο γι' αυτόν είναι να σκεφτεί ότι όλα αυτά που έζησαν δεν είχαν καμία αξία και της είναι τόσο εύκολο να τα προσπεράσει και να ξαναρχίσει, γιατί αυτός δεν μπορεί ούτε καν να το διαανοηθεί. Την αγαπά πιο πολύ από οτιδήποτε και του είναι αδύνατον να την αφήσει. Του είναι αδύνατον να ξεχάσει.

Και θα χορέψω μαζί σου στη Βιέννη,

Εδώ της υπόσχεται να χορέψουν μαζί στη Βιέννη, να γίνει η ντάμα του στην αγάπη και σε έναν άγνωστο δρόμο που κανείς δεν μπορεί να καταλάβει ή να εξηγήσει, τη ζωή. Να προσπαθήσουν να είναι όπως παλιά και να οδηγηθούν και πάλι στη Βιέννη, σε μια περίοδο όπου υπήρχαν μόνο αυτός κι αυτή. Που ανέπνεαν μόνο και μόνο επειδή ήξεραν πως έτσι θα κρατηθούν στη ζωή για τον άλλο. Έτσι θα είναι και πάλι. Αν δεχτεί να χορέψουν μαζί ακόμα κι αν τελειώσει η μουσική.

Θα φοράω μια μεταμφίεση του ποταμού,

Με το ρήμα θα φοράω ο ποιητής θέλει να δείξει πως για χάρη της αγαπημένης του θα μεταμφιεστεί, θα αλλάξει, αν αυτό χρειάζεται για να είναι μαζί. Θα κάνει τα πάντα. Θα γίνει ποταμός, ώστε να χαθούν στα νερά του και να ταξιδεύουν όπου τους βγάλει το κύμα.

με τον υάκινθο άγριο στον ώμο μου,

Ο άγριος υάκινθος συμβολίζει την ομορφιά της κοπέλας, που κατά κάποιον τρόπο τον γδέρνει με τις επιλογές της, τον τραυματίζει ψυχικά. Παρ' όλα αυτά όμως, θέλει να την έχει στον ώμο του, στο πλευρό του, γιατί ξέρει πως σαν λουλούδι άθελά της τον πληγώνει και είναι διατεθειμένος να την περιμένει όσο χρειαστεί.

το στόμα μου με την αίσθηση των ποδιών σου.

Το στόμα του ποιητή συμβολίζει τον πόθο του για την κοπέλα κι ούτε την αίσθηση των ποδιών της δεν μπορεί να ξεχάσει, ακόμα και την πιο ασήμαντη λεπτομέρεια που πέρασαν μαζί, γιατί του αρκούσε αυτό, το ότι ήταν μαζί. Κι αυτό του λείπει όσο τίποτα τώρα που την έχει μακριά του, που δεν μπορεί απλά να την κοιτάει, να την ακούει να του μιλάει, να του γελάει. Κι αυτό που τον αναστατώνει περισσότερο είναι να μην ξεχάσει

το παραμικρό, γιατί απλά δεν θέλει. Δεν θέλει να την ξεχάσει, γιατί αυτή τον ολοκλήρωνε και τον έκανε ευτυχισμένο, τόσο απλά.

Και θα θάψω την ψυχή μου σε ένα λεύκωμα,

Θα θάψω, δηλαδή θα κρύψω, θα καταπιέσω τα συναισθήματα και τις επιθυμίες μου σε ένα λεύκωμα, σε ένα άψυχο αντικείμενο, που όμως πολύ συχνά παίρνει τη μορφή παρηγοριάς, επειδή νιώθεις πως μοιράζεσαι με κάποιον αυτά που σε απασχολούν πιο πολύ, ακόμα κι αν δεν σου απαντάει κανείς, γιατί καμιά φορά είναι καλύτερα, είσαι ελεύθερος να ελπίζεις. Έτσι κι ο ποιητής νιώθει τόσο μόνος χωρίς το άλλο του μισό, που θα απευθυνθεί ακόμα και σε ένα τετράδιο, χωρίς μιλιά, χωρίς ψυχή.

με τις φωτογραφίες εκεί και τα βρύα

Οι φωτογραφίες συμβολίζουν τις αναμνήσεις που έχουν παγώσει στο χρόνο και μαζί με τα βρύα σε κάνουν να τρέμεις στη σκέψη ότι μόνο από εκεί θα έχεις τη δυνατότητα να τις ξαναζήσεις. Ένα λεύκωμα με σκέψεις και φωτογραφίες για να σου υπενθυμίζουν ότι κάποτε ήσουν ευτυχισμένος. Ότι κάποτε δεν τα χρειαζόσουν αυτά για να γελάς και να είσαι με τον αγαπημένο σου. Τι λυπηρό όμως; είναι ένας τρόπος να μην ξεχάσεις.

και θα αποδώσω στην πλημμύρα της ομορφιάς σου

Σε αυτό το στίχο ο ποιητής θέλει να δώσει ένα δώρο στην αγαπημένη του για να τον θυμάται. Ένα δώρο ισάξιο της ομορφιάς και της χάρις της. Κάτι ξεχωριστό.

το φτηνό μου βιολί και το σταυρό.

Το βιολί κάνει μεγάλη αντίθεση με τη λέξη φτηνό, όχι για τα χρήματα, αλλά επειδή μέσα από αυτό βγαίνει μουσική, έκφραση, συναισθήματα. Αυτό το δώρο έχει τεράστια αξία, γιατί βασικά της χαρίζει τον ίδιο του τον εαυτό. Την πίστη του σε αυτή (με το σταυρό) και την παντοτινή του αγάπη, ώστε να γνωρίζει πάντα πως ότι κι αν συμβεί αυτός θα την αγαπάει και θα την σκέφτεται.

Και θα με παρασύρεις στο χορό σου,

Θα με παρασύρεις, δηλαδή θα με μαγέψεις όπως πάντα και θα με καθοδηγείς με την αγάπη σου αν μου την προσφέρεις όπως πρώτα. Θα αφηθούμε στη μουσική, στα συναισθήματα να μας πλημμυρήσουν και απλά θα χορέψουμε όπως παλιά, τόσο απλά.

στις λίμνες που σηκώνεις στον καρπό σου.

Στις λίμνες, δηλαδή όπου θες εσύ να με παρασύρεις, όποτε κάνεις μια κίνηση με το χέρι σου σε ακολουθώ, μαγεύομαι και δεν καταλαβαίνω τι κάνω, σε ακολουθώ χωρίς να ξέρω αν πρέπει, απλά νιώθω πως όπου πας πρέπει να είμαι κι εγώ. Πρέπει να είμαι κοντά σου αλλιώς δεν ζω. Σ' ακολουθώ.

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε την αγάπη μου, πάρε εμένα. Μην με αφήσεις, μην με ξεχνάς, είμαι εδώ και περιμένω να μ' αγαπήσεις.

Είναι δικό σου τώρα. Είναι όλο αυτό που είναι.

Σου παραδίνομαι. Ότι νιώθω, ότι αισθάνομαι είσαι εσύ. Είσαι κομμάτι του εαυτού μου και θέλω να γίνω του δικού σου. Θέλω να προσπαθήσω. Το αφήνω πάνω σου. Τι λες; Χορεύουμε;

Κατά τη γνώμη μου αυτό το κείμενο αναφέρεται σε έναν άνθρωπο που είναι πολύ ερωτευμένος με μια κοπέλα, με την οποία περνούν κάποια προβλήματα κι ίσως έχουν φτάσει στο τέλος. Γι' αυτό και νοσταλγεί συνέχεια τις στιγμές που πέρασαν μαζί. Παρ' όλα αυτά είναι αγωνιστής και προσπαθεί να σώσει τη σχέση του, επειδή πιστεύει πως αυτό που είχε μαζί της ήταν αγάπη. Ακόμα όμως κι αν δεν τα καταφέρει του φτάνει που το έζησε και δεν θα το ξεχάσει, γιατί η σχέση τους ήταν όπως ένα βαλς, ένας όμορφος χορός..

Γ.2.:

Διάλογος δύο σαλιγκαριών

(του Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα)

Άσπρο σαλιγκάρι: (Σιωπή) (Μια δεσποινίδα με ομπρέλα ηλίου από δαντέλα, έρχεται μετρώντας τα βήματά της. Φτάνοντας στο ρυάκι διστάζει. Μετά πηδά)

Μαύρο σαλιγκάρι: (Σιωπή) (Ο αρουραίος έχει διασχίσει το ποτάμι. Ο κακός αρουραίος. Ο αρουραίος που τρώει τις τρυφερές ριζούλες.)

Άσπρο σαλιγκάρι: (Σιωπή) (Η δεσποινίδα συμβουλεύεται τη μυρωδιά του μαραθου. Το σούρουπο, χωρίς επιδέξιες σχέσεις, πέφτει στο λόφο του ορίζοντα.)

Μαύρο σαλιγκάρι: (Σιωπή) (Ο αρουραίος γυρνάει στα βατόμουρα. Μια σκοτεινή φωνή γοητεύεται προφέροντας αυτή τη λέξη: 'Βατόμουρα, βατόμουρα, βατόμουρα!')

Άσπρο σαλιγκάρι: (Σιωπή) (Η δεσποινίδα κάθεται στην πράσινη όχθη. Έχει βγει μόνη της γιατί δεν θυμάται την ύπαρξη αρουραίων.)

Μαύρο σαλιγκάρι: (Τρομαγμένο) (Στο βαθύ και ήσυχο μέρος του ποταμού - χωρίς καμία πτυχή - αναμειγνύεται σταθερά ένα μεγάλο σύννεφο. Ο αρουραίος πηγαίνει προς αυτήν σαν πουλί. Ο κακός αρουραίος. Ο κύριος θα έπρεπε να είχε συναινέσει σ' αυτήν την κατάχρηση.)

Μαύρο σαλιγκάρι: (Σιωπή) (Σε κανέναν δεν αρέσει το βιβλίο που διαβάζει η δεσποινίδα. Είναι χαζή. Δεν καταλαβαίνει ότι οι λόφοι του από ζάχαρη είναι γεμάτοι μερμήγκια.)

Μαύρο σαλιγκάρι: (Αποχωρεί.)

Άσπρο σαλιγκάρι: (Στο ύψος του μαραθου.) Αχ!

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Αν παρατηρήσουμε το κείμενο, θα προσέξουμε πως το άσπρο σαλιγκάρι μιλάει πάντοτε για την δεσποινίδα, ενώ το μαύρο για τον αρουραίο. Έτσι τα χρώματα των σαλιγκαριών, αφορούν την προσωπικότητα των πρωταγωνιστών. Το άσπρο χρησιμοποιείται για την δεσποινίδα για να υποδηλώσει κάτι το αγνό, το αφελές, ενώ το μαύρο υποδηλώνει την σκοτεινή πλευρά του αρουραίου και τις επικίνδυνες διαθέσεις του. Ακόμα, και μόνο από την επιλογή του αρουραίου, ένα ζώο αηδιαστικό που μας προκαλεί την αποστροφή, καταλαβαίνουμε πως πρόκειται για μία υποχθόνια ύπαρξη, έναν κακό άνθρωπο.

Ξεκινώντας λοιπόν το έργο, εμφανίζεται μια δεσποινίδα με μια ομπρέλα, ώστε να προστατεύεται από τον ήλιο και φτάνει με αμφιβολίες και δισταγμό στην όχθη ενός ποταμού. Η ομπρέλα συμβολίζει ίσως την διάθεση της κοπέλας, που είναι σεμνή, συγκρατημένη και απόμακρη από αυτά που μπορούν να την βλάψουν (τον ήλιο). Ακόμα με την αναφορά της δαντελένιας ομπρέλας, θα μπορούσαμε να υποθέσουμε πως πρόκειται για την αναπαράσταση ενός έργου πιο παλιάς δεκαετίας. Μετά η κοπέλα πηδά στο ρυάκι, δηλαδή βρίσκει το θάρρος να δοκιμάσει και να προσαρμοστεί στα νέα δεδομένα που της δίνονται. Αυτή η σκηνή, δίνεται από το άσπρο σαλιγκάρι, που έχει το ρόλο παρατηρητή, δηλαδή αφηγείται τα όσα συμβαίνουν, αλλά δεν εμπλέκεται καθόλου στην πλοκή του έργου, όπως γίνεται και με το μαύρο. Ακόμα η επιλογή του ζώου αυτού, αργό και δειλό, γίνεται για να αιτιολογήσει την απόσταση που κρατάει το σαλιγκάρι. Με την λέξη σιωπή, προσδίδεται αυτή η απουσία του σαλιγκαριού από την σκηνή, δηλαδή το γεγονός πως παραμένει αμέτοχο. Στη συνέχεια, εμφανίζεται ο αρουραίος, ο οποίος όπως αναφέρει το μαύρο σαλιγκάρι έχει διασχίσει ήδη το ποτάμι, άρα η ευκινησία κι η γρηγοράδα του, προσδίδουν τη δυναμικότητά και την αποτελεσματικότητά του. Ακόμα, με τον όρο κακός αποκαλύπτεται η πρόθεση του να βλάψει και το γεγονός ότι τρώει τρυφερές ριζούλες, μας δείχνει πως δεν είναι η πρώτη φορά, αλλά είναι άνθρωπος που του αρέσει να κατασπαράζει, να ποδοπατά τρυφερές, αγνές ψυχούλες. Η δεσποινίδα τώρα, έρχεται σε επαφή με ένα μάραθο, ένα φυτό και συμβουλευτεί τη μυρωδιά του, άρα παραδίνεται στην φύση και στα ερεθίσματά της. Με την αναφορά στο σούρουπο, φαίνεται πως έχει περάσει η ώρα. Χωρίς επιδέξιες σχέσεις, δηλαδή χωρίς να έχει φανερωθεί κάποια σχέση της κοπέλας ή κάποια επαφή της, γνωριμία με τον οποιοδήποτε περαστικό. Στη συνέχεια ο αρουραίος κατευθύνεται στα βατόμουρα, που συμβολίζουν την επιθυμία του, που αυτή τη φορά είναι η κοπέλα, γοητεύεται από την ομορφιά της και παρασύρεται κοντά της. Η δεσποινίδα βρίσκεται τοποθετημένη μόνη της στην ανθισμένη όχθη του ποταμού. Το γεγονός πως δεν συνοδεύεται από κάποια συντροφιά, είναι γιατί έχει παραλείψει, έχει ξεχάσει την ύπαρξη αρουραίων, υποχθόνιων ανθρώπων. Το μαύρο σαλιγκάρι τρομάζει βλέποντας τον αρουραίο να κατευθύνεται κοντά της σαν αστραπή. Εδώ έχουμε και μια εμφάνιση συναισθημάτων φόβου και αγωνίας του σαλιγκαριού. Μια πονηρή ύπαρξη έρχεται να διαταράξει το ήσυχο απόγευμα της δεσποινίδος. Γι' αυτό σιγά σιγά δημιουργείται ένα μεγάλο σκοτεινό σύννεφο που της ανατρέπει την ηρεμία. Η απρόοπτη εμφάνιση του άντρα αυτού, δεν φαίνεται να ενοχλεί την κοπέλα. Αν κι όσοι την βλέπουν μαζί του δυσφορούν, εκείνη πιστεύει πως έχει απέναντί της έναν καλοπροαίρετο κι ευγενικό άντρα. Δεν συνειδητοποιεί πως η εμφάνισή του κι η ψεύτικη ταυτότητά του δεν συνάγουν με την πραγματική. Μέσα του είναι άδειος και γεμάτος από βρώμικες σκέψεις. Το άσπρο σαλιγκάρι που παρακολουθεί τόση ώρα της κινήσεις της κοπέλας αποχωρεί απογοητευμένο. Παρ' όλα αυτά δεν την ενημερώνει για την υποκρισία του 'κυριού' που έχει απέναντί της. Κάτι τον σταματά, ίσως είναι η δειλία, ο τρόμος αυτού του ανθρώπου ή ίσως να πληγώθηκε από τον ενθουσιασμό του κοριτσιού με τον άγνωστο. Το μαύρο σαλιγκάρι από την άλλη, αναστενάζει και σκέφτεται πως όλα αυτά συμβαίνουν στο ύψος του μάραθου, στη φύση, στην κοινωνία η οποία επιτρέπει τέτοια ποταπά πλάσματα να πληγώνουν αγνές κι αιθέρικες υπάρξεις, η οποία δεν κάνει τίποτα για να τις προστατεύσει, αλλά τις αφήνει να γίνουν θύματα εκμετάλλευσης κακόβουλων ανθρώπων.

4.:

Το Χρυσό δοχείο Hoffman

Το βιβλίο αυτό συνδυάζει τον κόσμο της πραγματικότητας με τον κόσμο της φαντασίας. Περιβάλλεται από πλήθος μεταμορφώσεων και συμβολισμών, που του δίνουν μια νέα πνοή. Το κύριο θέμα του αφορά έναν φοιτητή τον Άνσελμο, ο οποίος νιώθει απογοητευμένος από τη ζωή του και ξαφνικά γνωρίζει τι σημαίνει αγάπη. Αυτό τον πλημμυρίζει ευφορία και ελπίδα για να συνεχίσει, όρεξη για ζωή. Για να καταφέρει όμως να βρεθεί με την αγαπημένη του, πρέπει να αντιμετωπίσει τέρατα, μαγεία και καταστάσεις που δεν είχε διανοηθεί καν πως υπάρχουν. Παρ' όλα αυτά επέδειξε αφοσίωση και πίστη στον έρωτα του και μπόρεσε να είναι μαζί της σε έναν κόσμο αλλιώτικο, ονειρεμένο, γεμάτο αγάπη.

Ένα από τα πράγματα που μου άρεσαν πολύ στο βιβλίο ήταν οι αναφορές και τα ρητορικά ερωτήματα του ποιητή στον αναγνώστη. Στην αγρυπνία τέσσερα για παράδειγμα, με αφορμή την μελαγχολία του Άνσελμου, ο ποιητής μεταφέρει τα συναισθήματά του με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπούμε στη θέση του και να νιώσουμε το αδιέξοδο στο οποίο είχε περιέλθει. Αυτό μας έφερε πιο κοντά με το βιβλίο, που νιώθαμε σαν να είμαστε εμείς εκείνος ο άνθρωπος που αγωνίζεται για τις ιδέες του και την αγάπη του. Κι αυτό θεωρώ πως είναι πολύ σημαντικό σε ένα βιβλίο, να μπει στη θέση του πρωταγωνιστή και να νιώσεις το ρίγος του, πράγμα που το καθιστά κι ιδιαίτερα παραστατικό.

Ακόμα, μου άρεσε πολύ που ο Hoffman έδωσε νέους και ιδιαίτερους χαρακτηρισμούς στους ανθρώπους, τις καταστάσεις που βίωναν και τις μεταμορφώσεις τους, διαφορετικούς από αυτούς που έχουμε συνηθίσει σήμερα. Κατάφερε να προσδώσει νοήματα και συμβολισμούς, χωρίς να πάρει έτοιμα κάποια στερεότυπα, αλλά δημιουργώντας τα δικά του κι αυτό τον καθιστά άξιο συγγραφέα. Είναι πολύ σημαντικό σ' αυτό το επάγγελμα να είσαι πρωτότυπος, να κατέχεις ιδέες και να μπορείς να εκφραστείς στο κοινό σου με έναν τρόπο, ώστε να καταλαβαίνουν πάντα μέσα από τα έργα σου ποιος είσαι. Μόνο τότε θα καταφέρεις να γίνεις γνωστός και δεν το λέω αυτό για τη διασημότητα ή τις απολαβές, αλλά επειδή τότε θα έχει αναγνωριστεί το έργο σου κι η ιδιαιτερότητά σου, η αξία σου.

Ένα ακόμα γεγονός, που μου τράβηξε το ενδιαφέρον σ' αυτό το βιβλίο ήταν η παρομοίωση του έρωτα του Άνσελμου, η Σερπεντίνα με ένα πράσινο φιδάκι. Ο τρόπος που μαγεύτηκε από τα γαλανά της μάτια, η αίσθηση που ένιωθε όταν ήταν μακριά της ήταν τόσο όμορφα διατυπωμένα, που με έκανε να πονάω στη σκέψη ενός τέτοιου έρωτα. Ήταν η πρώτη φορά που είδα την αγάπη ως ένα παιχνιδιάρικο και γλυκό φιδάκι κι αυτό με έκανε να σκεφτώ επίσης πως σημασία δεν έχει μόνο η εξωτερική εμφάνιση, αλλά τι αισθάνεσαι όταν βρίσκεσαι με κάποιους ανθρώπους. Τι επιρροή έχουν πάνω σου, αν νοιάζονται πραγματικά για σ' ένα κι αν σε αγαπούν με όλη τους την καρδιά. Ο Άνσελμος ερωτεύτηκε τη Σερπεντίνα, όπως ακριβώς ήταν. Παραδόθηκε στα μπλε μάτια της και της άνοιξε την ψυχή του, αλλά κι η κοπέλα με τον τρόπο της έδωσε νόημα στη ζωή του και στην εξέλιξή του. Ήταν μια σχέση όπου κι οι δύο πλευρές έδωσαν την καρδιά τους στον άλλο, μία όμορφη ιστορία αγάπης.

Κλείνοντας λοιπόν, αυτό το βιβλίο με έκανε να νιώσω πολύ ξεχωριστά, επειδή κατάλαβα πως όταν νιώθεις απογοητευμένος ή μόνος, πάντα μπορείς να βρεις κάποιον

που θα σου δώσει ζωή, που θα σου δώσει αυτό που έχεις χάσει ή που δεν έχεις βρει ακόμα. Να είσαι αγωνιστής, γιατί η προσπάθεια είναι που μετράει και κάποια στιγμή θα δικαιωθείς. Να είσαι πρωτότυπος, διαφορετικός, γιατί τότε σημαίνει ότι κατάφερες να δεις κάτι που οι άλλοι δεν μπόρεσαν. Να έχεις πίστη, γιατί αυτό σημαίνει πως θα επιμένεις προκειμένου να πετύχεις τον στόχο σου. Να είσαι ο εαυτός σου, χωρίς να αισθάνεσαι ντροπή για αυτά που πιστεύεις. Να είσαι εσύ!

E.:

Εντυπώσεις από την παράσταση

Όλες οι ασκήσεις, η θεωρία που κάναμε στην τάξη είχαν ένα σκοπό, την παρουσίαση μιας μικρής θεατρικής παράστασης σε κάποια παιδιά του δημοτικού. Για την προετοιμασία της χωριστήκαμε σε ομάδες, όπου η κάθε μία ανέλαβε να παρουσιάσει μία ενότητα. Αυτές ήταν η κωμωδία, το έπος, η περιπέτεια, το παραμύθι κι ο τρόμος. Εγώ ανήκα στην τελευταία. Πρέπει να ομολογήσω ότι στην αρχή δεν ήταν καθόλου εύκολο να βρούμε την πλοκή του έργου και γι' αυτό φτιάξαμε διάφορα σενάρια στο μυαλό μας. Διαφωνούσαμε πολύ ως προς τι πρέπει να παρουσιάσουμε, αλλά μόλις αρχίσαμε να τα δοκιμάζουμε στην πράξη, καταφέραμε να βρούμε το δικό μας θεατρικό. Είχε πολύ πλάκα η πορεία μας μέχρι την παρουσίαση. Ακόμα και την τελευταία στιγμή δεν είχαμε καταλήξει σίγουρα κάπου. Πα' όλα αυτά όλα πήγαν μια χαρά και το πιο σημαντικό ήταν ότι το ευχαριστηθήκαμε απίστευτα πολύ.

Τη μέρα της παράστασης δεν είχα πολύ άγχος, μέχρι που αντίκρισα το κοινό μου. Όταν είδα όλα αυτά τα παιδιά να με κοιτάνε με μάτια καρφωμένα και να περιμένουν κάτι το εξαιρετικό από εμάς πανικοβλήθηκα. Το μόνο που δεν θες εκείνη τη στιγμή είναι να απογοητεύσεις την ομάδα σου, τον καθηγητή σου και φυσικά τους θεατές. Παρ' όλη την αγωνία μου όμως, περίμενα ανυπόμονα να ξεκινήσουμε. Ήθελα πολύ να παίξω σε ζωντανό κοινό, σε ανθρώπους που δεν με γνωρίζουν. Με το που αρχίσαμε, όλες αυτές οι σκέψεις απλά χάθηκαν και παραδόθηκα στη ροή του έργου. Ήταν υπέροχη εμπειρία και μαθαίνεις να ελίσσεσαι σ' ένα καινούριο περιβάλλον. Για παράδειγμα, κάποια στιγμή είχα ξεχάσει ένα μπουκάλι έξω από την τάξη, το οποίο θα χρησιμοποιούσα για τσεκούρι και γι' αυτό πήρα από τα παιδιά δύο φλογέρες κι άρχισα να κάνω κινήσεις σαν τον Bruce Lee. Είχε πολύ γέλιο και τα παιδιά ενθουσιάστηκαν που συμμετείχαν κι αυτά. Στο τέλος μας υπέβαλαν μερικές ερωτήσεις και μας είπαν τις δικές τους ιδέες για την πλοκή του έργου. Ήταν αρκετά ενδιαφέρον να ακούς διαφορετικές απόψεις για κάτι που έχεις φτιάξει εσύ.

Στη συνέχεια, παρακολούθησαμε και τις υπόλοιπες παραστάσεις. Καθίσαμε κι εμείς με τα παιδιά και απολαύσαμε τη δουλειά τους. Είναι ωραίο να βλέπεις πως ανταποκρίθηκαν οι συμμαθητές σου στη διαδικασία αυτή. Παίρνεις νέες ιδέες και απόψεις πάνω στο θέμα. Ακόμα, ακούς τα ερωτήματα των παιδιών κι εκπλήσσεσαι από την ευκινησία τους στο χώρο και το ενδιαφέρον τους σε κάτι καινούριο. Κατά τη διάρκεια των παρουσιάσεων έδειξαν απίστευτη προσοχή που δεν προσλαμβάνεις ούτε κι από συνομήλικες σου.

Τέλος μέσα από την παράσταση αυτή κατάλαβα πόσο μου αρέσει η υποκριτική. Είναι υπέροχο συναίσθημα. Ακόμα πόσο ωραίο είναι να βλέπεις ότι η δουλειά σου έχει ενδιαφέρον και αρέσει. Ήταν μια αξέχαστη εμπειρία. Μάθαμε πολλά πράγματα μέσα από τις ασκήσεις που κάναμε κατά τη διάρκεια του τετραμήνου και μπορέσαμε να

συνεργαστούμε. Αυτό βέβαια δεν ήταν κάτι το εύκολο από την αρχή, αλλά εν τέλει τα καταφέραμε!

Κουκούτση Φραντζέσκα:

A.1.:

Κατά την διάρκεια του project ασχοληθήκαμε αρχικά με διάφορες ασκήσεις, οι οποίες συνέβαλαν στην εξοικείωσή μας με τον κόσμο του θεάτρου. Οι πρώτες ασκήσεις που κάναμε είναι οι εξής:

- Προσπαθήσαμε να πούμε τα ονόματά μας, μη έχοντας ορισμένη σειρά και χωρίς να συμπίπτουν οι φωνές μας με τις φωνές των υπολοίπων.
- Προσπαθήσαμε να πετάμε μεταξύ μας κάποιες μπάλες, χωρίς όμως να μιλάμε και χωρίς να γίνουμε αντιληπτοί από τον καθηγητή. Έτσι χρησιμοποιούσαμε μόνο τα βλέμματά μας και παίρναμε τις ανάλογες εκφράσεις προσώπου, οι οποίες δεν θα μας ενοχοποιούσαν.
- Επιχειρήσαμε να παράγουμε μουσική με την φωνή μας, αλλά και να σχηματίσουμε μία πρόταση σε συνεργασία, χωρίς να γνωρίζουμε από πριν τι θα πει ο προηγούμενος ή ο επόμενος στην σειρά.
- Παίξαμε ένα παιχνίδι στρατιώτη και φρουρού, κατά το οποίο ο στρατιώτης έπρεπε να πλησιάσει τον φρουρό από πίσω και να τον σκοτώσει. Το παιχνίδι, όμως τερματιζόταν εάν ο στρατιώτης παρήγαγε τον οποιοδήποτε θόρυβο και γινόταν αντιληπτός.
- Επιχειρήσαμε να αλλάξουμε θέσεις όλοι μεταξύ μας όταν ο καθηγητής θα βρισκόταν με γυρισμένη την πλάτη. Ο όρος αυτού του παιχνιδιού ήταν να μην κάνουμε κανέναν θόρυβο, αλλιώς θα χάναμε.

Ο σκοπός αυτών των ασκήσεων ήταν να είμαστε σε θέση να ακούμε τον εαυτό μας αλλά και τους υπολοίπους, να μπορούμε να συνεργαστούμε άριστα με τους συμμαθητές μας, να βρισκόμαστε σε εγρήγορση και να έχουμε πλήρη έλεγχο του σώματός μας. Ακόμα μάθαμε να αφομοιώνουμε τις εκφράσεις μας σύμφωνα με την κατάσταση και να βρισκόμαστε συνεχώς σε αθόρυβη συνεννόηση με τους συμπαίχτες μας.

Επιπλέον:

- Εξασκήσαμε την μνήμη μας, καθώς με κλειστά τα μάτια και χωρίς να έχουμε παρατηρήσει τον χώρο που βρισκόμαστε προσπαθήσαμε να τον περιγράψουμε με λεπτομέρεια.
- Δώσαμε ρυθμό στα λόγια μας και στις κινήσεις μας, καθώς όταν λέγαμε κάτι τραβούσαμε τις συλλαβές σύμφωνα με τις κινήσεις μας και το αντίθετο, αφομοιώναμε δηλαδή τις κινήσεις στα λόγια μας.
- Επιχειρήσαμε να φτιάξουμε ένα μικρό θεατρικό αυτοσχεδιάζοντας και χωρίς καμία προετοιμασία, χρησιμοποιώντας το περιβάλλον γύρω μας και μετατρέποντας με την φαντασία μας τα αντικείμενα τριγύρω (π.χ. κάναμε μία καρέκλα θρόνο, ένα στυλό πούρο, ένα θρανίο κρεβάτι.)

Ο σκοπός αυτών των ασκήσεων ήταν να είμαστε πάντα ικανοί να αυτοσχεδιάζουμε, να είμαστε πάντα σε εγρήγορση για να μην χάνεται το ενδιαφέρον του θεατή και να βρισκόμαστε σε θέση να χρησιμοποιούμε διάφορα άσχετα αντικείμενα στο θεατρικό μας.

Όλες οι παραπάνω ασκήσεις μας βοήθησαν σημαντικά στην μικρή παράσταση που παρουσιάσαμε. Αρχικά μάθαμε πώς να αλλάζουμε τις εκφράσεις μας, να είμαστε πάντα σε θέση να αυτοσχεδιάσουμε αν συμβεί τίποτα απρόοπτο, να χρησιμοποιήσουμε το περιβάλλον γύρω μας, να κρατάμε σε εγρήγορση τα παιδιά και αν γίνεται να τα περιλαμβάνουμε στο θεατρικό έμμεσα. Ακόμα από αυτές τις ασκήσεις καταφέραμε να δημιουργήσουμε πιο εύκολα και πιο γρήγορα την παράσταση μας.

A.2.:

- **Michael Courtemanche-Les claquettes:** Η παράσταση αυτή είναι πολύ ωραία. Θα χρειάζονταν πολλές πρόβες για να επιτευχθεί αυτό το αποτέλεσμα. Μέσα από αυτήν καταλαβαίνουμε πόσο δύσκολη είναι η ισορροπία πάνω στον ήχο αλλά και ότι οι εκφράσεις του προσώπου είναι πολύ σημαντικές σε μια παράσταση.
- **Otto waalkes-Mein kleiner grüner Kaktus:** Παρ' όλο που δεν καταλαβαίνω τι λέει, οι εκφράσεις του προσώπου του και ο τρόπος που τις συνδυάζει με τον τραγούδι είναι απίστευτες. Πιστεύω ότι σε μια θεατρική παράσταση είναι απαραίτητο να συνδυάζονται οι εκφράσεις των ηθοποιών με τον ήχο και τα δρώμενα γενικώς.
- **Mel Blanc's cartoon voices VIDEO:** Το εύρος των φωνών που μπορεί να κάνει είναι τεράστιο. Ο Mel Blanc έχει παραστήσει κάποια από τα πιο σημαντικά και γνωστά cartoon στον κόσμο. Η ικανότητά του αυτή είναι απαραίτητη σε μια θεατρική παράσταση, καθώς με το να αλλάζεις φωνές καταφέρνεις να κεντρίσεις το ενδιαφέρον του θεατή
- **Opening to "The Fog":** Κατά την γνώμη μου δεν είναι πολύ τρομακτικό. Τα μάτια του ηθοποιού αλλά και των παιδιών καθώς και η φωτιά τη νύχτα δημιουργούν την ατμόσφαιρα αλλά πιστεύω ότι θα γινόταν πιο τρομακτικό εάν στο τέλος ο ηθοποιός φώναζε για να φοβίσει τα παιδιά. Έτσι δεν θα χρησιμοποιούσε κανένα μέσο εντυπωσιασμού και θα παρέμενε γνήσιο.
- **Lou reed-the raven:** Η φωνή του Lou Reed και ο τόνος του είναι τρομακτικά. Η ομοιοκαταληξία που υπάρχει το κάνει ακόμα πιο τρομακτικό όμως στο τέλος γίνεται κουραστικό.
- **Johnny Depp reading from Fear and Loathing In Las Vegas:** Η ανάγνωση και ο τόνος του είναι καλά, αλλά η παρουσίαση τα καταστρέφει. Το τσιγάρο και η τσίχλα χαλάνε το ρυθμό του.
- **Ο Άρης Ρέτσος διαβάζει Οδύσσεια:** Η ανάγνωση του κατά την γνώμη μου δεν είναι ωραία, καθώς η φωνή του δεν ακούγεται καθαρά και τα λόγια του δεν γίνονται κατανοητά. Πιστεύω ότι όταν απαγγέλεις κάτι σε κοινό πρέπει να είσαι πιο ζοηρός και να μιλάς καθαρά και δυνατά έτσι ώστε αυτό να μην βαριέται και να μην κουράζεται.
- **Τσάρλι Τσάπλιν:** Ο Τσάπλιν έχει διαχρονική αξία. Μπορεί να παίζει και κωμωδία και δράμα. Ακόμα συνδυάζει πολύ καλά την μουσική με τις κινήσεις του (The Barber Scene [The Great Dictator]).
- **The Making of a Monologue: Robert Wilson's Hamlet Screener:** Ο τρόπος που αλλάζει ρόλους και φωνές είναι πολύ ωραίος. Οι μιμήσεις του είναι καλές και ο τόνος του είναι τρομακτικός. Βέβαια είναι πολύ εύκολο να μπερδευτείς με όλους τους ρόλους που αλλάζει και έτσι ο θεατής χάνεται.

B.:

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ

Κοιμόμουν και ξαφνικά ένιωσα κάποιον να με σκουντάει. Ήταν ο αδερφός μου. Την στιγμή που ξύπνησα συνειδητοποίησα ότι είχα ιδρώσει και έτρεμα. Ο αδερφός μου πανικοβλημένος με ρώτησε τι συνέβαινε. Έτσι άρχισα να του διηγούμαι τον εφιάλτη μου. Ήμουνα λέει με την καθηγήτρια των Αγγλικών μου σε ένα αυτοκίνητο. Εκείνη πατούσε τα πετάλ και εγώ είχα τον έλεγχο του αυτοκινήτου. Καθώς προχωράγαμε και συζητούσαμε για το μάθημα των Αγγλικών που θα ακολουθούσε, το αυτοκίνητο έπιασε φωτιά. Βρισκόμασταν ακριβώς πριν από τις γραμμές του τραίνου. Απεγνωσμένα δεν ξέραμε τι να κάνουμε. Τότε, καθώς περνούσε το τρένο, η καθηγήτρια μου αποφάσισε να βγούμε από τα παράθυρα. Εγώ προσπάθησα να βγω, ενώ κάποιοι από το τρένο που είχαν καταλάβει τι συνέβαινε άπλωσαν τα χέρια τους για να με τραβήξουν. Όλα γύρω μου ήταν μαύρα και κόκκινα. Οι άνθρωποι δε μαυρισμένοι από την σκόνη. Απεγνωσμένα επιμήκυνα το σώμα μου όσο πιο πολύ μπορούσα και μετά από πολλές προσπάθειες κατάφερα να ανέβω στο τρένο. Μετά ακολούθησε η έκρηξη... το αυτοκίνητο είχε εκραγεί. Η καθηγήτριά μου άφαντη, μάλλον σκόνη τώρα... Ύστερα βρέθηκα στο δωμάτιό μου! Ξαπλωμένη στο διπλό κρεβάτι, με ολοκάθαρα ρούχα μου φαίνονταν όλα φυσιολογικά. Ο ήχος του κουδουνιού της κεντρικής πόρτας με έκανε να σηκωθώ από την απόλυτη ηρεμία που βρισκόμουν. Κατέβηκα κάτω με ανακατωμένα μαλλιά και πήγα να δω ποιος ήταν. Ανοίγοντας την πόρτα είδα την καθηγήτρια μου με τα βιβλία στα χέρια να ετοιμάζεται για μάθημα. Τότε ήταν που νόμισα ότι ό, τι είχα δει ήταν όνειρο από το οποίο τώρα είχα ξυπνήσει. Όμως κάτι δεν πήγαινε καλά. Είχα ένα περίεργο αίσθημα ότι κάποιος με παρακολουθούσε. Είπα στην καθηγήτρια μου να ανέβει επάνω και εγώ θα ερχόμουν σε λίγο. Κατευθύνθηκα με αργά βήματα στο παράθυρο και κοίταξα έξω. Ήταν πρωί και όλα ήταν όπως πρέπει να είναι. Κάνοντας να γυρίσω έπιασα κάτι με την γωνία του ματιού μου. Στα κάγκελα του σπιτιού καθόταν ένας μαύρος άνθρωπος ή τουλάχιστον κάποιος που έμοιαζε με άνθρωπο αλλά δεν ήταν. Είχε μακριά μαύρα μαλλιά, φορούσε κόκκινη στολή μπαλέτου και ροζ πουέντ. Κουνούσε τα πόδια του μπρος πίσω. Τίποτα τρομακτικό, αλλά στο πρόσωπό του είχε ένα πονηρό-μοχθηρό κίτρινο απαίσιο χαμόγελο και με μια φυσικότητα μου είπε «σε βλέπω όπου κι αν πας»

Τότε ξύπνησα.

Ανάλυση: Στην αρχή το νέο πρόσωπο «ο αδερφός μου» βοηθάει στην εξέλιξη της ιστορίας, προβάλλοντας ταυτόχρονα το κεντρικό πρόσωπο, την ηρωίδα, καθώς όλα γυρίζουν γύρω από εκείνη. Η πρώτη σκηνή με την καθηγήτριά σε ένα αυτοκίνητο δείχνει ότι όλα είναι φυσιολογικά. Η ίδια όμως σκηνή, όντας απολύτως καθημερινή τονίζει ταυτόχρονα ότι αυτό που θα ακολουθήσει είναι άκρως περίεργο και out of normal. Το γεγονός ότι η ηρωίδα κρατούσε το τιμόνι ενώ η καθηγήτρια είχε ουσιαστικά τον έλεγχο του αυτοκινήτου δείχνει ότι η ηρωίδα και η μοίρα της εξαρτάται από τους άλλους και ότι τα πράγματα μπορεί να αλλάξουν από την μία στιγμή στην άλλη. Ακόμα η εικόνα αυτή προκαλεί απόγνωση και φόβο στους αναγνώστες. Στην συνέχεια οι ράγες του τρένου απεικονίζουν την απόγνωση και δείχνουν πόσο ασταθή είναι τα πράγματα, καθώς θα

μπορούσαν να εξυπηρετούν στην διαφυγή της ηρωίδας και συνεπώς στην σωτηρία της, αλλά θα μπορούσαν να σημαίνουν και ένα γρήγορο θάνατο. Η απόφαση της καθηγήτριας δίνει ένα φως ελπίδας στους αναγνώστες για σωτηρία, το οποίο όμως σβήνει με την παρουσία του κόκκινου και του μαύρου τα οποία δείχνουν απόγνωση, φόβο, αδιέξοδο και θάνατο. Η εικόνα που ακολουθεί με την ηρωίδα να επιμηκύνει το σώμα της, δείχνει ότι στην ζωή τα πράγματα δεν είναι εύκολα και αμβλύνει το αίσθημα απόγνωσης και αδιεξόδου στους αναγνώστες. Είναι σαν να θες να ανέβεις μία ανηφόρα όμως να μην μπορείς και συνέχεια να πηγαίνεις πίσω στην αρχή. Οι επόμενες εικόνες που απεικονίζουν την ηρωίδα στο δωμάτιό της δείχνουν ότι η ζωή συνεχίζεται και προτρέπουν τους αναγνώστες να χαλαρώσουν. Όμως αυτό το συναίσθημα καταρρίπτεται από τις υποψίες της ηρωίδας ότι την παρακολουθούν. Οι υποψίες αυτές της ηρωίδας θα μπορούσαμε να πούμε ότι της δίνουν ένα προσωπικό δίδαγμα και συνεπώς ένα δίδαγμα στους αναγνώστες. Δείχνουν ότι ο φόβος και ο κίνδυνος υπάρχει πάντα στη ζωή και ότι πρέπει να είμαστε πάντα ικανοί να τον εντοπίσουμε ακόμα κι αν δεν υπάρχουν εμφανή σημάδια που να τον δείχνουν. Έπειτα, ακολουθούν αντιφατικές εικόνες (μαύρος άνθρωπος με μαύρα μαλλιά, κόκκινη στολή και ροζ πουέντ). Αυτές οι εικόνες τονίζουν το μυστήριο του κόσμου ενώ τα χρώματα τονίζουν τον επικείμενο κίνδυνο και μεγαλώνουν τον φόβο των αναγνωστών. Ακόμα το κίτρινο χρώμα, είναι χρώμα που δείχνει το μίσος και έρχεται σε αντίθεση με το καθαρό λευκό χρώμα που έχουν τα δόντια των ανθρώπων και που απεικονίζει το καλό. Τέλος, το κείμενο έχει ένα ηθικό δίδαγμα: ο κόσμος δεν είναι πάντα καλός ανεξάρτητα από τις συνθήκες και θα υπάρχουν πάντα κίνδυνοι, τους οποίους πρέπει να είμαστε σε θέση να αντιμετωπίσουμε.

Γ.1.:

Στην αρχή μιλάει για μια απεριγράπτη ομορφιά η οποία μπορεί να προκαλέσει συγκίνηση ακόμα και στον θάνατο. Αυτή η ομορφιά υπονοείται ότι είναι η ομορφιά της Βιέννης. Μετά έρχεται και την αναιρεί με αποκρουστικές εικόνες. Όλη η ομορφιά της πόλης χάνεται από το τεράστιο κτήριο που παίρνει την αυθορμητικότητα των ανθρώπων με τον τέλειο αριθμό των παραθύρων που έχει, ενώ τα περιστέρια καταστρέφουν την ομορφιά των δέντρων, τα οποία θα μπορούσαν να υποδηλώνουν την ένωση των ανθρώπων μεταξύ τους. Στο τέλος σχίζει ολοκληρωτικά ό,τι καλό και όμορφο έχει η Βιέννη, όμως με τους δύο τελευταίους στίχους χρησιμοποιώντας το βαλς (=ασχήμια) επιστρέφει ξαφνικά αλλά ομαλά στα αρχικά συναισθήματα.

Μετά μιλάει για την αγάπη στην Βιέννη, η οποία είναι ταυτόχρονα εξαρτημένη αλλά και ανεξάρτητη από τα κακά συναισθήματα και γεγονότα. Λέει ότι στην αγάπη δεν έχει σημασία ο τόπος (στη σπηλιά στην άκρη του κρίνου), ο χρόνος (σε ένα διάδρομο που η αγάπη ποτέ δεν ήταν, σε ένα κρεβάτι όπου ίδρωνε το φεγγάρι), και το παρελθόν (με ένα κλάμα γεμισμένο με πατημασιές και άμμο). Μετά με το «βαλς» υπονοεί την αγάπη μαζί με την ασχήμια και την ομορφιά της. Προτρέπει να την πάρουν, να την νιώσουν, γιατί στην αγάπη οι άσχημες στιγμές του παρελθόντος έχουν σημασία και αξία. Ύστερα, αναφέρεται ξανά στην αγάπη. Λέει ξανά ότι αυτό που έχει νόημα είναι να νιώσεις την αγάπη και κυρίως τα αρνητικά της γιατί έτσι θα μείνει στην αιωνιότητα(=θάλασσα)

Ύστερα, αλλάζει πάλι θέμα και μιλάει για την ομοιότητα που υπάρχει στην Βιέννη μεταξύ των ανθρώπων στις σκέψεις και στις πράξεις (καθρέφτες όπου παίζει το

στόμα σου με την ηχώ). Αναφέρει, όμως, το χρώμα μπλε που πιστεύω ότι σημαίνει απελευθέρωση-ελευθερία. Έτσι αναρωτείται έπειτα ποιος μπορεί να αλλάξει τους ανθρώπους, το εγώ τους και να επιβληθεί στην ψυχή τους μαραζινώντας την. Όμως και πάλι με το «βαλς» διώχνει αυτήν την ομοιότητα που μαραζώνει τον κόσμο και τους κάνει όλους ξεχωριστούς.

Στην συνέχεια αναφέρεται στην αθωότητα και στον φόβο στην Βιέννη. Από τους πρώτους στίχους αναφέρει την αθωότητα των μικρών παιδιών, η οποία καταρρίπτεται από το παρόν των ανθρώπων, από τον φόβο τους (ομίχλη). Όμως υπερισχύει η αγνότητα της αγάπης και η αθωότητα των μικρών παιδιών. Με την αθωότητα θα μπορέσει να καταλάβει ο ποιητής τι είναι αυτό που προκαλεί φόβο και θλίψη, ώστε τελικά να το εξαφανίσει. Μετά με τον βαλς δίνει μία υπόσχεση η οποία θα πάρει όλους του φόβους μακριά για να υπερισχύσει το αθώο και το αγνό.

Στην μεταμπίεσή του, ο ποταμός, δηλαδή το χρώμα μπλε δείχνει την απελευθέρωση από τον φόβο και τα κακά, ενώ ο υάκινθος γίνεται το αντικείμενο που θα τα αιχμαλωτίσει μέχρι να μαραθεί και να χαθούν όλα μια για πάντα. Ακόμα λέγοντας «το στόμα μου με την αίσθηση των ποδιών σου» θέλει να εκφράσει το αίσθημα της προστασίας που θα προσφέρει.

Μετά θέλει να πει ότι αφού εκπληρώσει το χρέος του, θα κρυφτεί μέσα στις καρδιές των ανθρώπων για να μην τον ξεχάσουν ποτέ. Η ανάμνηση του θα μείνει αιώνια, ενώ αυτός θα χωθεί στην ψυχή της Βιέννης η οποία όταν ελευθερωθεί από όλα αυτά θα μπορέσει να νιώσει την πραγματικότητα.

Τέλος, ξανά με το βαλς λέει στην Βιέννη ότι τώρα μπορεί να πάρει την ομορφιά, την χαρά, την αθωότητα και την γαλήνη και να τα κρατήσει για πάντα.

Γ.2.:

Στο θεατρικό το άσπρο σαλιγκάρι απεικονίζει το καλό, ενώ το μαύρο απεικονίζει το κακό. Έτσι το άσπρο βλέπει τα πράγματα από την δική του οπτική γωνία, δηλαδή τα βλέπει όλα καλά, ενώ το μαύρο τα βλέπει όλα κακά. Στην αρχή η ομπρέλα που κρατάει η δεσποινίδα την προστατεύει από όλα τα κακά, ενώ η κίνηση της να πηδήξει στο ποτάμι δεν είναι παρά καλή-με καλό, αγνό σκοπό. Αντιθέτως, το μαύρο σαλιγκάρι βλέπει την δεσποινίδα ως αρουραίο, ο οποίος πλησιάζει το ποτάμι και τρώει τις ρίζες του-το καταστρέφει άρα βλέπει μόνο το κακό που μπορεί να υπάρχει. Στην συνέχεια ο μάραθος που βλέπει το άσπρο σαλιγκάρι και που μυρίζει η δεσποινίδα δείχνει την εξιλέωση από όλα τα κακά και τις αμαρτίες και την αγνή απόλαυση της φύσης. Το μαύρο σαλιγκάρι με την σειρά του αντί για μάραθο βλέπει βατόμουρα, τα οποία απεικονίζουν τις αμαρτίες και η σκηνή του αρουραίου να φωνάζει «Βατόμουρα, βατόμουρα, βατόμουρα!» δείχνει ότι έχει πέσει στον κόσμο της αμαρτίας και της απόλαυσης. Στη συνέχεια το άσπρο σαλιγκάρι βλέπει την δεσποινίδα σε μια πράσινη όχθη. Η όχθη συμβολίζει την αγνότητα, ενώ αυτό που παρατηρεί, ότι δηλαδή έχει βγει μόνη της γιατί δεν θυμάται την ύπαρξη αρουραίων, σημαίνει ότι δεν γνωρίζει ότι η ίδια έχει κάπου βαθιά μέσα της ένα δεύτερο, κακό εαυτό, ο οποίος μπορεί να την βλάψει αν δεν υπάρχει κάποιος να την βοηθήσει-να την συγκρατήσει. Το μαύρο σαλιγκάρι, όμως βλέπει την κακιά της πλευρά-τον αρουραίο, ο οποίος καταχράται την ομορφιά και υπερισχύει της καλής της πλευράς. Το μεγάλο σύννεφο που έρχεται δείχνει τον πειρασμό. Έπειτα το βιβλίο που βλέπει το μαύρο σαλιγκάρι απεικονίζει την φύση που παρατηρεί η δεσποινίδα ενώ οι λόφοι από ζάχαρη

απεικονίζουν την ασχήμια και το κακό που υπάρχει. Το μαύρο σαλιγκάρι όμως αποχωρεί γιατί δεν κατάφερε τελικά να υπερिσχύσει της ομορφιάς και του καλού. Το άσπρο σαλιγκάρι στο τέλος ανεβαίνει στο μάραθο, ο οποίος δείχνει και πάλι την εξιλέωση και την απαλλαγή από το κακό και τις αμαρτίες.

4.:

Το απόσπασμα που επέλεξα να περιγράψω είναι το πρώτο κεφάλαιο της δεύτερης ενότητας του βιβλίου με τίτλο: « Ο λογαριασμός είναι λάθος, αλλά βγαίνει». Στην αρχή του κεφαλαίου περιγράφεται η έννοια του χρόνου. Ο χρόνος, σύμφωνα με τον συγγραφέα είναι η ζωή και η ζωή κατοικεί μέσα στην καρδιά. Με αυτά τα λίγα λόγια μπορούμε να καταλάβουμε την σπουδαιότητα του χρόνου, τον οποίο όμως ελάχιστοι σκέφτονται. Σ' αυτούς βέβαια δεν περιλαμβάνονται οι γκρίζοι κύριοι, οι οποίοι γνωρίζουν ακόμα και την αξία ενός δευτερολέπτου. Οι γκρίζοι κύριοι, βλέπουν τον χρόνο σαν φαί και με αθέμιτα μέσα καταφέρνουν να τον κάνουν δικό τους. Παρουσιάζονται στους πολίτες ως πράκτορες του Χρονοταμιευτηρίου και λέγοντας ψέματα περί αποταμίευσης του χρόνου, καταφέρνουν να εντυπώσουν στο μυαλό ανυποψίαστων πολιτών πως το μόνο που αξίζει είναι να αποταμιεύεις τον χρόνο σου, γιατί στο τέλος θα σου έχει περισσέψει αρκετός για να ζήσεις όπως θες. Όμως οι γκρίζοι κύριοι, φροντίζοντας να διαγράφονται από την μνήμη όσων επισκέπτονται, κλέβουν τον αποταμιευμένο χρόνο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της δράσης των γκρίζων κυρίων είναι ο κύριος Φούζι ο κουρέας. Οι γκρίζοι κύριοι τον επισκέφτηκαν μία μέρα όταν ήταν μόνος του στο κουρείο του και παρουσιάζοντας του μία σειρά από ατελείωτους λογαριασμούς, τον έπεισαν ότι αν συνεχίσει να κάνει ανούσια πράγματα, όπως να διασκεδάξει συχνά ή να φροντίζει την μητέρα του ή να συζητάει με τους πελάτες του θα χάσει όλο το χρόνο που του έχει περισσέψει μέχρι να πεθάνει. Έτσι τον έπεισαν να αρχίσει να αποταμιεύει τον χρόνο του. Όμως, όταν οι γκρίζοι κύριοι έφυγαν, ο κύριος Φούζι τους ξέχασε αμέσως και πίστευε ότι η απόφαση να αποταμιεύει χρόνο ήταν δική του. Έτσι, πολλοί άλλοι άνθρωποι είχαν πέσει στον έλεγχο των γκρίζων κυρίων, οι οποίοι τους έκλεβαν το χρόνο. Αυτοί οι άνθρωποι μπορεί να έβγαζαν περισσότερα χρήματα, αλλά δεν ήταν ευχαριστημένοι με τίποτα και ζούσαν μια ζωή μέσα στο άγχος. Το χειρότερο απ' όλα όμως είναι ότι δεν το συνειδητοποιούσαν και όταν βλέπανε πως δεν είχανε χρόνο, αποταμίευαν όλο και πιο δραστηκιά. Οι μόντοι που παρατηρούσαν την αλλαγή αυτή ήταν τα παιδιά, τα οποία ήταν παραμελημένα. Αυτός ο νέος τρόπος σκέψης είχε διεισδύσει στην πόλη.

Το κεφάλαιο αυτό, βρίσκεται μετά από την περιγραφή της ζωής της Μόμο και των φίλων της και πριν η ίδια παρατηρήσει ότι οι περισσότεροι ενήλικες φίλοι της είχαν αλλάξει συνήθειες και είχαν πάψει να την επισκέπτονται επειδή δεν είχαν χρόνο.

Κατά την γνώμη μου, ο συγγραφέας επέλεξε να βάλει αυτό το κεφάλαιο σ' αυτή την θέση μέσα στο βιβλίο, γιατί έπρεπε να εξοικειώσει τους αναγνώστες με την έννοια του χρόνου και να τους εισάγει στο βασικό θέμα της ιστορίας της Μόμο. Οι έννοια των γκρίζων κυρίων παρουσιάζεται σ' αυτό το κεφάλαιο και είναι απαραίτητη για την κατανόηση του μυθιστορήματος. Έτσι, ο συγγραφέας θέλοντας να παρουσιάσει στους αναγνώστες τους κακούς και το θέμα της ιστορίας, δηλαδή την σημασία του χρόνου, επέλεξε να γράψει αυτό το κεφάλαιο. Όμως για να γίνει κατανοητό, έπρεπε, όπως και άλλωστε έγινε, να περιγραφεί η ζωή της Μόμο και των φίλων της προτού αυτοί

επιρρεαστούν από τους γκρίζους κυρίους. Ακόμα η σωστή επιλογή του συγγραφέα για την θέση του κεφαλαίου, επικυρώνεται από το γεγονός ότι στο επόμενο κεφάλαιο θέλει να περιγράψει την αλλαγή που υφίστανται οι φίλοι της Μόμο στην καθημερινότητά τους, καθώς και την επίσκεψη που δέχεται η Μόμο από τους γκρίζους κυρίους.

Η σκηνή αυτή, μου προκαλεί άγχος, λόγω των ατελείωτων αριθμητικών πράξεων αλλά και φόβο για την δράση των γκρίζων κυρίων. Ακόμα καταφέρνει να μου δείξει την σημασία που έχει ο χρόνος στην ζωή μας και ότι δεν πρέπει να τον σπαταλάμε, αλλά ούτε και να κάνουμε πράγματα που δεν μας ευχαριστούν. Πιστεύω ότι βρίσκεται σε καλή θέση στο βιβλίο, αν και θα μπορούσε να υπήρχε και λίγο πιο πριν, καθώς ξανακερδίζει το ενδιαφέρον του αναγνώστη και του παρουσιάζει κάτι το οποίο θα αλλάξει την ζωή της Μόμο. Ακόμα τον προβληματίζει για μια έννοια που δεν είχε σκεφτεί σοβαρά μέχρι τώρα, την έννοια του χρόνου και τον προτρέπει να συνεχίσει να διαβάσει το βιβλίο μέχρι να βρεθεί η λύση ενάντια στο χάσιμο του χρόνου.

E.:

Η διαδικασία της θεατρικής παράστασης πιστεύω ότι ήταν ιδιαίτερα επικοδομητική. Τα στάδια που ακολουθήσαμε για να φτάσουμε στο σημείο να παρουσιάσουμε το έργο μας ήταν τα εξής:

- Ομαδικά και με αφορμή κάποιες λέξεις που μας δόθηκαν σκεφτήκαμε το σενάριο της παράστασης
- Επιλέξαμε τους ρόλους που θα έχει ο καθένας
- Αποφασίσαμε τα σκηνικά και τον χώρο που θα το παρουσιάζαμε
- Προσαρμόσαμε το λόγο μας και τις κινήσεις μας σύμφωνα με την ηλικία των παιδιών στα οποία θα το παρουσιάζαμε
- Κάναμε αρκετές πρόβες
- Ετοιμαστήκαμε ψυχολογικά και αφού γνωριστήκαμε με τα παιδιά αρχίσαμε την παράστασή μας

Στην αρχή, ήταν αρκετά δύσκολο να σκεφτούμε ένα σενάριο, καθώς δεν είχαμε ξανακάνει κάτι παρόμοιο και δεν ξέραμε από πού να αρχίσουμε. Όμως, απεδείχθη ιδιαίτερα χρήσιμο το περιβάλλον στο οποίο αρχικά σκεφτήκαμε να παρουσιάσουμε την παράστασή μας. Έτσι, όταν βρεθήκαμε στο μικρό δάσος του σχολείου μας, το σχήμα και η θέση των δέντρων καθώς και οι εικόνες που σχημάτιζαν αυτά μας βοήθησαν αρκετά. Κάπως έτσι καταφέραμε να σκεφτούμε το σενάριο της παράστασής μας.

Όμως αφού ξεπεράσαμε αυτό το πρόβλημα, ήρθαμε αντιμέτωποι και με άλλα. Κατ' αρχάς οι ρόλοι που περιείχε η παράσταση ξεπερνούσαν τον αριθμό των παιδιών της ομάδας μας. Έτσι έπρεπε να σκεφτούμε ένα τρόπο να συνδυάσουμε περισσότερους από δύο ρόλους σε ένα παιδί, χωρίς όμως να μπερδευτούμε εμείς και προπάντων οι θεατές. Ακόμα έπρεπε να σκεφτούμε πως θα άλλαζαν τα κοστούμια κατά την διάρκεια της παράστασης χωρίς να αποσπώνε την προσοχή των παιδιών. Για να λύσουμε αυτά τα προβλήματα, αποφασίσαμε να κατατάξουμε τους ρόλους σύμφωνα με το πόσο σημαντικοί είναι στο έργο. Έτσι, οι πρωταγωνιστές του έργου είχαν ένα ρόλο, ενώ οι υπόλοιποι είχαν περισσότερους ρόλους, οι οποίοι όμως δεν έπαιναν να είναι απαραίτητοι για την εξέλιξη της ιστορίας. Όσο αφορά στην αλλαγή των κοστούμιών, αποφασίσαμε να τοποθετήσουμε τα κοστούμια πίσω από τα παιδιά, ενώ οι υπόλοιποι θα συνεχίζαμε να τραβάμε το ενδιαφέρον των παιδιών με την παντομίμα και την αφήγησή μας.

Στην συνέχεια ένα άλλο μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίσαμε ήταν ο χώρος που θα το παρουσιάζαμε. Αρχικά είχαμε σκεφτεί να το παρουσιάσουμε στο δάσος, όμως τελικά δεν γινόταν. Έτσι, επιλέξαμε να το παρουσιάσουμε στο θέατρο, όπου και είχαμε κάνει τις περισσότερες πρόβες, όμως τελικά ούτε και εκεί μπορέσαμε να το παρουσιάσουμε. Έτσι στα τελευταία δύο μαθήματα που είχαμε την δυνατότητα να κάνουμε πρόβες, χρησιμοποιήσαμε ως σκηνή την τάξη μας, όπου έπρεπε να προσαρμόσουμε ξανά το θεατρικό και να επινοήσουμε εύκολους τρόπους να το παρουσιάσουμε όσο πιο καλά γινόταν. Τελικά όμως, έπρεπε να προσαρμόσουμε το θεατρικό και την ημέρα της παράστασης, καθώς κάθε τάξη διέφερε από την άλλη και οι τάξεις του δημοτικού ήταν μικρότερες από τις δικιές μας. Όμως αντιμετωπίσαμε και αυτή την δυσκολία με επιτυχία. Το τελευταίο πρόβλημα που έπρεπε να αντιμετωπίσουμε ήταν αυτό του ήχου, γιατί δεν είχαμε χρόνο να το προετοιμάσουμε σε κασέτα. Έτσι έπρεπε να τον παράγουμε μόνοι μας χρησιμοποιώντας τα χέρια μας. Αυτή η επιλογή απεδέχθη τελικά πολύ καλή, διότι τα παιδιά το εκτίμησαν ιδιαίτερα και όπως μας είπαν ήταν καλύτερο από το να χρησιμοποιούσαμε τεχνητά μέσα.

Κατά την διάρκεια της παράστασης και κυρίως πριν από αυτήν είχαμε αρκετό άγχος. Όντας η πρώτη ομάδα που θα παρουσιάσει και μη έχοντας μία παρόμοια εμπειρία, φυσικό ήταν να αγωνιούμε για το αν τελικά θα τα καταφέρουμε. Το αποτέλεσμα, πιστεύω ήταν θετικό. Τα παιδιά αποτέλεσαν ένα πολύ καλό και δεκτικό κοινό. Η συμμετοχή τους στο θεατρικό μας βοήθησε να ξεπεράσουμε ένα προβληματάκι που είχαμε, όταν η προετοιμασία ενός μέλους καθυστέρησε. Τα παιδιά διασκέδασαν πολύ με την παντομίμα και μας έκαναν να νιώσουμε οικεία στον ξένο για μας αυτό χώρο. Ακόμα, με τις έξυπνες ερωτήσεις που μας έθεσαν στο τέλος της παράστασης, μας επέτρεψαν να τους εξηγήσουμε λίγο περισσότερο το θέμα και να τους εξοικειώσουμε με την έννοια της συνεργασίας. Τέλος, τα ίδια τα παιδιά μας «έβαλαν τα γυαλιά» όταν κατάφεραν να παρουσιάσουν ένα μικρό θεατρικό, αυτοσχεδιάζοντας εκείνη την ώρα. Μ' αυτό τον τρόπο μας έδειξαν ότι ο χειρότερος σύμβουλος για την δουλειά είναι το άγχος και ότι πρώτα απ' όλα πρέπει να διασκεδάσουμε με αυτό που κάνουμε.

Κατά την γνώμη μου, όλη αυτή η διαδικασία μας έμαθε πολλά. Κατ' αρχάς μας δίδαξε την σημασία της συνεργασίας. Ακόμα μάθαμε ότι πρέπει να βρισκόμαστε πάντα σε εγρήγορση και να είμαστε σε θέση να αντιμετωπίσουμε όλα τα προβλήματα. Τέλος, το πιο σημαντικό που μάθαμε είναι ότι δεν πρέπει να μας διακατέχει το άγχος, αλλά αντιθέτως πρέπει να απολαμβάνουμε αυτό που κάνουμε.

Κουκούτσης Αλέξανδρος:

A.1.:

Κατά την διάρκεια των μαθημάτων μας στην τάξη, ασχοληθήκαμε με διάφορες ασκήσεις, οι οποίες αποσκοπούσαν στην εξοικείωση μας με το θέατρο. Πιο συγκεκριμένα:

- ❖ Επιχειρήσαμε ένα παιχνίδι στο οποίο συμμετείχαν δύο μαθητές. Ο ένας αναπαριστούσε έναν φρουρό, και ο άλλος έναν στρατιώτη. Σκοπός του παιχνιδιού ήταν ο στρατιώτης να πλησιάσει και να σκοτώσει τον φρουρό, αλλά ταυτόχρονα να μην παράγει κανένα ήχο και να μην γίνει αντιληπτός από το κοινό. Σε περίπτωση που ο στρατιώτης παρήγαγε κάποιον ήχο, το παιχνίδι τερματιζόταν.

- ❖ Μας ζητήθηκε από τον καθηγητή να αλλάξουμε θέσεις μέσα στην τάξη, ενώ εκείνος θα ήταν γυρισμένος και δεν θα κοιτούσε. Σκοπός μας ήταν να μην κάνουμε καθόλου θόρυβο κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού.
- ❖ Προσπαθήσαμε να πετάξουμε κάποιες μπάλες μέσα στην τάξη και έτσι να τις μετακινούμε. Σκοπός μας ήταν να διατηρούμε ουδέτερες εκφράσεις στο πρόσωπο, ώστε να μην φαινόμαστε ένοχοι και γίνει αντιληπτή η θέση των μπαλών από τον καθηγητή.
- ❖ Επιχειρήσαμε να δημιουργήσουμε μια πρόταση λέγοντας μια λέξη ο καθένας, χωρίς να γνωρίζουμε τι επρόκειτο να πει ο προηγούμενος.

Σκοπός των παραπάνω ασκήσεων ήταν να βρισκόμαστε σε διαρκή συνεννόηση με τους συμμαθητές μας, να επικοινωνούμε με αυτούς αθόρυβα, να παρακολουθούμε κάθε τους κίνηση και να συγχρονίζουμε τις κινήσεις μας και να κινούμαστε ανάλογα με εκείνους, «πατώντας» στις κινήσεις τους και στα βήματά τους.

Στις ασκήσεις που ακολούθησαν προσπαθήσαμε να έρθουμε πιο κοντά με τον κόσμο του θεάτρου. Πιο συγκεκριμένα :

- ❖ Μπήκαμε στη διαδικασία να κάνουμε ένα μικρό θεατρικό, εκμεταλλευόμενοι το χώρο της τάξης, καθώς επίσης και τα αντικείμενα που μας ήταν άμεσα διαθέσιμα.
- ❖ Προσπαθήσαμε να περιγράψουμε τον χώρο με μεγάλη λεπτομέρεια, έχοντας τα μάτια μας κλειστά.
- ❖ Επιχειρήσαμε να συγχρονίσουμε τις κινήσεις μας με τον λόγο μας, δίνοντας στο σώμα μας την ίδια έκταση με αυτήν των λέξεων που προφέραμε.

Σκοπός των παραπάνω ασκήσεων ήταν να έχουμε την δυνατότητα να αυτοσχεδιάζουμε με μεγάλη ευχέρεια, να εκμεταλλευόμαστε πλήρως τον διαθέσιμο χώρο και να έχουμε σε απόλυτο έλεγχο το σώμα μας.

Κατά τη γνώμη μου ,οι ασκήσεις που κάναμε στην τάξη ήταν πολύ χρήσιμες. Τελικά αυτό που έμαθα εγώ ήταν ότι δεν υπάρχει «σωστός» τρόπος, αλλά μόνο φαντασία. Αυτό μας βγήκε και μέσω της άσκησης με τον φρουρό, καθώς ο στρατιώτης μπορούσε να ακολουθήσει ότι βήματα ήθελε και μάλιστα ότι θα τον διευκόλυναν να ξεφύγει από τον ληστή. Έτσι και εμείς, αν και τελικά μείναμε πιστοί σε αυτό που είχαμε σχεδιάσει, στις πρόβες αρκετές φορές αυτοσχεδιάσαμε, προσθέτοντας ταυτόχρονα νέα στοιχεία που έκαναν σίγουρα το έργο καλύτερο. Στη συνέχεια, η άσκηση με τη ροή του λόγου ήταν πολύ χρήσιμη, αφού το έργο μας βασιζόταν σε κάποιου τύπου τραγούδια, τα οποία έπρεπε να φροντίσουμε να έχουν μια ωραία ροή και συνέχεια, έτσι ώστε να αρέσουν στο κοινό, αλλά και να μπορούν να ειπωθούν με κάποια ευκολία, και να ακούγονται πιο ωραία. Ακόμα, μέσω των ασκήσεων μάθαμε να επικοινωνούμε με τους υπόλοιπους που συμμετείχαν στην παράσταση ώστε να μπορούμε να εναλλάσσουμε τους διαλόγους, πράγμα που όπως θα είδατε και από το τελικό αποτέλεσμα γινόταν αρκετά συχνά. Τέλος, με τη βοήθεια των ασκήσεων στην τάξη μάθαμε να βασιζόμαστε ο ένας στον άλλον, και να έχουμε εμπιστοσύνη μεταξύ μας, η οποία χρειάστηκε κάθε φορά που κάποιος πρότεινε μια ιδέα, ή έκανε ένα σχόλιο πάνω στην άποψη κάποιου άλλου. Η και ακόμα κατά τη διάρκεια της παράστασης ήμαστε σίγουροι ότι ο άλλος θα ακολουθούσε το ρόλο

του και ακόμα και αν κάποιος έκανε λάθος, αυτός που το έκανε θα ένιωθε ασφαλής ότι οι υπόλοιποι θα τον στηρίξουν, «κρύβοντας» το λάθος από το κοινό. Συμπερασματικά, οι ασκήσεις μας βοήθησαν και στην διεξαγωγή της παράστασης, αλλά και στην διαδικασία πριν από την παράσταση.

A.2.:

Michael Courtemanche - Les claquettes

Μου άρεσε πολύ. Αν και δεν τον είχα ξανακούσει, θα ήθελε πολύ σκληρή δουλειά, αλλά και ταλέντο για να το κάνει. Δεν νομίζω να αυτοσχεδίαζε, εξάλλου κινείται ταυτόχρονα με τη μουσική, δεν γίνεται να μην το έχει προβάρει, αλλά και πάλι είναι πολύ καλός.

OTTO WAALKES - Mein kleiner grüner Kaktus

Άμεσος με το κοινό του, αν και δεν καταλαβαίνω γερμανικά, οι κινήσεις που έκανε με τη συνοδεία του τραγουδιού πρέπει να σήμαιναν κάτι σίγουρα, και βλέποντας τις αντιδράσεις του κοινού, φαίνεται να το έκανε πολύ καλά.

Opening to "The Fog"

Δεν έχω δει την ταινία, αλλά μου άρεσε ο ηθοποιός, δεν με ξένισε καθόλου. Νομίζω ότι αν την έβλεπα ολοκληρωμένη, θα είχα το συναίσθημα του τρόμου, παρά την απουσία των ειδικών εφέ. Ο ηθοποιός καταφέρνει να μεταδώσει το αίσθημα του τρόμου, βάζοντας το κοινό σε μια ιδιαίτερη ατμόσφαιρα.

The Making of a Monologue: Robert Wilson's Hamlet Screener

Τολμηρό να παίζεις όλους τους ρόλους, λίγο υπερβολικός, και περίεργος όντως, δεν ξέρω γιατί επιλέγει να παίζει έτσι, αλλά μου αρέσει που συνδυάζει πολλά είδη θεάτρου, δείχνοντας ότι το θέατρο είναι πολύπλευρο.

Mel Blanc's cartoon voices Video

Πολύ καλός. Θέλει σίγουρα ταλέντο, αλλά και πολύωρη εξάσκηση για να επιτύχει κάποιος τέτοιου είδους αποτέλεσμα. Το εύρος της φωνής του είναι τεράστιο.

lou reed: the raven

Αν και δεν κατάλαβα τι έλεγε ολοκληρωμένα, είχε πολύ ωραία ροή, και χαρακτηριστική φωνή. Δίνει μια άλλη διάσταση σε ένα κείμενο, που η απλή ανάγνωσή του θα φανέρωνε λιγότερα πράγματα χωρίς αμφιβολία.

Johnny depp reading from fear and loathing in las vegas

Ήταν ήρεμος πολύ, μια ηρεμία που μεταδίδεται στο κοινό και αποσπά την προσοχή του, δίνοντας μια άλλη ζωντάνια στο λόγο. Επίσης, η πολύ καλή ροή και ο ιδιαίτερος τονισμός στις λέξεις κυριαρχούν καθ' όλη τη διάρκεια της αφήγησης.

Ο Άρης Ρέτσος διαβάζει Οδύσσεια

Χωρίς αμφιβολία προκαλεί την προσοχή του κοινού, καθώς φαίνεται να έχει επεξεργαστεί σε μεγάλο βάθος το περιεχόμενο του κειμένου. Πιστός στα συναισθήματα που προκαλούνται και στις απαιτήσεις της αφήγησης, φαίνεται να μεταδίδει την ίδια ατμόσφαιρα και στο κοινό του.

Από τα παραπάνω αποσπάσματα, σίγουρα θα συγκρατούσα αρκετά στοιχεία. Αρχικά, από τον **Michael Courtemanche** και τον **Otto Waalkes** θα συγκρατούσα σίγουρα την αμεσότητα που έχουν με το κοινό τους, το οποίο μπορεί να απαρτίζεται από πάρα πολλά άτομα, αλλά ο κάθε θεατής έχει την αίσθηση ότι η παράσταση γίνεται μόνο για αυτόν. Ακόμα, θα συγκρατούσα την ικανότητά τους να εκμεταλλεύονται πλήρως τον χώρο τους, (ιδιαίτερα στην περίπτωση του Michael Courtemanche), κρατώντας έτσι το κοινό σε μια χυνεχή εγρήγορση. Στη συνέχεια, θα ήθελα να δω σε μια παράσταση κάτι ανάλογο με αυτό από το Opening to the "Fog", αλλά και με την αφήγηση του **Lou Reed** και του **Άρη Ρέτσου**, όπου δηλαδή οι ηθοποιοί να βρίσκονται μόνοι στη σκηνή, και με την απουσία τεχνικών μέσων, παρά μόνο μουσικής, να μας μεταφέρουν σε μια έντονη ατμόσφαιρα διάφορων συναισθημάτων. Επίσης, από τον **Robert Wilson**, στο απόσπασμα από τον Άμλετ θα συγκρατούσα σίγουρα την ικανότητά του να συνδυάζει πολλές διαφορετικές μορφές θεάτρου (αφήγηση, μονόλογος, περιγραφή), γεγονός που νομίζω το αξιοποιήσαμε και στην δική μας παράσταση. Ακόμα, από τον **Mel Blanc** θα συγκρατούσα την ικανότητα ενός ηθοποιού να έχει πολλές διαφορετικές φωνές, τις οποίες να αξιοποιεί σε μια παράσταση. Πιστεύω ότι και στην δική μας παράσταση κινηθήκαμε ανάλογα, καθώς ο καθένας προσάρμοσε τη φωνή του όχι μόνο στον χαρακτήρα του, αλλά και στις απαιτήσεις της κάθε σκηνής. Τέλος, θα έπαιρνα από τον **Johnny Depp** αρχικά την άνεσή του μπροστά στο κοινό, αλλά κυρίως τον χρωματισμό και τονισμό που κάνει στις λέξεις, αιχμαλωτίζοντας την προσοχή του κοινού.

B.:

Αυτός είναι ο διάλογός μου με την Μόνα Λίζα, ψυχολόγο μου τα τελευταία δύο χρόνια.

_Καλησπέρα σας κ.Ντικάπριο.

_Καλησπέρα.

_Σήμερα θα ήθελα να μου μιλήσετε για το χθεσινό σας εφιάλτη, που όπως σας κατάλαβα από το τηλέφωνο, πρέπει να ήταν τρομερός.

_Ναι, όπως τα λέτε. Χτες κοιμήθηκα ασυνήθιστα νωρίς, καθώς ήμουν πολύ κουρασμένος. Με πήρε γρήγορα ο ύπνος, αλλά ένιωθα ταυτόχρονα ότι ήμουν ακόμα ξύπνιος. Περπατούσα στους διαδρόμους του σχολείου μου, πριν από εικοσιπέντε χρόνια. Ήταν η πρώτη μέρα του σχολείου, αλλά το περίεργο ήταν ότι βρισκόμουν στους διαδρόμους του δημοτικού. Εκεί έβλεπα μαυροφορεμένους άντρες με δερμάτινα ρούχα. Αμέσως σκέφτηκα ότι ήταν οι «κακοί» της ταινίας «Χάρι Πότερ». Έτσι, πεπεισμένος για την ταυτότητά τους, και νιώθοντας σαν τον πρωταγωνιστή της ταινίας, έβγαλα από την τσέπη μου, αντί για ένα μαγικό ραβδί, τα πλαστικά αντικείμενα που χρησιμοποιούσαμε μικροί για να γυρνάμε τις σβούρες μας. Παρόλα αυτά, άρχισα να ξεστομίζω κάθε λέξη που είχα ακούσει στην ταινία, και έδειχνε να πιάνει προς στιγμής,

καθώς ερχόντουσαν και άλλα παιδιά στο πλευρό μου, με την έκπληξη των υπόλοιπων μαθητών. Οι αντίπαλοι ήταν όμως πολύ δυνατοί. Με μια κίνηση των ραβδιών τους δημιούργησαν τέσσερα μεγάλα φίδια τα οποία μας κυνήγησαν μέχρι την κορυφή της σκάλας. Τα φίδια, αντί να καταστρέφονται με τα αδύναμα ξόρκια μας, πολλαπλασιάζονταν και γινόταν αδύνατο να τα αντιμετωπίσουμε. Εκεί όπου νόμιζα ότι θα πέθαινα, έρχεται η καθηγήτρια της πληροφορικής του λυκείου και τα διώχνει μακριά. Μετά μας ζήτησε να επιστρέψουμε στις τάξεις μας και να πούμε ότι μας κράτησε εκείνη. Τότε τελείωσε το όνειρο, αλλά ακόμα δεν ξύπνησα. Ένιωθα ότι κοιμόμουν, αλλά ότι δεν ζούσα κάτι, απλά κοιμόμουν. Τις επόμενες μέρες βρέθηκα πάλι στους διαδρόμους του σχολείου, την ίδια μέρα και έγιναν ακριβώς τα ίδια πράγματα, με την ίδια σειρά, αλλά μετά τη στιγμή που έρχεται η καθηγήτρια, το όνειρο πάλωφ τελειώνει.

_Μμμ, ενδιαφέρον, πολύ ενδιαφέρον.

Η Μόνα Λίζα, μόλις τελείωσα την αφήγησή μου, έμεινε με ένα περίεργο χαμόγελο ζωγραφισμένο στο στόμα της, αφήνοντάς με ανίκανο να καταλάβω τι σήμαινε το όνειρό μου. Η ώρα μας είχε τελειώσει.

Η Μόνα Λίζα σε λόγο ψυχολόγου και ο Λεονάρντο Ντι Κάπριο σε ρόλο ασθενή(Συνολικά αυτό το ζευγάρι προκαλεί ένα αρχικό ενδιαφέρον στον αναγνώστη, δυο άσχετα ιστορικά πρόσωπα, ή μπορεί να θεωρήσουμε και τη Μόνα Λίζα ως μια ιδιαίτερη ηθοποιό και έτσι να σχετίζεται με τον Ντικάπριο, ή επειδή ο πίνακάς της έχει δεχθεί διάφορες ερμηνείες, μπορεί και αυτή να είναι άξια για να «εξηγήσει»)

«Κοιμήθηκα ασυνήθιστα νωρίς»(πάλι προκαλεί το ενδιαφέρον του αναγνώστη, με μια αλλαγή στις συνήθειες.)

«ένιωθα ότι ήμουν ξύπνιος»(εντάσσει τον αναγνώστη σε μια έντονη περιγραφή, ή μπορεί να δείχνει ότι μπορεί να μην ήταν όντως όνειρο, αλλά πραγματικότητα)

«διαδρόμους σχολείου»(σημαντικό το σχολείο για τον συγγραφέα ή αντιπροσωπεύει μια ζωή από νεαρή ηλικία)

«Διαδρόμοι δημοτικού»(αθωότητα, άγνοια λόγω μικρής ηλικίας)

«μαυροφορεμένοι άντρες»(κακό, φόβος)

«πλαστικά αντικείμενα αντί για ραβδί»(αδυναμία μπροστά στο φόβο, υπερνικά το κακό)

«κάθε λέξη»(απόγνωση, απελπισία, τελευταία ελπίδα)

«τέσσερα μεγάλα φίδια»(ο φόβος μεγαλώνει, παίρνει μια τρομακτική υλική μορφή)

«φίδια πολλαπλασιάζονται με ξόρκια»(καμιά ελπίδα στη μάχη(μάχη με τους φόβους ή το παρελθόν)

«καθηγήτρια»(εκείνη που βοηθά, σκοτώνει τους φόβους, η ελπίδα παίρνει υλική μορφή)

«το όνειρο τελειώνει πάλι στο ίδιο σημείο»(η «μάχη» δεν σταματά ποτέ, κανένας ηττημένος, με τη σωστή καθοδήγηση ξεφεύγεις από τους φόβους, το παρελθόν μέχρι να ξαναμπλέξεις πάλι)

«περίεργο χαμόγελο»(και λύπη και χαρά, τέτοιου είδους εμπειρίες εκλύουν μεικτά συναισθήματα, ξεπερνάς κάτι, αλλά μετά προκύπτει κάτι άλλο)

Γ.1.:

Αρχικά, το βαλς το πήρα με και με την κυριολεκτική ,αλλά και με μια μεταφορική έννοια , σαν κάτι που μας απαλλάσσει από τα «κακά» του κόσμου.

Δέκα όμορφες γυναίκες(Μπορεί να είναι όντως γυναίκες, χορεύτριες, τραγουδίστριες ή και αγάλματα ενός κτηρίου).

Ένας ώμος που ο θάνατος έρχεται να κλάψει(Μπορεί ο ώμος του βιολιστή που παίζει ένα καταθλιπτικό τραγούδι).

Ένα κτήριο με 900 παράθυρα(Το προηγούμενο κτήριο, ίσως μια σχέση με τις 10 γυναίκες, μια για κάθε 100 παράθυρα, και μια περισσεύει, ίσως η πρωταγωνίστρια.

Ένα δέντρο... πεθάνουν(Ένα πολύ παλιό δέντρο ,στο οποίο μένουν τα περιστέρια μέχρι να πεθάνουν, βρίσκουν καταφύγιο ίσως.

Κι ένα κομμάτι... παγωμένο στη γαλαρία(Η αρχή του τραγουδιού(πρωινό), η πρώτη εικόνα), ίσως δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμα(κομμάτι, όχι ολόκληρο, ή μπορεί να εννοεί το πρώτο κομμάτι-μέρος-εικόνα-και αρχικά συναισθήματα που προκαλεί το βαλς.

Κροτάλισμα(αρχή τραγουδιού, άγχος για επιτυχία).

Σε θέλω επί 3(πολύ καλό τραγούδι)

Πολυθρόνα και βιβλίο θανάτου(Ίσως εννοεί ένα θέατρο με καθίσματα και το πρόγραμμα που σκοτώνει το ενδιαφέρον για τη συνέχεια(θανάτου) ή μια πολυθρόνα σε ένα σπίτι και το βιβλίο που δεν σε αφήνει να απολαύσεις τη μουσική.

Σπηλιά στην άκρη του κρίνου(θέατρο, πρώτες θέσεις, ή η συνέχεια του κομματιού που είναι αινιγματική και θα σε φτάσει στο αποκορύφωμα(στην άκρη του κρίνου).

Σε ένα διάδρομο... με ένα κλάμα γεμισμένο με πατημασιές στην άμμο(μιλάει γενικά για το συναίσθημα της αγάπης, με εικόνες από θάλασσα (κλάμα είναι το νερό της θάλασσας ,άμμος, πατημασιές, πόνος από την αγάπη).

Πάρε τη ραγισμένη αξία στο χέρι σου(μπορεί να εννοεί τι έχει φτάσει να σημαίνει η αγάπη σήμερα, ο κλωνισμός της αγάπης)

Δικιά του ανάσα... με το κονιάκ και το θάνατο(η επίδραση του τραγουδιού, ίσως πάλι μια αναφορά στην αγάπη, (κονιάκ και θάνατος).

Πού σέρνει την ουρά του στη θάλασσα... μας φτάνει μερικές φορές στο πόνο (θάλασσα από προηγούμενους στίχους).

Στη Βιέννη υπάρχουν τέσσερις καθρέπτες(ίσως εννοεί ένα θέατρο, η κάποιο μέρος όπου παίζουν τέτοια μουσική.

Βάφει τα αγόρια μπλε(μπλε, τους στενοχωρεί, θυμούνται αγάπες).

Ω, ποιος είναι αυτός... φρεσκοκομμένα δάκρυα(αναφορά στο Χριστό, το στεφάνι με τα δάκρυα αίματος που βγαίνουν συνέχεια(φρεσκοκομμένα).

Πάρε αυτό το βαλς... πέθαινε εδώ και χρόνια(πάλι αναφοράς το Χριστό, κάνει μια συνολική αναδρομή χρησιμοποιώντας το βαλς).

Υπάρχει και μια σοφίτα όπου παίζουν τα παιδιά... και τα κρίνα σου από το χιόνι(Νομίζω μιλά για τους πολέμους και τις συνέπειες τους με τους πολλούς νεκρούς, και τη θέση των παιδιών)(όλα τα πρόβατά σου και τα κρίνα σου από το χιόνι, θλίψη, εικόνες πολέμου).

Δε θα σε ξεχάσω ποτέ ξέρεις(νεκροί).

Και θα χορέψω μαζί σου στη Βιέννη... των ποδιών σου(δεν ξέρω ακριβώς, νομίζω δίνει εικόνες της Βιέννης,

Και θα θάψω την ψυχή μου... στις λίμνες που σηκώνεις στον καρπό σου(Βιέννη, στο τέλος του ποιήματός του ξαναγυρίζει εκεί, το μέρος όπου ακούγεται το βαλς, αλλά θα έχει μια ξεχωριστή σημασία για εκείνον).

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς, Είναι δικό σου τώρα. Είναι όλο αυτό που είναι(μπορεί να μιλάει στον κόσμο, στον οποίο περιέγραψε μια εικόνα του κόσμου από τη δική του πλευρά, και μας αφήνει να προβληματιστούμε και εμείς).

Γ.2.:

Ο ποιητής, χρησιμοποιώντας τα δύο σαλιγκάρια ως παρατηρητές και αφηγητές θέλει να δώσει σημασία στα γεγονότα, καθώς τα σαλιγκάρια, λόγω της ιδιαίτερης φύσης τους, παρακολουθούν τις σκηνές πιο αργά, με μεγαλύτερη λεπτομέρεια και προσοχή. Ο διαχωρισμός σε άσπρο και μαύρο οφείλεται στην άλλη οπτική γωνία των παρατηρητών. Το άσπρο σαλιγκάρι παρακολουθεί την πλούσια και αθάνα κοπέλα, ενώ το μαύρο τον «κακό» αρουραίο.

Η εικόνα της κοπέλας που πάει στο ρυάκι διστακτικά, μας δείχνει μια αθωότητα και ίσως μια αφέλεια. Από την άλλη πλευρά, ο «κακός» αρουραίος δεν διστάζει καθόλου και διασχίζει το ποτάμι.

Στη συνέχεια, η κοπέλα μυρίζει μόνο τον μάραθο καθώς πέφτει η νύχτα, ενώ ο αρουραίος στρέφεται προς τα βατόμουρα.

Και στις δύο περιπτώσεις, οι χαρακτήρες αντιμετωπίζουν διάφορους πειρασμούς, πιο έντονους στην περίπτωση του αρουραίου.

Μετά, το άσπρο σαλιγκάρι αναφέρει την δεσποινίδα να έχει πάει σε μια «πράσινη» όχθη(λογικά επικίνδυνη), δεν θυμάται την ύπαρξη των αρουραίων(αγνοεί τον κίνδυνο).

Το μαύρο σαλιγκάρι αναφέρει πως η κοπέλα «είναι χαζή» και ότι «δεν καταλαβαίνει ότι οι λόφοι του από ζάχαρη είναι γεμάτοι από μυρμήγκια»(η κοπέλα συνεχίζει να αγνοεί τον κίνδυνο, ο οποίος παρουσιάζεται να είναι πιο έντονος και απειλητικός)

Το μαύρο σαλιγκάρι αποχωρεί, επειδή έχει κατανοήσει τι επρόκειτο να συμβεί.

Στο ύψος του μάραθου(ευτυχία, άγνοια, αθωότητα, αφέλεια), το κορίτσι βλέπεται..

Α.:

Το σημείο που επέλεξα εγώ μέσα από το βιβλίο βρίσκεται στην αρχή του βιβλίου και είναι η επιστολή του Ναθαναήλ στον Λόταρ. Σε αυτήν την επιστολή, ο πρωταγωνιστής του βιβλίου, Ναθαναήλ, εξιστορεί στον Λόταρ, το θετό αδελφό του και φίλο του, όλα τα γεγονότα που συνέβησαν κατά την παιδική ηλικία του Ναθαναήλ. Αυτά αφορούσαν τον μύθο του «Ζάντμαν» τον οποίο ο Ναθαναήλ είχε συσχετίσει με το πρόσωπο του δικηγόρου Κοπέλιους, τα τραγικά γεγονότα της ζωής του Ναθαναήλ που ήρθαν με το θάνατο του πατέρα του, το πρόσωπο το οποίο ο Ναθαναήλ θεωρεί υπεύθυνο για αυτήν την τραγωδία, τον δικηγόρο Κοπέλιους, αλλά και το γεγονός ότι ο πρωταγωνιστής μας θεωρεί ότι ξανασυναντά τον «μοχθηρό» Κοπέλιους στο πρόσωπο του πωλητή των βαρομέτρων Γκιουζέπε Κόπολα που τον επισκέπτεται κατά τη διάρκεια των σπουδών του στο δωμάτιό του. Σε αυτήν την επιστολή, ο Ναθαναήλ εκφράζει τις ανησυχίες του σχετικά με την συνάντηση που είχε με τον πωλητή Κόπολα, ο οποίος σύμφωνα με τον Ναθαναήλ είναι στην πραγματικότητα ο Κοπέλιους, το πρόσωπο που στο μυαλό του Ναθαναήλ ευθύνεται για το θάνατο του πολυαγαπημένου του πατέρα.

Μετά από αυτήν την επιστολή ακολουθεί η επιστολή της αγαπημένης του Ναθαναήλ, Κλάρας στον ίδιο. Σε αυτήν την επιστολή, η Κλάρα εκφράζει με πολύ έντονο τρόπο και

δηλώνει κατηγορηματικά ότι όλα αυτά που πιστεύει ο Ναθαναήλ είναι αποκύημα της φαντασίας του και ότι όλα βρίσκονται στο μυαλό του.

Ο Ναθαναήλ, όπως θα δούμε στη συνέχεια από την επιστολή που στάλθηκε στον Λόπαρ, φαίνεται να είναι απογοητευμένος και θυμωμένος για την Κλάρα, η οποία επικαλούμενη την λογική, αμφισβήτησε την γνησιότητα των ισχυρισμών του Ναθαναήλ και τα απέδωσε όλα στην φαντασία του.

Η ειρωνεία είναι όμως ότι η Κλάρα πληροφορήθηκε για τους «προβληματισμούς» του Ναθαναήλ μέσω της επιστολής του Ναθαναήλ προς τον Λόταρ, η οποία εσφαλμένα στάλθηκε στην διεύθυνση της Κλάρας. Έτσι, η Κλάρα με το γράμμα της στον Ναθαναήλ του εξέφρασε την αποδοκιμασία απέναντι του, μεταδίδοντάς του ταυτόχρονα ένα αρνητικό κλίμα.

Χρησιμοποιώντας το τέχνασμα της λανθασμένης διεύθυνσης αποστολής του γράμματος, ο συγγραφέας καταφέρνει να γκρεμίσει την «γέφυρα εμπιστοσύνης» μεταξύ του Ναθαναήλ και της Κλάρας, καθιστώντας τον ακόμα πιο σίγουρο για τις απόψεις του και για το λάθος της αγαπημένης του. Με αυτόν τον τρόπο, η δράση του έργου προωθείται, καθώς το κοινό αγωνιά να δει τι θα ακολουθήσει στη συνέχεια του βιβλίου, αφού ο Ναθαναήλ δεν έχει επηρεαστεί καθόλου από τις απόψεις της Κλάρας και μάλιστα καταφεύγει στην Ολυμπία, την οποία γνωρίζει στην συνέχεια και την θεωρεί ως ένας πιο καλός ακροατής των θεωριών συνωμοσίας του. Η τράπουλα ανακατεύεται και το κοινό αιχμαλωτίζεται, θέλοντας να μάθει την κατάληξη των γεγονότων, αλλά και την τύχη της Κλάρας, η οποία δεν αναφέρεται στο έργο για ένα μεγάλο διάστημα.

Αυτή η σκηνή σίγουρα με ξαφνιάζει, καθώς ένα λάθος, που μπορεί να φαίνεται ασήμαντο, μπορεί να έχει τόσο μεγάλη επίδραση στην εξέλιξη των γεγονότων. Εκείνη τη στιγμή δεν μπόρεσα να αντιληφθώ την σπουδαιότητα αυτής της κίνησης του συγγραφέα, ο οποίος επιδρά στους χαρακτήρες του διηγήματος με έναν πολύ επιδραστικό και άμεσο τρόπο.

Ένας άλλος λόγος για τον οποίο μπορεί ο συγγραφέας να διαλέγει λάθος παραλήπτη μπορεί να είναι για να αιχμαλωτίσει την προσοχή του αναγνώστη και να συγκεντρώσει το ενδιαφέρον του, από την αρχή ακόμα. Ο αναγνώστης δεν περιμένει μια τέτοια εξέλιξη, γεγονός που μπορεί να τον ξαφνιάσει και να του αυξήσει την αγωνία για να ενημερωθεί για τις συνέπειες αυτού του «λάθους», διαβάζοντας τη συνέχεια του βιβλίου.

E.:

Η συνεργασία μου με τρία άτομα που ελάχιστα ήξερα δεν ήταν σίγουρα ακατόρθωτη, αλλά απαιτούσε ένα στάδιο προσαρμογής. Η γνωριμία μας έγινε γρήγορα μέσα από τα μαθήματα και έχοντας ένα κοινό σκοπό, όλοι δουλέψαμε σκληρά. Η επικοινωνία μας ήταν το εύκολο κομμάτι. Αυτό που μας δυσκόλεψε ήταν η διαδικασία δημιουργίας μιας αρχικής ιδέας, πάνω στην οποία θα «κτίζαμε» την παράσταση. Οι ιδέες ήταν πολλές και έτειναν προς διαφορετικές κατευθύνσεις συνήθως. Η αρχική ιδέα ήταν να αναπαριστούσαμε ένα κυνηγητό στο οποίο θα συμμετείχαν παιδιά φορώντας μπλούζες με διαφορετικά χρώματα, οι μισοί σε φωτεινές και οι άλλοι μισοί σε σκοτεινές αποχρώσεις, αντιπροσωπεύοντας το καλό και το κακό. Εγώ, ως το αγόρι της παρέας θα ήμουν διαφορετικός, φορώντας ουδέτερα χρώματα και κυνηγώντας τους υπόλοιπους. Η ιδέα ήταν βασισμένη σε ένα συμβολισμό. Στις αντιθέσεις που υπάρχουν παντού γύρω μας και στο γεγονός ότι όλα τα πράγματα δεν είναι ποτέ άσπρο ή μαύρο. Έτσι θέλαμε να

περάσουμε και ένα μήνυμα. Μάλιστα στο τέλος θέλαμε εγώ να βάλω τους υπόλοιπους με διάφορα χρώματα, διαφόρων αποχρώσεων. Η ιδέα αυτή δεν υλοποιήθηκε τελικά για πολλούς λόγους. Αρχικά, δεν μπορούσαμε να εμπλουτίσουμε την παράσταση με άλλα στοιχεία, πιο ενδιαφέροντα και για τα παιδιά. Είχαμε σκεφτεί διάφορες ιδέες, οι οποίες δεν μπορούσαν να πραγματοποιηθούν λόγω της έλλειψης χώρου, καθώς απαιτούσαν εξωτερικό περιβάλλον. Έτσι με μια πρόταση διαμορφώσαμε την τελική ιδέα. Η διανομή των ρόλων είχε το εξής σκεπτικό: Η ομάδα αποτελούνταν από τέσσερα κορίτσια και ένα αγόρι. Έτσι σκεφτήκαμε, για να εντάξουμε και το στοιχείο του παραμυθιού να δώσουμε στα κορίτσια ρόλους τεσσάρων πριγκιπισσών και σε μένα ενός βασιλιά, ο οποίος οφείλει να επιλέξει μια από αυτές για νύφη.

Αφού βρήκαμε μια αρχική ιδέα, το επόμενο θέμα που μας απασχόλησε ήταν η εύρεση του κατάλληλου χώρου παρουσίασης της παράστασης, καθώς οι εγκαταστάσεις που ήταν διαθέσιμες ήταν λίγες, λόγω των καιρικών συνθηκών, αλλά και οι απαιτήσεις της παράστασης προϋπέθεταν έναν ευρύ χώρο, που τελικά δεν μας παραχωρήθηκε, ανατρέποντας τα σχέδιά μας. Παρόλα αυτά, μετά από μερικές τροποποιήσεις στην παράσταση, αντιμετωπίσαμε αυτό το πρόβλημα.

Σημαντική ήταν η απόφαση επιλογής της κατάλληλης μουσικής υπόκρουσης, αλλά και των κουστουμιών, με τη βοήθεια των οποίων θα κάναμε την παράσταση πιο θελκτική στο ιδιαίτερο μας κοινό. Η ιδέα της μουσικής οφειλόταν στην ιδιαίτερη φύση της παράστασης, δηλαδή ένας τύπος musical, για να απαντά και στις μεταφορές των παραμυθιών. Η μουσική έπρεπε να συμφωνεί με τα δεδομένα της παράστασης, αλλά και τα κουστούμια όφειλαν να είναι πολύ παραστατικά, λόγω της φύσης των ηρώων της παράστασης, οι οποίοι ήταν πρόσωπα παιδικών παραμυθιών.

Επίσης, η ιδέα των τραγουδιών προήλθε από τις κινηματογραφικές μεταφορές αυτών των παραμυθιών, τις οποίες παρακολουθούσαμε με χαρά πιο μικροί και σκεφτήκαμε ότι θα άρεσαν στα παιδιά. Σημαντική ήταν και η βοήθεια του καθηγητή μας, ο οποίος εμπλούτισε την δραματοποίηση με μερικές πρόσθετες ιδέες.

Τέλος, οι πρόβες αποτέλεσαν δοκιμασία για μας, καθώς δεν υπήρχε κατάλληλος χώρος, αλλά και δεν είχαν αποφασιστεί οι τελικές λεπτομέρειες της παράστασης. Έτσι, τα δύο τελευταία μαθήματα αποφασίσαμε όλοι μας να δουλέψουμε πολύ σκληρά, φροντίζοντας κάθε λεπτομέρεια, ώστε να είμαστε κατάλληλα προετοιμασμένοι.

Η τελική απόδοσή μας ήταν καλύτερη απ'ότι την περιμέναμε, καθώς έλειπαν κάποια λάθη που επαναλαμβάνονταν στις πρόβες. Η παρουσία ενός καλού κοινού σίγουρα βοήθησε και μπορώ να πω πως ήμαστε πιο αγχωμένοι κατά την διάρκεια των προβών παρά της τελικής παράστασης. Βλέποντας μάλιστα την συμμετοχή του κοινού, προσθέσαμε κάποια νέα στοιχεία που έδωσαν έναν πιο ενεργό ρόλο στα παιδιά που μας παρακολουθούσαν.

Συμπερασματικά, πιστεύω πως η συνολική εμπειρία ήταν πολύ εποικοδομητική για όλους μας. Μάθαμε να συνεργαζόμαστε με άτομα που δεν ξέραμε καλά ή και καθόλου, να δημιουργούμε δικά μας πράγματα από το μηδέν, να χειριζόμαστε προβλήματα με ψυχραιμία, να είμαστε πιο υπεύθυνοι απέναντι σε χρονικά περιθώρια, αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι μάθαμε να ελευθερώνουμε το μυαλό μας και να ξεφεύγουμε από κάποια εμπόδια που περιόριζαν τη φαντασία μας.

Κουλιανού Μαριάννα:

A.1.:

Δουλέψαμε στη τάξη καποιές ασκησεις . Όπως ισοροπία πάνω στον ήχο , συνωμοσίες , ρόη και εξέλιξει πάνω σε αυτό που κάνουμε . Παιχνίδια επινοητικότητας αλλα και φαντασίας. Έτσι λοιπόν μάθαμε να εφαρμόζουμε στη πράξη τη θεατρικότητας μας και την υποκριτική μας απέναντι στο καθετί . Μάθαμε να ελέγχουμε της εκφράσεις μας αλλα και να της προσαρμόζουμε σε αυτο που θέλουμε εμείς ανάλογα τη περίσταση . Στη συνέχεια με διάφορες ασκήσεις ρυθμού μάθαμε να ισοροπούμε πάνω στον ηχο . Έπειτα ασκήσαμε το βλέμμα μας ο ένας με τον αλλον σε ζευγάρια . Μέσα απ' αυτή τη διαδικασία ενεργοποιήσαμε κάποιους αισθητούς παράγοντες που παίζουν πολύ μεγάλο ρόλο στο θεατρικο πού θα κάνουμε.

Αυτές οι ασκήσεις μας χρησίμευσαν αρκετά στο να ενεργοποιηθή η φαντασία μας , μας βοήθησε να προσεξούμε λεπτομέρειες που σε αλλη περίπτωση δεν θα είχαμε σκεφτεί . Επέισης η ισοροπία στον ήχο μας βοήθησε αρκετα στο κομμάτι του θεατρικού και συγκεκριμένα στη δημιουργία καποιον τραγουδιων που θέλαμε να φτιάξουμε. Γενικά ήταν πολύ καλή βοήθεια οι ασκήσεις που πραγματοποιήθηκαν μεσα στη τάξη.

A.2.:

Είδα προσεκτικά όλα τα βίντεο που μας δώσατε το συμπέρασμα μου είναι οτι οι περισσότεροι απο αυτους τους καλλιτέχνες έχουν ενα φυσικό ταλέντο. Αρχικά ο Michael Courtemanche έχει απίστευτη ισορροπία πάνω στον ήχο , έχει πολυ καλό συγχρονισμό με τη μουσική η εκφράσεις του είναι απίστευτες και φαίνεται οτι ειναι πολύ δουλεμένες . Στη συνέχεια ο Otto Waalkes είχε επείσης καταπληκτικη ισορροπία πάνω στον ήχο σε σημείο πού δεν καταλάβαινες αν τραγουδαι εκείνος η απλα μιμείται . Είναι ενας πολύ καλός κωμικός και έχει πολύ καλή επικοινωνία με το κοινό . Έπειτα ο Mel Blanc ισορροπεί στη κυριολεξία πάνω στον ήχο . Ηταν η πρώτη φωνή του Μπαγκς Μπάνου του Ντάφου Ντακ του Σιλβεστερ του Σπίντι Γκονζάλες και άλλων πολλών ηρώων των καρτούν της γουόρνερ μπρος. Ένας ηθοποιός εχει πολλές φωνές οχι μόνο μια , και καλό είναι να της καλλιεργεί . Αυτο που κάνει ο Mel Blanc είναι φυσικο ταλέντο , καθώς έβλεπα το βιντεο που μας δώσατε είχα εντυπωσιαστή, δεν μπορούσα πότε να φανταστω οτι τόσο καίρο που παρακολουθώ και βλέπω αφτά τα καρτουν οτι θα μπορούσε ένας άνθρωπος να έχει τοσες διαφορετικέες φωνές και να της προσαρμόζει όπως θέλει εκείνος. Στην αφήγηση της τρομακτικής ιστορίας είδαμε το βίντεο Opening to “The Fog”, στο βίντεο βλέπουμε μια απλή τρομακτική αφηγηση με το κατάλληλο σκηνικό , κατάλληλη μουσική και σωστό τονο φωνής του ηθοποιού. Ο John Houseman είναι ενας πολύ καλός ηθοποιός και επειδη τον εχω και σε άλλους ρόλους του ταιριάζει απόλυτα η τρομακτική αφήγηση. Στη συνέχεια βλέπουμε την έρρυθμη αφήγηση , η αποδοση του ύφους ενός κειμένου είναι κοινά γνωρίσματα σε πολλούς πολιτισμούς από την αρχαιότητα και από τα έπη. Το συγκεκριμένο βίντεο του Άρη Ρέτσου να διαβάζει Οδυσσεια δεν μου άρεσε τοσο για το λόγο αρχικα οτι πιστέυω για να διαβάσεις ενα κείμενο ή οτιδήποτε πρέπει να διαβάσεις καθαρά και να έχεις πολύ καλή άρθρωση , και αυτός ηταν ένας απ' τους λόγους που δεν μου άρεσε το συγκεκριμένο βίντεο επειδή δεν θεωρουσα σωστο το τρόπο που διάβαζε τη ραψωδία απ' την Οδύσεια αλλα ούτε και το ρυθμο που τη διάβαζε. Και τέλος ο Robert Wilson είναι πολυτάλαντος αφού μπορει και

υποδύεται όλους τους ρόλους σε ένα έργο και μάλιστα σε ένα δυσκολο έργο . Έχει έντονη θεατρικότητα και φαίνεται να είναι ένας πολύ καλος ηθοποιός , έχει χρησιμοποιήσει όλα τα εκφραστικά μέσα που είδαμε στα παραπάνω βίντεο και που είναι πολυ δυσκολο να προσαρμιστή τόσο μάλλον όταν παίζει κάποιος όλους τους ρόλους σε ένα έργο.

B.:

Βασανίζομαι , βασανίζομαι με όνειρα και εφιάλτες μου, χάνομαι σε όνειρα μου που προσπάθησε να μου περάσει το υποσυνείδητο μου . Διηγούμαι στο ψυχαναλητή μου κάθε βράδυ ,κάθε βράδυ το ίδιο όνειρο μου έχει γίνει πια εφιάλτης . Είμαι στο σπίτι μου στο όνειρο μου κοιμάμαι βαριά και βλέπω οτι είμαι έτοιμη να παντρευτώ φοράω το ύπεροχο άσπρο νυφικό μου που η ουρα του είναι σαν κατάλευκη σαντυγή και το βλέπω το θαυμάζω είμαι όμορφη είμαι πολύ όμορφη εκείνη την ημέρα εκτός ... εκτός απ το προσωπό μου τα δόντια μου , έχω φτάσει 25 χρονών και φοράω σιδεράκια δεν μπορω βασανίζομαι να τα βγάλω , στη συνέχεια πάω στην εκκλησία . Ο Αλέξανδρος φαίνεται να με αγαπάει αλλά είμαι τόσο ανασφαλής που θέλω να να γδυθω και να φύγω μακριά να μην με βλέπει κανείς να νομίζω οτι δεν υπάρχω πια είναι ένα τόσο ασήμαντο πράγμα που με κάνει να νιώθω σα να θέλω ναμε καταπιεί η γη νιώθω οτι είμαι ανεπιθήμητη απο παντού , οτι δεν είμαι πουθενά αλλά τελικά είμαι .

Και εκεί που όλα είναι τελειωμένα ή ετσι πιστεύω τουλαχιστον , ο άντρας της ζωής μου φεύγει απο την εκκλησία αλλά και απο την ζωή μου . Επιβεβαιώθηκε οτι πιστευα , είμαι μισητή απο παντού χωρις καμία εξήγηση και το λέω χωρις κανέναν ενδιασμό . ΒΑΡΕΘΗΚΑ,να διεκδηκώ και να κυνηγάω τα πάντα. Τα αγαπώ τόσο πολυ αλλά ταυτόχρονα έχω αρχίσει και τα μισώ και τελικά αυτό που προσπαθή να μου περάσει το υποσυνείδητο μου είναι οτι έχω τόσες φοβίες που ούτε η ίδια δεν ξέρω αν θα της ξεπεράσω ποτέ , ή αν θα με ξεπεράσουν η ίδιες και θα με βγάλουν απ τη δύσκολη θέση . Και στο τέλος αυτό το όνειρο τελειώνει με εμένα μόνη πληγωμένη αλλά τελικά σκέφτομαι οτι ίσως να είναι καλύτερα . Αγαπώ εμένα αγαπώ τα ονειρά μου , αλλά και τη ζωή που ζω.

Ανάλυση στον εφιάλτη " Η νύφη "

Ξεκινάω με τον τίτλο νύφη. Όπως είπατε και εσείς ο όρος νύφη είναι κάτι ευχάριστο και χαρούμενο για μια γυναίκα. Φτιάχνει τη ζωή της, ξεκινάει κάτι καινούργιο με αυτή την τελετή. Στο mail που μου στείλατε ισχυρίζεστε ότι η νύφη φυτρώνει μόνο για μια φορά. Δεν θα συμφωνήσω γιατί όπως έχουμε δει η νύφη μπορείς να ντυθείς πολλές φορές και να παντρευτείς ή ακόμα και όχι, όπως στο όνειρο μου.

Τη νύφη την παρομοιάζω με γάμο, όχι απαραίτητα καλό γάμο αλλά γάμο. Στολισμένη η εκκλησία, δημαρχείο ή οτιδήποτε, λουλούδια ένα πολύχρωμο μπουκέτο, όπως λέτε και εσείς. Το μπουκέτο το προσφέρουμε για χαρά, έκπληξη, έτσι πιστεύω, και το θεωρώ σαν δώρο.

Αν δούμε λοιπόν το ρόλο νύφη μας βγάζει κάτι χαρούμενο σε πρώτη όψη αλλά δεν είναι απαραίτητο να είναι έτσι πάντα τα πράγματα. Συνεχίζοντας, στο κείμενο μου επαναλαμβάνω τη λέξη "βασανίζομαι, βασανίζομαι", γιατί έτσι ξεκινάει το όνειρό μου. Από την επανάληψη της λέξης αυτής παίρνουμε μια ιδέα για το τι θα ακολουθήσει. Το υποσυνείδητο πάντα προσπαθεί να περάσει εικόνες, εικόνες που δεν είναι απαραίτητο να είναι συμβατές με την πραγματικότητα. "Είμαι στο σπίτι μου, στο όνειρό μου, και κοιμάμαι βαριά" - σε αυτή τη φράση μας προκύπτει μια αθωότητα μια ασφάλεια που άλλωστε ο ύπνος μας προσφέρει - μια ξεγνοιασιά και ασφάλεια. "Ετοιμάζομαι να παντρευτώ, φοράω ένα υπέροχο νυφικό που την ουρά του την παρομοιάζω με σαντιγί - δηλαδή κάτι μαλακό κάτι ωραίο, είναι και αυτό μια αίσθηση. Δηλαδή η πρωταγωνίστρια δεν έχει χάσει τη δημιουργικότητα της και της αρέσει να παίζει με τα πράγματα της τα στοιχεία της .

"Είμαι όμορφη, είμαι πολύ όμορφη εκείνη την ημέρα εκτός.....από το πρόσωπό μου και τα δόντια μου έχω φτάσει 25 χρονών και φοράω σιδεράκια" - επιστρέφω σε μένα στην εικόνα μου και ξεφεύγω από το νυφικό μου. Με τη λέξη όμορφη εννοώ ότι είμαι λαμπερή φωτεινή με ενδιαφέρει η ομορφιά μου, η λάμψη που εκπέμπω να διαπερνάει. Αυτό πιστεύω ότι μας βγάζει η λέξη όμορφη. Και εδώ ξεκινάει πάλι η αμηχανία και το άγχος γιατί πάντα κάτι γίνεται και τα χαλάει όλα. Έτσι έχω διδαχθεί από αυτά που μου έχουν συμβεί στη ζωή. Έτσι το υποσυνείδητο μου εστιάζει στα σιδεράκια μου που είναι η αφορμή για να χαλάσει η εικόνα μου, την εικόνα της τέλει νύφης όπως την είχα πλάσει στο μυαλό μου. Το ότι δεν μπορεί να τα βγάλει ίσως την κάνει να νιώθει σαν φυλακισμένη ή κάπου εγκλωβισμένη. Όπως λέτε και εσείς , νιώθει σαν να κρατάει κάγκελα που την εμπόδιζαν να ελευθερωθεί, να ελευθερωθεί από την ατέλεια της και να γίνει τέλεια.

Στην συνέχεια αναφέρω ένα καινούργιο πρόσωπο, τον Αλέξανδρο . Δεν είμαι σίγουρη για την εικόνα που μπορεί να έχει για μένα το συγκεκριμένο άτομο και θέλω να φύγω να εξαφανιστώ, να με καταπιεί η γη. Παρόλο που όλα είναι τελειωμένα. Το άγχος και η ανασφάλεια για το άτομο της την οδηγεί να μείνει μόνη της. Πιστεύει ότι είναι μισητή σε όλους γιατί την παράτησε ο άνδρας της ζωής της ή έτσι τουλάχιστον πίστευε. Θέλει να έχει τη ταμπέλα της τέλειας, αν και είναι πολύ δύσκολο και κουραστικό να προσπαθείς να είσαι μονίμως τέλειος για όλο τον κόσμο.

Γι αυτό στη συνέχεια δίκαια λέω "βαρέθηκα να διεκδικώ και να κυνηγάω τα πάντα". Αν και πολλές φορές τα περισσότερα πράγματα χρειάζονται κυνήγι στη ζωή ή διεκδίκηση. Αλλά τα πιο ωραία αισθήματα έρχονται από μόνα τους και χωρίς άγχος.

Επομένως η ζωή μας δεν είναι συνεχής φόβος. Δεν πρέπει να υπάρχει φόβος ούτε άγχος, αισθήσεις είναι και αυτές αλλά χρειάζονται έλεγχο μέτρο και να μη φτάνουν ποτέ στην υπερβολή. Μη ξεχνάμε όμως ότι αναφερόμαστε σε ένα όνειρο, σε ένα εφιάλη, που είναι πολύ λογικό να περιέχει υπερβολή και φαντασία.

Γ.1.:

Ο τίτλος προέρχεται από την ονομασία ενός χορού. Ο χορός μας προξενεί συναισθήματα χαράς, για κάποιους είναι η ανώτερη σωματική έκφραση, δηλαδή μας δίνει την αίσθηση της χαράς περιμένουμε κάτι θετικό και αισιόδοξο ή κάτι όμορφο.

Κάθε στίχος του Λόρκα είναι και μια εικόνα.

1ος στίχος

Μας δίνει την τοποθεσία το μέρος μας δημιουργεί μια αίσθηση ομορφιάς. Το λοιπόν το οποίο μας ξενίζει το οποίο χρησιμοποιούμε στον προφορικό μας λόγο. Άρα δημιουργεί μια αμεσότητα και το φέρνει κοντά στον αναγνώστη. Στη συνέχεια εμφανίζεται ο θάνατος ο οποίος μας προκαλεί συναισθήματα λύπης.

2ος στίχος

Είναι προσωποποίηση και δίνει ανθρώπινες ιδιότητες στον θάνατο. Ο θάνατος παρουσιάζεται σαν ένα πρόσωπο που έχει ανάγκη να τον παρηγορήσει. Είναι μια εικόνα λύπης, θανάτου.

Ο θάνατος μας προκαλεί αρχικά αισθήματα απέχθειας, φόβου, αλλά σε αυτό τον στίχο δίνει στο θάνατο ανθρώπινες ιδιότητες και μας τον παρουσιάζει σαν κάτι οικείο.

3ος στίχος

Μας παρουσιάζει ένα κτήριο πελώριο, πολύπλοκο με πολλά παράθυρα. Ξεκινώντας με το λοιπόν από το 2ο στίχο και μετά έως και τον 5ο επαναλαμβάνεται "ένας, ένα" με αυτό ξεκινάει κάθε στίχο του ο Λόρκα και είναι σαν να απαριθμεί τα στοιχεία που συνθέτουν την 1η στροφή

4ος στίχος

Είναι πάλι μια εικόνα που δημιουργεί αισθήματα λύπης, θανάτου, φόβου, απέχθειας. Το δένδρο που είναι στοιχείο της φύσης, εμείς οι άνθρωποι το θεωρούμε σαν κάτι πολύ θετικό. Στη φαντασία μου ένα δένδρο είναι ανθισμένο φουντωτό και πολλές φορές γεμάτο με καρπούς. Είναι επίσης πηγή οξυγόνου και στα κλαδιά του βλέπουμε ανθισμένα λουλούδια και φύλλα με ζωηρά χρώματα. Το οξυγόνο που μας δίνει είναι πολύτιμο συστατικό για την ανθρώπινη ζωή. Είναι και μια φωλιά, μια κατοικία για τα πουλιά. Δηλαδή είναι το δένδρο της ζωής. Και ξαφνικά βλέπουμε μια αντιφατικότητα μια εικόνα ασυνήθιστη ένα μέρος που εκεί πήγαιναν τα περιστέρια για να πεθάνουν.

5ος στίχος

Μας παρουσιάζει τον ουρανό σαν ένα πίνακα που σχίζεται και αποκόπτεται ένα κομμάτι του πρωινού κάτι το οποίο είναι αδύνατο να συμβεί στην πραγματικότητα και μας δίνει την αίσθηση ότι είναι ημιτελές. Δηλαδή κάτι ατελείωτο που μας κάνει να αγωνιούμε και να προβληματιζόμαστε.

6ος στίχος

Στη συνέχεια μας δείχνει το κομμάτι του πρωινού να κρέμεται στη γαλαρία σαν στολίδι και φωτίζει το μέρος. Η γαλαρία στα σχολικά χρόνια είναι η θέση που βρίσκεται στο πίσω μέρος και είναι το επίκεντρο της ζωής, είναι πηγή ζωής, χαράς και φασαρίας. Αλλά στη γαλαρία της ζωής, δηλαδή στο βάθος της τελευταίας θέσης, κάθονται αυτοί που είναι απομονωμένοι αποκομμένοι και αποστασιοποιημένοι. Ένα κομμάτι πρωινού φωτίζει τους αποκομμένους αλλά είναι παγωμένο, άρα μας δημιουργεί αισθήματα λύπης.

7ος στίχος

Το Αι Αι Αι είναι σαν να ακούμε ένα μουσικό κομμάτι.

8ος στίχος

Είναι μια απελπισμένη πρόσκληση σε χορό. Είναι σαν ικετεύει κάποιον να κρατήσει ή να χορέψει αυτό τον χορό.

10ος στίχος

Μας δείχνει την ένταση του έρωτα, η επανάληψη και δίνει έμφαση στο συναίσθημα. Μας δείχνει ότι είναι ένας έρωτας βασανιστικός. Αλλά ο έρωτας μας δίνει την αίσθηση της ζωής.

11ος στίχος

(Αντίθεση) Υπάρχει προσωποποίηση του θανάτου, παρουσιάζεται ως ένας άνθρωπος που κάθεται σε μια πολυθρόνα και διαβάζει ένα βιβλίο όπως κάθε άλλος θνητός. Μεταβαίνουμε από μια εικόνα έρωτα που είναι πηγή ζωής σε μια εικόνα θανάτου. Είναι σαν να χορεύει ο έρωτας με το θάνατο. Έχουμε συνεχείς αλλαγές, ο έρωτας δίνει την αίσθηση στο θάνατο.

12ος στίχος

Σε αυτό το στίχο εμφανίζεται το κρίνο, ως μια σπηλιά, που είναι ένα άνθος που συμβολίζει την αγνότητα. Χρησιμοποιεί πάλι μια εικόνα της φύσης. Ο ποιητής περιστρέφεται γύρω από τρεις πυρήνες ΕΡΩΤΑ - ΘΑΝΑΤΟΣ - ΦΥΣΗ.

12ος στίχος

Μας παρουσιάζει ένα διάδρομο, άδειο, σκοτεινό, απ'όπου δεν πέρασε ποτέ η αγάπη, αρά κυριαρχεί η μοναξιά. Μας δίνεται η αίσθηση ότι το πρόσωπο που γράφει νιώθει απογοήτευση, μοναξιά. (Στο μυαλό μας έχουμε την εικόνα ενός διαδρόμου γεμάτου από φωνές, από πρόσωπα πιασμένα χέρι - χέρι. Πάλι μας τα καταργεί ο ποιητής.)

14ος- 15ος στίχος

Ο Λόρκα συνεχίζει να χρησιμοποιεί στοιχεία της φύσης και να τους αποδίδει ανθρώπινες ιδιότητες. Το φεγγάρι που φωτίζει της νύχτες εμφανίζεται ως πρόσωπο - ανθρώπινη παρουσία που ιδρώνει και κλαίει στο κρεβάτι του. Η εικόνα μας δημιουργεί συναισθήματα λύπης, στεναχώριας και συμπονετικότητας.

Ενας άνθρωπος που ιδρώνει στο κρεβάτι του είναι φορτωμένος με έγνοιες και ανησυχίες και έτσι βασανίζεται και το φεγγάρι.

19ος- 22ος στίχος

Με την επανάληψη δίνει έμφαση στο χορό. Δείχνει ότι δεν είναι ένας απλός χορός, απλά βήματα - φιγούρες. Είναι ένας χορός που έχει υπόσταση, αναπνέει σαν άνθρωπος. Το βαλς παρουσιάζεται σαν ένας χορός του θανάτου. Στον στίχο 21 έχουμε μια εικόνα

θανάτου, θλίψης το κονιάκ είναι ποτό που το πίνεις σε περιπτώσεις πένθους και είναι συνδεδεμένο με θάνατο.

Το βαλς εμφανίζεται σαν ένα πλάσμα που ανασαίνει, έχει ουρά, σαν μια μορφή που δεν μπορούμε να καθορίσουμε αν είναι τέρας, θαλάσσιο στοιχείο.

23ος στίχος

Σε αυτή την εικόνα πάλι επιστρέφουμε στη Βιέννη και ο ποιητής μας εμφανίζει ένα χώρο όπου υπάρχουν τέσσερις καθρέφτες όπου καθρεφτίζεται το είδωλο μιας παρουσίας στην οποία απευθύνεται ο ποιητής. Το πρόσωπο στο οποίο απευθύνεται ο ποιητής είναι η πηγή έμπνευσης, είναι η μούσα του, είναι αυτό που του γεννά τα συναισθήματα του έρωτα. Δεν ξέρουμε αν είναι γυναίκα ή άντρας. Ακούγεται στο χώρο το πιάνο να παίζει ένα λυπητερό κομμάτι παλιό. Ο θάνατος κυριαρχεί στην ατμόσφαιρα. Και σ' αυτή τη στροφή απευθύνεται στο αντικείμενο του πόθου του του μιλάει τον/την ρωτάει.

25ος - 26ος στίχος

Βλέπει στην εικόνα του προσώπου που είναι ερωτευμένος να αναλύεται μια άλλη μορφή με ένα στεφάνι φτιαγμένο από δάκρυα. Τα στεφάνια είναι γεμάτα άνθη που συμβολίζουν την έναρξη της ευφορίας, της άνοιξης και μας δίνουν χαρά. Ο ποιητής μας παρουσιάζει ένα στεφάνι φτιαγμένο από δάκρυα, ίσως να βλέπει στη μορφή του αγαπημένου του προσώπου να κυλούν δάκρυα και να έχει παραμορφωθεί τόσο ώστε να μην είναι δυνατόν να τον/την αναγνωρίσει.

27ος στίχος

Μοιάζει με ρεφραίν τραγουδιού.

28ος - 29ος στίχος

Απελπισμένη, απεγνωσμένη πρόσκληση για χορό. Επανάληψη δείχνει ότι κρέμεται ίσως η ζωή του από αυτό το χορό. 29: Το βαλς πέθανε είναι ξεπερασμένο σαν είδος χορού και μας δημιουργεί μια αίσθηση νοσταλγίας.

30ος - 33ος στίχος

Σε αυτούς τους τέσσερις στίχους ο ποιητής γίνεται απερίγραπτα λυρικός περιγράφει μια σοφίτα, χώρο παιχνιδιού μικρών παιδιών, όπου σύντομα θα γίνει το καταφύγιο για έναν έρωτα απαλλαγμένο από πάθη, ένα έρωτα γλυκό που μοιάζει με παραμυθένιο όνειρο.

Η ατμόσφαιρα που συνοδεύει τον έρωτα δεν θα μπορούσε παρά να αποπνέει και αυτή γλυκύτητα και λυρισμό. Βρισκόμαστε σε ένα νεφελώδες - ομιχλώδες τοπίο που δημιουργεί μυστήριο αλλά όχι φόβο. Ενώ στις προηγούμενες στροφές ο έρωτας εμφανιζόταν αβάσταχτος, πονεμένος εδώ εμφανίζεται με άλλη όψη ονειρική.

34ος - 35ος στίχος

Πάλι το ονειρικό σκηνικό ανατρέπεται και μας δημιουργείται το αίσθημα της βαθιάς μελαγχολίας. Η παρουσία που προξενεί τον έρωτα στον πρωταγωνιστή είναι θλιμμένη.

Μας δημιουργεί πάλι μια εικόνα που ξεπερνάει τα όρια της πραγματικότητας, του κανονικού, του φυσιολογικού. Κινούμαστε σε ένα κόσμο φανταστικό. Το πρόσωπο που είναι ερωτευμένο, ο ποιητής, έχει αλυσοδέσει πάνω στη θλίψη του πρόβατα και κρίνα φτιαγμένα από χιόνι. Τόσο τα πρόβατα όσο και τα κρίνα είναι ολόλευκα και στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι φτιαγμένα από νιφάδες χιονιού. Το χιόνι δεν έχει βάρος άρα και η θλίψη της μούσας του πρωταγωνιστή δεν είναι βαριά. Το λευκό χρώμα συμβολίζει την αγνότητα και την αθωότητα άρα ο έρωτας του πρωταγωνιστή είναι αγνός.

38ος στίχος

Είναι η παράκληση κάθε βαθιά ερωτευμένου ανθρώπου να μείνει πάντα βαθιά χαραγμένος στη μνήμη του άλλου του μισό.

39ος - 42ος στίχος

Του/της υπόσχεται ότι θα χορέψουν μαζί στη Βιέννη, τη χώρα όπου γεννήθηκε αυτός ο μαγευτικός χορός! Ο πρωταγωνιστής του ποιήματος θα είναι ντυμένος ποταμός (Ο Λόρκα χρησιμοποιεί και πάλι το στοιχείο της φύσης). Στην άκρη του ποταμού πάντα φυτρώνουν τα πιο όμορφα άνθη, έτσι ο πρωταγωνιστής θα φοράει σαν μια μακριά μπερτα τον ποταμό και στον ώμο του θα έχει ένα υάκινθο. Γενικά, ο καβαλιέρος φοράει το άνθος στο πέτο, εδώ όμως ο πρωταγωνιστής το έχει στον ώμο του. Μεταμφιέζεται σε ένα στοιχείο της φύσης! Άρα δείχνει την ανάγκη του πρωταγωνιστή να δείξει κάτι άλλο από αυτό που είναι στην πραγματικότητα.

43ος στίχος

Σε αυτόν τον έρωτα συμμετέχει όλη η φύση και τα στοιχεία της. Στον πρώτο στίχο της στροφής έχουμε πάλι μια εικόνα θανάτου που μας προξενεί συναισθήματα θλίψης. Ο πρωταγωνιστής θα αποθέσει - αφήσει - θάψει την ψυχή του που είναι ό,τι πολυτιμότερο έχει σε ένα λεύκωμα. Το λεύκωμα έχει μέσα πράγματα (φωτογραφίες, ό,τι θέλει κάποιος να θυμάται για πάντα). Αφήνοντας την ψυχή του στο λεύκωμα, θέλει να τον θυμάται για πάντα. Είναι τόσο μεγάλη η ομορφιά της/του που μοιάζει με πλημμύρα που παρασύρει τα πάντα στο πέραςμα του/της και τον πρωταγωνιστή μας.

Και θα της δώσει τον σταυρό - σύμβολο ότι θα είναι πάντα πιστός στην αγάπη της αλλά και το βιολί που είναι σύμβολο της τέχνης του! Της δίνει τα πάντα την αφοσίωσή του και το χάρισμα που είναι η καλλιτεχνική του δημιουργία. Τον παρασύρει η ομορφιά της, η χάρη σε έναν χορό, τον χορό του έρωτα. Όλο το ποίημα προσπαθεί να ορίσει τι είναι το βαλς ! ΕΝΑΣ χορός που σημαίνει τα πάντα! ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ - ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ - ΤΗ ΦΥΣΗ!

Όλο το ποίημα είναι μια προσπάθεια να οριστεί ο χορός! Το Βαλς έχει στοιχεία του έρωτα, του θανάτου, της τέχνης, της φύσης, δεν είναι απλά ένας χορός.

Γ.2.:

Σκηνή 1

Το σαλιγκάρι αφηγείται μια εικόνα που προξενεί θετικά συναισθήματα. Βλέπουμε ένα ειδυλλιακό περιβάλλον.

Σκηνή 2

Εικόνα που προξενεί φόβο, απειλή, τρόμο, αγωνία για το ότι κάτι θα συμβεί. Αρouraίος επαναλαμβάνεται για να δώσει έμφαση

Σκηνή 3

Πάλι ειδυλλιακή εικόνα φύσης, ωραία χρώματα στον ορίζοντα, προξενεί ευχάριστα συναισθήματα.

Σκηνή 4

Μαύρο σαλιγκάρι: (σιωπή) Σαν να έχουν ένα σκηνοθέτη που μας δίνει οδηγίες, μας περιγράφει τι συμβαίνει.

Σκηνή 5

Άσπρος σαλιγκάρι: (σιωπή) (Η δεσποινίδα κάθεται στην πράσινη όχθη. Έχει βγει μόνη της γιατί δε θυμάται την ύπαρξη αρouraίων). Γεννιέται αγωνία. Προοικονομία του τι θα συμβεί.

Σκηνή 6

(Ο κακός αρouraίος) Επανάληψη για να δοθεί ένταση. Έμφαση στην αρνητική πτυχή/πλευρά.

Σκηνή 7

Πρώτη φορά γεννιέται αναφορά - κρίση στον εσωτερικό κόσμο της δεσποινίδας. Ως τώρα είχαμε περιγραφές της εξωτερικής εμφάνισης, περιγραφές των κινήσεων της ενώ τώρα περνάμε στον εσωτερικό της κόσμο.

Διαβάζει ένα βιβλίο. Το βιβλίο έχει λόφους από ζάχαρη που είναι ένα φανταστικός κόσμος που σε κάνει να ταξιδεύεις, να ονειρεύεσαι και πολλές φορές να χάνεσαι και να μην αντιλαμβάνεσαι τι συμβαίνει γύρω στο περιβάλλον δηλαδή τους εξωτερικούς κινδύνους.

Ένα βιβλίο μπορεί να σε παρασύρει τόσο ώστε να μην έχεις την αίσθηση της κοινής λογικής! Όταν δεν αντιλαμβάνεσαι τι συμβαίνει γύρω σου δεν μπορείς να προστατευθείς αποτελεσματικά!

Σκηνή 8

Μαύρο Σαλιγκάρι : (αποχωρεί) Ανακούφιση.

Σκηνή 9

Άσπρο Σαλιγκάρι : (στο ύψος του μαραθου) Αχ! επιφώνημα που δείχνει ανακούφιση γιατί έφυγε απ' τον αρουραίο.

Το μαύρο και το άσπρο σαλιγκάρι είναι αφηγητές του τι συμβαίνει σε ένα ειδυλλιακό τοπίο της φύσης.

4.:

Αποφάσισα να σας γράψω και να σας μιλήσω για το αποσπασμα του Ζαντμαν το οποίο μιλάει για έναν φοιτητή που διακατέχεται από τα φαντάσματα των παιδικών του χρόνων , ενώ οι δικόι του προσπαθούν μάταια να τον προσγειώσουν στην πραγματικότητα . Το απόσπασμα αυτό προδίδει πόσο εύθραστη είναι η ανθρώπινη ευτυχία. Συγκεκριμένα θα σας μιλήσω για το γράμμα που στέλνει η Κλάρα (η κοπέλα του φοιτητή – Ναθαναήλ) στον Ναθαναήλ (ο φοιτητής).

(Σελίδες 158-161)

Αρχικά η ιστορία αυτή ξεκινάει με το γράμμα του Ναθαναήλ προς τον Λοτάρ των αδελφών της Κλάρας , στο γράμμα του ο Ναθαναήλ περιγράφει στον Λοτάρ τα παιδικά του τραύματα με κάθε λεπτομέρεια... Όταν ήταν μικρός συνήθιζε η μαμά του να του λέει μόλις πλησίαζε 9^η ώρα , Ναθαναήλ πήγαινε για ύπνο γιατί έρχεται ο Ζάντμαν , ο Ζάντμαν προέρχεται απ τη λέξη San+männ δηλαδή Αμάνθρωπος . Μπαμπούλας που παίρνει τα παιδιά που δεν κοιμούνται. Ο Ναθαναήλ πάντα εκείνη τη στιγμή άρχιζε να ακούει βήματα και έτρεμε από το φόβο του , και έτρεχε αμέσως στο δωμάτιο του μαζί και η μητέρα του . Ο πατέρας της οικογένειας ήταν πάντα στο γραφείο και κάθε βράδυ συνήθως των επισκεπτόταν ο δικηγόρος Κοπέλιους. Μια μέρα το παίρνει απόφαση ο Ναθαναήλ να ξεπεράσει τους φόβους του και να ανακαλύψει ποιος είναι ο Ζαντμαν έτσι λοιπόν κρύβεται στο γραφείο του πατέρα του . Αφού έχει κρυφτεί για τα καλά αρχίζει να ακούει το τρομακτικό κάλεσμα του Ζαντμαν , βήματα , ήχους , και άλλους τρομακτικούς θορυβούς . Ξαφνικά βλέπει να εμφανίζεται μέσα στο γραφείο του πατέρα του ο Κοπέλιους και ανακαλύπτει ότι αυτός είναι ο Ζαντμαν αφού άλλωστε τον Ζάντμαν τον παρομοιάζει με κάτι τρομακτικό και εξωτερικά ο Κοπέλιους είναι κάτι τρομακτικό στη συνέχεια ο Ναθαναήλ βλέπει να ανοιγουν μια μυστική κρύπτη και να πετάνε κάτι φωτιές χωρίς όμως ο Ναθαναήλ να είναι σε θέση να καταλάβει τι κάνουν. Σε κάποια στιγμή ο Κοπέλιους ανακαλύπτει τον Ναθαναήλ εκεί αρχίζει το βασανιστήριο για τον Ναθαναήλ αλλά ευτυχώς προλαβαίνει να ξεφύγει αλλά καταλαβαίνει ότι ο Κοπέλιους είναι ένας αδίστακτος άνθρωπος και είναι ο Ζαντμαν των παιδικών του χρόνων που τον κυνηγάει μέχρι και να μεγαλώσει, ακόμη και στη πορεία πιστεύει ότι εκείνος σκότωσε τον πατέρα του αλλά όλα είναι στο μυαλό του και έτσι στο τέλος καταλήγει να τρελενετε

αφου δε μπορεί να ξεφυγη απο μόνος του αλλα ουτε με βοήθεια απ' της κακές μοίρες αλλα και φοβίες που τον κυνηγάνε.

Το γραμμα αυτο λοιπον ηταν προμελετημένο να σταλθη στον Λοταρ απλως ο Ναθαναήλ έκανε λάθος και έβαλε λαθος στοιχεία και στάλθηκε στη Κλαρα δηλαδή στη κοπέλα του. Η Κλάρα απαντησε αμέσως στον Ναθαναηλ με αμεσότητα και προσπάθησε να του διαλυση της εμμονές που έχει μεσα του για αυτον των άνθρωπο (Κοπέλιους)αλλα έχει τόσο βαθια τραύματα που δεν σβήνονται εύκολα απ τη μνημη του.

Πιστευω οτι έχει τοποθετήση το γράμμα αφο στο σημείο που το έχει βάλει αρχικά για να δημιουργιση παραστατικοτητα , εξελιξη αλλα και για να υπαρχη μια δραση στην όλη ιστορία .Το θεωρώ πολύ σωστό επεισης επειδή έχει τοποθετηθη σε εκείνο το σημείο ετσι να υπαρχη μια κοινή λογικη , είναι το μόνο γράμμα που εκφράζη πραγματικοτητα στο βιβλιο και όχι μια φαντασία , γενικότερα η Κλαρα ηταν ενα προσωπο που προσπαθουσε παντα να συνεφέρει τον Ναθαναήλ στην πραγματικότητα

-Επειδή διάβασα την βιογραφία του Χοφμαν αναλύτηκα η ιστορία αυτη πιστεύω οτι έχει πολλά απο τα στοιχεία της ζωής του.

E.:

Η διαδικασία του θεατρικού ενώ στην αρχή δύσταζα και είχα πολλές αμφιβολίες για το τι θα προκύψη στη πορεία άρχισε να μου αρέσει . Αρχικά ανέπτυξα το πνευμα της ομαδικότητας και συνεργατικότητας μου . Στη συνέχεια ήρθα σε επαφή με άτομα τα οποία δεν γνώριζα , είδα διαφορετικές προσωπικοτητες πήρα πολλές γνώσεις απο τα άτομα τα οποία συνεργάστικα και γενικότερα διδάχθηκα πολλά απο αυτα τα άτομα . Είδα πως δημιουργείται μια παράσταση , δοκίμασα όλα τα καλλιτεχνικα μέρη δηλαδή μελέτησα τη σκηνοθεσία τη μουσική τα σκηνικά τα κουστούμια τη γραφή την υποκριτική και εξέφρασα τη δημιουργικότητα μου και πήρα μια ιδέα για το τι πρόκειται θεατρική παράσταση. Κατα τη διάρκεια της προετοιμασίας του θεατρικού πέρασασαν τουλάχιστον 5 με 6 διδακτικές ώρες για να οργανωσουμε την υπόθεση και ολη την ιστορία του θεατρικού αυτού . Υπήρχαν διαφωνίες και πολλές αλλαγές στο κομμάτι της σκηνοθεσίας αλλα αφόν δώθηκαν αρκετές ιδέες για τη καλή συνεργασία όλων , ξεπεράστηκε επιτυχώς . Ήταν πολλή δύσκολο για τους περισσότερους να προσαρμοστούν σ' αυτη τη διαδικασία και πιστεύω οτι ζήτηγε μεγάλη αφοσίωση. Το project αυτό είναι πολλών απαιτήσεων και είναι πρώτη φορά πού προσαρμόζεται στους μαθητές γι' αυτο πιστεύω οτι πρέπει να υπαρχει μια επιείκεια στους μαθητές αλλα και αυτή με κάποιο μέτρο .

Αν και δεν διήρησε αρκετό χρόνο, αφο που κάναμε πιστεύω ηταν αρκετό για να πάρουμε μια ιδέα για το τι πρόκειται οργάνωση μιας ολιγολεπτης θεατρικής παράστασης. Ασφαλως αντιμετωπίσαμε προβλήματα επικοινωνίας γιατί αρχικά πιστεύω μας είχε έρθει λίγο απότομα ολο αφο το κομμάτι του project και στην αρχή δεν είχαμε οργανωθεί κατάλληλα στην ομάδα μας , αλλα στη συνέχεια αρχίσαμε να χώριζουμε αρμοδιότητες και άρχισαν να ισορροπουν τα πράγματα.

Τέλος συνειδητοποίησα οτι η γοητεία του θεάτρου βρίσκετε όχι πάνω αλλα πίσω απο τη σκηνή. Ήταν μια καταπληκτικη εμπειρία που με γέμισε με πολλές εμπειρίες και γνώσεις.

Κούτρα Αναστασία:

A.1.:

Μου άρεσαν οι ασκήσεις, αν και αντιμετώπισαμε δυσκολίες γιατί κάποιιοι δεν φάνηκαν συνεργάσιμοι. Αυτές οι ασκήσεις με βοήθησαν να καταλάβω την θεατρική διαδικασία αν και αρχικά μου ήταν δύσκολο να τις παρακολουθήσω.

A.2:

Ξεκινώντας με το βίντεο με τίτλο: Michael Courtemanche-Les claquettes. Παρατηρώ πως ο ηθοποιός ισορροπεί εξαιρετικά πάνω στον ήχο και ως θεατής λαμβάνω την αίσθηση πως η μουσική ,δηλαδή ο ήχος προσαρμόζονται πάνω στον δικό του ρυθμό και στη δική του κίνηση ενώ ουσιαστικά αυτός έχει καταφέρει το αντίθετο. Δεν είναι όμως μόνο η στάση του σώματος του που το μεταδίδει όλο αυτό είναι και οι εκφράσεις που παίρνει ιδιαίτερα προς την αρχή και το τέλος του παρόντος βίντεο. Ίσως και οι εκφράσεις να είναι αυτές που αποδίδουν και ένα κλίμα πιο κωμικό στο συγκεκριμένο βίντεο. Επίσης μετά το μέσον του βίντεο που κυριαρχεί ένα είδος χορού επαναλαμβάνεται το θεατρικό φορτωτήρα όσον αφορά τον A Blanc. Αυτός ο άνθρωπος είχε την ικανότητα να παράγει διαφορετικούς ήχους ,διαφορετικής χροιάς και τόνου προσαρμόζοντας τους σε ήρωες γνωστούς στο ευρύ κοινό ως cartoon. Παρόλα αυτά μου είναι δύσκολο να σχολιάσω διότι σαν παιδί δεν παρακολουθούσα παιδικά ακριβώς για το λόγο διότι δεν μπορούσα να συντονίσω την εικόνα δηλαδή τις φιγούρες που έβλεπα με τα λόγια που έπαιζαν από πίσω. Ενδεχομένως να μπορούσα να τα παρακολουθήσω μόνο με κλειστά μαστίγια να μην μπερδεύομαι.

Ο Άρης Ρετσος διαβάζοντας Οδύσσεια στα αρχαία ελληνικά αποδίδει με μεγάλη επιτυχία το ύφος των επών της αρχαιότητας παρόλο που η φωνή του δεν είναι καθαρή διατηρεί έναν συνεχή σταθερό ρυθμό.

B.:

Την περίοδο που μας ζητήθηκε να γράψουμε τα συνειρμικά μας κείμενα δεν ήμουν στην καλύτερη δυνατή ψυχολογική κατάσταση φίλαντο παρομοιάζω τον εαυτό μου αρχικά με το τριαντάφυλλο. Όπως βγήκε αυτό στο απάτητο έδαφος έτσι κι εγώ άλλαξα και είδα καθαρά κάποιες καταστάσεις. Παράλληλα η σπιτική ατμόσφαιρα με το μικρό κορίτσι θυμίζει ζεστασιά και έρχεται σε αντίθεση με το τριαντάφυλλο το οποίο φαίνεται να περιμένει κάτι μέσα στην παγωνιά .Πιο κάτω ο συνειρμός μου εκτείνεται και καταφεύγει σε κάποια ουσιαστικά ,τα όποια είναι ορισμένα από τα συναισθήματα που ένιωθα εκείνη την περίοδο .(αγωνιά, τρομος,απελπισια,δειλια,φοβος)Επιστρεφοντας λίγο πιο πριν και ξαναδιαβάζοντας το απόσπασμα του συνειρμικού μου κειμένου από το "Ξάφνου από τη διπλανή πόρτα... μέχρι τα ερωτήματα-Που είναι το κόκκινο τριαντάφυλλο? Οι φωνές της έρημης πολύς?" παρατηρώ μια εσωτερική αναταραχή και ένα πέρασμα από το "εύθυμο" κλίμα και τη χαλαρότητα ενδεχομένως των Χριστουγέννων σε μια ευημερεί και έντονη πίεση.Επιπλέον αυτές οι 2 σκηνές μπλέκονται η μια μέσα στην άλλη διότι παρακάτω γίνεται αναφορά πάλι στο τριαντάφυλλο. Συνολικά,διεκρίνα την εξής παρατήρηση ότι το

γενικότερο νόημα του συνειρμικού μου κειμένου αντικατοπτρίζει αρκετές από τις πτυχές και εναλλαγές της ψυχολογίας μου.

Γ.1.:

Στην Βιέννη υπάρχουν 10 νέες κοπέλες

Ένας ωμός που σιγοκλαίει ο θάνατος

Και ένα δάσος από βαλσαμωμένα περιστέρια

Υπάρχει ένα κομμάτι πρωινού ,στο μουσείο της πάχνης

Υπάρχει ένα σαλόνι με 1000 παράθυρα

Αχ, αχ, αχ

Άρχισε αυτό το βαλς με το στόμα κλειστό

Αυτό το βαλς

Του ναι , του θανάτου και του κονιάκ

Που βρέχει την άκρη του φουστανιού του στην θάλασσα

Αγαπώ αγαπώ αγαπώ

Μαζί με την πολυθρόνα και το νεκρό βιβλίο

Μέσα στο μελαγχολικό διάδρομο

Στο σκοτεινό κελάρι της ίριδας

Στο κρεβάτι του φεγγαριού

Και με το χορό της χελώνας

Αχ αχ αχ άρχισε τούτο το βαλς

Μετά νεφρά λογισμένα

Στην Βιέννη υπάρχουν 4 καθρέφτες
Όπου παίζουν το στόμα σου και η ηχώ
Υπάρχει ένας θάνατος για πιάνο
Που ζωγραφίζει μπλε τα νεαρά αγόρια
Υπάρχουν ζητιάνοι πάν στις στέγες
Υπάρχουν δροσερά στεφάνιααπο άνηθο..

Αχ αχ αχ αχ άρχισε αυτό το βαλς που πεθαίνει στην αγκαλιά μου
Γιατί σε αγαπώ σε αγαπώ αγάπη
Στο κελάρι που πάνε να παίζουν τα παιδιά
Ενώ ονειρεύονται παλιούς πολυέλαιους τις Ουγγαρίας
Μέσα στην οχλοβοή του χλωμού απομεσήμερου
Βλέποντας πρόβατα και ίριδες από χιόνι
Στην σκοτεινή σιωπή του μετώπου σου

Αχ αχ αχ αρχίζω το βαλς σ' αγαπώ πάντα
Στη Βιέννη θα χορέψω μαζί σου
Σε μια μεταμφίεση που θα είναι ένα κεφάλι πόταμου
Κοιτά της όχθης μου από υακίνθους
Θα αφήσω το στόμα μου ανάμεσα στις γάμπες σου
Την ψυχή μου μέσα σε κρίνους και φωτογραφίες
Και μέσα στο σκοτεινό σχήμα τις περπατησιάς σου
Θέλω αγάπη μου ,αγάπη μου να αφήσω βιολί και τάφο

Τις κορδέλες του βαλς

Αυτό το βαλς βαλς

Του ναι του θανάτου και του κονιάκ που βρέχει την άκρη του φουστανιού του στην θάλασσα...

Αυτό είναι μια τροποποιημένη ανάλυση βασισμένη στο δοθέν απόσπασμα .

Γ.2.:

Εάν σκηνοθετούσα το παραπάνω θα χρησιμοποιούσα 2 μόνο ηθοποιούς, τον καλό και τον κακό. Το παραπάνω κείμενο μπορεί να απεικονίζει τις 2 πλευρές του εαυτού ενός ανθρώπου, δηλαδή την καλή και την κακή. Η καλή φαίνεται από το ΑΣΠΡΟ σαλιγκάρι και την εμφάνιση της δεσποινίδας. Επίσης παρατηρούμε πως όλες οι κινήσεις της δεσποινίδας είναι υψηλού επιπέδου, π.χ. χρησιμοποιεί μία ομπρέλα ηλίου από δαντέλα, μυρίζει το μάραθο ο οποίος ως φυτό είναι από τη φύση του ψηλό και κάθετα στην πράσινη όχθη. το πράσινο είναι για το Λόρκα το χρώμα του έρωτα. Παράλληλα απεικονίζεται και ο κακός εαυτός με το ΜΑΥΡΟ σαλιγκάρι και τον αρουραίο, ο οποίος τρώει τρυφερές ριζούλες ,δηλαδή ό,τι πιο τρυφερό και χαμηλό υπάρχει στη φύση. Ακόμα και τα βατόμουρα είναι χαμηλά. και η κίνηση του αρουραίου να πετάξει σαν ΠΟΥΛΙ, δηλώνει τη θέληση του κακού εαυτού να ανέβει ψηλά και από αρουραίος να μεταμορφωθεί σε πουλί.

Δ.:

Διαβάζοντας το απόσπασμα του Ζάντμαν από το βιβλίο Πριγκίπισσα Μπραμπίλα διαλέγω την επιστολή της Κλάρας στο Ναθαναήλ και συγκεκριμένα από το κομμάτι «Είναι αλήθεια ότι ... το γράμμα στον αδερφό μου». Σε αυτό το απόσπασμα λέει η Κλάρα στο Ναθαναήλ το τι πιστεύει πως σκεφτόταν ο Ναθαναήλ όταν έγραφε την επιστολή στον αδερφό της και πιστεύω πως η εμφάνιση αυτής της γυναικείας παρουσίας σε αυτό το σημείο της αφήγησης έχει μεγάλη σημασία. Διότι φαίνεται ότι παρηγορεί τον Ναθαναήλ με τον δικό της τρόπο αφού έχει αναπτυχθεί μεταξύ τους ένα φλερτ και πάντα μια γυναίκα καθησυχάζει και ηρεμεί και η Κλάρα ήθελε να ηρεμήσει το Ναθαναήλ από την ιδέα του Ζάντμανν του «φοβερού» αυτού άντρα. Πριν από τη σκηνή αυτή έχουμε την αφήγηση του Ναθαναήλ και του μετά από το κομμάτι που έχω επιλέξει έχουμε την υπόλοιπη αφήγηση της Κλάρας.

Ε.:

Όλη η θεατρική εμπειρία ήταν εξαιρετικά ενδιαφέρουσα και μου άρεσε πολύ η παρουσίαση στα παιδάκια του δημοτικού. Παρόλο τον ενθουσιασμό της όλης διαδικασίας αντιμετωπίσαμε διάφορα προβλήματα κατά τη διάρκεια. Αρχικά δεν ξέραμε

πώς να αρχίσουμε και μας φαίνονταν όλα πολύ παράξενα και πρωτόγνωρα. Δεν γνωρίζαμε καν την υπόθεση και ήταν δύσκολο να συντονιστούν όλα τα μέλη της ομάδας μας. Όταν τελικά βρήκαμε την υπόθεση έπρεπε να δώσουμε λύσεις σε ένα σωρό άλλα προβλήματα, όπως τη μουσική που θα παίζει από πίσω, τα σκηνικά, την ενδυματολογία και γενικώς το όλο στήσιμο της παράστασης.

Όμως με καλή διάθεση και υπομονή καταφέραμε και δημιουργήσαμε μόνοι μας μια ολιγόλεπτη παράσταση,

Η παράσταση, η οποία νομίζουμε ότι τράβηξε το ενδιαφέρον των μικρών μελών που την παρακολούθησαν, τουλάχιστον αυτό μας έδειξε η συμπεριφορά τους ήταν πολύ εποικοδομητική και μας βοήθησε πολύ να καταλάβουμε σε βάθος και να κάνουμε πράξη τα όσα είχαμε διδαχθεί μέσα από τις ασκήσεις. Σε γενικές γραμμές μου άρεσε η εξέλιξη της ερευνητικής εργασίας αλλά δεν είμαι σίγουρη αν θα ξαναέκανα κάτι παρόμοιο διότι θεωρώ πως ήταν εξαιρετικά πολύπλοκο από την αρχή μέχρι και την ολοκλήρωσή του, όχι απαραίτητα δύσκολο αλλά ώρες ώρες με κούρασε. Παρόλα αυτά νομίζω πως ήταν μια αξιόλογη εμπειρία που δεν θα μου δοθεί ξανά η ευκαιρία να συμμετέχω σε κάτι τέτοιο.

Κωνσταντίνος Δημήτρης:

A.1.:

Μέσω των ασκήσεων που έγιναν μέσα στην τάξη μάθαμε να συνεργαζόμαστε όλοι μαζί αθόρυβα και με γρήγορες κινήσεις κάτι το οποίο χρησιμοποιείται παρά πολύ στο θέατρο κάναμε παρέα με άτομα με τα οποία δεν γινόταν παλιά παρέα μάθαμε να σεβόμαστε τον συμμαθητή μας αλλά και τον δάσκαλο μάθαμε να χρησιμοποιούμε τη φύση για να δείχνουμε κάποιο κομμάτι του θεάτρου που παρουσιάσαμε

A.2.:

Στο συγκεκριμένο απόσπασμα το οποίο εζιναι πάνω στον ήχο ο αφηγητής κάνει μια απίστευτη παρουσία χορεύοντας και κάνοντας διαφορές γκριμάτσες αλλά πάντα χρησιμοποιώντας το ήχο δηλαδή κινείται πάνω στον ήχο κάθε φορά ..

Το συγκεκριμένο κείμενο που είναι η αφήγηση τρομακτικής ιστορίας ο αφηγητής διηγείται μια τρομακτική ιστορία πάνω στην αμμουδιά με μικρά παιδιά και με μια φωτιά στην μέση της παραλίας .αυτό που το κάνει τρομακτικό είναι οι εκφράσεις που κάνει αλλά και η περιοχή στην οποία γίνεται όλη η ταινία αλλά επίσης σημαντικό ρόλο έχει και ο ήχος που ακούγεται στο τέλος..

B.:

κάποιοι λένε ότι τα όνειρα πραγματοποιούνται . Σε μένα όμως ισχύει το αντίθετο . το προηγούμενο Σάββατο είχα δει ότι θα ετοιμαστώ για να πάω στο οακα γιατί είχα αγώνες ποδηλασίας . στη διαδρομή για το οακα υπήρχαν πολλά εγκαταλελειμμένα σπίτια με σπασμένα τζάμια και καμένα όλα τα αυτοκίνητα και πολλοί άνθρωποι να τρέχουν φοβισμένα βλέποντας το τεράστιο ροββοτ. ενώ εμείς συνεχίζουμε την πορεία μας με το αυτοκίνητο αλλά αναγκαζόμαστε να κατέβουμε και να αρχίσουμε και εμείς να τρέχουμε , η μονή λύση για να φύγουμε γρήγορα από το goobot ήταν το ποδήλατο έτσι το άρπαξα και άρχισα να τρέχω ,μετά ήρθε η αστυνομία και τα σκότωσαν .Ευτυχώς αυτό το όνειρο δεν είχε συμβεί.....

Γ.1.:

Στην Βιέννη υπήρχαν πολλές όμορφες γυναίκες και σε έναν άνθρωπο που πάει και ακουμπά στον ώμο του ο πιο γρουσουζής άνθρωπος για να κλάψει. Υπήρχαν επίσης ένα μικρό κτήριο με πάρα πολλά παράθυρα , ένα δέντρο στην αυλή στο οποίο πάνε όλα τα πουλιά για να ξεκουραστούν και κάποιος κακός άνθρωπος τα σκοτώνει επειδή του κάνουμε ζημίες .ο συγγραφέας θέλει την γυναίκα του παντού όπως στην σπήλια και στο άκρος του κρίνου δηλαδή από το ένα άκρος στο άλλο υπάρχει επίσης η σοφίτα όπου τα παιδιά πηγαίνουν να παίξουν και θα πάει ο άνθρωπος εκεί για να ξαπλώσει και να βρει την ηρεμία του ένα απόγευμα.. Θέλει να χορέψει με τις γυναίκες στη Βιέννη και θα είναι μεταμφιεσμένος θα βρωμάει και θα έχει ένα υάκινθο αντί για Έννα τριαντάφυλλο ... Επίσης θα φτιάξει ένα λεύκωμα με φωτογραφίες που θα είναι γεμάτο από φωτογραφίες της γυναίκας του.....

Γ.2.:

Το άσπρο σαλιγκάρι το οποίο είναι πιο αυθόρμητο κάνει πολλά λάθη τα όποια φαίνονται πολύ χαζά για να γίνουν ενώ το μαύρο σαλιγκάρι φαίνεται φιλοσοφημένο και έξυπνο διότι προσέχει πολύ τις κινήσεις του γίνεται ένας διάλογος μεταξύ των δύο σαλιγκαριών και το μαύρο σαλιγκάρι φαίνεται να είναι το κακό σαλιγκάρι γίνεται ένας διάλογος μεταξύ τους και δείχνει το μαύρο σαλιγκάρι να αποχωρεί ..

Α.:

Στο συγκεκριμένο βιβλίο ο συγγραφέας βρίσκεται στην φυλακή διότι έχει διαπράξει ένα αδίκημα και μας περιγραφεί όλα όσα συνέβησαν και κατέληξε στην φυλακή ο δολοφόνος τοποθετεί ένα δηλητηριώδες κερί μέσα σε ένα μικρό δωμάτιο το οποίο δεν ανανεώνεται εύκολα ο αέρας και έτσι καταφέρνει να σκοτώσει έναν άνθρωπο . το πρώτο διάστημα χαίρεται και είναι ξέγνοιαστος επειδή η αστυνομία δεν μπόρεσε να ανακαλύψει ποιος ήταν ο δολοφόνος όμως μετά από λίγο καιρό οι τύψεις γίνονται όλες και περισσότερες και φτάνει σε να σημείο να τρέχει στο δρόμο για να ξεφύγει από τις τύψεις και ο κόσμος ο οποίος βρισκόταν δίπλα του μόλις τον είδαν να τρέχει άρχιζαν να τρέχουν και αυτοί προς το μέρος του για να το βοηθήσουν όμως ο δολοφόνος νόμιζε ότι τον κυνηγάγανε για να τον συλλάβουν και στο τέλος από το πολύ ανχος λιποθυμεί και μόλις συνέρχεται χωρίς να το καταλάβει τα εξομολογεί όλα και έτσι οδηγείται στην φυλακή. Πριν από αυτή την ιστορία ο συγγραφέας κάνει αναφορά σε όλα τα συναισθήματα και στις

παρενέργειες που έχουν πάνω στον άνθρωπο η θέση του κατά την γνώμη μου είναι πολλή καλή για να τοποθέτηση το ρολό του γιατί μας κάνει στην αρχή μια καλή αιτιολόγηση των συναισθημάτων και κλείνει το κείμενο του με ένα συναίσθημα τις τύψεις οι οποίες κιάλας τον προδίδουν και καταλήγει τελικά στην φυλακή

Ο συγγραφέας επιλεγεί αυτή τη σειρά για να μας δείξει το που βρίσκεται τώρα αλλά να μας ενημέρωση για το πώς έφτασε σε αυτή την κατάσταση .επίσης η συμμετοχή του συγγραφέα μέσα στο κείμενο παίζει πολύ μεγάλο ρόλο διότι συμμετέχει και αυτός με πιο ζωντάνια και δεν γραφεί απλώς ένα κείμενο και έτσι μπορεί και το κάνει πιο παραστατικό και πιο εύκολο να το κατανοήσουμε επειδή το έχει κατανοήσει και ο ίδιος.

Στο συγκεκριμένο βιβλίο ο συγγραφέας βρίσκεται στην φυλακή διότι έχει διαπράξει ένα αδίκημα και μας περιγραφεί όλα όσα συνέβησαν και κατέληξε στην φυλακή ο δολοφόνος τοποθετεί ένα δηλητηριώδες κερύ μέσα σε ένα μικρό δωμάτιο το οποίο δεν ανανεώνεται εύκολα ο αέρας και έτσι καταφέρνει να σκοτώσει έναν άνθρωπο . το πρώτο διάστημα χαιρέται και είναι ξέγνοιαστος επειδή η αστυνομία δεν μπόρεσε να ανακαλύψει ποιος ήταν ο δολοφόνος όμως μετά από λίγο καιρό οι τύψεις γίνονται όλες και περισσότερες και φτάνει σε να σημείο να τρέχει στο δρόμο για να ξεφύγει από τις τύψεις και ο κόσμος ο οποίος βρισκόταν διπλά του μόλις τον είδαν να τρέχει άρχιζαν να τρέχουν και αυτοί προς το μέρος του για να το βοηθήσουν όμως ο δολοφόνος νόμιζε ότι τον κυνηγάγανε για να τον συλλάβουν και στο τέλος από το πολύ ανχος λιποθυμάει και μόλις συνέρχεται χωρίς να το καταλάβει τα εξομολογεί όλα και έτσι οδηγείται στην φυλακή. Πριν από αυτή την ιστορία ο συγγραφέας κάνει αναφορά σε όλα τα συναισθήματα και στις παρενέργειες που έχουν πάνω στον άνθρωπο η θέση του κατά την γνώμη μου είναι πολλή καλή για να τοποθέτηση το ρολό του γιατί μας κάνει στην αρχή μια καλή αιτιολόγηση των συναισθημάτων και κλείνει το κείμενο του με ένα συναίσθημα τις τύψεις οι οποίες κιάλας τον προδίδουν και καταλήγει τελικά στην φυλακή

Ο συγγραφέας επιλεγεί αυτή τη σειρά για να μας δείξει το που βρίσκεται τώρα αλλά να μας ενημέρωση για το πώς έφτασε σε αυτή την κατάσταση .επίσης η συμμετοχή του συγγραφέα μέσα στο κείμενο παίζει πολύ μεγάλο ρόλο διότι συμμετέχει και αυτός με πιο ζωντάνια και δεν γραφεί απλώς ένα κείμενο και έτσι μπορεί και το κάνει πιο παραστατικό και πιο εύκολο να το κατανοήσουμε επειδή το έχει κατανοήσει και ο ίδιος.

E.:

Όλα μέσα στο project ήταν ωραία μόνο που όταν χωριστήκαμε σε ομάδες είχαμε μερικά προβλήματα με την ομάδα τα όποια και ευτυχώς λυθήκαν σύντομα και αυτό δεν είχε επίπτωση στην παράσταση μάθαμε επίσης να συνεργαζόμαστε και να προβάλλουμε σε μικρότερα παιδιά ένα μικρό θέατρο το όποιο είχε στόχο να συνεργαστούμε με τα παιδιά Το μόνο που φοβόμουν περισσότερο ήταν αν θα καταλάβαιναν τα παιδιά αυτό το όποιο δείχναμε διότι δεν είχαμε και τα κατάλληλα σκηνικά για να γίνει ακόμα καλύτερο

Επιλέξαμε να δείξουμε αστυνομική ταινία αλλά αργότερα λόγο ενός μικρού μπερδέματος η ταινία έγινε πιο πολύ θρίλερ παρά αστυνομική όμως ευτυχώς αυτό το εντοπίσαμε γρήγορα και το διορθώσαμε ώστε να γίνει και αστυνομικό αλλά και πιο κατανοητικό προς τα παιδιά..

Μαριδάκη Μαρία:

A.1.:

Στα πρώτα μαθήματα του project, ασχοληθήκαμε με ασκήσεις που αφορούσαν στην ισορροπία πάνω στον ήχο τη συνωμοσία, τη ροή και τα παιχνίδια επινοητικότητας και φαντασίας. Με βάση το ημερολόγιο που κράτησα για τις ημέρες εκείνες:

- στην πρώτη άσκηση επιχειρήσαμε να πούμε τα ονόματά μας με τέτοιο τρόπο ώστε οι φωνές μας να μη συμπέσουν με εκείνες των υπολοίπων.
- στη δεύτερη άσκηση προσπαθήσαμε, με όσο το δυνατό μεγαλύτερη ησυχία και χωρίς να αποσπάσουμε την προσοχή του διδάσκοντα, να πετάμε μπάλες ο ένας στον άλλο. Η επιτυχία του όλου εγχειρήματος βασιζόταν στην προσήλωσή μας στο βλέμμα των άλλων και την δυνατότητά μας να «μαντεύουμε» τις κινήσεις τους.
- στην τρίτη άσκηση προσπαθήσαμε να σχηματίσουμε, ως τάξη, μια πρόταση λέγοντας ο καθένας μία μόνο λέξη, χωρίς κάποιο συγκεκριμένο νόημα.
- στην τέταρτη άσκηση δύο συμμαθητές μας σηκώθηκαν όρθιοι, ο ένας έπαιζε το ρόλο του φρουρού και ο άλλος της αλεπούς. Σκοπός της αλεπούς ήταν να αγγίξει το φρουρό χωρίς, όμως, προηγουμένως να έχει γίνει αντιληπτή η παρουσία της στο χώρο.
- στην πέμπτη και τελευταία άσκηση μας ζητήθηκε να αλλάξουμε θέσεις μεταξύ μας, όταν ο διδάσκων είχε γυρισμένη την πλάτη του. Απώτερος σκοπός ήταν η όλη διαδικασία να γίνει αθόρυβα χωρίς να υποπέσει στην δική του αντίληψη.

Με βάση τις ανωτέρω περιγραφές, το συμπέρασμα που εξάγεται ως προς τον σκοπό των ασκήσεων αυτό είναι ότι καταρχήν στο θέατρο η ορθότητα έκφρασης είναι ένας παράγοντας πρωταρχικής σημασίας, καθώς ο θεατής πρέπει με σαφήνεια να αντιλαμβάνεται τα λεγόμενα για να μπορεί με ευχέρεια να παρακολουθήσει την πλοκή του έργου. Περαιτέρω, απαιτείται συγχρονισμός των βλεμμάτων των συμμετεχόντων, αφού όλοι πρέπει να λειτουργούν σαν μέλη μιας καλοκουρδισμένης ομάδας, αλλά και φαντασία για την αποτελεσματικότερη ανταπόκριση στις απαιτήσεις του έργου. Ασφαλώς δεν θα πρέπει να παραλείψουμε την ανάγκη ελέγχου του σώματος κάθε ηθοποιού, προαπαιτούμενο μιας αρμονικότερης σκηνικής παρουσίας και εχέγγυο για την επιτυχία της παράστασης.

Κυμαινόμενοι σε ένα διαφορετικό επίπεδο οι επιπλέον ασκήσεις με τις οποίες καταπιαστήκαμε ήταν οι εξής:

Στην πρώτη άσκηση, ένας συμμαθητής μας σηκώθηκε όρθιος με κλειστά μάτια και προσπάθησε να περιγράψει λεπτομερώς το χώρο στον οποίο βρισκόταν, ενώ ταυτόχρονα δεχόταν ερωτήσεις σχετιζόμενες με αντικείμενα που υπήρχαν στο χώρο.

Στην δεύτερη άσκηση, ο κάθε μαθητής πρόφερε μια λέξη μακρόσυρτα προκειμένου να της προσδώσει ρυθμό.

Στην τρίτη άσκηση, κληθήκαμε να αυτοσχεδιάσουμε και να παρουσιάσουμε ένα μικρό θεατρικό.

Τα συμπεράσματα που εξάγονται από τις παραπάνω ασκήσεις είναι η αναπτυγμένη φαντασία που πρέπει να έχει ο ηθοποιός για να «μπει στο πετσί» του ρόλου του και να τον αποδώσει πιστότερα καθώς και η ικανότητά του να χρησιμοποιεί τις φωνητικές του χορδές για να προσδώσει το απαιτούμενο σε κάθε περίπτωση συναίσθημα. Ακόμα πολύ σημαντική είναι και η ικανότητα αυτοσχεδιασμού στην σκηνή, είτε με την μορφή μια

προσθήκης «εκτός κειμένου» είτε με μια κίνηση του προσώπου ή του σώματος για την καλύτερη μετάδοση στον θεατή του συναισθήματος που εκείνος βιώνει.

A.2.:

Michael Courtemanche- Les claquettes: ο καλλιτέχνης χρησιμοποιώντας την γλώσσα τους σώματος αλλά και την ισορροπία του ήχου, περνά στο κοινό τα συναισθήματα που ο ίδιος βιώνει εκείνη την στιγμή με μοναδικό τρόπο. Η άνεση που έχει πάνω στην σκηνή αποτελεί απόδειξη του πλούσιου ταλέντου του.

Otto waalkes- Mein kleiner gruner kaktus: Η κίνηση και η έκφραση των προσώπων συνάδει απόλυτα με την επιλογή του τραγουδιού. Έτσι, για μια ακόμη φορά αντιλαμβάνομαι την απόλυτη αντιστοιχία μεταξύ της κινησιολογίας και των τεκταινομένων σε μια θεατρική παράσταση.

Mel Blanc's cartoon voices VIDEO: ο Mel Blanc διαθέτει το εξαιρετικό χάρισμα να μιμείται με ευκολία τους ήρωες μερικών από τα πιο γνωστά καρτούν στον κόσμο. Με την ικανότητα του αυτή, μας υπογραμμίζει την σημασία που έχει η αλλαγή στον τόνο της φωνής για το τελικό αποτέλεσμα μιας παράστασης.

Opening to the fog: Αν και εκ πρώτης όψεως τρομακτική, η εν λόγω ταινία δεν με τρόμαξε τόσο πολύ, λόγος που εξηγεί την αυθεντικότητά της.

Loo reed- the raven: το ύφος της συγκεκριμένης ταινίας είναι τρομακτικό αν και ανιαρό, καλλιεργεί την αγωνία αν και με την ομοιοκαταληξία τελικά χάνει το ενδιαφέρον της.

Johnny Depp reading from fear and loathing in Las Vegas: αν και ο τίτλος προϊδεάζει για μια ενδιαφέρουσα ταινία, η σκηνογραφία είναι μάλλον κατώτερη των προσδοκιών κάτι που έχει αρνητικό αποτέλεσμα στην όλη εικόνα.

Ο Άρης Ρέτσος διαβάζει Οδύσεια: η ανάγνωση του κειμένου δεν είναι όσο καθαρή πρέπει με αποτέλεσμα η αισθητική να είναι και πάλι κατώτερη των προσδοκιών και της αξίας του κειμένου

Τσάρλυ Τσάπλιν: ο κορυφαίος πρωταγωνιστής βουβής κινηματογραφικής παντομίμας μοναδικός τόσο σε κωμωδία όσο και σε δράμα αποτελεί μια σταθερή αξία που συνδυάζει άριστα τις μουσικές επιλογές με τη ιδιόρρυθμη και γεμάτη πρωτοτυπία κίνηση.

The Making of a Monologue: Robert Wilson's Hamlet Screener: Εξαιρετική εναλλαγή φωνών και ρόλων με έξοχες μιμήσεις με κίνδυνο να χάσει ο θεατής την συνέχεια της πλοκής του έργου λόγω των πολλαπλών ρόλων.

Opening to the fog:

Η ομίγλη εννοιολογικά προδιαθέτει για μια αίσθηση μυστηρίου, αγωνίας, απρόβλεπτων εξελίξεων και διαρκούς έντασης. Έτσι, και μόνο από τον τίτλο του συγκεκριμένου βίντεο θα μπορούσα να προσδοκώ κάτι ιδιαίτερα τρομακτικό. Όμως η εξέλιξη της ιστορίας διαψεύδει τις αρχικές μου εκτιμήσεις.

B.:

Συνειρμικό κείμενο

Το ροζ ενώνεται με το μωβ και δημιουργείται μια μεγάλη καρδιά. Μέσα σ' αυτήν αχνοφαίνονται δυο νεαρά παιδάκια, που περπατούν σε μια απέραντη αμμουδιά

κρατώντας το ένα το άλλο χέρι - χέρι. Ο αυγουστιάτικος ήλιος δύνει μέσα στα σμαραγδί νερά ενώ παράλληλα ποικιλία χρωμάτων, πορτοκαλί και μπλε αποχρώσεων, ξεχύνονται μέσα σ' αυτά. Νυχτώνει. Τρέχουν ανέμελα κυνηγώντας το ένα τ' άλλο. Είναι οι τελευταίες ώρες της ζωής τους... τραγουδούν, γελούν, φωνάζουν δυνατά. Ο λυσσαλέος άνεμος «ουρλιάζει» μέσα από το φαράγγι που ξεδιπλώνεται απέναντι τους. Φοβούνται, τρομάζουν και σφίγγουν το ένα το άλλο όλο και πιο σφικτά. Κλαίνε και αμέσως αγκαλιάζονται. Τα μάτια τους δακρύζουν. Η δυστυχία, η θλίψη και η μελαγχολία είναι τα κύρια συναισθήματα των δύο παιδιών. Ξαφνικά, ακούγεται ένας δυνατός κρότος: από πού να είναι άραγε...; Βλέπουν το τέλος τους ενώ ταυτόχρονα μπαίνουν στην θάλασσα το ίδιο σφιχταγκαλιασμένα με πριν. Το νεαρό αγόρι προσφέρει ένα μαραμένο λουλούδι μαζί με ένα τρυφερό φιλί στο αναποκοκκινισμένο γλυκό της πρόσωπο. Η στάθμη του νερού καθώς βαδίζουν προς τα βαθιά αγγίζει το σαγόνι τους ... το στόμα τους... αλλά εκείνα συνεχίζουν να βαδίζουν μέχρι να μην μπορούν να αναπνεύσουν πλέον...! Η καρδιά «κλείνει» και μαζί της σβήνονται όλα τα όνειρά τους ... τα σχέδιά τους ... ο έρωτάς τους! Μετά από ένα αιώνα, ερευνητές ανακάλυψαν δυο νεκρά σώματα, το ένα δίπλα στο άλλο – αγκαλιασμένα – στο βυθό... και ένα κόκκινο ξεθωριασμένο τριαντάφυλλο σκαλωμένο σε μια πέτρα.

Το μωβ και το ροζ αποτελούν κατεξοχήν χρώματα που παραπέμπουν στην αγνότητα και τρυφερότητα της παιδικής ηλικίας και τα αγνά αισθήματα έρωτα και αγάπης που αυτή πυροδοτεί. Έτσι η αναφορά τους εισαγάγει τον αναγνώστη στο ηλικιακό επίπεδο των ηρώων της ιστορίας. Οι ήρωες της ιστορίας ζουν έναν αγνό και ανεπιτήδευτο έρωτα σε όλη του την διάσταση και κατακλύζονται από την δημιουργική δύναμη που αυτός εξ ορισμού εμπεριέχει. Η ένταση των συναισθημάτων υπογραμμίζεται και από την εποχή – τέλος του καλοκαιριού – όπου η φύση βρίσκεται στο απόγειο της οργασμικής δημιουργικότητάς της συνθέτοντας μοναδικές χρωματικές παλέτες, έργα ανεκτίμητης καλλιτεχνικής αξίας. Όμως, η ωμότητα και βαρβαρότητα της ζωής – το ουρλιαχτό - με τα συνακόλουθα προβλήματα και τις δυσκολίες που συνεπάγεται τρομάζει τους δύο νέους και τους υπενθυμίζει ότι τα αγνά αισθήματά τους θα καταβαραθρωθούν από την σκληρότητα και την ασχήμια του κόσμου που θα αλλοτριώσει και τους ίδιους σε τέτοιο βαθμό που μπορεί ψυχικά να τους οδηγήσει στον απόλυτο μαρασμό και τον θάνατο. Η ανυπέρβλητη δύναμη της αγάπης τους φαίνεται για μια ακόμα φορά όταν ο ένας αγκαλιάζει τον άλλο, με μια κρυφή ελπίδα ότι παραμένοντας ενωμένοι θα μπορέσουν τα ξεπεράσουν όλα τα εμπόδια και τις δυσκολίες που, σαν θεόρατοι πύργοι, υψώνονται μπροστά τους. Η υπερπροσπάθεια που καταβάλουν τους οδηγεί στο να δακρύσουν, όχι από λύπη ή τρόμο για την καταστροφή που πλησιάζει αλλά σαν μια λυτρωτική μέθεξη. Παράλληλα, η ίδια η φύση θρηνεί για τον επερχόμενο χαμό τους και την αδυναμία της να τους κλείσει στην αγκαλιά της προσφέροντάς τους την σωτηρία που επιζητούν. Και ενώ βαδίζουν προς την συντέλεια, ο νέος προσφέρει στην σύντροφό του ένα κόκκινο τριαντάφυλλο, ένα σύμβολο ελπίδας ότι παρά τις αντιξοότητες της ζωής η ικανότητα να κρατήσουν άσβεστη την δάδα του έρωτά τους εξαρτάται από τους ίδιους και είναι τόσο δυνατή που, και αν ακόμα πεθάνουν ψυχικά και σωματικά, μπορεί να τους αναστήσει.

Γ.1.:

Ο συγγραφέας στην αρχή, αναφέρει με μεγάλη παραστατικότητα και ζωντάνια την ομορφιά της Βιέννης η οποία «τσαλακώνεται» από το κτήριο με τον μεγάλο αριθμό

παραθύρων, τα περιστέρια που καταστρέφουν την ομορφιά των δένδρων και το κομμάτι που παγωμένο κρέμεται στην γαλαρία.

Στην συνέχεια, ο συγγραφέας υμνεί την αγάπη του για την Βιέννη εξαρτημένη και ταυτόχρονα ανεξάρτητη από συναισθήματα και γεγονότα. Αναφέρεται στην αγάπη χωρίς την σημασία της έννοιας του τόπου(στην σπήλιά στην άκρη του κρίνου), του χρόνου(σε ένα διάδρομο που η αγάπη ποτέ δεν ήταν, σε ένα κρεβάτι όπου ιδρώνε το κρεβάτι) και του παρελθόντος(με ένα κλάμα γεμισμένο με πατημασιές και άμμο. Προτρέπει τους αναγνώστες να βιώσουν την αγάπη με όλες τους τις αισθήσεις και μαζί της όλα τα καλά και κακά αισθήματα που αυτή συνεπάγεται, αφού εάν υπάρχει αγάπη ακόμα και οι ασχήμιες του παρελθόντος είναι σημαντικές. Κατά συνέπεια, η βίωση της αγάπης και των όσων αρνητικών αυτή μπορεί να κουβαλά είναι σημαντική γιατί αποτελεί το μέσο της μετουσίωσης της σε αιώνια.

Στην συνέχεια, κάνει λόγο για την συνέπεια μεταξύ σκέψεων και πράξεων των ανθρώπων στη Βιέννη(καθρέφτες όπου παίζει το στόμα σου με την ηχώ), διερωτώμενος αν υπάρχει κάποια ανώτερη δύναμη που μπορεί να αλλάξει την προσωπικότητα των ανθρώπων και να τους αλλοτριώσει μαραίνοντας την ψυχή τους. Όμως όπως ο «από μηχανής θεός» στην αρχαία τραγωδία, το «βαλς» λειτουργεί λυτρωτικά διασφαλίζοντας την μοναδικότητα του κάθε ανθρώπου και απελευθερώνοντας μας από μία βαρετή ομοιότητα.

Η ανθρώπινη αθωότητα παρουσιάζεται με την αθωότητα των μικρών παιδιών την οποία θριματίζει η παρούσα ζωή και ο φόβος των ανθρώπων. Η αέναη όμως πάλη μεταξύ του καλού και του κακού ανακηρύσσει νικητή την αγνότητα της αγάπης και την αθωότητα των παιδιών, στοιχεία που ο συγγραφέας χρησιμοποιεί για να προσδιορίσει τις γεννεσιουργές αιτίες του φόβου και της θλίψης για να τους εξαλείψει. Για μια ακόμα φορά το «βαλς» δίνει την λύση με την μορφή μιας υπόσχεσης, ότι θα απομακρύνει τους φόβους και θα αναδείξει την επικράτηση του αθώου και του αγνού.

Στην συνέχεια, χρησιμοποιεί τον υάκινθο που θα αιχμαλωτίσει τον φόβο και τα κακά ώστε να χαθούν για πάντα.

Τονίζει, τέλος, την ανάγκη του να φωλιάσει στις ψυχές των ανθρώπων, αφού ολοκληρώσει την αποστολή του για να υπάρχει σαν αιώνια ανάμνηση το καλό που έχει κάνει στους ανθρώπους ενώ ο ίδιος θα βρει καταφύγιο στην ψυχή της Βιέννης που απελευθερωμένη από οτιδήποτε κακό θα βιώσει την νέα, πρωτόγνωρη πραγματικότητα, με την πίστη ότι το «βαλς» έχει την δύναμη να κρατήσει την ομορφιά, την χαρά, την αθωότητα και την γαλήνη αιώνια.

Γ.2.:

Ο Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα, καταπιάνεται με ένα ιδιαίτερα δημοφιλές θέμα, μια αντιπαράθεση μεταξύ καλού και κακού. Έτσι, το άσπρο σαλιγκάρι (καλό) έχει μία θετική όψη των πραγμάτων, ενώ το μαύρο σαλιγκάρι (κακό) τα βλέπει όλα άσχημα. Η δεσποινίδα πηδά το ρυάκι κρατώντας μία ομπρέλα για να την προστατεύει από το κακό. Το μαύρο σαλιγκάρι την βλέπει σαν έναν αρουραίο ο οποίος τρώει τις ρίζες που φυτρώνουν γύρω από το ποτάμι και προκαλεί την καταστροφή. Η δεσποινίδα, μυρίζοντας τον μάραθο, απελευθερώνεται από όλα τα κακά και τις αμαρτίες και αφήνεται να απολαύσει το μεγαλείο της φύσης. Αντ' αυτού το μαύρο σαλιγκάρι ερμηνεύει αυτή την εικόνα ως έναν αρουραίο που επαναλαμβάνει την λέξη βατόμουρα που συμβολίζουν τον κόσμο της αμαρτίας και των φιλήδονων απολαύσεων. Η

δεσποινίδα, απολαμβάνει την ομορφιά της αγνότητας καθισμένη σε μία πράσινη όχθη αφού θεωρεί ότι ζει σε έναν κόσμο που το κακό και η αμαρτία δεν υπάρχουν και κατά συνέπεια αγνοεί ότι ο άλλος κακός εαυτός της μπορεί να την παρασύρει σε ποταπές πράξεις χωρίς την στήριξη και την βοήθεια κάποιου. Για το μαύρο σαλιγκάρι, ο κακός εαυτός υπερισχύει του καλού, και έτσι έρχεται ο πειρασμός σαν μεγάλο σύννεφο. Ακόμη, το βιβλίο συμβολίζει τον φυσικό κόσμο και οι λόφοι ζάχαρης ό,τι άσχημο και γεμάτο κακία υπάρχει σε αυτόν. Η ομορφιά όμως και η καλοσύνη, υπερισχύουν της ασχημίας αναγκάζοντας το μαύρο σαλιγκάρι να αποχωρήσει. Ο μάραθος στον οποίο ανεβαίνει το άσπρο σαλιγκάρι αποτελεί την απελευθέρωσή του από το κακό και την αμαρτία.

D.:

Το κομμάτι που διάλεξα να περιγράψω είναι από το δεύτερο κεφάλαιο του πρώτου μέρους του βιβλίου με τίτλο «Μια πολύ ασυνήθιστη ιδιότητα και ένας πολύ συνηθισμένος καβγάς». Στην αρχή του αποσπάσματος αναφέρονται οι δύο από τους τρεις πρωταγωνιστές, ο Νικόλας που είναι χτίστης και ο Νίνο που διατηρεί μια νοικιασμένη ταβέρνα. Πρόκειται για δύο γείτονες που έχουν διαπλητιστεί για οικονομικούς λόγους. Η Μόμο, η κύρια ηρωίδα του βιβλίου κλήθηκε να τους συμφιλιώσει παρόλο που κανένας από τους δύο δεν πίστευε ότι υπήρχε οποιοδήποτε περιθώριο αναστροφής της υπάρχουσας κατάστασης. Με την βοήθειά της έρχονται σε μια διαλεκτική αντιπαράθεση μεταξύ τους και μετά από πολλές εντάσεις και εκατέρωθεν αντεγκλήσεις, οι δύο άλλοτε ορκισμένοι εχθροί συμφιλιώνονται χάρη στις μαγικές ικανότητες της ηρωίδας.

Το συγκεκριμένο κεφάλαιο βρίσκεται μετά από την σύντομη περιγραφή της ζωής της Μόμο και πριν από την παρένθεση που ο ίδιος ο συγγραφέας κάνει αναφερόμενος στην έννοια του χρόνου ως και την μη αποτελεσματική διαχείρισή του στην σύγχρονη ζωή.

Η τοποθέτηση του συγκεκριμένου αποσπάσματος στο σημείο αυτό είναι διότι ο συγγραφέας θέλει από την αρχή να μας καταστήσει γνώριμους των μαγικών – κρυφών ικανοτήτων που η Μόμο διαθέτει και μόνο εκείνη γνωρίζει. Παράλληλα, η εν λόγω γνώση είναι απαραίτητη για την εξέλιξη της πλοκής του έργου καθώς μας βοηθά στο να κατανοήσουμε και αιτιολογήσουμε μια σειρά γεγονότων που περιγράφονται στην συνέχεια.

Η σκηνή αυτή μου προκαλεί αισθήματα θαυμασμού για τις μαγικές ικανότητες που ένα φτωχό παιδί χωρίς οικογένεια διαθέτει αλλά και αγωνίας για την περαιτέρω εξέλιξη της ζωής της όπως αυτή περιγράφεται μέσα από τις σελίδες του βιβλίου.

E.:

Η ηρεμία της φύσης, τόσο απαραίτητη για την ψυχική ισορροπία μας, σαν παιδιά που μεγαλώνουμε σε ένα ιδιαίτερα επιβαρυνμένο αστικό περιβάλλον, μας ενέπνευσε να ερμηνεύσουμε από μια άλλη οπτική γωνία την αέναη πάλη μεταξύ καλού και κακού, αλλά και να καταδείξουμε ότι πολλές φορές κάτι φαινομενικά καλό μπορεί στην πραγματικότητα να είναι κακό και το αντίστροφο. Σε αυτά τα πλαίσια, η κεντρική ηρωίδα του έργου, η Αρετή, ένα μικρό και απροστάτευτο κοριτσάκι, βρίσκεται ξαφνικά υπό την απειλή κινδύνου. Η φύση συνωμοτεί με παντίους τρόπους για την σωτηρία της και καταφέρνει όχι μόνο να την γλυτώσει από βέβαιο πνιγμό αλλά και να την βγάλει σώα στην στεριά. Εκεί βρίσκεται να καταδιώκεται από έναν δαίμονα, κάτι εξ' ορισμού κακό, και να αντιμετωπίζει το φάσμα της ολοκληρωτικής εξαφάνισης. Όμως, και προς

επιβεβαίωση της ρήσης του θυμόσοφου λαού μας ότι «ό,τι λάμπει δεν είναι χρυσός», η δικαιοσύνη, με την μορφή μιας αόρατης και άγρυπνης δύναμης, αποκαλύπτει την πραγματικότητα που είναι απολύτως διαφορετική από το συμβατικό και αναμενόμενο. Πρόκειται για το κακό που διαρκώς κυνηγά τον άνθρωπο σε μια προσπάθεια, εκμεταλλευόμενο τις αδυναμίες της φύσης του, να τον παρασύρει στον όλεθρο και την καταστροφή. Η ύπαρξή του όμως είναι απαραίτητη ως συστατικό της ίδιας της έννοιας της κοινωνίας, αφού δίνει την δυνατότητα στους ανθρώπους να μπορούν να το διακρίνουν από το καλό, και με βάση τις αξίες, τις αρχές, τα πιστεύω και τους στόχους που θέλουν να κατακτήσουν, να αποφασίζουν κάθε στιγμή ενσυνείδητα για το τι θα επιλέξουν.

Είναι τέλος, πεποίθηση της ομάδας μας ότι η συγκεκριμένη ιστορία, λόγω και της συγγενείας της με γνωστά σε όλα τα παιδιά παραμύθια, θα είναι ιδιαίτερη εύληπτη και θα υπηρετήσει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τον διδακτικό της σκοπό, δηλαδή να υποβοηθήσει την σκέψη τους στην εξαγωγή χρήσιμων συμπερασμάτων για τις επιλογές της μετέπειτα ζωής τους.

Παναγάκος Δημήτρης Ρομανός:

A.1.: -

A.2.:

Το πρώτο με τον Michael Courtemanche ήταν απλα τελειο καθως με εντιποσιασε πως μπορεσε μονο με τον ηχο και με το θεατρικο να εντιποσιασει ενα ολοκληρο κοινο και οχι μονο, αφοτα την γνωμη μου ειναι κατι το οποιο δεν το καταφερουν πολλοι,ειναι πολυ δυσκολο να ισοροπεις πανω στον ηχο δηλαδη να κανεις ινησεις ,χορεφτηκα και αλλα βαδιζοντας τις κινήσεις σου πανω στην μουσικη.Απο αυτό το video θα ηθελα να δω σε ένα θεατρικο μια τετοια ισορροπια πανω στον ηχο και μαλιστα όχι στην μουσικη αλλα στην φωνη.

Στο 2^ο του OTTO WAALKES παρολο που ηταν Γερμανός, μου αρεσε μπορει να πιστευω ότι δεν ηταν τοσο σπουδαιο οσο το προηγουμενο αλλα ειχε και αφοτος εξησου την ισοροπια πανω στον ηχο και επερνε εκφρασεις στο προσοπο του που ταιριαζαν απιστεφτα με τον τονο της μουσικης και αυτό ειχε ως αποτελεσμα να κανει πολλους ανθρωπους μαζί και εμενα να μας κανει α πιστευουμε ότι τραγουδαει ο ιδιος .Απο αυτό το video θα ηθελα πολυ να δω σε ένα θεατρικο εκφρασεις όπως τις δικιες του.

Στο 3^ο video του Mel Blanc ειδα πραγματα που δεν πιστευα ότι θα εβλεπα ποτε στη ζωη μου , ηταν κατι το οποιο δεν γινεται να περιγραφει με λεξεις .Απο τη πρωτη στιγμη εμεινα αναυδος λεγοντας πως γινεται ενας ανθρωπος να πραγματοποιει ολες τις φωνες από τα αγαπημενα μου cartoon και αυτό ειναι ταλεντο να μπορεις αλλαζεις σε τοσους τονους.Τελος πιστευω ότι αυτο το ταλντο το εχει καθως ξερει να ελενχει την φωνη του και ξερει πώς να <<παιζει>> με τον ήχο

Στο 4^ο video με την διήγηση μιας ιστορίας η οποία έχει γινει και ταινία “The Fog” ο ηθοποιός καταφέρνει και συγκεντρώνει ολη την προσοχή των θεατών μόνο με την φωνή του και με τις κινήσεις του ,δηλαδή σε σημεία που η ιστορία γίνεται πιο τρομαχτική η φωνη του γίνεται πιο <<ύπουλη και μοχθηρή>> και αυτό είναι κάτι που πρέπει να κατέχει ένας ηθοποιός .Απο αυτό το video θα επιθυμούσα να δω σε ένα θεατρικό

ακριβώς την ίδια χρήση της φωνής ,καθώς αυτή η χρήση προσελκύει τους θεατές . Ένα τέτοιο video όπως το παραπάνω παρατηρούμε και στην αφήγηση του Johnny Depp που το μόνο που κάνει είναι να καθεται στην καρέκλα και να διαβάζει ένα κείμενο με τέτοιο τρόπο που συγκλωνίζει τους πάντες και αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι το διαβάζει με ένα ειδικό τρόπο που προσελκύει τους αναγνώστες .Επίσης το διαβάζει και μας δείχνει ότι το νιώθει και όταν ο ηθοποιός δείχνει στο κοινό ότι το νιώθει αυτό που παρουσιάζει τότε το κοινό θα ενθουσιαστεί με ότι και αν παρουσιάσει .Ακόμα , από αυτό το βίντεο θα επιθυμούσα να σε ένα θεατρικό αυτό σινεσθημα που είχε ο Johnny Depp ,γιατί πλέον λίγοι είναι οι ηθοποιοί που αγαπούν αυτό που κάνουν κα αυτό έχει ως αποτέλεσμα πολλές παραστάσεις να μην πετυχεθούν.

Στο επόμενο βίντεο του Άρη Ρέτσου ήταν ένα βίντεο το οποίο πιστεύα ότι θα με συγκλωνίσει μόλις το δω αλλά στην πραγματικότητα με έκανε να αδιαφορήσω γιατί δεν το διαβάζε με ευχαριστίση και με πάθος αλλά το διαβάζε σαν να ήταν αγκαρία.

Στην συνέχεια όσο αφορά για τον Tsarli Tsaplin ήταν ένας από τους αγαπημένους μου ηθοποιούς γιατί καταφέρνε πάντα να κάνει το κοινό να γελάσει βλέποντας μόνο μια εικόνα και τίποτα άλλο.Επίσης πιστεύω ότι είναι ο καλύτερος ηθοποιός επειδή σε κάθε ταινία του αυτοσχεδιάζε και αυτό είναι κάτι το οποίο το πράττουν λίγοι ηθοποιοί πλέον .Όσο αφορά για το τι θα ήθελα να δω σε ένα θεατρικό που να έχει σχέση με τα βίντεο του Tsarli Tsaplin πιστεύω ότι θα ήθελα να τα δω όλα!

Το τελευταίο βίντεο του Roberto Wilson δεν με εντυπωσίασε , παρόλο που ήταν κάτι σαν συνδιασμός με όλα τα παραπάνω βίντεο .Δεν ξέρω γιατί αλλά δεν με έκανε να συγκεντρωθώ και να αφωσιωθώ σε αυτό που βλέπω.

B.:

Τώρα όσο αφορά το κείμενο που σας είχα στείλει με είχατε ρωτήσει κάποια πράγματα,Μια καλή ιδέα για το που μπορεί να καθρεφτιστεί η αθωότητα του μικρού παιδιού είναι καθώς πλένει το πρόσωπο με έναν νυπτιρά ,το νερό που πέφτει κάτω να είναι τόσο καθαρό που να κάνει αντανάλασει και να δείχνει στο παιδί πως ήταν πριν αποκτήσει αυτές τις <<δυνάμεις>>

Γ.1.: -

Γ.2.: -

Δ.: -

Ε.:

Το θεατρικό στην αρχή ήταν το χειρότερο μέρος για όλους μας η τουλάχιστον έτσι πιστεύω τουλάχιστον και αυτό γιατί έπρεπε να σκεφτούμαι το σενάριο,τις κινήσεις μας ,τα κουστούμια μας αι όλα αυτά που χρειάζονται για ένα θεατρικό. Το σενάριο αρχικά δεν μπορούσαμε να το δημιουργήσουμε ευκολα αλλά αυτό που μας βοήθησε να το σχεδιάσουμε ήταν η φύση,τα δέντρα ,οι πέτρες και γενικά όλη η φύση έτσι όπως είχε σχεδιαστεί από μόνη της.Μας βοήθησε για το θεατρικό καθώς στο δασάκι στο σχολείο είχε μεγάλες πέτρες στιβαγμένες έτσι που μας εμιάζαν με κάστρο , τα δέντρα ήταν μεγάλα και ψηλά και με την βοήθεια του κ.Θεοδόρου καταφέραμε να προσθεσουμε στο θεατρικό μας ζώα (νυχτερίδες,κουκουβαγίες κ.α).Με το περασμά των μαθημάτων ,πραγματοποιώντας προβες ανααλυπταμε λογία και σκηνές προκειμένου το θεατρικό μας

να γίνει πιο διασκεδαστικό και πιο ευχαριστώ σε οποιον το παρακολουθούσε ασχέτως την ηλικία του. Την ημέρα της παροχθιασής του θεατρικού μας όλοι μας είχαμε πολλοί ανγχος γιατί θα παρουσιάζαμε ένα θεατρικό το οποίο το φτιάξαμε εμείς οι δουλέψαμε πολύ προκειμένου να πετύχει. Στην διαδρομή για την τάξη στην οποία θα παρουσιάζαμε το θεατρικό όλοι μας πιστευώιχαμε τρακ αλλά από την στιγμή που αρχίσαμε το θεατρικό όλα ξεχάστηκαν και αρχίσαμε να πεζούμαι με χαρά (ήταν σαν ένα μικρό ξωτικό να μας έκανε μαγία οι όλα να σβηστικαν από το μυαλό μας και το μόνο πο είχε μείνει ήταν το θεατρικό). Τέλος αυτή η ημέρα ήταν η καλύτερη για εμένα καθώς παρουσίασα το θεατρικό και συνομιλίσα με παιδιά της 3^{ης} δημοτικού και 4^{ης} και μου έδωσαν ιδέες για το πώς μπορούσε να γίνει το θεατρικό πιο ωραίο αλλά και ιδέες για την ζωγραφική μου.

Πανταζής Ιάσοντας:

A.1.: -

A.2.: -

B.: -

Γ.1.:

1] Η Βιεννη μας έχει την ομορφιά
μια παρηγορία του αναποφευκτου
υπαρχει η ψευδαισθηση μιας περιοριστικης ασφαλειας
κι το πιο ομορφο, αλλά κοινοτυπο τελος,
κι ενα λαθος στην γαληνη
ποθου κρεμεται αιωνια Δαμωκλειος.
Δεν μπορω να την κρατησω πια,
παρ'την, παρε την καρδια μου
Γιατι ο κινδυνος της θα σε γοητευσει τελικα.

Το δηλώνω σε αγαπώ, και εμμέσως ρώτω: εσύ;
Θα συντροφεύεις κάπου βαθιά μέχρι να έρθει η λυτρωση
η πιο άθωα κατασταση
σε έναν άδεια δρόμο σε μια διαδρομή δίχως προορισμό
Όπου η απολαυση είναι κόπος και θυσια
Όπου οι τα μικρα σημαδια γινονται ανεξιτηλα στο μυαλο.
δεν μπορω να την κρατησω πια,
Παρε την ψυχη μου
Κι οτι έχει απομεινει απο αυτην σου ανηκει

Κι αυτη η κοινη διαδρομη
Που μονο κοινη δεν ειναι
με συντροφια την υλικη αλαφρυνση και την λυτρωση που παντα θα ερθει
Που προσπαθει να επεκταθει περα των δυνατοτητων

Στην δικη Μου την Πολη δυο ειν' οι δρομοι, μα σαν περισσοτεροι αντηχουν.
Οπου Αυτος, ναι ο θανατος, μας καθοριζει απο την αρχη
Και τι αλλαξε ωστε να μην σ'αναγνωριζω πια
απο τα στεναχωρα αισθηματα;
Δεν μπορω να την κρατησω πια
Παρε και τον εγκεφαλο μου
που για χρονο στασιμο καπου εχει ξεμεινει.

Υπαρχει και μια, σαν τα παιδια, προσκαιρη διαφυγη
οπου μαζι μεχρι να μεγαλωσουμε διαφυγαμε
σε μια απατη με τα ιδιατερα της
Και την ευχαριστηση που σε τυφλωνει.
Και θα σε αποτρεψω τον δρομο σου ανωμαλο να κανεις
Ξυπνωντας κοιμωμενα στον λακκο του υποσυνειδητου μυστικα
δεν πορω να την κρατησω πια
Παρε και το σωμα μου
την μοναξια για να σκοτωσεις
μεχρι να αναστηθει στα συνορα της Πολης μας

Και προλο που το εσωτερικο βελουδο θα ρει
Προς τα εξω λαβα θα καιει
Η ισχνη αναμνηση του διαμοιρασματος.

και σε κομμα θα πεσω
σε επιλεκτικη κατασταση αναμονης
για να ασχοληθω με τον συνοδηγο
το ραδιοφωνο και τον καθρεπτη
ενω μεσω εσενα τον εαυτο μου θα εκμεταλλευομαι
Λογω της γοητειας του συνολου.

Παρε με ολο τελικα Παρε με ολο
γιατι Εσυ Θανατε καλυτερα απο'ολους θα με εκμεταλλευθεις.

Γ.2.:

(Ζευγαρι απο ματια με μια διαστρεβλωμένη ματιά εξαιτίας του φωτός του υπερβολικού *1) Η Κυρια η Ψυχη βγαινει στον κοσμο με διαθεσεις φιλικες.

(Ζευγαρι ματια θολωμενα απο την πειρα *2) Το θηριο ομως παραμονευει, και τι καλυτερος μεζες απο την κυρια για την μοχθηρια;

*1'Ομως η κυρία αγνα και σαν επηρεασμένη απο το πολυ φως φέρεται.

*2'Ωσπου η κυρια απο απλος μεζες γινεται εμμονη, η καταστροφη της μια τεραστια λαιμαργια.

*1Η Κυρια ζαλισμενη ειναι τοσο, καιτοσο ωραια νιωθει απο τη ζαλη αυτη που τιποτε δεν συμβαινει γι' αυτην. Ολα στατικα...

*2Το θηριο ομως ρεει και ετοιμο ειναι να ορμηξει συνεχως. Εκει τα οδήγησε όλα ο κυριος της κυριας και αφεντης του θεριου.

*2Η κυρια τελικα εχει γινει πια τυφλη. Το φως την γεμισε παντου, κι ας μην υπαρχει παρα μονο ελαχιστο πια.

*2(Αναμενόμενο)

*1(Καθαρση ματιων) Θρηνος.

A.: -

E.: -

Παπαδόπουλος Θεodorής:

A.I.:

A)ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΤΑΞΗ:

Μέσα στην τάξη έγιναν κάποιες ασκήσεις με στόχο την γνώση και την τεχνική που χρησιμοποιούσαν κάποιοι από τους σπουδαιότερους ηθοποιούς του παγκόσμιου κινηματογράφου. Οι ασκήσεις που έγιναν στην τάξη είναι εξής:

1)ΑΣΚΗΣΕΙΣ:

i)Τρεις συμμαθητές μου σηκώθηκαν μπροστά στην τάξη .Ο ένας από αυτούς έλεγε μία “φανταστική” ιστορία, και οι άλλοι δύο έκαναν αυτά που περιγράφονταν στην ιστορία αυτη.

ii)Όλοι μέσα στην τάξη έπρεπε να συνεχίσουμε, λέγοντας ο καθένας από μία λέξη μία ιστορία.

iii)Τρεις μαθητές ανέβηκαν με σκοπό να υποκριθούν τους εξής ρόλους (2 boxer και ο διαιτητής) .Αυτοί εμπλέκονταν σε έναν αγώνα.

iv)Δύο μαθητές εκναν ο ένας το αφεντικό και ο αλλος τον “ατίθασο” υπηρέτη.Οι δυό τους αλληλεπιδρούσαν σε ένα ακαταμάχητο θεατρικό.

2)ΩΦΕΛΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΚΟΠΗΣΗ ΑΣΚΗΣΕΩΝ:

i)Η πρώτη άσκηση όπως και η τρίτη έχει ως σκοπό να δημιουργηθει παντομίμα μέσω μιας φανταστικής ιστορικής περιγραφής. Απαιτείται καλή έκφραση του ηθοποιού που την κάνει και άριστη αφήγηση και συνέχιση της ιστορίας από το μέρος του αφηγητή. Με αυτόν τον τρόπο, ο ηθοποιός κατορθώνει όχι μόνο να βελτιώσει την τεχνική του, αλλά και να μπορεί να καλύψει τις ανάγκες του σεναρίου που του

δίνεται. Προσωπικά, εγώ κατάλαβα ότι στο θέατρο δεν είναι σημαντικό μόνο να παίζεις, αλλά και να μπορέσεις να αναπαραστήσεις με εργαλείο το σώμα σου “τρελά” σκηνικά και καταστάσεις. Στην τρίτη όπως και στην τέταρτη άσκηση όμως καθαρά κυριαρχεί η αλληλεπίδραση και φαίνεται η προσωπικότητα των ηθοποιών. Οπότε έμαθα ότι χρειάζεται και η τεχνική, όχι μόνο το ταλέντο. Επίσης

ii) Στην δεύτερη άσκηση βλέπουμε ότι οι λέξεις έχουν φοβερή δύναμη και ότι μπορεί έστω και μια διαφορετική λέξη να αλλάξει ολόκληρο το νόημα του κειμένου. Έτσι έμαθα ότι στην αφήγηση για να βγει ένα καλό κείμενο με δομή χρειάζεται καλή “οικοδόμηση” και ομαλή συνέχεια, καθώς μία απλή αλλαγή σκέψεις μπορεί να ανατρέψει τα δεδομένα και το νόημα της ιστορίας.

A.2.:

BINTEO:

i) MICHAEL COURTEMANCHE:

Στο πρώτο βίντεο βλέπουμε έναν πάρα πολύ καλό μίμο να μιμείται καταστάσεις. Το αξιοσημείωτο σε αυτό είναι η χρήση μουσικής. Αυτός καταφέρνει με παπούτσια τύπου ALL STAR να κάνει τον ήχο των κλακετων. Να σημειωθεί επίσης ότι χρησιμοποιεί μέχρι και την έκφραση του προσώπου του. Από αυτό μας μένει ότι για να είναι κάποιος καλός ηθοποιός θα πρέπει να έχει σε συνεχή κίνηση ολόκληρο το σώμα του με συνδιασμό την μουσική που παίζει.

ii) MEL BLANC'S CARTOON VOICES:

Εδώ πραγματικά βλέπουμε μία συνέντευξη ενός θρύλου ο οποίος έχει δώσει τη φωνή του σε σχεδόν όλους τους χαρακτήρες της WARNER BROS. Εδώ βλέπουμε την δύναμη της ανθρώπινης φωνής και ότι μπορεί να κάνει με την κατάλληλη προπόνηση σχεδόν τα πάντα. Από αυτό τον καλλιτέχνη μας μένει το γεγονός ότι έχει δώσει την φωνή του σε πάρα πολλούς ηρωες, και όπως αυτός είπε “Δεν είναι κάτι το ιδιαίτερο”.

iii) "THE FOG":

Μία πραγματικά τρομακτική περιγραφή ενός παλαιού γεγονότος το οποίο συνέβη 100 πριν από εκείνη την βραδιά. Από αυτόν τον καλλιτέχνη μας μένει το γεγονός ότι με ένα πολύ απλό σκηνικό, η δύναμη της αφήγησης καταφέρνει να μας προκαλεί πολύ έντονα συναισθήματα. Παρατηρούμε με τι προσοχή τα παιδιά τον ακούνε και παρατηρούμε ακόμη τις εκφράσεις τους.

iv) You read the raven:

Ο You read καταφέρνει μέσα από μία αφήγηση να μας μεταφέρει κάποια μηνύματα. Σημαντικό ρόλο παίζει και η χρήση της χαλαρής μουσικής που καταφέρνει να προκαλεί έναν λυρισμό στην καρδιά μας, μεταφέροντας έτσι καλύτερα την ατμόσφαιρα του ποιήματος και της ατμόσφαιρας του ποιήματος καλύτερα από μία κανονική αφήγηση χωρίς μουσικό background.

v) Johnny Depp: Fear and Loathing IN Las Vegas:

Με την έρρυθμη αφήγηση του καταπληκτικού ηθοποιού johnny depp, βλέπουμε πόσο πολυ ομορφαίνει ένα κείμενο και το πως με βάση του ρυθμού και τον διαστημάτων στη μουσική, δίδονται οι εντάσεις στις καταστάσεις και στα γεγονότα που πέρνουν μέρος στην ιστορία. Από τον johnny depp κρατάμε την έρρυθμη τεχνική με την οποία διαβάζει και το ωραίο "δέσιμο" που έχει με τη μουσική του .

vi) ΑΡΗΣ ΡΕΤΣΟΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑ:

Απο την εκδήλωση "Ένα Καράβι για τη Γάζα" Το ελληνικό θέατρο στηρίζει την αποστολή που έγινε στο θέατρο Ρεματιάς στις 4/6 ο Άρης Ρέτσος διαβάσει τη ραψωδία υ. Με αυτό τον τρόπο καταφέρνει να μας περιγράψει τη σκηνή στην οποία οι μνηστήρες προσπαθούν να ανοίξουν το τόξο του Οδυσσέα και στο τέλος μένουν οι 2 δυνατότεροι. Μέσω των παύσεων, κατορθώνεται η συναισθηματική περιγραφή των γεγονότων. Από τον Άρη Ρέτσο κρατάμε τη δυναμική με την οποία αφηγούσε το κείμενο.

B.:

Κάποιοι λένε ότι τα όνειρα δεν πραγματοποιούνται και πως είναι απλώς ακούσιες κινήσεις του ανθρώπινου εγκεφάλου. Έτσι νόμιζα και εγώ μέχρι που κάποια μέρα καθώς διάβαζα κουράστηκα και όπως είναι απολύτως φυσιολογικό κοιμήθηκα λιγάκι. Ξύπνησα μετά από αρκετή ώρα, καθώς ένας δυνατός θόρυβος ακούστηκε από έξω. Ένας ΓΙΓΑΝΤΙΟΣ πύραυλος είχε πέσει στην γη. Όλα γύρω του νεκρά. Αμέσως βγήκα έξω από το σπίτι μου φανερά πανικοβλημένος. Λίγο πριν πάω στην κεντρική πλατεία είδα έναν γεράκο.. φαινόταν αρκετά τρομαγμένος... Τότε τον ρώτησα:

-Τί στην ευχή συνέβει εδώ;

-Και πού να ξέρω 'γω, μου αποκρίθηκε. "Νομίζω μας κάναν 'ντου οι Τούρκοι!"

-Οί Τούρκοι; λέω εγώ.

-ΝΑΙ! Καλά κουφός είσαι ντε; Οί τούρκοι βέβαια! Τρέχα να σωθείς!

Καθώς μου το είπε κατευθυνόταν κάπου μακριά. Τον ρώτησα που. Μου απάντησε σαν να μην συμβαίνει τίποτα! Στο προποζιδικό πάω βέβαια, πού αλλού; Σήμερα κληρώνει το λαϊκό λαχείο 3.5 εκατ. Ευρώ!! Θα είμαι βλάκας αν το χάσω. "

-Και οι Τούρκοι;

-Ας τους να περιμένουν....

ΗΘΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ: Τι να την κάνεις την ζωή χωρίς λεφτά;;.....

G.1.:-

G.2.:

Μέσα στο θεατρικό του Λόρκα, βλέπουμε μία συνεχή εναλλαγή σκηνών και σκηνικών. Στην αρχή μας αναφέρει τους χαρακτήρες που συμμετέχουν στην ιστορία. Με το άσπρο σαλιγκάρι μας παρουσιάζει μία δεσποινίδα με μοντέρνα και κομψή ένδυση (ομπρέλα ηλίου από δαντέλα), η οποία πρέπει να είναι πολύ προσεκτική, και σκέφτεται με μαθηματικό τρόπο (έρχεται μετρώντας τα βήματά της), καθώς όμως λαμβάνει χώρα αυτό το γεγονός, μας δείχνει και μία αβεβαιότητα. Μετά ο Λόρκα, με το μαύρο σαλιγκάρι μας παρουσιάζει τον αρουραίο. Τον δείχνει σαν να είναι εγκληματίας και κάποιος αδίστακτος (ο κακός αρουραίος που τρώει τις τρυφερές ρυζούλες), ο οποίος δείχνει την ρώμη του σε μικρά και καλά πράγματα.

Στην συνέχεια ο Λόρκα, μας μιλάει για τις ενέργειες που κάνουν οι ήρωες, μέσα από τις εκφράσεις και συνυρμούς των σαλιγκαριών, δηλαδή του “φίλτρου” του κέλφους των σαλιγκαριών. Αυτό το φαινόμενο επιτυγχάνεται μέσω των σχολίων που λέει ο σεναριογράφος (Σιωπή, Τρομαγμένο), δηλαδή τις εκφράσεις των σαλιγκαριών. Κατά κάποιο περιέργο τρόπο, το κείμενο αυτό μας δείχνει το πως ο ίδιος ο Λόρκα έβλεπε το θεατρικό του. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι την τρίτη φορά που μπαίνει στο θεατρικό το μαύρο σαλιγκάρι όπου μας σημειώνει το χαρακτηριστικό σχόλιο (ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΟ). Αυτό το γεγονός μας προεδιάζει ότι κάτι κακό πρόξυται να συμβεί στην δεσποινίδα, καθώς ο αρουραίος κινείται πολύ γρήγορα και απειλητικά προς το μέρος της παρηστώνοντας τον αθώο (ΣΑΝ ΠΟΥΛΑΚΙ).

Επίσης κάτι αξιοσημείωτο είναι ότι αντι να συνεχιστεί το θεατρικό με το άσπρο σαλιγκάρι (δηλαδή να συμβεί κάτι θετικό ή να γίνει κάτι από το μέρος της δεσποινίδας), το μαύρο σαλιγκάρι συνεχίζει την θεατρική σκηνή. Κατορθώνει και σχολιάζει την δεσποινίδα αρνητικά (Σε κανέναν... είναι χαζή), και κρίνει το γούστο της και την κρίση της.

Τέλος, βλέπουμε ότι κάτι πρέπει να συνέβει διότι το άσπρο σαλιγκάρι δείχνει ένα επιφώνημα αγωνίας, φανερά απογοητευμένο. Έτσι μπορεί κάτι να συνέβη που έκανε το μαύρο σαλιγκάρι να αποχωρήσει από το προσκύνιο και το άσπρο να αποχωρήσει λέγοντας μόνο ένα επιφώνημα (Αχ).

A.:-

E.:-

Παπαχατζάκη Μαρία:

A.1.:

Οι ασκήσεις που κάναμε ήταν αρκετά διασκεδαστικές επειδή ήταν ομαδικές, ήρεμες και με πολύ ενέργεια. Η άσκηση που πετούσαμε το μπουκάλι ο ένας στον άλλο χρησιμεύει στην θεατρική διαδικασία διότι μπορούμε να εξασκήσουμε την επαφή που έχουμε με τα μάτια των θεατών και να μην αγνοούμε κανένα. Επίσης η άσκηση με το χτύπημα των ποδιών για να φτιάξουμε καλύτερα τον ρυθμό μας ήταν διασκεδαστική ειδικά με το τραγούδι που τραγούδησε η Νίκη αλλά πιστεύω ότι είναι εύκολο να συνδυάσεις τα λόγια με κάποιο ρυθμό τραγουδιού. Ακόμα χρήσιμη είναι και η άσκηση που κάναμε όλοι ησυχία και η Αναστασία πήγαινε περπατώντας πολύ σιγά να σκοτώσει τον Γιώργο και θεωρώ ότι είναι μία πολύ καλή άσκηση γιατί είναι απαραίτητο σε μια θεατρική παράσταση να μπορεί να χρησιμοποιήσει σωστά κάποιος τον ήχο που κάνουν τα πόδια του ανάλογα με τι του ζητείται. Κάναμε ακόμα και μια άσκηση που κλείναμε τα μάτια μας και λέγαμε προς τα πού κάθεται ο καθένας για να δούμε πόσο καλή μνήμη έχουμε και επίσης είναι χρήσιμο σε μια θεατρική παράσταση γιατί πρέπει να κινούμαστε γρήγορα και να μην ψάχνουμε ο ένας τον άλλον αλλά και μέσα από αυτή την άσκηση φαίνεται και ποιους παρατηρούμε περισσότερο. Τέλος γράψαμε μόνοι μας κείμενα, χρησιμοποιώντας την φαντασία μας με τον δικό μας τρόπο και έτσι αφήσαμε την φαντασία μας και το μυαλό μας ελεύθερα ,κάτι το οποίο είναι χρήσιμο και για να μπορούμε σε μια θεατρική παράσταση, αν χρειαστεί, να αυτοσχεδιάσουμε

A.2.:

Στο βίντεο "Michael Courtemanche-Les claquettes" υπάρχει φοβερή κωμικότητα, καθαρές κινήσεις αλλά δεν μου αρέσει η σταθερή χαμογελαστή έκφραση που παίρνει με διαφορετικούς τρόπους.

Στο βίντεο "Otto Waalkes-Mein kleiner gruner Kaktus" στην αρχή δεν εντυπωσιάζομαι καθόλου ούτε μου τραβά το ενδιαφέρον, αλλά στην συνέχεια με το τραγούδι φαίνεται πιο ωραίο αν και με ενοχλούν προσωπικά οι τόσες αλλαγές και κινήσεις που κάνει με τα μάτια του.

Στο βίντεο "Mel Blanc's cartoon voices VIDEO" κατά την γνώμη μου ο Mel Blanc είναι φοβερός άνθρωπος, οι φωνές του είναι υπέροχες και όταν τον άκουσα να κάνει την φωνή του μαρού γέλασα πάρα πολύ. Φοβερό το γεγονός ότι κάνει τόσες πολλές διαφορετικές φωνές.

Στο βίντεο "Opening to "The fog" " η εικόνα του ρολογιού ,τα παιδιά γύρω από την φωτιά σε συνδυασμό με την υπέροχη μουσική που ακούγεται σε αφήνει με το στόμα ανοιχτό. Η μουσική και ο τόνος της φωνής του ανθρώπου που μιλάει είναι δύο πράγματα που με συνεπήραν και με ταξίδεψαν σε ένα κόσμο απόλυτης ηρεμίας ακούγοντας μόνο την ιστορία.

Στο βίντεο "Johnny Depp reading from Fear and Loathing In Las

Vegas" τα λόγια είναι περιττά. Ο Johnny Depp είναι από τους αγαπημένους μου ηθοποιούς, είναι ο εαυτός του και μπορεί γρήγορα να μεταφερθεί από κάτι κωμικό σε κάτι πιο δραματικό. Έχει καθαρές και χαρακτηριστικές εκφράσεις, ξεχωρίζει από οτιδήποτε συνηθισμένο και προσπαθεί να βγάλει το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα. Τελειώνοντας, αυτό το ψυχρό που βγάζει προς τα έξω ο Depp είναι για μένα το σημείο που με γοητεύει περισσότερο πάνω του και με κάνει να παρακολουθώ προσεκτικά οτιδήποτε κάνει .

B.:

Ένα παιδί, χίλιες σκέψεις, χίλια όνειρα, δύο κόσμοι πραγματικού και ψεύτικου, φοβάται να χάσει αλλά και να κερδίσει. Το παιδί που ονειρεύτηκε μια τέλεια οικογένεια, μια μητέρα χωρίς καρκίνο, έναν πατέρα που νοιαζόταν για το παιδί του και δύο αδέρφια υγιή και ζωντανά. Όνειρο του παιδιού η ευτυχία του ή η ευτυχισμένη οικογένεια; Κλείνει τα μάτια και ονειρεύεται αγάπη, γέλια χαρούμενα πρόσωπα και δεν βλέπει τα αρνητικά της ζωής. Μα όλα τα όνειρα κάποτε τελειώνουν. Πρέπει να ονειρεύεσαι, να αισθάνεσαι χαρά ή λύπη από κάτι μη πραγματικό(όνειρο). Όμως το παιδί ξυπνάει και βλέπει την μητέρα του στο κρεβάτι γεμάτη σωληνάκια και ορούς, τον πατέρα του να λείπει χωρίς κανένα μήνυμα στην πόρτα του ψυγείου και τα δωμάτια των αδερφών του να είναι σκοτεινά, κρύα διότι η απουσία τους είχε γίνει πλέον τρόπος ζωής. Ήταν όνειρο το όνειρο του παιδιού και εφιάλτης η πραγματικότητα στην οποία ζούσε. Συνηθίζουμε να ονειρευόμαστε μεγάλες-κρυφές επιθυμίες μας είτε με καλό είτε με κακό τρόπο, που άλλες φορές θέλουμε να ήταν πραγματικότητα και άλλες ξυπνάμε λέγοντας "Οουουουφ, όνειρο ήταν" !

ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

1η γραμμή: ένα παιδί περικυκλωμένο από πολλές σκέψεις και όνειρα συνδυάζει στην ζωή του τους δύο κόσμους (αληθινό- φανταστικό)

2η ,3η ,4η γραμμή: φοβάται να αποφασίσει, είχε όνειρο να βρει την αγάπη που υπάρχει στον κόσμο και ξεκινούσε από την οικογένεια του αλλά τα έβλεπε όλα λάθος σαν να μην υπήρχε σωστό

4η ,5η ,6η : αναρωτιόταν τι ήθελε περισσότερο, την αγάπη στον κόσμο ή στην οικογένεια του και κάθε φορά που έβαζε στον αληθινό κόσμο την φαντασία του έβλεπε μόνο την αγάπη μέσα στην οικογένειά του ίσως γιατί ήταν η μεγαλύτερη επιθυμία του..

6η ,7η ,8η : Μα όταν η φαντασία του παύει να λειτουργεί η πραγματικότητα τον πνίγει, όμως το παιδί την ζητάει πίσω γιατί η φαντασία του είναι αυτή που τον γεμίζει συναισθήματα και χωρίς αυτή είναι αδύναμο.

8η ,9η ,10η ,11η : Όταν λοιπόν η φαντασία σταματάει η πραγματικότητα τον παγιδεύει σε μια οικογένεια με μοναδικό συναίσθημα τον πόνο, το μίσος και την αίσθηση της απουσίας

12η : για αυτό το παιδί προτιμούσε να κλείνει τα μάτια και να ονειρεύεται παρά να τα έχει ανοιχτά

13η, 14η, 15η : και όλα αυτά γιατί το παιδί πίστευε πως όταν κλείνει τα μάτια μπορεί να φανταστεί τα πάντα, όπως εκείνο ήθελε ενώ αν τα έχει ανοιχτά θα δει κάτι που το φοβίζει και αυτή είναι η πραγματικότητα..

Γ.1.:

1: Δέκα όμορφες γυναίκες σαν τις γλυκές σοκολάτες της Βιέννης

2:Ο θάνατος είναι άσχημος μπροστά στην ομορφιά τους και βρίσκει ένα πλευρό για να ξεσπάσει

3:ένα μεγάλο κτήριο και 900 μάτια στραμμένα πάνω στις γυναίκες, διότι πίσω από κάθε παράθυρο ένας άντρας λησμονεί την αγάπη

4:Το δέντρο δίνει ζωντάνια για μια στιγμή μέχρι τον θάνατο των περιστεριών που δεν άντεξαν μπροστά στην αγάπη

5: ένα κομμάτι σοκολάτας, ωραίας σοκολάτας, έκλεψε την εντύπωση στο πρωινό καθώς περπάτησε μέχρι το παγωμένο τζάμι

6: έμεινε παγωμένο πάνω στο τζάμι θαυμάζοντας το χειμωνιάτικο τοπίο

7,8: η φωνή της διασκέδασης ακουγόταν από το καφενείο καθώς οι ήχοι των βημάτων στο βαλς χτυπούσαν απαλά το πάτωμα

9:και η σοκολάτα έτρεμε από τον μεγάλο της πόθο να χορέψει

10:ο έρωτας είναι μεγάλος, ο πόθος μεγαλύτερος

11:να ξαπλώσει στην πολυθρόνα και να κοιμάται διαβάζοντας για τον αιώνιο ύπνο

12:μα η σπηλιά ήταν τόσο μοναχική και την συνόδευε το λευκό το κρίνο, που φώτιζε στο σκοτάδι

13:ο ατελείωτος διάδρομος που η αγάπη χάνεται καθώς προχωράς

14:πολύ ζέστη, αμχανία, ζήλια και όταν το φεγγάρι κοιτούσε το κρεβάτι ιδρώνε

15:ένα μωρό γεννήθηκε, έκλαψε και τα πατουσάκια του άφησαν σημάδια στην άμμο

16:φόβος, πόνος, μίσος

17: χορός με πόνο, μην το χορέψεις το βαλς έπρεπε να φωνάζεις

18: πιάσε την ραγισμένη καρδιά του, πως περιμένεις να χορέψει όταν δεν του κρατάς το χέρι;

19:Αυτό το βαλς ζωντάνεψε

20:όταν αισθάνθηκε την αναπνοή της αλήθειας

21:ηρέμησε πίνοντας τον πόνο του και συνάντησε τον αιώνιο ύπνο
22:ο ύπνος που τον έσερνε να πνιγεί στην θάλασσα
23:τέσσερα βουνά που αν ανοίξεις το στόμα σου θα ακούσεις καθαρά την σιωπή σου να ξαναέρχεται πίσω
24:αν βγάλεις το πόδι από το ψηλότερο σημείο του βουνού θα βρεις τον θάνατο μέσα στην θάλασσα
25:και τότε θα δεις κάποιον άλλον να μπαίνει στην θέση σου
26:καθώς την ίδια στιγμή θα αισθανθείς τα κρύα δάκρυα να πέφτουν
27:πόνος, απόγνωση, μοναξιά
28:αυτό το βαλς που ήξερες
29:έχει πλέον πεθάνει
30: ένας χώρος που δεν ακούγεται κανένας άλλος ήχος παρά μόνο οι φωνές των παιδιών
31:εκεί θα ξαπλώσεις αγκαλιά με την μοναξιά
32: και παρέα θα σου κάνουν οι φωνές των παιδιών, πλάι στο φως της γιαγιάς σου
33: εσύ θα ηρεμείς και έξω η μελαγχολία θα συγκρούεται με την μοναξιά σου πλάι στην ομίχλη του ήλιου
34:θα βγουν λοιπόν έξω όλα σου τα προβλήματα γαντζωμένα πάνω στην θλίψη
35:θα μετρήσεις τα πρόβατα στον ύπνο σου και θα σεις το άσπρο χρώμα του κρίνου σ' ένα χιονισμένο τοπίο
36:χαρά, απορία, χειμώνας
37: μην χορέψεις πάνω στα βήματα, χόρεψε απλά το βαλς
38: τίποτα δεν κρατάει για πάντα, όμως μην την ξεχάσεις όταν θα' χει φύγει
39: και θα έρθει μαζί σου στην αγάπη
40:μόλις την δεις θα φορέσεις τα δάκρυα σου και θα φύγεις
41:καθώς τα ακάθια του βάρους σου θα καρφώνουν τους ώμους σου
42:θα τρέμουν τα πόδια σου όπως έτρεμε το στόμα της καθώς σου έλεγε τα τελευταία λόγια
43-44:τότε είναι που θα φτιάξεις αυτό το λεύκωμα, γεμάτο με της ζωής σου τις αναμνήσεις και τις φωτογραφίες της ευτυχίας και θα το θάψεις βαθιά στο χώμα
45: δίνοντας ως αντάλλαγμα της ομορφιάς της
46: ένα φθινό γεμάτο συναίσθημα τραγούδι
47:με το οποίο ο χορός θα την παρασύρει
48:στην λίμνη που μόνο μέχρι τον καρπό βάζεις το χέρι σου
49:χορεύοντας για τελευταία φορά εκείνο το βαλς
50:που πλέον θα πεθάνει μαζί της και όπως θα έτσι θα φύγει η αγάπη του χορεύοντας

Γ.2.:

Άσπρο σαλιγκάρι= Φως, δύναμη, θέληση, προσπάθεια, μια κοπέλα που φοβάται να δοκιμάσει κι όμως τα καταφέρνει

Μαύρο σαλιγκάρι= σκοτάδι, φόβος, σκοτεινός υπόνομος, πόνος, θάνατος, ένα ποτάμι που αν μπεις μέσα θα σε καταπιεί

Άσπρο σαλιγκάρι= όμορφες στιγμές, ωραίες μυρωδιές, συντροφιά, καταπράσινο χορτάρι

Μαύρο σαλιγκάρι= συμφέρον, απελπισία, το μαύρο σαλιγκάρι δελεάζεται από τον πόνο όπως η Εύα από το μήλο.

Άσπρο σαλιγκάρι= αφέλεια, ηρεμία, απόλαυση, γαλάζιο, όμορφα μέρη, ευτυχία

Μαύρο σαλιγκάρι= ακόμα και το σκοτάδι χάνει μπροστά στην ομορφιά του ήλιου, φοβάται να συνεχίσει μπροστά στην ομορφιά της ζωής, τρομάζει από το ίδιο το σκοτάδι
Μαύρο σαλιγκάρι= αμφιβολίες
Μαύρο σαλιγκάρι= κέρδισε την μάχη, έχασε τον πόλεμο
Άσπρο σαλιγκάρι= το καλό είναι πάντα πιο δυνατό

A.:

1. Από το βιβλίο Το πνεύμα του κακού διάλεξα το σημείο στο οποίο ο δολοφόνος ήθελε να φωνάξει δυνατά επειδή οι τύψεις του δεν τον άφηναν να ηρεμήσει και οι σκέψεις για αυτό που είχε κάνει τον βασάνιζαν. Ο δολοφόνος ήξερε πως αν συνέχιζε να σκέφτεται τι έκανε θα πρόδιδε τον ίδιο τον εαυτό του και έπρεπε να σταματήσει, καθώς το άγχος του και ο φόβος του να μην μιλήσει τον έκαναν να τρέχει μέσα στον κόσμο λες και το έκανε επίτηδες για να τον παρατηρήσουν οι διαβάτες. Την στιγμή λοιπόν που τον κυνηγούσαν οι διαβάτες αισθάνθηκε ότι πλέον δεν είχε καμία ελπίδα και ήλπιζε να μην είχε μιλήσει και να μην είχε πει όσα είχε πει μέχρι τότε καθώς η συνείδησή του και οι τύψεις τον κρατούσαν πίσω και τον ανάγκαζαν να πει την αλήθεια
2. Πριν γίνουν όλα αυτά ήταν ένας ευτυχισμένος άνθρωπος που ζούσε ήρεμος με τα χρήματα που κληρονόμησε αλλά κυρίως με το συναίσθημα που ένιωθε πως όλα πήγαιναν καλά. Μετά όμως από το γεγονός που περιέγραψα από εκεί που είχε κατά την γνώμη του όλη την ευτυχία, βρέθηκε σε ένα κελί φορώντας αλυσίδες.
3. Κατά την γνώμη μου μετά από την περιγραφή της απόλυτης ευτυχίας η οποία πηγάζει από ένα έγκλημα, η σκηνή στην οποία αρχίζει να βγαίνει η αλήθεια προς τα έξω από τον ίδιο τον δολοφόνο δείχνει ότι μπορεί να υπάρχει κακό στον κόσμο αλλά στην τελική η συνείδηση μας θέλει να παραμείνει καθαρή και μας δείχνει επίσης πως οι άνθρωποι δυσκολεύονται να ζήσουν με τύψεις. Επομένως πιστεύω ότι ο συγγραφέας έβαλε την κατάλληλη στιγμή αυτό το γεγονός και το έκανε για να τονίσει πόσο εύκολα μπορεί να σταματήσει η ευτυχία κάποιου η οποία προέρχεται από ψέματα, αδικία και έγκλημα θέλοντας να συνδυάσει τις τύψεις που δημιουργούνται σε ένα δολοφόνο με το καλύτερο και πιο δίκαιο αποτέλεσμα, την φυλάκιση του. Διαβάζοντας αυτό το κομμάτι του κειμένου μου επιβεβαιώνεται η ιδέα ότι το καλό πάντα νικάει στο τέλος το κακό και πως όλοι οι άνθρωποι μέσα τους έχουν καρδιά και τύψεις για αυτό και μπορεί να αισθανθούν πολύ άσχημα από κάποιες λάθος πράξεις τους. Επίσης καταλαβαίνω ότι όλοι έχουν συνείδηση και πως για να την κρατήσουν καθαρή πρέπει να είναι οι ίδιοι σωστοί απέναντι στον εαυτό τους, γιατί στο τέλος αυτόν συναγωνίζονται.

E.:

Μέσα στην τάξη μας δώσατε να επιλέξουμε μεταξύ μερικών θεμάτων και το κάθε θέμα είχε μερικές λέξεις-κλειδιά που θα μας βοηθούσαν να σκηνοθετήσουμε ένα δικό μας σενάριο. Το δικό μας θέμα είχε να κάνει με κάτι αστυνομικό και οι βασικές λέξεις που χρησιμοποιήσαμε ήταν άνθρωπος, σκιά, γυναίκα, άσπρο φόρεμα, τούνελ αίμα και γενικά λέξεις που οδηγούν σε ένα πιο ψυχρό, κρύο, τρομακτικό συναίσθημα. Η ομάδα μου και εγώ συνθέσαμε ένα κείμενο στο οποίο συνδυάσαμε την ζωή ενός απλού, καθημερινού ανθρώπου κάτω από το φως της μέρας, με την μετατροπή του σε έναν σκοτεινό δολοφόνο όταν γίνεται ένα με την σκιά του, μέσα στο βράδυ. Στη συνέχεια το συνδέσαμε το συνειρμικό κείμενο (όνειρα- εφιάλτες) και σκεφτήκαμε να κάνουμε την δολοφονία της όμορφης γυναίκας σαν έναν εφιάλτη που κάποτε θα τελείωνε. Στην αρχή

φαινότουσαν όλα φυσιολογικά όπως σε κάθε αστυνομικό έργο, αλλά στο δικό μας σενάριο δημιουργήσαμε ένα φόντο που ποτέ δεν έγινε. Ήταν λίγο δύσκολο να γίνει κατανοητό το βαθύ νόημα της παράστασης που δημιουργήσαμε, αλλά πιστεύω ότι μετέφερε μία εικόνα της προσωπικότητας των ανθρώπων και γενικά πως ισορροπεί το καλό με το κακό. Το γεγονός ότι έπρεπε να φτιάξουμε μόνοι μας μία θεατρική παράσταση και να το παρουσιάσουμε σε παιδιά του δημοτικού, τα οποία είναι πολύ έξυπνα και η φαντασία τους είναι συνεχώς σε λειτουργία ήταν κάτι το πολύ συναρπαστικό. Αφού μας δείξατε τεχνικές που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε σε μία θεατρική παράσταση και μας δώσατε, στην ομάδα μας συγκεκριμένα, αστυνομικά βιβλία να διαβάσουμε έπρεπε εμείς να οργανωθούμε με την ομάδα μας και να δημιουργήσουμε ένα θεατρικό έργο κατανοητό όμως από παιδιά δημοτικού. Η διαδικασία ήταν διασκεδαστική καθώς στις πρόβες με τα παιδιά διασκεδάσαμε πολύ και πέρα από την σοβαρότητα που κρατούσαμε κάναμε και λίγη πλάκα έτσι ώστε να μην είναι όλα συνηθισμένα. Αν και άλλαξε το μέρος που έγινε η παράσταση προσπαθήσαμε να βρούμε μία καλή θέση κοντά στην φύση ώστε να μπορέσουμε να την αξιοποιήσουμε και σωστά, αλλά και μέσα στην τάξη που μας δόθηκε έπρεπε να είμαστε πιο προσεκτικοί στις κινήσεις μας. Ο ρόλος μου σαν αφηγήτρια ήταν απλός αλλά επιλέξαμε να τον έχω εγώ επειδή έχω πιο ήρεμη και απαλή φωνή από τα υπόλοιπα παιδιά, ωστόσο ο ρόλος της όμορφης γυναίκας που "σκοτώνεται" δόθηκε στην Αμαλία, του δολοφόνου στον Θάνο, της σκιάς στον Δημήτρη λόγω ευλυγισίας και του αστυνομικού στον Γιώργο επειδή ήθελε κάτι πιο σοβαρό.

Το πρόβλημα το βασικό που αντιμετωπίσαμε ήταν συνεργασίας, επειδή τα αγόρια έκαναν συχνά άλλα πράγματα και περίμεναν εμάς να τους πούμε τι να κάνει ο καθένας και επειδή η Αμαλία είναι αρκετά οξύθυμη και δεν ανεχόταν το γεγονός ότι τα αγόρια δεν συνεργάζονταν. Ωστόσο μετά από ηρεμία και σκέψη τα βρήκαμε μεταξύ μας και κάναμε πρόβες με αρκετή σοβαρότητα αλλά βάζαμε και αρκετό χιούμορ μέσα και ομολογώ πως συνεργαστήκαμε αρκετά καλά αφού ο καθένας προσπάθησε να καταλάβει τον άλλο και να κάνει υποχωρήσεις. Θεωρώ ότι για πρώτη φορά ήταν μία καλή προσπάθεια και πως είχαμε επαφή με τα παιδιά, αλλά θεωρώ πως ήταν μικρό σε χρονικό διάστημα και λίγο απότομο ενώ τα παιδιά θα ήθελαν να συνεχιστεί κι άλλο. Τέλος πιστεύω πως αν μας ξαναδοθεί η ευκαιρία να κάνουμε κάτι παρόμοιο θα πάει καλύτερα διότι θα έχουμε πάρει μια γεύση.

Περιστέρα Αγγελική:

A.1.:

Οι ασκήσεις που κάναμε μέσα στην τάξη κατά τη διάρκεια των μαθημάτων διδαχθήκαμε:

Να μπορούμε να ξεγελάσουμε κάποιον κάνοντας απόλυτη ησυχία και να μετακινούμε άμαστεστο χώρο με αυτές τις συνθήκες με αποτέλεσμα να ξεγελαστεί το υποψήφιο «θύμα». Στην ομάδα μας το συγκεκριμένο στοιχείο μας βοήθησε στο καμμάτι όπου μί από τις κοπέλες (υποψήφιο «θύμα») κάθεται στο πέζουλι και από πίσω της εμφανίζονται δύο άλλα παιδιά (κακοί) όπου θέλουν να την σκοτώσουν χωρίς οι άλλοι να το αντιληφθούν.

Ο συγχρονισμός μεταξύ των δύο ή περισσότερων πραγμάτων. Στο δικό μας θέμα παρουσίασης ο συγχρονισμός μας βοήθησε σχεδόν σε όλα τα κομμάτια της παράστασης, διότι τα περισσότερα απαιτούσαν απόλυτο συγχρονισμό. Ισορροπία πάνω στον ήχο και την ομηλία. Στο θεατρικό μας αυτό μας χρησίμευσε για τις κινήσεις που πρέπει να εκτελούμε την ώρα που μιλάμε για να μη υπάρχουν κενά ανάμεσα στους διαλόγους. Σε μία παράσταση δεν πρέπει να υπάρχουν κενά και πρέπει ο ένας να συμπληρώνει τον άλλο.

A.2.:

Οι κριτικές μου για τα βίντεο είναι οι εξής:

Michael Courtemanche- Les claquettes:

Πολύ αστείο. Ο συγκεκριμένος ηθοποιός κρατάει πολύ καλή ισορροπία με τον ήχο.

Ουσιαστικά δουλεύει με τον ήχο και το αποτέλεσμα είναι αστείο.

Προσωπικά μου άφησε θετικές σκέψεις για παιχνίδι και γέλιο.

Η σχέση του βίντεο με την συγκεκριμένη ενότητα είναι ο ήχος. Το πως να βασίζεσαι στον ήχο, πως να παίζεις μαζί του και να δημιουργείς μία μικρή ιστορία με το χώρο και την κίνηση των μελών του σώματος.

Otto Waalkes – Mein Kleiner gruner Kaktus:

Στο βίντεο βλέπουμε πάλι την ισορροπία κινήσεις –ήχου που το αποτέλεσμα του είναι πάλι κωμικό. Βεβαία αυτή τη φορά ο ηθοποιός χρησιμοποιεί τις εκφράσεις του προσώπου του και όχι την κίνηση του σώματος του.

Το απόσπασμα μας άφησε πάλι μία θετική διάθεση αν και όχι τόσο έντονη όσο στο προηγούμενο βίντεο.

Έχει πάλι σχέση με την ισορροπία όχι μόνο των κινήσεων αλλά και των εκφράσεων με τον ήχο.

Mel Blanc's cartoon voices VIDEO:

Το συγκεκριμένο βίντεο ήταν πολύ ενδιαφέρον. Ο Mel Blanc ήταν ένας πολύ ταλαντούχος άνθρωπος.

Μου άφησε τη σκέψη ότι ο Mel Blanc εκμεταλλεύτηκε το ταλέντο του και το ανέπτυξε. Ο καθένας μας θα μπορούσε να μιμηθεί μία ή δύο φωνές αλλά κανείς σαν τον Mel Blanc.

Όχι τόσες φωνές και τόσο επιτυχημένα.

Η σχέση που μπορεί να έχει με την ενότητα είναι ότι οποιοσδήποτε μίμος βασίζεται πάνω σε κάποιους ήχους για να "αντιγράψει" ή να δημιουργήσει μία φωνή.

Opening to "the fog":

Σ' αυτό το βίντεο ένας γέρος αφηγείται μία τρομακτική ιστορία σε μικρά παιδιά προσπαθώντας να τα τρομάξει. Κατά τη γνώμη μου δεν προκαλεί έντονο το στοιχείο του φόβου.

Μου αφήνει την αίσθηση ότι είναι η εισαγωγή για κάτι που θα συμβεί στη συνέχεια και μόνο καλό δεν θα είναι!

Στην αφήγηση της τρομακτικής ιστορίας απαιτείται το στοιχείο του τρόμου που το πετυχαίνει, αλλά όχι για τη στιγμή που αφηγείται την ιστορία αλλά για τη συνέχεια, για το κατά πόσο θα πραγματοποιηθεί η ιστορία.

Jhonnny Depp reading from fear and Leathing to Las Vegas:

Ο Jhonnny Depp στο βίντεο διβάζει μία ιστορία με τροχιά φωνή και ρυθμό . Σου δίνει την αίσθηση σοβαρότητας που πρέπει να βγάζει το κείμενο.

Η φωνή του Jhonnny Depp σε κάνει να στοχάζεσαι και να «κοιτάς» το θέμα με άλλο μάτι. Το βίντεο έχει σχέση με την ενότητα των τρομακτικών ιστοριών, αφού για να «στείλεις» στον ακροατή-θεατή την εικόνα του τρόμου πρέπει να είσαι σοβαρός .

The making of a Monologue: Robert Wilson's Hamlet Screener:

Ο Robert Wilson κάνει έναν συνδιασμό ισορροπίας στον ήχο, αφήγησης και αυτοσχεδιασμού.

Δεν με έκανε να σκεφτώ κάτι ούτε μου άφησε κάποιο ερέθισμα.

B.:

Μια φορά και ένα καιρό ήταν μία οικογένεια που αποτελούνταν από τρία άτομα, τη μαμά, το μπαμπά και το μικρό τους κοριτσάκι τη Σοφία. Ένα όμορφο και ηλιόλουστο πρωί λοιπόν η οικογένεια αποφασίζει να πάει την μικρή κορούλα της στο πάρκο για να παίξει με τα υπόλοιπα παιδάκια. Στο πάρκο που πήγαιναν υπήρχαν δέντρα και θάμνοι σαν ένα μικρό δασάκι. Πίσω από τους θάμνους ήταν κρυμένοι δύο άνθρωποι. Έκει που έπαιζαν όλα τα παιδάκια μαζί και τρέχανε , γελούσανε και παίζανε κινηγητό ξαφνικά πετάγεται μέσα από τους θάμνους ένας από τους δύο ανθρώπους και πέρνει τη Σοφία χωρίς να το πάρουν είδηση οι γονείς της. Ύστερα της έκλειαν το στόμα και την έβαλαν μέσα σε ελένα αυτοκίνητο. Η μικρή έκλεγε και φώναζε τους γονείς να τη βοηθήσουν να ξεφύγει από αυτούς τους κακούς . Την μικρή Σοφία λοιπόν την οδήγησαν σ' ένα πολύ μεγάλο σπίτι μακριά από τη πόλη σε ένα ερημομένο μέρος που δεν περνούσε συχνά κόσμος. Μέσα σ' αυτό το σπίτι ζούσε μία γυναίκα η οποία εκμεταλευόταν τα παιδιά με το χειρότερο τρόπο. Εκεί όμως η μικρή Σοφία γνώρισε ένα άλλο κοριτσάκι και έγιναν πολύ καλές φίλες. Τα έβαζε να καθαρίζουν καθεμερίνα το σπίτι της, να πλένουν και να μαγειρεύουν γι αυτήν και τα παιδιά τα άφηνε νηστικά. Όταν ερχόταν η ώρα του ύπνου πήγαιναν πάνω σε μία σοφήτα που είχε το σπίτι η οποία δεν είχε κρεβάτια και κοιμόντοθσαν στο πάτωμα μέσα στο κρύο και τη σκόνη. Απέναντι όμως από αυτό το σπίτι ζούσε ένας κύριος που ήταν πολύ πλούσιος. Εκείνος έβλεπε τα κοριτσάκια κάθε μέρα να ταλεπορούνται. Όταν επιτέλους είρθαν τα Χριστούγεννα αυτός ο κύριος είπε στους υπηρέτες του να μπουν ένα πρωί που τα δυο κορίτσια θα λούιουν από το δωματιο τους να μπουν κρυφά μέσα κια τους το φτιάξουν με καινούρια κρεβάτια να τους βάλουν ένα τζάκι για να ζεστένονται και να τους βάλουν και φαγητό για να μπουρούν μετά τη δουλειά να τρώνε και να κοιμούνται άνετα και να ξεκουράζονται. Έτσι λοιπόν οι υπηρέτες υπάκουσαν τον αφέντη τους και έκαν ότι ακριβώς τους διέταξε. Όταν όμως το βράδυ τα κοριτσια ανεβηκαν στο δωμάτιό τους δεν το πίστευαν... Νόμιζαν ότι είχαν μπει σε λάθος σπίτι άλλα τελικά ήταν το σωστό. Ένα πρωί όμως η Σοφί αποφασίζει να σηκωθεί νωρίς πριν ξυπνησει η μητριά της και να το σκασει και να παεί στην αστυνομία. Και έτσι έγινε... Η Σοφία σηκώθηκε και πηγε στην αστυνομία όπου εκεί βρήκε τους γονείς της και τους είπε τι ακριβώς είχε συμβεί. Έτσι μετά από λιγη ώρα ξαναπήγαν όλοι μαζί σε εκείνο το σπίτι και βρήκαν την κακιά γυναίκα και την συνέλαβαν και τα δυο

κορίτσια έμεναν πια μαζί στο σπίτι της Σοφίας μαζί με τους γονείς της και ήταν σαν αδελφες. Και ζήσα αυτολι καλά και εμείς καλήτερα..!

Γ.Ι.:

Στίχος 1:Στη Βιέννη ο κόσμος χορεύει Βιεννέζικο βάλς.

Στίχος 2:Κύριο μουσικό άκουσμα το βιολί.

Στίχος 3:Σε ένα μεγάλο κτήριο με με πολλούς ορόφους και πολλά παράθυρα.

Στίχος 4:Με θέα τα δέντρα όπου τα πουλιά εκεί πηγαίνουν να πεθάνουν.

Στίχος 5:Μία πληγωμένη καρδιά.

Και κρεμιέται παγωμένο στη γαλαρία...

Αϊ αϊ αϊ

Πάρε αυτό το βάλς, πάρε αυτό το βάλς...

Στίχος 9: Υπάρχει θλίψη,πόνος,έντονο κλάμα...

Σε θέλω, σε θέλω , σε θέλω...

Στίχος 11-12:Να ήμαστε μαζί κι όταν γεράσουμε,μέχρι το τέρμα της ζωής.

Στίχος 13:εγκατάληψη αγάπης.

Στίχος 14:μία καλοκαιρινή νύχτα που ήμασταν μαζί κατω από το φεγγάρι.

Στίχος 15:κλαίω με τις καλοκαιρινές μας αναμνήσεις.

Αϊ αϊ αϊ

Πάρε αυτο το βάλς, πάρε αυτό το βάλς...

Στιχος 18:Είμαστε χώρια...

Αυτό το βάλς , αυτό το βάλς, αυτό το βάλς

Στιχος 20Αυτός ο χορός πονάει

Στίχος 21:Είναι ένας χορός που σε κάνει να ξεχνιέσαι από το θάνατο

Στίχος 22: Ένας χορός χωρίς τέλος.

Στίχος 23: Στη Βιέννη μου ερχόνται αναμνήσεις που με πληγώνουν.

Ένα κομμάτι "θάνατος" για πιάνο που βάφει τα γόρια μπλε.

Στίχος 25-26:Και εσύ τώρα είσαι δίπλα στο στραυρωμένο Χριστό.

Αϊ αϊ αϊ

Πάρε αυτό το βάλς, πάρε αυτό το βάλς, πάρε αυτό το βάλς

Στίχος 29:Αυτός ο χορός τελειώνει αργά και βασανιστικά όπως η σχέση μας...

Στίχος 30: έχουμε ωρίμασει απότομα και δεν ζήσαμε τη παιδίλη μας ηλικία.

Στίχος 31:θέλω να έρθω κοντά σου

Στίχος 32-33:Θέλω να σε επισκεφτω στη τελευταία κατοικία.

Στίχος 34:Να δω τι σε βασανίζει...

Στίχος 35: Έχει χαθεί η αθωότητα και η αγνότητα.

Αϊ αϊ αϊ

Πάρε αυτό το βάλς, πάρε αυτό το βάλς, πάρε αυτό το βάλς.

Στίχος 38:Με τα τελευταία σου λόγια.

Στίχος 39:Θα χορέψω με το πνεύμα σου αυτό το χορό.

Στίχο 40:Στον παράδεισο..

Στίχος 41:Όλα θα περάσουν από κοντάς σου.

Στίχος 42:Θα είμαστε ένα!

Στίχος 43-44:Θα ζω μέσα από τις αναμνήσεις μας.

Στίχος 45-46:θα ρόξω τις ευθύνες για το θάνατο σου στην ψυχική σου τελειότητα.

Στίχος 47:Θα έρθω μαζί σου.

Πάρε αυτό το βάλς, πάρε αυτό το βάλς, πάρε αυτό το βάλς.
Είναι δικό σου τώρα. Είναι όλο αυτό που είναι.

G.2.:

Το κείμενο του Φεντερίκο Γκάρθια Λόρκα μας φανερώνει την αντίθεση μεταξύ του άσπρου και του μαύρου σαλιγκαριού, του κακού και του καλού σαλιγκαριού. Το ασπρό σαλιγκάρι δεν αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο από όλα αυτά (κακός αρουραίος). Αντίθετα το μαύρο σαλιγκάρι το οποίο αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει γύρω του και τα βλέπει όλα με καχυποψία. Σχολιάζει την κόπελα ως χαζή γιατί διαβάζει ένα βιβλίο. Οι αρουραίοι δεν αποτελούσαν κίνδυνο για τη νεαρή κοπέλα, αλλά για τα δύο σαλιγκάρια ήταν ίσως και ο μεγαλύτερος κίνδυνος. Το άσπρο σαλιγκάρι βλέπει τα πάντα γύρω του με θαυμασμό και μαγεία. Σε αντίθεση με το μαύρο σαλιγκάρι το οποίο αγνοεί την ύπαρξη της νεαρής και παρακολουθεί τον αρουραίο με μίσος. Ο αρουραίος θα μπορούσε να παρουσιαστεί ως έναν άνθρωπος που καταστρέφει γύρω του το περιβάλλον.

A.:-

E.:

Όταν μας δόθηκαν τα θέματα για το θεατρικό μα στην αρχή προβληματίσαμε αρκετά για το σενάριο τους χόρους. Δεν είχαμε και πολλές ιδέες για το θέμα του τρόμου και σχεδόν σε κάθε μάθημα αλλάζαμε το θεατρικό μέχρι που καταλείξαμε κάποια στιγμή στο χώρο και βρήκαμε το σενάριο και τις μάσκες που θα χρησιμοποιήσουμε. Όμως λίγες μέρες πριν την παρασταση ο καιρός χάλασε και έβρεχε και δεν μπορούσαμε να κάνουμε την παράσταση έξω στο δασάκι του σχολείου. Έτσι αποφασίσαμε να κάνουμε το θεατρικό στο θέατρο όμως και εκεί δεν μπορούσαμε γιατί το θέατρο ήταν κλεισμένο για τη γιορτή του δημοτικού. Έτσι το κάναμε σε μία τάξη του δημοτικού. Το κοινό μας ήταν πολύ θερμό και συμαετύχε μαζί μας σε ορισμένα σημεία. Το θεατρικό βγήκε πολύ ωραίο και το ευχαριστήθηκαν και εμείς και τα παιδιά που μας έβλεπαν.

Σιχνή Ήβη:

A.1.:

Κατά την γνώμη μου, πιστεύω ότι όλες οι ασκήσεις που κάναμε μέσα στη τάξη όλοι μαζί, ήταν παράλληλα και διασκεδαστικές, και ξέφευγαν από τα συνηθισμένα που κάνουμε σε όλα τα άλλα μαθήματα, αλλά και μας πρόσφεραν γνώσεις που μας ήταν απαραίτητες για την τελική παράσταση που θα παρουσιάζαμε στα παιδιά του δημοτικού. Αν δεν τα είχαμε μάθει αυτά, τότε πιστεύω ότι θα βγάζαμε την παράσταση, χωρίς όμως να την χαρούμε εμείς αλλά και οι μικροί θεατές μας. Προσωπικά μερικές από τις ασκήσεις στην αρχή που της κάναμε δεν καταλάβαινα το νόημα τους, όμως όταν ήρθε η ώρα να δημιουργήσουμε το δικό μας θεατρικό κατάλαβα σε τι μας ωφελούσαν!

A.2.:

1) Το πρώτο βίντεο του Michael Courtmanche ήταν απλά απίθανο. Γέλαγα όλη την ώρα και με τις εκφράσεις που έπαιρνε με το πρόσωπό του, αλλά και με τις άτσαλες κινήσεις του. Ήταν παράλληλα και παντομίμα αλλά και κωμωδία, κάτι που κατά την γνώμη μου είναι πολύ δύσκολο να το κάνεις σωστά και με επιτυχία, αλλά και όμως ο Michael

Courtemanche το επέτυχε τέλεια γιατί και καταλάβαινες τι έκανε αλλά και γέλαγες συνέχεια! 2) Το δεύτερο βίντεο με τον Mel Blanc ήταν βασικά πολύ εντυπωσιακό! Το να κάνεις 400 διαφορετικές φωνές cartoon, που τα cartoon θέλουν αστείες και τσιριχτές ή πολύ βαριές φωνές το θεωρώ πάρα πολύ δύσκολο. Και στην συγκεκριμένη περίπτωση πιστεύω ότι αυτός ο άνθρωπος έχει το χάρισμα να αλλάζει τόσο εύκολα την φωνή του ανά πάσα στιγμή. Το να το κάνεις αυτό σου τραβάει αμέσως την προσοχή και σε ελκύει να τον ακούς και να τον ακούς! Άρα για να καταφέρεις να το κάνεις αυτό ή πρέπει να δουλεύεις πάρα πολύ καιρό την φωνή σου ή να έχεις το χάρισμα να το κάνεις! 3) Το τρίτο βίντεο από την ταινία The fog δείχνει, έναν από τους πρωταγωνιστές λογικά, να αφηγείται μια τρομακτική ιστορία σε κάτι μικρά παιδιά. Ο ηθοποιός αυτός προσωπικά σε εμένα κατάφερε να με τρομάξει και να μου δημιουργήσει αγωνία, και μόνο ο τρόπος ο οποίος αφηγείται αυτή την ιστορία, το βλέμμα του η φωνή του, τα πάντα σου δημιουργούν αυτά τα συναισθήματα. 4) Στο τέταρτο βίντεο μπορώ να πω ότι δεν κατάλαβα πολλά, όμως με κατέκλισε ένα ανεξήγητο άγχος! Ο τρόπος ο οποίος αφηγούταν αυτή την ιστορία, η γρηγοράδα των λέξεων και το ότι έλεγε μια τεράστια φράση χωρίς να πάρει ανάσα, μου δημιούργησαν άγχος! 5) Στο πέμπτο βίντεο που είναι ο Johnny Depp και διαβάζει ένα απόσπασμα από ένα βιβλίο δεν ενθουσιάστηκα πολύ! Βασικά διάβασε με τον δικό του αυθεντικό τρόπο και όπως εκείνος ήθελα, απλά δεν βρήκα τόσο σωστό να αφηγείται και να μασάει τσίχλα. Αλλά είχε μια πολύ τραβηχτική φωνή και καθόλου βαρετή! (Παρατήρησα στο βίντεο στο 1:06-1:08 που αλλάζει σελίδα ότι δεν υπάρχει κάτι γραμμένο) 6) Στο έκτο βίντεο όπου ο Άρης Ρέτσος διαβάζει Οδύσσεια, δεν μου προκάλεσε πολύ το ενδιαφέρον. Ενώ το θέμα της Οδύσσειας είναι πολύ ενδιαφέρον, ο τρόπος ο οποίος διάβαζε ο Άρης Ρέτσος ήταν πολύ περίεργος και ακαταλαβίστικος. 7) Τέλος στο εύδομο βίντεο του Otto Waalkes, ενώ το στοιχείο του από ότι κατάλαβα ήταν το κωμικό δεν μου κέντρισε το ενδιαφέρον ούτε με έκανε να γελάσω! Αντίθετα

το βρήκα κάπως αποκρουστικό! Σε σχέση με τον Michael Courtemanche με τον οποίο γελούσα σε κάθε σκηνή ο Otto Waalkes πιστεύω ότι δεν κατάφερε αυτό που έπρε δηλαδή να κάνει τον κόσμο να γελασει. Με βάση όλα τα παραπάνο βίντεο θα ήθελα να τα κρατήσω όλα, και αυτά που βρήκα ενδιαφέροντα αλλά και αυτά που τα βρήκα λιγότερο, διότι από όλα τα βίντεο θα πάρω γνώσεις! Όμως αυτά που θα ήθελα να δω πιο πολύ σε μια θεατρική παράσταση είναι το 1,2,3,5! Δηλαδή το κωμικό με επιτυχία στοιχείο αλλά και το στοιχείο του τρομου!

B.:

Όνειρο και εφιάλτες! Η πτήση θα αναχωρούσε σε δύο ώρες. Ήμουν λίγο φοβισμένη γιατί είχε μία ώρα καθυστέρηση λόγω κακοκαιρίας. Θα προτιμούσα να μην γίνει η πτήση, όμως τελικά μετά μας ενημέρωσαν ότι σε λίγη ώρα ξεκινάμε. Μπαίνοντας στο αεροπλάνο άκουγα τις αστραπές, τα μπουμπουνητά και την δυνατή βροχή τόσο έντονα που τρομοκρατήθηκα και δεν ήθελα να μπω μέσα, όμως ήταν πολύ αργά. Η πτήση θα διαρκούσε τέσσερις ώρες με προορισμό το Λονδίνο. Κατά την διάρκεια της πτήσης είχαμε πάρα πολλές και δυνατές αναταράξεις και κουνήματα. Αρχισε να μειώνονται τα κουνήματα, και άρχισα και εγώ να νιώθω πιο άνετα και ανακουφισμένη που πέρασε όλο αυτό. Ξαφνικά μια πάρα πολύ δυνατή αστραπή ακούστηκε τα φώτα τρεμόπαιζαν ταρακουνηθήκαμε απίστευτα, όλοι οι αεροσυνοδοί πετάχτηκαν και προσπαθούσαν να μας ηρεμήσουν όμως ήταν αδύνατο! Όλοι είχαμε καταλάβει ότι είχε δημιουργηθεί βλάβη

και ότι πέφταμε. Το μόνο που έκανα εκείνη την στιγμή ήταν να κάτσω στο κάθισμα μου να βάλω το σωσίβιο και να περιμένω, δεν μπορούσα να κάνω τίποτα άλλο! Ξαφνικά όλα σκοτεινιάσαν!! Ανοιξα σιγά σιγά τα μάτια μου και αναρωτιόμουν αν ζω. Δεν ήξερα που ήμουν, το μόνο που έβλεπα ήταν συντρίμια, εμένα βρεγμένη και ένα νησί μπροστά μου. Έτρεξα αμέσως προς τα εκεί, αλλά δεν υπήρχε κανείς και τίποτα που μπορούσε να με βοηθήσει. Ξαφνικά άκουσα κραυγές, φωνές όλο και να με πλησιάζουν, δεν ήξερα τι να κάνω δεν είχα καν επιλογή! Πέντε πράσινοι άνθρωποι εμφανίστηκαν με το που τους είδα άρχισα να ουρλιάζω. Αμέσως εκείνοι με πιάσανε και άρχισαν να τρέχουν. Δεν ήξερα που πάμε, αλλά μετά από λίγη ώρα φτάσαμε μάλλον στην απέναντι πλευρά του νησιού. Εκεί είδα και άλλους πολλούς πράσινους ανθρώπους, ήταν τόσο τρομακτικοί και τεράστιοι. Πέρασαν μέρες και μέρες που με κράταγαν αιχμάλωτη αλλά εκεί που με είχαν γνώρισα ένα σκυλί που μίλαγε, άλλο και αυτό. Και οι δύο μας ήμασταν σε απόγνωση και δεν ξέραμε τι να κάνουμε. Τελικά αποφασίσαμε να καταστρώσουμε ένα σχέδιο για να δραπετεύσουμε. Ήταν πολύ δύσκολο, αλλά τελικά ενα βράδυ μετά από μεγάλη προσπάθεια τα καταφέραμε. Όμως μετά από λίγο μας πήραν χαμπάρι και άρχισαν να μας κυνηγάνε. Τρέχαμε, τρέχαμε, τρέχαμε μόλις φτάσαμε στην ακτή αρχίσαμε να ψάχνουμε τρόπους να ξεφύγουμε, αλλά οι κραυγές όλο και μας πλησιάζαν! Ξαφνικά είδαμε μέσα στην θάλασσα ένα καράβι, και εκείνη την στιγμή οι κραυγές έφτασαν σχεδόν δίπλα μας! Και τότε ζύπνησα!!!

Ανάλυση : Πιστεύω ότι δεν έχω βάλει να δουλέψει η φαντασία μου σε αυτο το κειμενο οπως και στο πρωτο. Γενικα δεν ξερω γιατι, αλλά δυσκολεύομαι πολυ στο να γραψω αυθόρμητα κειμενα και στο να βαλω την φαντασία μου να δουλεύει! Κάθε φορα που παω να γραψω ενα κειμενο, μια ιστορια θα γραψω κλασικα πραγματα τα οποια είτε θα τα έχω διαβασει καπου είτε θα ειναι τα κλασικα πραγματα που βαζουν ολοι στις ιστοριες τους!

Γ.1.:

Λουπόν, στη Βιέννη είναι δέκα όμορφες γυναίκες. -

Ένας ώμος που ο θάνατος έρχεται να κλάψει, ακόμα και ο θάνατος χρειάζεται παρηγοριά.

ένα κτήριο με 900 παράθυρα το κτήριο αντιπροσωπεύει τον άνθρωπο, και τα παράθυρα τις φάσεις που μπορεί να περάσει.

ένα δέντρο όπου τα περιστερία πηγαίνουν να πεθάνουν -

κι ένα κομμάτι που σχίστηκε από το πρωινό ένα τραγούδι που διακόπηκε από την ανατολή του ηλίου

και κρέμεται παγωμένο στη γαλαρία... το τελευταίο τραγούδι της συναυλίας της ζωής, που δεν πρόλαβε να τελειοποιηθεί και έμεινε παγωμένο στις σκέψεις όλων.

Αι, αι, αι -

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς, πάρε τον τελευταίο αυτό χορό της ζωής με το κροτάλισμα στα σαγόνια του. με την ζωντάνια του φινάλε.

Σε θέλω, σε θέλω, σε θέλω, επιθυμία για ζωή

μαζί με την πολυθρόνα και το βιβλίο του θανάτου, ένας άνθρωπος (πολυθρόνα) που έχει πολλές αναμνήσεις (βιβλίο) και το μόνο που περιμένει πλέον είναι η λύτρωση (θάνατος) στη σπηλιά στην άκρη του κρίνου, ακόμα και αν βρεθείς στο απόλυτο σκοτάδι (σπηλιά), πάντα θα υπάρχει κατι φωτεινό που θα σε βοηθήσει να ξεφύγεις από αυτό(κρίνος).

Σε έναν διάδρομο που η αγάπη ποτέ δεν ήταν, η αγάπη αποτελεί ένα αδιέξοδο για τον άνθρωπο

Σε ένα κρεβάτι όπου ιδρώνε το φεγγάρι, -
με ένα κλάμα γεμισμένο με πατημασιές και άμμο... το ξέσπασμα και η απελπισία που νιώθει ο άνθρωπος στις δύσκολες στιγμές του.

Αι, αι, αι, -

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς, πάρε τον τελευταίο αυτό χορό της ζωής
πάρε τη ραγισμένη αξία του στο χέρι σου. η ζωή έχει χάσει την αξία της, και εμείς οι ίδιοι ως υπεύθυνοι για αυτό πρέπει να κολλήσουμε τα σπασμένα κομμάτια

Αυτό το βαλς, αυτό το βαλς, αυτό το βαλς αυτός ο τελευταίος χορός

με την δικιά του ανάσα, με τον δικό του τρόπο

με το κονιάκ και το θάνατο, με τον πόνο και την λύτρωση

που σέρνει την ουρά του στη θάλασσα. τα τελευταία χρόνια της ζωής που απλώνονται στο απέραντο της θάλασσας.

Στη Βιέννη υπάρχουν τέσσερις καθρέφτες, όπου παίζει το στόμα σου με την ηχώ. οι

τέσσερις αισθήσεις, που κυριαρχούν η γεύση και η ακοή

Ένα κομμάτι "θάνατος" για πιάνο, που βάφει τα αγόρια μπλε. -

Ω, ποιος είναι αυτός που ανεβάνει στην εικόνα σου -

με ένα στεφάνι φρεσκοκομμένα δάκρυα; με ένα δεσμό συναισθημάτων

Αι, αι, αι, -

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτον τον τελευταιο χορο

πέθαινε εδώ και χρόνια. που έχασε την αξία του εδώ και πολύ καιρό

Υπάρχει και μια σοφίτα όπου παίζουν τα παιδιά, η σοφίτα είναι το αποκορύφωμα της ζωής που αποτελείται από τα παιδιά

όπου πρέπει σύντομα να ξαπλώσω μαζί σου, θέλει να μοιραστεί την χαρά αυτή, με κοντινό του άνθρωπο

σε ένα όνειρο με ουγγρικά φαναράκια, -

στην ομίχλη ενός γλυκού απογεύματος. -

Και θα δω τι έχεις αλυσοδέσει πάνω στη θλίψη σου, το δυνατό συναισθηματικό δέσιμο με το κοντινό αγαπημένο του πρόσωπο, όπου του δίνει την δυνατότητα να νιώθει τα συναισθήματά του

όλα τα πρόβατά σου και τα κρίνα σου από χιόνι συμβολίζουν το άσπρο χρώμα, δηλαδή την γαλήνη και την ευτυχία

Αι, αι, αι, -

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτόν τον τελευταίο χορό

με το «Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ, ξέρεις!» ότι πάντα θα υπάρχουν μέσα στην καρδιά μου

Και θα χορέψω μαζί σου στη Βιέννη, τον τελευταίο χορό

Θα φοράω μια μεταμφίεση του ποταμιού, συνεχίζει την ζωή του χωρίς να κοιτάει πίσω με τον υάκινθο άγριο στον ώμο μου, -

το στόμα μου με την αίσθηση των ποδιών σου. ο δυνατός έρωτας

Και θα θάψω την ψυχή μου σε ένα λεύκωμα, θα κρατήσει όλες τις στιγμές τους στην ψυχή του (λεύκωμα)

με τις φωτογραφίες εκεί και τα βρύα -

και θα αποδώσω στην πλημμύρα της ομορφιάς σου θα παρασυρθεί από τον έρωτα το φτηνό μου βιολί και το σταυρό. -

Και θα με παρασύρεις στο χορό σου, κι θα χορέψουν μαζί τον τελευταίο χορό στις λίμνες που σηκώνεις στον καρπό σου. αυτό που ζεί είναι κάτι εξωπραγματικό

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό τον τελευταίο μας χορό
Είναι δικό σου τώρα. Είναι όλο αυτό που είναι. σου δίνω την ζωή μου

Γ.2.:

Τα δυο σαλιγκάρια είναι, το άσπρο το καλό, ενώ το μαύρο το κακό! Η δεσποινίδα καλή και αθώα συμβολίζει το άσπρο σαλιγκάρι ενώ ο κακός και πονηρός αρουραίος το μαύρο σαλιγκάρι. Ίσως βλέπουν αυτό που γίνεται μεταξύ της κοπέλας και του αρουραίου και απλα περιμενουν να δουν τι θα γίνει! Ο αρουραιος ως κακος παει να βλαψει την κοπελα όμως δεν τα καταφερνει και ετσι αποχωρει το μαυρο σαλιγκαρι και ως ενδηξη ανακουφησεις που σωθηκε η κοπέλα το ασπρο σαλιγκαρι αναστεναζει Αχ!

Δ.:

1)«αν αυτος είναι ο καλύτερος κόσμος που θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει», μιλούσε μόνος του, «τότε σαν τι να μοιάζουν οι χειρότεροι από αυτόν; Αν με είχαν απλά μαστιγώσει ούτε που θα το συζητούσα γιατί αυτό το έχω πάθει και από τους Βούλγαρους.»

2)ο Κάντιτ και ο Πάνγκλος έχουν συλληφθεί. και για αυτό αποφασίστηκε να τους κάψουν στην Ιερά Εξέταση διοτι πιστευόταν πως εάν καίγονταν άνθρωποι ζωντανοί σε κάποιοα πόλη τότε η πόλη θα προστατευόταν από σεισμούς Ο κάντιτ αναφέρει αυτά τα λόγια γιατί εκείνος μόνο μαστιγώθηκε ενώ ο Πάνγκλος κρεμάστηκε εκεί που βρισκόταν μαστιγωμένος και αδύναμος και παραμιλούσε μία γριά τον έπιασε και τον πήρε μαζί της

3)ο Βολταίρος αναφέρει τα λόγια αυτά μέσω του Κάντιτ για να δείξει την απογοήτευσή του από όσα συνέβησαν στον δάσκαλό του που ήταν ένας μεγάλος φιλόσοφος.

Ε.:

Αρχικά όταν μας είπαν ότι θα πρέπει να χωριστούμε σε ομάδες και να φτιάξουμε μια μικρή θεατρική παράσταση που θα παρουσιάζουμε σε μικρά παιδιά του δημοτικού όλοι μας ενθουσιαστήκαμε αλλα και ταυτοχρονα αγχωθηκαμε! Έπιτα μας δόθηκε το είδος της παραστασης που θα επρεπε να κανουμε, και στην ομαδα μου ηταν η κωμωδια! Στην αρχη πιστευαμε ότι θα το βγαλουμε ευκολα και θα εχουμε ένα καλο αποτελεσμα, αλλα όταν το ξανασκεφτηκαμε καταλαβαμε ότι το να μπορεσεις να κανεις τα παιδια να γελασουνε δεν είναι και τοσο ευκολο Ετσι αρχισαμε να δουλευουμε.

Στην αρχή κατσαμε ολη η ομαδα ώστε να δημιουργησουμε το σεναριο. Σε κάθε μαθημα φτιαχναμε και λιγο από την ιστορια μας και παραλληλα προσπαθουσαμε να βρουμε πως θα το παρουσιασιουμε. Χωρισαμε τους ρολους δικαια και με βαση πιος μπορει να βγαλει καλυτερα και ευκολοτερα το κωμικο στοιχειο. Το σεναριο ηταν αρκετα να δυσκολο να το βγαλουμε γιατι ηταν η πρωτη φορα που καναμε κατι τετιο, όμως με ομαδιη δουλεια και βαζοντας ο καθενας ιδεες το τελοιποιησαμε! Ανα διαστηματα καναμε και προβες τα κομματια τα οποια ειχαμε γραψει, ωστενα δουμε αν χριαζοταν καπια αλλαγη ιστορια η' αν κατι δεν εβγενε κωμικο.

Βεβαια ειχαμε και πολλες δυσκολιες σε ολη την διαρκεια της δημιουργιας της παραστασης μας! Αρχικα αυτό που μας δυσκολεψε περισσοτερο ηταν το σεναριο, στη αρχη ειχαμε βρει άλλη ιστορια, όμως στην μεσα την σταματησαμε και αρχισαμε μια

καινούρια η οποία εβγαίνει καλύτερα και με περισσότερα κωμικά στοιχεία. Αλλά και πάλι το να φτιαχνεις μια ιστορία είναι περιπλοκό, όμως με την βοήθεια των ασκήσεων που κάναμε στην τάξη αλλά και την καλή συνεργασία μας τελειώσαμε το σενάριο.

Τέλος περάσαμε στις προβές που ήταν και το πιο διακσεδαστικό κομμάτι. Φερναμε από το σπίτι μας διαφορα πραγματα που θα βοηθουσαν ώστε να βγει ετσι όπως θελαμε η παρασταση. Καναμε απανοτες προβες και παραλληλα διορθωναμε ορισμενα σημεια από το σενάριο. Στην τελική προβα πριν τη παρασταση ειμασταν ολοι ενθουσιασμενη και ευχαριστημενη από το αποτελεσμα που ειχαμε βγαλει!

Όταν ηρθε η μερα που επρεπε να παρουσιασουμε το θεατρικο ειχα πολύ αγχος! Θελαμε ολοις η ομαδα να βγει ετσι όπως το φανταζομασταν. Ειχαμε φερει όλα τα απαραιτητα πραγματα που χριαζομασταν για τα σκηνικα και τα κουστουμια. Ντυθηκαμε και ειμασταν ετοιμη να παμε! Όταν μπικαμε μεσα στην αιθουσα αντικρησα κατι γλυκες φατσουλες που κοιτουσαν με ανιπομονεσια! Εκει κορηφωθηκε το αγχος που ειχα στην αρχη! Στησαμε τα σκηνικα και αρχισε η παρασταση! Όταν κατά την διαρκεια του θεατρικου ακουγα τα γελια των μικρων παιδιων το αγχος εξαφανηστηκε και από εκει και περα διασκεδαζα με την ομαδα μου! Τέλος όταν τελειωσαμε και ακουσαμε το θερμο χιροκροτημα των παιδιων ενωσα μεγαλη ανκουφιση και ικανοποιηση! Ηταν μια αξεχαστη εμπειρια που δεν θα ξεχασω ποτε!

Σύρου Αναστασία:

A.1.:

A.2.:

B.:

Στην τάξη, έβδομη ώρα με αρχαία και αρκετή συσσωρευμένη κούραση απ'όλη την διάρκεια της ημέρας. Ξαφνικά εκεί που παρακολουθούσα την καθηγήτρια συνέβει κάτι πολύ περίεργο ο πίνακας άρχισε ν'αλλάζει χρώματα και να γίνεται πότε μπλε, κίτρινος, ροζ, μωβ, κόκκινος, μαύρος, λευκός, όλα τα χρώματα που θα μπορούσαν εκείνη την στιγμή να περιγράψουν τις σκέψεις μου και τα συναισθήματα μου. Η ασταμάτητη και συνεχής αλλαγή των αποχρώσεων -του πίνακα- ήταν μια καλή αφορμή να κάτσω και να σκεφτώ την συνολική μέρα στο σχολείο, καθώς κάθε χρώμα που προβαλλόταν συμβόλιζε και κάτι ξεχωριστό απ'αυτήν! Ενώ ήμουν απορροφημένη από την ροή των σκέψεων μου όλα όσα συλλογίζομουν εκείνη την στιγμή διακοπήκαν από μια μικρή φούξια μέλισσα που έτυχε να περνάει βουίζοντας από μπροστά μου. Είχα την έκπληξη να δω πως η μελισσούλα μιλούσε με ανθρώπινη φωνή... άρχισε λοιπόν να μου λέει για το τελευταίο θρανίο της αίθουσας που είχε την ικανότητα να είναι μαγικό και πως όποιος καθόταν σ'αυτό θα μπορούσε να περάσει σ'άλλες εξωπραγματικές διαστάσεις. Στην αρχή παραξενεύτηκα με τα λεγόμενα της αλλά τελικά δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία, γιατί σκέφτηκα πως είναι ένα μικρό έντομο "τι θα μπορούσε να ξέρει?!" Συνέχισα λοιπόν να παρατηρώ τον πίνακα που προ λίγου τον είχα πετύχει να μην έχει την κλασική καθημερινή μορφή του δηλ. ως ένα πράσινο, άψυχο, πλαίσιο αλλά ως κάτι τελείως διαφορετικό με πολλές αποχρώσεις (τα χρώματα που εμφανίζονταν κάθε φορά συμβόλιζαν και την ψυχολογική διάθεση που θα μπορούσα να έχω εκείνη την δεδομένη στιγμή). Δυστυχώς όμως αυτή η ομορφιά σταμάτησε... ήλιπιζα μήπως τύχαινε και

ξανάρχιζε ή έστω να έκανε κάτι άλλο αλλόκοτο όπως: το να έδειχνε εικόνες από την καθημερινή ζωή μου ή και από το καλοκαιράκι με τους φίλους μου... αλλά τίποτα είχε την μονότονη και βαρετή όψη του ΠΡΑΣΙΝΟΥ, ΑΨΥΧΟΥ, ΠΛΑΙΣΙΟΥ στην μέση του λευκού τσιμεντένιου τοίχου της τάξης. Απογοητευμένη άρχισα να γράφω στοίχους από τραγούδια στην άκρη του θρανίου μου ενώ παράλληλα σιγοτραγουδούσα στον ρυθμό της μουσικής που σκεφτόμουν. Η τρέλα της τελευταίας ώρας είχε και συνέχεια καθώς όλα γύρο μου άρχισαν να παίζουν μουσική στο ρυθμό του τραγουδιού που έγραφα εκείνη την στιγμή στο θρανίο μου. Και την ώρα που αφήνω κάτω το μολύβι και σταματάω το γράψιμο σταματάει και η μουσική το μόνο που άκουγα ήταν έναν δυνατό ήχο να προκαλεί ενόχληση στα αφτιά μου. Αρχικά υπέθεσα πως θα ήταν πάλι η μικρή αυτή φούξια μελισσουλα με το ενοχλητικό και επίμονο βουητό της αλλά τελικά ήταν το κουδούνι του σχολάσματος!

Ανάλυση:

Το συνειρμικό μου κείμενο βασίζεται σε μια σειρά διαδοχικών και πέρα από κάθε λογική, παράλογων πράξεων που στηρίζονται στο συναίσθημα. Πολλές φορές ο άνθρωπος έχει ανάγκη να ξεφύγει ελάχιστα από την καθημερινή ρουτίνα της ζωής και να μπει σ' έναν δικό του μαγικό κόσμο τον οποίο έχει διαμορφώσει με βάση το πώς τον κρίνει ο ίδιος μέσα στο πεδίο της φαντασίας του. Επειδή στον ανθρώπινο κόσμο δεν μπορεί ο καθένας να κάνει ότι θέλει δεν σημαίνει πως αυτό αποκλείει και τον φανταστικό κόσμο, όπου για τους <<ταξιδιώτες>> του είναι συναρπαστικός και ιδανικός. Ο άνθρωπος νιώθει ελεύθερος απομακρυσμένος από τις καθημερινές πολυάσχολες υποχρεώσεις του βυθισμένος στις σκέψεις του όπου όλα εκεί πλέον είναι δυνατά. Σκέψεις, ιδέες, συναισθήματα, φαντασία, δημιουργικότητα: είναι χαρακτηριστικά που λίγο ή πολύ τα έχουμε όλοι μας. Ας πάρουμε για παράδειγμα ένα μπαλόκι αν το φουσκώσουμε αρκετά κάποια στιγμή θ' ακουστεί ένα μεγάλο <<ΜΠΑΜ!!!!>> έτσι είμαστε και λειτουργούμε και εμείς δηλ. αν παραφουσκωθούμε από βασανιστικές σκέψεις που βομβαρδίζουν επίμονα το μυαλό μας χωρίς να τις ερμηνεύουμε δεν θ' αντέξουμε και δυστυχώς θα έχουμε την ίδια κατάληξη με το μπαλόκι. Χάρης αυτόν τον υποκειμενικό κόσμο τον οποίο εμείς έχουμε πλάσει σαν ανύπαρκτη ιδέα στις φαντασιώσεις μας δεν λειτουργούμε άβουλα, βαρετά και μονότονα μέσα στην κοινωνία κάπως σαν ρομπότ μ' αυτόματες και προγραμματισμένες αντανάκλαστικές κινήσεις... Καλό είναι να δίνουμε χρόνο στον χρόνο και έτσι να ξεφεύγουμε και λίγο από το καλούπι της ζωής και να μπαίνουμε στο καλούπι της φαντασίας, τ' οποίο όλοι το έχουμε ανάγκη ώρες-ώρες, όπως και εγώ στο συνειρμικό μου κείμενο κατά την 7η ώρα των αρχαίων. Γενικότερα όλο το κείμενο βασίζεται στις έντονες αλλαγές των αποχρώσεων του πίνακα. Όλοι μόλις ακούμε την λέξη <<πίνακας>> το πρώτο πράγμα που σκεφτόμαστε είναι η βαρετή και μονότονη όψη ενός πράσινου, άψυχου, πλαισίου στην μέση του λευκού τσιμεντένιου τοίχου της τάξης... εδώ όμως γίνεται και η διαφορά: τον προβάλλω ως κάτι τελείως ασύνηθες και διαφορετικό από την πραγματικότητα με βάση κυρίως την άφεση του μυαλού. Στο δικό μου φανταστικό πεδίο ο πίνακας αποκτά ζωή μέσα από τα χρώματα που αλλάζουν διαρκώς καθώς καθένα απ' αυτά αντικατοπτρίζει και τα συναισθήματα που θα μπορούσα να έχω απ' όλη την συνολική μου μέρα στο σχολείο! Η μέλισσα από την άλλη με το βουητό της παρουσιάζει ένα στοιχείο ενόχλησης που παρεμποδίζει την συνέχεια των αποχρώσεων του πίνακα, άρα και τον παράλληλων σκέψεων μου. Δυστυχώς όλα τα ωραία κάποια στιγμή αργά ή γρήγορα τελειώνουν όπως

και στο συνειρμικό μου κείμενο -με τον πίνακα-, αλλά έρχονται και καλύτερα π.χ. η πλήρης κορύφωση όπου όλα γύρο μου αρχίζουν να παίζουν μουσική στο ρυθμό του τραγουδιού που έγραφα εκείνη την στιγμή στο θρανίο μου. Επικρατεί μια αρκετά επιφορτισμένη κατάσταση που διακόπτεται απότομα από το <<ντριν, ντριν, ντριν!>> του κουδουνιού του σχολάσματος!!

Γ.1.:

- 1) Στην Βιέννη την πρωτεύουσα της Αυστρίας βρίσκονται 10 (ζυγός αριθμός) γυναίκες. Οι γυναίκες αυτές δεν είναι απλές αλλά όμορφες σε συνδυασμό και με την πόλη όπου και αυτή είναι πολύ ωραία. Μέσα από τον πρώτο κιάλας στοιχείο μας παρουσιάζει την Βιέννη ως μια εντυπωσιακή πόλη αλλά όχι άμεσα αλλά έμμεσα, καθώς προβάλλει τις γυναίκες ως την μέγιστη ομορφιά της (Βιέννης).
- 2) Δυστυχώς όμως η Βιέννη για κάποιων λόγο χάνει αυτήν την ομορφιά της και γίνεται μουντή, σκοτεινή, άδεια και ερείπιο. Εικόνες δυσάρεστες που αντικατοπτρίζουν την εικόνα του θανάτου της πρωτεύουσας.
- 3) Έπειτα προβάλλεται από το πουθενά ένα κτήριο με 900 παράθυρα το οποίο παρουσιάζει και προκαλεί το ενδιαφέρον καθώς είναι τελείως ανήκουστο να εμφανιστεί από το πουθενά κάτι τόσο κορυφαίο και ειδικά από εκεί που ήδη έχει προηγηθεί μια ολική καταστροφή στην Βιέννη. Το στοιχείο αυτό με το κτήριο και τα τόσα παράθυρα συμβολίζει την αισιοδοξία που διακατέχει ο συγγραφέας, διότι εκεί που έχουν τελειώσει σχεδόν όλα πια για την πόλη εκείνος συνεχίζει και ελπίζει βλέποντας το φως στην άκρη του τούνελ, το οποίο στην προκειμένη περίπτωση είναι το κτήριο αυτό που ίσως και θα τους σώσει. Άρα η έννοια του κτηρίου σε μια τέτοια φάση δηλώνει την σωτήρια σανίδα της Βιέννης.
- 4) Το κτήριο που είδαμε προηγουμένως συμβολίζει την ελπίδα για την σωτηρία των κατοίκων της πόλης και το δέντρο εδώ αντίστοιχα φανερώνει την σωτηρία για τα περιστέρια τα οποία όμως δεν τα καταφέρνουν και πεθαίνουν. Προφανώς η καταστροφή έχει προκληθεί από ένα ξαφνικό ξέσπασμα μιας πυρκαγιάς η οποία διαλύει τα πάντα στο πέρασμα της. Τα περιστέρια από την άλλη έχουν τρομοκρατηθεί πολύ και δεν μπορούν να πετάξουν άρα πάνε και κάθονται ψηλά σ' ένα δέντρο. Όπως γνωρίζουμε το δέντρο παίρνει πολύ εύκολα φωτιά τα πουλάκια λοιπόν σαν ζώα χωρίς μυαλό δεν το σκέφτονται και πάνε να κάτσουν πάνω του είναι δηλ. σαν να προετοιμάζουν από μόνα τους τον θάνατο τους. Ίσως αυτή η κίνηση τους να είναι και η δυσφορία τους να ζουν σε ένα τέτοιο περιβάλλον όπου θα πρέπει διαρκώς να επιβιώνουν και να προφυλάσσονται από κάθε είδους ανθρώπινες και αφελείς δραστηριότητες που επεμβαίνουν αρνητικά στη φύση.
- 5) Ένα κομμάτι που σχίστηκε από το πρωινό. Το σκισμένο κομμάτι είναι ο θάνατος που έχει δημιουργηθεί ήδη από το πρωί και συνεχίζει να σπέρνει δυσάρεστα την διαλυμένη πλέον Βιέννη.
- 6) Το μόνο που έχει απομείνει είναι αυτό το κομματάκι που κρέμεται από το χείλος μιας γαλαρίας λίγο πριν την πλήρη ισοπέδωση της πρωτεύουσας. Κάθε κίνηση

μετράει για να μπορέσουν ακόμη και τελευταία στιγμή να καλυτερέψουν την κατάσταση μιας πόλης που ήταν όμορφη και όμως χάθηκαν όλα μέσα σε ελάχιστα χρονικά διαστήματα.

- 7) Αι, αι, αι = πόνος και αναστεναγμός που βγάζει όλα τα βάσανα προς τα έξω και μια ιδέα από ελευθερία της ψυχής μετά από μια τέτοια ψυχοφθόρα κατάσταση... να βλέπεις την ίδια σου την πόλη να καίγεται σαν στάχτη από αποτσιγάρα!(*)
- 8) Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς = Όπως και εμείς είχαμε τον χορό του Ζαλόγγου όπου οι γυναίκες κατά την περίοδο της κατοχής έπεφταν από την κορυφή του όρους Ζάλογο χορεύοντας, έτσι και ο χορός βαλς στην Βιέννη αποδίδει με κάποιον τρόπο σχεδόν το ίδιο πράγμα δηλ. τον θάνατο -που έχει σπαρθεί παντού.(*)
- 9) Από την άλλη οι άνθρωποι της πρωτεύουσας της Αυστρίας φαίνεται πως δεν αντέχουν άλλο με αυτήν την κατάσταση και δυσφορούν με αποτέλεσμα εδώ να δημιουργείται ένα στοιχείο αντίθεσης προσμένοντας πλέον τον θάνατο. Πιστεύουν πως αυτό που ζούνε είναι πιο οδυνηρό από αυτόν. Ακόμη η προσφώνηση: “Σε θέλω, σε θέλω, σε θέλω” παρουσιάζει την αγανάκτηση και τον μεγάλο τους πόθο να ηρεμίσουν πια από αυτήν την κατάσταση. Αυτό στην προκείμενη περίπτωση θα γίνει μονάχα με τον ερχομό του θανάτου στις ψυχές τους.
- 10) Οι περισσότεροι ηλικιωμένοι που πεθαίνουν από γηρατειά είναι καθισμένη στην αναπαυτική τους πολυθρόνα και διαβάζουν ένα βιβλίο και έτσι συνήθως φεύγουν γλυκά από την ζωή. Αυτό θέλουν και οι απογοητευμένοι κάτοικοι της πόλης, να έρθει και να τους πάρει απαλά ο θάνατος διαβάζοντας το βιβλίο τους. Το βιβλίο του θανάτου το οποίο θα τους αποκοιμίσει αλλά όχι για λίγο αλλά για μια αιωνιότητα...
- 11) Σπηλιά = κάτι σκοτεινό, υγρό και απόμακρο! Η Βιέννη έχει καταλήξει να μοιάζει με σπηλιά με μόνη ομορφιά της στην άκρη της ένας κρίνος που της χαρίζει ευτυχία. Όταν η Παναγία μοίρασε τον κρίνο έμεινε έγκυος στο σωτήρα, έτσι και εδώ ο κρίνος αυτός στην άκρη της σπηλιάς συμβολίζει την ελπίδα πως κάποια στιγμή θα έρθει η σωτηρία και η λύτρωση τους απ’ όλα τα δεινά.
- 12) Το φεγγάρι βγαίνει κάθε βράδυ. Οι άνθρωποι όταν κοιμούνται και βλέπουν εφιάλτες, ιδρώνουν. Για τους ίδιους ο θάνατος και αυτό που ζούσαν στην πραγματικότητα ήταν ένα πολύ κακό όνειρο χωρίς τελειωμό (εφιάλτης). Άρα συσχετίζει το φεγγάρι την νύχτα με τον ιδρώτα που χύνεται από αυτό με μεταφορικό τρόπο.
- 13) Πάνω στην άμμο πέφτει δάκρυ από κλάμα χωρίς να περιμένουν να στεγνώσει κάνουν πατημασιές πάνω της, μένοντας τώρα πια σταθερές . Με την άμμο αυτήν θα μπορούσαν να φτιαχτούν καστράκια χαράς, ευτυχίας και μιας νέας αισιοδοξίας για το μέλλον, αλλά διαλύονται όλα αυτά τα όνειρα με μόνο μια κίνηση... & ποια? Από γεμάτο σχήματα πατημασιών και χαμένων προσπαθειών. Έτσι όλα καταστράφηκαν από αφελείς πατημασιές για την Βιέννη.

- 14) Αι, αι, αι = (*)
- 15) Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς = (*)
- 16) Γίνε εσύ κυρίαρχος του παιχνιδιού, της ζωής σου και του θανάτου! Όλα είναι στο χέρι σου. Σημάδι πως οι κάτοικοι αρχίζουν και ανακτούν πάλι ελπίδες και αυτοπεποίθηση πως ίσως τελικά τα καταφέρουν και βοηθήσουν την πολυαγαπημένη τους πόλη από την μουντή αλήθεια της δυστυχίας.
- 17) Η ανάσα του βαλς είναι ένα βήμα πριν το θάνατο, όπου όλα πια έχουν αρχίσει να μετράνε αντίστροφα την ζωή. Μαζί με κονιάκ που ζεσταίνει τα κόκαλα από το κρύο αλλά εδώ συγκεκριμένα ζεσταίνει τις ψυχές τους από το ψύχος της απελπισίας και της εναντίωσης τους απέναντι σε μια άθλια πραγματικότητα της Βιέννης που αρνούνται να κοιτάζουν κατάματα και να παραδεχτούν την εύκολη ήττα τους με τον θάνατο.
- 18) Μια μακριά και μεταξωτή **ουρά** ενός κατάλευκου νυφικού δηλώνει την αρχή μια νέας ζωής και ευτυχίας με αντίθεση την ισοπέδωση της πόλης. Γενικά στον στοίχο αυτό μέσα και από την αναφορά της θάλασσας παρουσιάζονται εικόνες γαλήνης και ομορφιάς αντικαθρεπτίζοντας την Βιέννη στο παρελθόν.
- 19) Παραμένουμε στη Βιέννη αλλά πλέον δεν υπάρχουν όμορφες γυναίκες που έμμεσα χαρακτηρίζουν και την πρωτεύουσα αντίστοιχα μια όμορφη πόλη. Το μόνο που επικρατεί είναι 4 καθρέφτες (ζυγός αριθμός) οι οποίοι δεν έχουν τίποτα να κρύψουν και δείχνουν ότι υπάρχει και στην πραγματικότητα. Μέσα από τους καθρέφτες καθρεφτίζεται η μοναδική οπτική γωνία της καταστροφής. Φωνή αγανάκτησης και μόνη απάντηση της η ηχώ σου, μέσα σε μια πόλη που έχει καταλήξει ένα ερείπιο, όπου το στόμα πια από την τρέλα παραλύει και παίζει μόνο του. Η ηχώ πλέον που βγαίνει από την φωνή γεμάτη πόνο καταλήγει ο μοναδικός σύντροφος σου στην άδεια Βιέννη.
- 20) Το πιάνο είναι η μόνη συμπαράσταση παίζοντας μια μουσική βαριά σαν αυτές που υπάρχουν και στις κηδείες παρουσιάζοντας έτσι την ασχήμια του θανάτου. Με την μουσική αυτή τιμούν τις χαμένες ζωές και τις ωθούν να πάνε σε ένα καλύτερο κόσμο μακριά από την δυστυχία. Οι ψυχές αυτές είναι τα αγόρια που έχουν βαφτεί με χρώμα μπλε. Το μπλε ηρεμεί και χαλαρώνει. Εκφράζει εμπιστοσύνη, ηρεμία, γαλήνη, λογική και αφοσίωση. Κάνουν ένα μακροχρόνιο ταξίδι όπου εκεί θα κοιμηθούν ήρεμα για μια ζωή.
- 21) Οι δυο επόμενοι στοίχοι παρομοιάζονται με την εικόνα του Κυρίου ο οποίος κατά την σταύρωση του φοράει ένα στεφάνι από αγκάθια στο κεφάλι του. Κάπως έτσι και οι κάτοικοι της Βιέννης πεθαίνουν έχοντας ένα στεφάνι από φρεσκοκομμένα δάκρυα στην ψυχή τους ως παράπονο για την καταστροφή της πρωτεύουσά τους στην Αυστρία.
- 22) Αι, αι, αι = (*)

- 23) Ο πόνος γίνεται πιο βαρύς επαναλαμβάνοντας με έντονο τρόπο όλο και περισσότερες φορές την φράση: ‘‘πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς.’’(*)
- 24) Ήρθε η ώρα να πάνε σε έναν άλλον καλύτερο κόσμο όπου εκεί θα επικρατούν μόνο ευχάριστες εικόνες και αναμνήσεις. Ένα χαμόγελο χαράς και πολλά μικρά παιδάκια να παίζουν ανέμελα και απερίσκεπτα στον δικό σου κόσμο, σ’ έναν κόσμο μακριά από κάθε είδος δυσαρέσκειας.
- 25) Η αφήγηση τώρα γίνεται πρωτοπρόσωπη και ο συγγραφέας θέλει σύντομα να ξαπλώσει και να βυθιστεί στον αιώνιο ύπνο της ζωής απομακρυσμένος από την δυστυχία που έχει σπείρει την πόλη τους.
- 26) Ο θάνατος τους σκέπασε και τώρα πια ζουν μέσα σε ένα όνειρο που όλα ακόμα δεν είναι ξεκάθαρα μπροστά τους, η ομίχλη τους εμποδίζει να δουν το μέλλον τους σ’ αυτόν τον νέο κόσμο στον οποίο και βυθίστηκαν μέχρι όλα να ξανά γίνουν ξεκάθαρα όπως πριν.
- 27) Πρόβατα και κρίνα συμβολίζουν την αθωότητα και την αγνότητα καλυμμένα από χιόνι τ’ οποίο καλύπτει την αληθινή όψη των πραγμάτων. Η ομίχλη που είδαμε παραπάνω μαζί με το χιόνι παρεμποδίζουν στο να φανεί η άθλια πραγματικότητα της πόλης που είναι αδύνατον να γίνει αποδεχτεί από τους κατοίκους της.
- 28) Και λίγο πριν την ξεψυχήσει μια επίκληση πως ποτέ δεν θα ξεχαστεί ποτέ η όμορφη Βιέννη τους.
- 29,30,31,32} Η αφήγηση γίνεται πρωτοπρωσωπη με τον συγγραφέα να χάνει την τόσο αγαπημένη του Βιέννη κάνοντας όνειρα που πλέον είναι χαμένα μαζί με την καταστροφή της. Φαντάζεται να χορεύουν μαζί φορώντας αυτός μια πολύ ωραία μεταμφίεση σε γαλάζιο χρώμα, με παρόμοιες αποχρώσεις με τα νερά του ποταμού. Και εδώ μπαίνει το ερωτικό κομμάτι όπου όλα βασίζονται στο συναίσθημα.
- 33) Τα λευκώματα εκφράζουν μονάχα αλήθειες όπως και η ψυχή του ανθρώπου που έχει βυθιστεί μέσα σε σελίδες που ήταν άδειες και γέμισαν με άσχημες εικόνες δυστυχίας.
- 34) Τέλος τα πιο ιερά πράγματα του, όπως το βιολί και τον σταυρό του τα αποδίδει στην τεράστια ομορφιά της πρωτεύουσας αποδεικνύοντας έτσι το πόσο ερωτευμένος είναι μαζί της.
- 35) Η μαγεία της πόλης υπάρχει ακόμα στον αέρα που τον μαγεύει και τον ταξιδεύει με τον χορό της.
- 36) Ως τελευταία του κινήσει λίγο πριν χαθούν όλα είναι να της δώσει το βαλς . Ποιο και Τι είναι το βαλς? Το βαλς είναι χορός και κάθε κίνηση του παρουσιάζει σκηνές δυστυχίας, πάθους, αγάπης, έρωτα, απογοήτευσης, αγανάκτησης, συναισθήματα που ο άνθρωπος νιώθει καθημερινά στην ζωή του και αυτά αντικατοπτρίζει και ‘‘Μικρό βιεννέζικο βαλς’’ του Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα.

Γ.2.:

Κάτω στο ποτάμι βρίσκονται δύο σαλιγκάρια, ένα μαύρο και ένα άσπρο τ’ οποία όμως δεν μιλάνε μεταξύ τους, μονάχα παρακολουθούν μια δεσποινίδα και έναν αρουραίο. Το μαύρο συγκεκριμένα κοιτάζει τον αρουραίο και αντίστοιχα το άσπρο την δεσποινίδα. Εκείνη την στιγμή λοιπόν περνάει από μπροστά τους αυτή η δεσποινίδα κρατώντας μια

όμορφη ομπρέλα για τον ήλιο. Καθώς περπατούσε καμαρωτά φτάνει στο ρυάκι, όπου έπρεπε να το περάσει για να πάει στην απέναντι πλευρά. Αρχικά διστάζει, έπειτα το ξανά σκέφτεται και τελικά αποφασίζει και πηδά! Από την άλλη το μαύρο σαλιγκάρι παρακολουθεί τις κινήσεις του αρουραίου, ο οποίος έχοντας ήδη περάσει στην απέναντι όχθη παρατηρεί πως το ποτάμι απ' αυτήν την πλευρά έχει πιο τρυφερές ριζούλες και αρχίζει να τις τρώει. Παράλληλα η δεσποινίδα αφού έχει περάσει το ποτάμι συνεχίζει να περπατάει, όπου την προσοχή της την τραβάει η μυρωδιά που βγαίνει από τον μάραθο. Έπειτα έρχεται η ώρα που το σούρουπο πέφτει και αποκαλύπτεται το μαγευτικό ηλιοβασίλεμα πάνω στον ορίζοντα. Εντωμεταξύ ο αρουραίος έχει φάει σχεδόν όλες τις ρίζες. Ξαφνικά όμως ακούει κάτι γοητευτικές φωνές να τον καλούν και να του λένε “Βατόμουρα, βατόμουρα, βατόμουρα !” Ξαφνιασμένο το κακό τρωκτικό σηκώνει το κεφάλι και κοιτάζει προσεκτικά γύρω του. Κοιτάζοντας στην μέση της πράσινης όχθης έκπληκτος βλέπει να υπάρχουν πολλά νόστιμα, μοβ βατόμουρα. Χωρίς να χάσει ευκαιρία τρέχει αμέσως για να τα καταβροχθίσει όλα, ένα προς ένα. Στο ίδιο σημείο που είναι και τα βατόμουρα λίγο πιο πέρα κάθεται η δεσποινίς, η οποία είχε κουραστεί από το περπάτημα και είπε να ξεποστάσει για λίγο. Καθώς χαλάρωνε απολαμβάνοντας την ωραία φύση, μέσα από ένα σύννεφο προβάλλεται μπροστά της σαν πουλί ο κακός αρουραίος. Η απρόσμενη αυτή σκηνή τρομάζει το μαύρο σαλιγκάρι τ' οποίο την παρακολουθούσε. Στο τέλος πηγαίνει και κοιτάζει το βιβλίο της δεσποινίς, χωρίς να καταλαβαίνει τι λέει και τελικά αποχωρεί. Ενώ το άσπρο σαλιγκάρι συνεχίζει και παρακολουθεί μέχρι που ένας βαρύς αναστεναγμός ολοκληρώνει το μικρό αυτό θεατρικό κείμενο.

A.:

E.:

Τζαβάρα Ευγενία:

A.1.:

Κατά τη διάρκεια των πρώτων συναντήσεων μας ασχολήθηκαμε με διάφορες ασκήσεις που μας βοήθησαν να εντείνουμε την παρατηρητικότητα μας, καθώς και πολλές άλλες ικανότητες, όπως αυτή του αυτοσχεδιασμού. Μια από τις πρώτες ασκήσεις που κάναμε είχε να κάνει με το πόσο καλά (και σιωπηρά) μπορούμε να συνεργαστούμε με τους γύρω μας ώστε ένα άτομο να μην αντιληφθεί τον παραμικρό ήχο από τη μετακίνησή μας. Η άσκηση αυτή, αν και αρχικά δεν πέτυχε, στη συνέχεια απέδειξε σε πολλούς από εμάς ότι δεν είναι ακατόρθωτο να συνεργαστείς με πολλά άτομα και να καταφέρεις την απόλυτη ησυχία. Στη συνέχεια, ασχοληθήκαμε με μια άσκηση κατά την οποία, το σύνολο της τάξης, προσπαθούσαμε να αποκρύψουμε ένα αντικείμενο (ένα μπαλάκι συγκεκριμένα) από ένα μεμονωμένο άτομο. Η ομαδικότητα και η “συνομοτική” σκέψη ήταν, πιστεύω, ο σκοπός της άσκησης. Σε επόμενες συναντήσεις ασχοληθήκαμε με ασκήσεις μνήμης όπου, πάλι, ένα μεμονωμένο άτομο έκλεινε τα μάτια του και προσπαθούσε να θυμηθεί διάφορες λεπτομέρειες όπως π.χ. Τι χρώμα μπλούζα φοράει ο τάδε ή πως είναι τοποθετημένα τα θρανία μέσα στην τάξη. Ο σκοπός της άσκησης δεν ήταν ο προφανής, δηλαδή να “ακονίσουμε” τη μνήμη μας, αλλά να καλλιεργήσουμε τη φαντασία μας και να αποδώσουμε όσο το δυνατόν καλύτερα χωρίς να έχουμε μπροστά μας εικόνα. Τέλος,

μπορώ να θυμηθώ πολλές ασκήσεις αυτοσχεδιασμού που είχαν στόχο να δυναμώσουν τα αντανακλαστικά μας και να μας δείξουν τη μαγεία της αμηχανίας, η οποία χρειάζεται κατά τη γνώμη μου σε μια παράσταση.

Από τις ασκήσεις, αποκομίσαμε, μέσω διασκεδαστικών διαδικασιών, εμπειρίες πολύ χρήσιμες όπως είναι η ικανότητα αυτοσχεδιασμού, η φαντασία αλλά και η συνεργασία χωρίς ομιλία.

4.2.:

Michael Courtemanche - Les claquettes

Στο συγκεκριμένο βίντεο πιστεύω ότι ο Courtemanche ισορροπεί α πόλυτα πάνω στον ήχο και μέσω της εκφραστικότητας και επιλογής κινήσεων μεταδίδει το αίσθημα της χαράς στους θεατές. Επίσης με χρήση αντικειμένων, όπως η σπασμένη ομπρέλα στην αρχή του βίντεο, καταφέρνει μέσα από απλοϊκές διαδικασίες να κάνει τον κόσμο να γελάσει χωρίς να έχει υπερβάλλει, έτσι ώστε να μην αποδίδει την αίσθηση του γελοίου αλλά του καλού χιούμορ.

OTTO WAALKES - Mein kleiner grüner Kaktus

Όπως και στο παραπάνω βίντεο ο Waalkes με τη σειρά του ισορροπεί πάνω στον ήχο, με διαφορετικό όμως τρόπο. Χρησιμοποιεί τις εκφράσεις του προσώπου του για να κάνει κωμικό το τραγούδι που ακούγεται. Σε αυτό το βίντεο βλέπουμε ότι η εκφραστικότητα σε συνδυασμό με τον ήχο μπορούν να προσδώσουν μεγάλη θεατρικότητα και να γίνουν ιδιαίτερα αρεστά στο κοινό.

Mel Blanc's cartoon voices VIDEO

Ο Μελ Μπλανκ, όπως ξέρουμε έχει «δανείσει» τη φωνή του σε εκατοντάδες cartoons. Το εντυπωσιακό είναι ότι ο άνθρωπος αυτός έχει τη δυνατότητα να αλλάζει τη φωνή του σύμφωνα με τον χαρακτήρα που καλείται να ζωντανέψει! Έτσι στο βίντεο της συνέντευξης τους καταλαβαίνουμε πως ένας ηθοποιός έχει παραπάνω από 1 φωνές, αρκεί να τις καλλιεργήσει και να τις εξασκήσει όπως ο Μπλανκ.

Opening to "The Fog"

Σε αυτό το μικρό απόσπασμα της ταινίας ο ηθοποιός που αφηγείται στα παιδιά μια τρομακτική ιστορία αποδεικνύει ότι δεν είναι απαραίτητα τα σημερινά εφέ, ήχου και εικόνας, μια αφήγηση μπορεί να γίνει τρομακτική χρησιμοποιώντας τις διακυμάνσεις της φωνής σου, τις εκφράσεις του προσώπου και ίσως μια απαλή μουσική στο βάθος. Συνεπώς ο ηθοποιός δημιουργεί την καταλληλότερη ατμόσφαιρα για να ξεκινήσει μια ταινία τρόμου.

lou reed the raven

Ο Lou Reed πετυχαίνει να μεταφέρει την ατμόσφαιρα του ποιήματος του Έντγκαρ Άλαν Πόε χρησιμοποιώντας μόνο τη φωνή του. Δεν θα φανταζόμουν ποτέ ότι μια έρρυθμη

ανάγνωση ποιήματος θα μπορούσε να προκαλέσει τόσα αισθήματα όπως τρόμο, αγωνία και σχεδόν ανατρίχιασμα.

Johnny Depp reading from Fear and Loathing In Las Vegas

Προσωπικά, πιστεύω ότι ενώ ο Johnny Depp έχει την ικανότητα να μεταδίδει το ύφος του κειμένου και την τρομακτική ατμόσφαιρα ή αφήγηση χάνει λίγο από το μεγαλείο της εξαιτίας της, ίσως εσκεμμένης, προχειρότητας (τσίχλα, τσιγάρο) που επέλεξε να χρησιμοποιήσει ο Depp στον λόγο του.

Ο Άρης Ρέτσος διαβάζει Οδύσσεια

Αν και η ερμηνεία του Ρέτσου στο συγκεκριμένο βίντεο δεν είναι ολοκληρωμένη, η ανάγνωση της Οδύσσειας μεταφέρει την αίσθηση του αρχαίου θεάτρου και του έμμετρου λόγου που κυριαρχεί στα έπη.

The Making of a Monologue: Robert Wilson's Hamlet Screener

Αν και η τεχνική του Wilson είναι λίγο περίεργη, είναι φανερό ότι καταφέρνει να συνδυάσει όλα τα εκφραστικά μέσα που προαναφέρθηκαν όπως μίμηση φωνών, παντομίμα και αφήγηση που ταιριάζει σε ιστορία τρόμου και όλα αυτά ισοροπημένα με τον ήχο και το κωμικό στοιχείο!

Από τα βίντεο που παρακολούθησα θεωρώ ότι θα ήταν πολύ ενδιαφέρον να δω σε μια θεατρική παράσταση την ισοροπία πάνω στον ήχο του Michael Courtemanche, την εκφραστικότητα του Otto Waalkes και την ικανότητα καλλιέργειας πολλών φωνών του Mel Blanc.

B.:

Ήταν ένας φούξια ελέφαντας και αγαπούσε μια καμηλοπάρδαλη που δεν μπορούσε να ακούσει. Ζούσε στη ζούγκλα και κάθε μέρα τρώγοντας το πρωινό του, δημητριακά με αμύγδαλα και φρούτα, ονειρευόταν πως θα πει στην καμηλοπάρδαλη ότι την αγαπούσε κι αυτή θα τον άκουγε. Κάθε απόγευμα, την ίδια ώρα, πλησίαζε στο κόκκινο σπίτι της και φώναζε : "Είμαι ερωτευμένος μαζί σου και θέλω να σε παντρευτώ". Η καμηλοπάρδαλη τον έβλεπε να της φωνάζει αλλά δεν καταλάβαινε τι της έλεγε. Ζούσε στον δικό της σιωπηλό κόσμο και συνομιλούσε νοερά με ένα πουά μπαλόνι για να μην νιώθει μοναξιά, γιατί όταν ένιωθε μοναξιά ένιωθε τα μάτια της να τσούζουν αλλά δεν μπορούσε να κλάψει και θύμωνε αλλά δεν μπορούσε ούτε και να φωνάξει. Ο ελέφαντας την έβλεπε να υποφέρει και την αγαπούσε όλο και περισσότερο. Οι μέρες περνούσαν, οι μήνες περνούσαν, τα χρόνια περνούσαν. Τα ζώα στην ηλικία τους γερνούσαν και ο ελέφαντας φοβόταν πως θα πεθάνει πριν πει στην όμορφη καμηλοπάρδαλη του ότι την αγαπάει. Μια μέρα ο ελέφαντας ξύπνησε και τον πονούσε τρομερά η προβοσκίδα του. Νόμιζε πως δεν θα μπορέσει να ξαναμιλήσει ποτέ. Έτρεξε στο σπίτι της καμηλοπάρδαλης και φώναξε για τελευταία φορά στη ζωή του, πριν η φωνή του χαθεί για πάντα : "Είμαι ερωτευμένος μαζί σου και θέλω να σε παντρευτώ". Και πριν προλάβει να κλάψει για την χαμένη του αγάπη η καμηλοπάρδαλη βγήκε από το σπίτι και αποκρίθηκε με μια αδύναμη φωνή : "Κι εγώ σ'

αγαπώ. Πάντα σ' αγαπούσα. Ακόμα κι αν δεν ξαναμιλήσει ποτέ, εγώ ακόμα θα σ' αγαπώ."

Ανάλυση κειμένου:

Νομίζω πως χρησιμοποίησα το χρώμα φούξια στον ελέφαντα γιατί ένα έντονο χρώμα πάντα κρατάει την ελπίδα ζωντανή, στην προκειμένη περίπτωση την ελπίδα ότι η καμηλοπάρδαλη θα ακούσει κάποια μέρα τον ελέφαντα. Η καμηλοπάρδαλη που δεν μπορούσε να ακούσει, είναι μια μεταφορά που προσπαθεί να δείξει ότι στον πραγματικό κόσμο υπάρχουν άνθρωποι που είτε λόγω συνθηκών είτε λόγω χαρακτήρα δεν θέλουν να δεχτούν ότι υπάρχει αγάπη γύρω τους. Στη συνέχεια, περιγράφω την καθημερινή ζωή του ελέφαντα. Λέγοντας ποιο είναι το αγαπημένο του πρωινό και ποιο το παντοτινό όνειρο του, ίσως θέλω να γνωρίσω τον χαρακτήρα του στους αναγνώστες και να τον κάνω συμπαθή στα μάτια τους. Προσπαθώ επίσης να βάλω κάποια χρονικά γνωρίσματα (π.χ. κάθε μέρα, κάθε απόγευμα, την ίδια ώρα) για να φτιάξω στην ουσία ένα παραμύθι. Το κόκκινο σπίτι της καμηλοπάρδαλης, είναι «η γυάλα» στην οποία ζει. Επειδή το κόκκινο σπίτι είναι κάτι ασυνήθιστο, νομίζω πως προσπαθώ να δείξω πως η καμηλοπάρδαλη είναι εγκλωβισμένη στη διαφορετικότητα της. Η φράση που χρησιμοποιεί ο ελέφαντας κάθε φορά είναι μια φράση που δεν ακούμε συχνά, μια φράση που ίσως πολλοί άνθρωποι θα ήθελαν να πουν αλλά δε βρίσκουν το θάρρος, έτσι τοποθετώντας τον ελέφαντα να μιλάει με τόση τόλμη τον μετατρέπω σε έναν ξεκάθαρο και γενναίο χαρακτήρα. Η καμηλοπάρδαλη, είναι συνάμα ένα κωμικό αλλά και τραγικό στοιχείο. Προσπαθεί να καταλάβει, αλλά στην πραγματικότητα ο μόνος τρόπος που υπάρχει για να αποφύγει τη μοναξιά είναι ο νοερός διάλογος με ένα πουά μπαλόνι. Το πουά μπαλόνι συμβολίζει, κατά τη γνώμη μου, τις ευφάνταστες συζητήσεις που λαμβάνουν χώρα στο ίδιο μας το μυαλό όταν ο άνθρωπος επιλέγει να κλειστεί στον εαυτό του. Η έννοια της μοναξιάς στο κείμενο μου είναι ακριβώς όπως την αντιλαμβάνομαι και στην πραγματικότητα, κάτι τόσο δυνατό που θες να το βγάλεις από μέσα σου αλλά παράλληλα τόσο άδειο που δεν μπορείς να το εκφράσεις. Συνεχίζω να καλλιεργώ την εικόνα του ελέφαντα στους αναγνώστες λέγοντας πως παρά τις δυσκολίες, εκείνος την αγαπούσε όλο και περισσότερο. Και στην πραγματικότητα, όταν βλέπουμε κάποιον να πονάει δεν γίνεται μεγαλύτερη η ανάγκη μας να τον προστατέψουμε; Ο χρόνος περνάει και πάλι... Ο φόβος του ελέφαντα ότι δε θα πει στην καμηλοπάρδαλη πως την αγαπάει δείχνει το άγχος που μας προκαλεί ο χρόνος στην καθημερινότητα μας. Ώσπου, ξαφνικά, μια μέρα (εδώ αρχίζει η περιπέτεια όπως σε όλα τα παραμύθια) ο ελέφαντας σταματάει να είναι ο δυνατός και γίνεται ο αδύναμος, ο πόνος στην προβοσκίδα τους είναι μια ανατροπή που μπορεί να συμβεί και στην αληθινή ζωή, ακόμα και οι πιο γεροί άνθρωποι κάποτε «σπάνε». Στη συνέχεια παρουσιάζεται μια σειρά δραματικών πράξεων, ο ελέφαντας τρέχει στο σπίτι της καμηλοπάρδαλης, φωνάζει για τελευταία φορά τη γνωστή φράση και ενώ χάνει τη μιλιά του (ανταλλαγή ρόλων) η καμηλοπάρδαλη κάνει το μεγάλο μπαμ, πράγμα που δείχνει ότι όλα μπορούν να ανατραπούν και στα παραμύθια αλλά και στην πραγματική ζωή.

Γ.1.:

"Ένας ώμος που ο θάνατος έρχεται να κλάψει" : ο θάνατος είναι κάτι ανθρώπινο

"ένα κτήριο με 900 παράθυρα" : υπάρχουν πολλοί τρόποι διαφυγής, αλλά ίσως να μην θέλει να ξεφύγει

“κι ένα κομμάτι που σχίστηκε από το πρωινό”: μια σκοτεινή λεπτομέρεια που δε βλέπουμε επειδή κρύβεται στο άπλετο φως
"και κρέμεται παγωμένο στη γαλαρία..." : στο πίσω μέρος του μυαλού μας υπάρχει πάντα μια ηλιαχτίδα, μια ελπίδα
"με το κροτάλισμα στα σαγόνια του" : ο ρυθμός της μουσικής γίνεται ανθρώπινο άκουσμα
"μαζί με την πολυθρόνα και το βιβλίο του θανάτου" : τη θέλει μαζί με την καθημερινότητα και τις λύπες της ζωής
"Σε έναν διάδρομο που η αγάπη ποτέ δεν ήταν" : υπάρχουν άνθρωποι που ποτέ δεν ένωσαν πραγματική αγάπη
"πάρε τη ραγισμένη αξία του στο χέρι σου" : η χαρά και η αγάπη χάνονται
"όπου πρέπει να ξαπλώσω μαζί σου" : η επιθυμία, η αίσθηση του "είσαι το άλλο μου μισό"
"Και θα δω τι έχεις αλυσοδέσει πάνω στη θλίψη σου" : θέλει να μάθει τα πάντα για εκείνη
"με το "Δε θα σε ξεχάσω ποτέ, ξέρεις!": η αίσθηση του πάντα και του ποτέ
"το στόμα μου με την αίσθηση των ποδιών σου" : ερωτική επαφή, ρομαντισμός
"Και θα θάψω...και θα με παρασύρεις στο χορό σου" : όλη του η ζωή είναι εκείνη, οι φωτογραφίες που τη θυμίζουν, αντικείμενα που θα της χάριζε, ο χορός που χόρευαν μαζί
"Πάρε αυτό το βαλς,...Είναι όλο αυτό που είναι" : ο τελευταίος χορός, ό,τι υπήρχε πέθανε.

Γ.2.:

Άσπρο σαλιγκάρι : παιδικότητα
Μαύρο σαλιγκάρι: πονηριά

Δεσποινίς με ομπρέλα: διστάζει να ζήσει, αλλά τελικά το τολμάει.
Αρουραίος: ο αρουραίος ζει, αλλά πονηρά, πατάει επί πτωμάτων για να φτάσει στην κορυφή.
Μάραθος: το μυαλό μας
Βατόμουρα: ο πειρασμός
«δεν θυμάται την ύπαρξη αρουραίων»: αθωότητα
Η δεσποινίδα είναι χαζή επειδή έχει φαντασία.
Άσπρο σαλιγκάρι: Αχ! Είναι η φωνή της δεσποινίδας.

“Ο αρουραίος έχει διασχίσει το ποτάμι. Ο κακός αρουραίος. Ο αρουραίος που τρώει τις τρυφερές ριζούλες.” : δεν είναι άδικο που οι κακοί μερικές φορές φτάνουν στην κορυφή; ο κακός αρουραίος είναι η απόδειξη ότι η ζωή είναι άδικη.

“Στο βαθύ και ήσυχο μέρος του ποταμού - χωρίς καμία πτυχή - αναμειγνύεται σταθερά ένα μεγάλο σύννεφο. Ο αρουραίος πηγαίνει προς αυτήν σαν πουλί. Ο κακός αρουραίος.”: ο κακός αρουραίος διαταράσσει την ηρεμία. Η κακία στον κόσμο, χαλάει ότιδήποτε γαλήνιο προσπαθεί να δημιουργηθεί είτε από τη φύση είτε από τον άνθρωπο.

“Σε κανέναν δεν αρέσει το βιβλίο που διαβάζει η δεσποινίδα. Είναι χαζή. Δεν καταλαβαίνει ότι οι λόφοι του από ζάχαρη είναι γεμάτοι μερμήγκια.”: βέβαια, σε κανέναν δεν αρέσει η αγνότητα. Ο κόσμος είναι σκληρός για παραμύθια. Η δεσποινίς είναι χαζή γιατί δεν έχει μάθει να διαχωρίζει την κακία και την πονηριά. Εγώ θα τη χαρακτηρίσα αφελή.

Μαύρο σαλιγκάρι: (*Αποχωρεί.*): σύμφωνα με τη δικιά μου ανάλυση το μαύρο σαλιγκάρι συμβολίζει την πονηριά, οπότε αυτή η φράση αποδεικνύει ότι ο κακός θα βρει μια δίοδο για να ξεφύγει, ενώ ο αγνός θα υποφέρει.

Δ.:

1. «Η πρώτη μέρα του ταξιδιού τους κύλησε πολύ ευχάριστα. Ήταν ενθουσιασμένοι με την ιδέα πως είχαν στην κατοχή τους περισσότερους θησαυρούς από όσους μπορούσαν να συγκεντρώσουν η Ασία, η Ευρώπη και η Αφρική μαζί. Ο Καντίντ, συνεπαρμένος, χάραζε το όνομα της Κυνεγόνδης στους κορμούς των δέντρων. Τη δεύτερη μέρα, δύο από τα πρόβατα τους κόλλησαν σε ένα βάλτο, που τα κατάπιε με όλο τους το φορτίο. Μερικές μέρες αργότερα, δύο άλλα πρόβατα ψόφησαν από την κούραση. Επτά ή οκτώ ακόμα ψόφησαν στη συνέχεια από πείνα σε μια έρημο ενώ τις επόμενες μέρες άλλα γκρεμοτσακίστηκαν σε χαράδρες. Τελικά, μετά από εκατό ημερονύχτια πορεία, δεν τους έμειναν παρά μονάχα δύο πρόβατα»

Στο παραπάνω απόσπασμα περιγράφεται το ταξίδι του Καντίντ και του συντρόφου του, Κάκαμπο, από το μυθικό Ελ Ντοράντο προς την Καγιέν ώστε να επιβιβαστούν σε ένα πλοίο και να αγοράσουν, με τα πλούτη τα οποία τους δωρίστηκαν στη μαγική χώρα του Ελ Ντοράντο, ένα βασίλειο. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού όμως τα πλούτη λιγοστεύουν επικίνδυνα.

2.

Λίγο πριν, ο Καντίντ και ο Κάκαμπο βρίσκονταν στη χώρα του καλού και των θησαυρών, ένα μέρος που θρύλοι το αναφέρουν ως «Ελ Ντοράντο»
Λίγο μετά, οι δύο σύντροφοι φτάνουν στο Σουρινάμ και συναντούν έναν ανάπηρο νέγρο που περιμένει τον αφέντη του και εξηγεί στον Καντίντ ότι όλα στη ζωή του πηγαίνουν στραβά.

3.

Γενικά, όλο το βιβλίο προσπαθεί να αποδείξει, πιστεύω, ότι η αισιοδοξία είναι η τάση του ανθρώπου να προσπαθεί να πειστεί ότι όλα θα πάνε καλά. Έτσι, μέσα από χιούμορ και ευτράπελα και περιγράφοντας τη ζωή του Καντίντ ο Βολταίρος μας προκαλεί να δούμε τη φρίκη που κυριαρχεί στον κόσμο.
Στο συγκεκριμένο απόσπασμα ο Βολταίρος προσπαθεί να αποδείξει στους αναγνώστες πως από τη μια στιγμή στην άλλη, και χωρίς να έχεις φταίξει, μπορείς να χάσεις όλα σου τα υλικά αγαθά (και όπως διαφαίνεται από το βιβλίο όχι μόνο τα υλικά αλλά και τα ανθρώπινα).

Ε.:

Ξεκινήσαμε με πολλή χαρά να γράψουμε το σενάριο μας αλλά στη συνέχεια καταλάβαμε ότι η συγγραφή ενός σεναρίου και η δημιουργία μιας παράστασης απαιτούν συγκέντρωση, πειθαρχία και πάνω από όλα φαντασία αλλά με μέτρο, το κοινό μπορεί να είναι νεαρό αλλά δεν είναι χαζό. Πέρασαμε από πολλά στάδια, αρχικά σκεφτήκαμε να γράψουμε για μια μαγική χώρα εν ονόματι «Μανιτάριουμ» στην οποία ο κεντρικός χαρακτήρας θα ήταν ο Βαγγέλος, ένα μανιτάρι χωρίς κοτσάνι. Παρ' όλα αυτά μετά από διαφωνίες, εκνευρισμούς και στιγμές που νιώθαμε ότι οι ιδέες έχουν στερέψει αποφασίσαμε να γράψουμε την ιστορία ενός αστεριού που πέφτει στη γη και γνωρίζει μια πρωτότυπη οικογένεια.

Από τη στιγμή που συλλάβαμε την παραπάνω ιδέα και μέχρι να πάρει μια τελική μορφή η παράσταση μας πέρασαν πολλές μέρες. Προσπαθήσαμε να δουλεύουμε το σενάριο και στη συνέχεια να το μεταφέρουμε “στη σκηνή”. Πολλές φορές όμως, ξεφεύγαμε από αυτή τη μέθοδο γιατί πολλές από τις ιδέες μας έρχονταν την ώρα που παίζαμε. Έτσι, πολλές ατάκες ειπώθηκαν κατά τη διάρκεια των προβών και καταγράφηκαν πολύ αργότερα. Η επιλογή των ρόλων ήταν, σχεδόν, αυτόματη. Ο κάθε ρόλος “κούμπωσε” σε καθέναν από εμάς και έτσι δεν το αναλύσαμε παραπάνω.

Ακόμα και στην τελική παράσταση κάποια σημεία ήταν εντελώς αυτοσχεδιασμοί της στιγμής. Σημασία, για μένα, έχει ότι αγαπήσαμε τους ρόλους μας, δεθήκαμε μεταξύ μας (αν και λόγω ευτυχούς συγκυρίας ήμαστε ήδη πολύ καλοί φίλοι) και συνειδητοποιήσαμε ότι μια παράσταση είναι ένα μεγάλο παζλ που ο καθένας πρέπει να προσθέσει και ένα κομμάτι από τον εαυτό του. Η αλήθεια είναι ότι σε αρκετές πρόβες μας απασχόλησαν οι λεπτομέρειες και η ροή της παράστασης έμεινε πίσω αλλά αναπληρώναμε το κενό στα επόμενα μαθήματα. Εντυπωσιακό, κατά τη γνώμη μου, είναι ότι η παράσταση ολοκληρώθηκε σχεδόν ταυτόχρονα με το σενάριο και αυτό είναι κάτι που κρατούσε το ενδιαφέρον μας αμείωτο.

Στην τελική παράσταση που δώσαμε στα παιδιά του δημοτικού οι αντιδράσεις του κοινού ήταν οι καλύτερες που θα μπορούσαν να έχουν! Γελούσαν με τα αστεία που είχαμε σκεφτεί και πιστεύω ότι το αποτέλεσμα ήταν επιτυχημένο! Τα παιδιά φάνηκαν να το απολαμβάνουν και εμείς οι ίδιοι είμαστε απείρως ευχαριστημένοι με την απόδοση μας!

Τσάφου Δέσποινα:

A.1.:

Μέσα στην τάξη κάναμε διάφορες ασκήσεις, μέσα από τις οποίες διδαχθήκαμε πράγματα, διασκεδάσαμε, παίξαμε, γελάσαμε, συνεργαστήκαμε. Αυτές οι ασκήσεις ήταν:

- 1.Ο καθηγητής έχοντας το ρόλο του κακού, γύρισε την πλάτη στα παιδιά κοιτώντας στον πίνακα και τα παιδιά έπρεπε ν' αλλάξουν θέσεις εντελώς αθόρυβα, χωρίς να τα αντιληφθεί.

- 2.Μας μοίρασε ο καθηγητής κάποια μπαλάκια τα οποία έπρεπε να πετάμε μεταξύ μας χωρίς εκείνος να μας αντιληφθεί αν και κινούνταν μέσα στη τάξη, κάθε φορά που το

καταλάβαινε μας έπαιρνε και από ένα μπαλάκι και συνεχιζόταν το παιχνίδι μέ3.χρι να τα πάρει όλα.

3.Επικρατούσε ησυχία μέσα στην τάξη και έπρεπε να λέμε δυνατά τα ονόματά μας χωρίς όμως να συμπέσουν οι φωνές μας.

4.Ένα παιδί καθόταν και ένα προσπαθούσε να έρθει από πίσω του και να το σκοτώσει χωρίς να ακούσει τίποτα.

4.Ένα παιδί ξαφνικά έκλεινε τα μάτια και έπρεπε να πει τι παρατήρησε στην αίθουσα(π χ κλειστές, ανοιχτές κουρτίνες, πίνακας κ.ά) ή στην ενδυμασία κάποιου παιδιού.

5.Δύο παιδιά(που γνωρίζονταν καλά, ήταν φίλοι) τα έβαλε ο καθηγητής να καθίσουν πλάτη με πλάτη και έβαλε το κορίτσι να περιγράψει τις αγαπημένες εκφράσεις του αγοριού και ταυτόχρονα δύο άλλα παιδιά ζωγράφιζαν το πρόσωπο του αγοριού στον πίνακα όπως το περιέγραφε η κοπέλα.

6.Ο καθηγητής πήρε και πάλι δύο παιδιά και τους έδωσε ρόλους, το ένα ήταν μία πολύ πλούσια γυναίκα, αφεντικό και το αγόρι ο υπηρέτης της και αυτή του ανέθετε κάποιες δουλειές, όταν αυτή έλειπε αυτός δεν έκανε τίποτα, κάποια στιγμή αυτή γύρισε ξαφνικά και τον έπιασε να κάθεται και άρχισε να του φωνάζει(κωμική σκηνή).

7.Σηκώθηκε μία ομάδα παιδιών, δημιούργησαν έναν κύκλο και άρχισαν να πετάνε μπουκάλια σε ένα παιδί που βρίσκονταν στη μέση του κύκλου με γρήγορο ρυθμό αλλά ποτέ ταυτόχρονα. Εκείνο μετά έπρεπε ενώ του πετούσαν μπουκάλια να πει μία ιστορία αλλάζοντας τη φωνή του.

8.Δύο παιδιά έκαναν με τα πόδια τους θόρυβο ρυθμικά και ταυτόχρονα έπρεπε να τραγουδήσουν τους στίχους δύο διαφορετικών τραγουδιών χωρίς να συμπίπτουν οι φωνές τους.

Με όλες αυτές τις ασκήσεις, λοιπόν, που κάναμε μέσα στην τάξη, κατά την διάρκεια των μαθημάτων διδαχθήκαμε :

Το πόσο σημαντική είναι η αίσθηση της ακοής στο θέατρο .Να μπορούμε να ξεγελάσουμε κάποιον κάνοντας απόλυτη ησυχία και να μετακινούμαστε στο χώρο υπό αυτές τις συνθήκες με αποτέλεσμα να ξεγελαστεί το υποψήφιο <<θύμα>>. Στην ομάδα μας το συγκεκριμένο στοιχείο μας βοήθησε στη σκηνή όπου μία από τις κοπέλες (το θύμα) κάθεται στο πεζούλι και από πίσω της εμφανίζονται δυο άλλα παιδιά (κακοί) που θέλουν να την σκοτώσουν χωρίς οι άλλοι να το αντιληφθούν.

Πόσο σημαντικός είναι ο συγχρονισμός μεταξύ δυο οι περισσοτέρων πραγμάτων. Στο δικό μας θεατρικό, δεν απαιτούνταν απόλυτος συγχρονισμός.

Πώς να ισορροπούμε πάνω στον ήχο .Στο θεατρικό μας αυτό μας χρησίμευσε για τις κινήσεις που έπρεπε να εκτελούμε την ώρα που μιλάγαμε αλλά και την ώρα που περπατάγαμε.

A.2.:

Michael Courtemanche-Les claquettes:

Είναι ένα πολύ αστείο βίντεο, ο συγκεκριμένος ηθοποιός κρατάει πολύ καλή ισορροπία με τον **ήχο**, ουσιαστικά δουλεύει μ' αυτόν και το αποτέλεσμα είναι εκπληκτικό. Μου άφησε θετικές σκέψεις, ύστερα απ' αυτό ήθελα να γελάσω, να παίξω...

Otto Waalkes-Mein kleiner gruner Kaktus:

Σε αυτό το βίντεο βλέπουμε και πάλι την ισορροπία κίνησης **ήχου** και το αποτέλεσμα είναι και πάλι κωμικό. Βέβαια αυτή τη φορά ο κωμικός χρησιμοποιεί τις εκφράσεις του προσώπου του και όχι την κίνηση του σώματος του. Μου άφησε θετική διάθεση όχι όμως τόσο έντονη όπως το προηγούμενο βίντεο.

Mel Blanc's cartoon voices VIDEO:

Εδώ ο Mel Blanc εναλλάσσει συνεχώς τη **φωνή** του, κάθε φορά ανάλογα με το καρτούν που θέλει να προβάλλει, δείχνοντάς μας έτσι την ικανότητά του να αλλάζει συνεχώς το **ηχώχρωμα** της φωνής του. Εκμεταλλεύτηκε το ταλέντο του, το παρουσίασε μιας και κανείς άλλος δεν μπορεί να κάνει αυτό που κάνει εκείνος.

Opening to 'the fog':

Εδώ ένας γέρος αφηγείται μία τρομακτική ιστορία σε παιδιά προσπαθώντας να τα τρομάξει κι αυτό το επιτυγχάνει μέσω των διακυμάνσεων στη **φωνή** του. Το βίντεο αυτό μας αφήνει την αίσθηση ότι κάτι κακό θα συμβεί, επιτυγχάνει το σκοπό του.

Jhonnny Depp reading from fear and hoathing to Las Vegas:

Ο Jhonnny Depp στο βίντεο διαβάζει μία ιστορία με τραχιά φωνή και ρυθμό. Με την **ισορροπία πάνω στον ήχο** εκπέμπει μία αίσθηση σοβαρότητας που πρέπει να βγάζει το συγκεκριμένο κείμενο. Η αίσθηση της φωνής του μας κάνει να στοχαζόμαστε...

Ο Άρης Ρέτσος διαβάζει Οδύσσεια:

Ο Α.Ρέτσος διαβάζει την Οδύσσεια με έναν δικό του ιδιαίτερο τρόπο, με **παύσεις στη φωνή** του. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι υπάρχει **μονοτονία στη φωνή** του. Απαγγέλει το κείμενο και παρόλο που **δεν εκφράζει κανένα συναίσθημα**, μας ταυτίζει με τον πρωταγωνιστή και μας βάζει να πρωταγωνιστούμε και εμείς στο στην πλοκή του έργου.

The making of a Monogue: Robert Wilson's Hamlet Screener:

Ο Robert Wilson κάνει ένα συνδυασμό ισορροπίας στον **ήχο** και **την αφήγηση**. Παράλληλα **αυτοσχεδιάζει**. Θα έλεγα πως είναι λίγο ουδέτερο σαν βίντεο καθώς δεν με κάνει να σκεφτώ κάτι ούτε μου δίνει κάποιο ερέθισμα.

Σε μία θεατρική παράσταση θα ήθελα πολύ να δω κάτι σαν το βίντεο του Michael Courtemanche, γιατί είναι πολύ αστείο, εξαιρετικά πρωτότυπο και αξιοθαύμαστο, καθώς είναι απίστευτο να βλέπεις έναν άνθρωπο χωρίς να μιλά καθόλου αλλά ισορροπώντας πάνω στον ήχο με τις κινήσεις του σώματός του και τους μορφασμούς του προσώπου του, να προκαλεί τόσο γέλιο. Αυτή η ισορροπία στον ήχο είναι σπάνια. Θα ήταν πολύ ενδιαφέρον λοιπόν να δω κάτι τέτοιο από κοντά.

B.:

Πριν τρία χρόνια, όταν πήγαινα α' γυμνασίου μία καλή μου φίλη, μου είχε πει κάτι... Δεν θυμάμαι πως προέκυψε το θέμα αλλά άρχισε να μου μιλά για μία ξαδέλφη της η οποία αντιμετώπιζε πρόβλημα με την εμφάνισή της. Το πρόβλημά της ήταν ότι είχε θέμα

με το πρόσωπό της και συγκεκριμένα με τα δόντια της, τα οποία έμοιαζαν με δόντια λαγού.

Μια μέρα λοιπόν επηρεασμένη απ' αυτή την ιστορία, είδα στον ύπνο μου το παρακάτω όνειρο: <<...Περπατούσα στο δάσος όταν ξαφνικά έπεσα μέσα σ' ένα πηγάδι, το περίεργο όμως ήταν ότι δεν προσγειώθηκα σε νερό αλλά πάνω σ' ένα δέντρο... Κάτι ακόμη πιο ακραίο ήταν ότι κάποια πουλάκια που βρίσκονταν πάνω στο δέντρο είχαν δόντια λαγού, έμοιαζαν με μικρά τερατάκια! Καθώς κατέβαινα απ' το δέντρο, ένα απ' αυτά μου είπε πως κάποιος με περιμένει ...και όταν το ρώτησα ποιός δε μου απάντησε...! Συνέχισα χωρίς να δώσω σημασία μαγεμένη αλλά και δύσπιστη ταυτόχρονα απ' ότι έβλεπα μπροστά μου. Τότε οδηγήθηκα σ' ένα μονοπάτι το οποίο κατέληγε σ' ένα μικρό σπιτάκι, όταν μπήκα μέσα αντίκρισα πολλές γυναίκες ολόιδιες μεταξύ τους, όλες είχαν δόντια λαγού. Όλες με κοιτούσαν και έκαναν ακριβώς ό,τι έκανα κι εγώ, μιμούνταν κάθε μου κίνηση, ήταν ο καθρέφτης μου...>>.

Ύστερα από τον τρόμο ξύπνησα και έτρεξα στον καθρέφτη να δω τι συμβαίνει... αν εμφανισιακά ήμουν όπως όταν κοιμήθηκα ή αν τα δόντια μου ήταν διαφορετικά...

ΑΝΑΛΥΣΗ:

Είναι σαφές ότι το παραπάνω όνειρο αποδεικνύει το πόσο επηρεαζόμαστε από πράγματα και καταστάσεις. Αν και κάποιος θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει αστειό, σίγουρα είναι κάτι που συμβαίνει στον καθένα από εμάς... να εκφράζεται ένας φόβος του μέσα από ένα όνειρο. Η έντονη φοβία προς αυτό το χαρακτηριστικό στην εμφάνιση μου δημιούργησε όλες αυτές τις εικόνες στο μυαλό μου κατά τη διάρκεια του ύπνου. Ο τρόμος του να μη συμβεί αυτό και σε' μένα, η ανασφάλεια, ήταν παράγοντες που οδήγησαν σε αυτό το όνειρο. Είναι σημαντικό να τονιστεί πως ο άνθρωπος επηρεάζεται απ' ότι ακούει, απ' ότι βλέπει και υποβάλλει τον εαυτό του πάντα σε μία διαδικασία μίμησης αυτών που ακούει και βλέπει όπως έκανα κι εγώ εδώ βάζοντας τον εαυτό μου στη θέση της κοπέλας με το πρόβλημα στην εμφάνιση.

Γ.1.:

Στιχ.1:Στη Βιέννη ο κόσμος χορεύει Βιενέζικο βαλς.

Στιχ.2:Κύριο μουσικό άκουσμα το βιολί, θλιβερή μουσική.(Κόσμος χορεύει υπό τη μουσική υπόκρουση του βιολιού)

Στιχ.3:Σ' ένα παλάτι.

Στιχ.4:Με φόντο(τοιχογραφία) τη φλεγόμενη βάτο.

Στιχ.5:Μια πληγωμένη καρδιά.

Στιχ.6:Ενας άντρας που παρακολουθεί από τα παρασκήνια, δε συμμετέχει...

Αι, αι, αι

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς....

Στιχ.9:Υπάρχει θλίψη, πόνος, έντονο κλάμα... (θλιμμένα πρόσωπα)

Σε θέλω, σε θέλω, σε θέλω,

Στιχ.11-12:Να'μασταν και στα γηρατειά μαζί, στο τέλμα της ζωής(ένα ηλικιωμένο ζευγάρι δίπλα στο τζάκι)

Στιχ.13:Εσύ εγκατέλειψες την αγάπη.

Στιχ.14:Θυμάμαι εκείνη την καλοκαιρινή νύχτα που ήμασταν μαζί.(μία όμορφη νύχτα με έναν ουρανό γεμάτο αστέρια, στη θάλασσα γύρω από αναμμένη φωτιά.)

Στιχ.15:Κλαίω με τις καλοκαιρινές μας αναμνήσεις.(διακοπές σ' ένα όμορφο νησί με τον αγαπημένο σου, τρέχεις, παίζεις ,γελάς... απολαμβάνεις τη θάλασσα, τον ήλιο)

Αι, αι, αι

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς....

Στιχ.19:Είμαστε χώρια... (κάθομαι μπροστά στην τηλεόραση, βλέπω ταινία αγάπης και κλαίω)

Αυτό το βαλς, αυτό το βαλς, αυτό το βαλς

Στιχ.21:Αυτός ο χορός πονάει...

Στιχ.22:Αυτός ο χορός παρηγορεί τον πόνο που προκαλεί ο θάνατος...

Στιχ.23:Αυτός ο χορός χωρίς τέλος...(ένα ζευγάρι χορεύει ,δε σταματά, όλοι τους κοιτούν)

Στιχ.24:Στη Βιέννη, μου έρχονται αναμνήσεις μας και πληγώνομαι.(όμορφες μέρες που περάσαμε μαζί, κάνοντας βόλτες, περπατώντας ατελείωτες ώρες στη φύση μαζί)

Στιχ.25:Ο θάνατος με ωρίμασε πρόωρα.

Στιχ.26-27:Και εσύ τώρα είσαι δίπλα στο σταυρωμένο Χριστό .(πέθανες αλλά βρίσκεσαι εκεί μαζί μου, στο προσκεφάλι μου, στην εικόνα του Χριστού που είχαμε πάνω από το κρεβάτι μας).

Αι, αι, αι,

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,

Στιχ.30:Αυτός ο χορός όπως η σχέση μας τελειώνει αργά, βασανιστικά...(το ζευγάρι χορεύει ασταμάτητα, όλοι γύρω κοιτούν ,η εικόνα αυτή προκαλεί θλίψη, κάποιος στο τέλος θα φύγει ,δε θα μείνουν για πάντα μαζί)

Στιχ.31:Έχει χαθεί η παιδικότητα, ωριμάσαμε απότομα.(ένα μικρό αγοράκι σε περίοδο πολέμου).

Στιχ.32:Θέλω να έρθω κοντά σου, να πεθάνω...(είναι πάνω από τον τάφο της και της μιλά).

Στιχ.33-34:Να σ' επισκεφθώ στην τελευταία σου κατοικία.(τάφος)

Στιχ.35:Να δω τι σε βασανίζει ...

Στιχ.36:Γιατι έχει χαθεί η αθωότητα και η αγνότητα...(ουρανός γεμάτος σύννεφα, μαυρισμένος)

Αι, αι, αι,

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,

Στιχ.37:Με τα τελευταία σου λόγια...(μία γυναίκα ξαπλωμένη στο κρεβάτι, πεθαίνει και λέει τα τελευταία λόγια στον αγαπημένο της).

Στιχ.38:Θα χορέψω με το πνεύμα σου αυτό το χορό, θα' σαι δίπλα μου, θα χορέψουμε μαζί.

Στιχ.39:Στον παράδεισο...(λουλούδια, όμορφα χρώματα, πολύ-έντονο φως)

Στιχ.40:Όλα θα περάσουν κοντά σου...

Στιχ.41:Θα είμαστε ένα!(σκηνή γάμου)

Στιχ.42-43:Θα ζω μέσα από τις αναμνήσεις μας.

Στιχ.44-45:Θα ρίξω τις ευθύνες για το θάνατό σου στην ψυχική και σωματική σου τελειότητα.(μία γυναίκα πολύ όμορφη)

Στιχ.46:Θε έρθω μαζί σου. Θα μοιραστώ τα πάντα μαζί σου, αφού αυτοκτόνησες μη αντέχοντας τον πόνο...(σκηνή αυτοκτονίας)

Πάρε αυτό το βαλς, πάρε αυτό το βαλς,

Είναι δικό σου τώρα. Είναι όλο αυτό που είναι.

Γ.2.:

Πηγαίνοντας στίχο-στίχο:

Άσπρο σαλιγκάρι: Μία έφηβη στην περίοδο του Μεσαίωνα της Αγγλίας, πολύ προσεγμένα ντυμένη, προσέχει το πώς θα περπατήσει, πώς θα μιλήσει. Τα <<πρέπει>> της εποχής την καταπιέζουν.

Μαύρο σαλιγκάρι: Ο μαύρος αρουραίος δε διστάζει να καταστρέψει κάτι ενώ η κοπέλα που είναι πιο μεγάλη από τον αρουραίο δυσκολεύεται και διστάζει.

Άσπρο σαλιγκάρι: Η κοπέλα έχει μάθει να συμπεριφέρεται πολύ καθώς πρέπει.-Κάθεται στη φύση μυρίζει τα λουλούδια, κοιτά τον ουρανό ,νοσταλγεί... ονειρεύεται...

Μαύρο σαλιγκάρι: Ο αρουραίος(ο κακός-ο κίνδυνος) παραμονεύει, βρίσκεται πίσω από την κοπέλα(η έλξη-τα βατόμουρα),προσπαθεί να την προσεγγίσει.

Άσπρο σαλιγκάρι: Η κοπέλα λόγω της αθωότητάς της δεν αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο που την απειλεί, που βρίσκεται πίσω της(αρουραίος).

Μαύρο σαλιγκάρι: Ο κίνδυνος απειλεί αισθητά την κοπέλα, την έχει περικυκλώσει... είναι παγιδευμένη.

Μαύρο σαλιγκάρι: Η κοπέλα δεν αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο γύρω της, επειδή ο κόσμος είναι όμορφος νομίζει ότι είναι και αγνός. Κάθεται δίπλα σε όμορφα λουλούδια θέλει να τα πιάσει δε φαντάζεται ότι μπορεί να έχουν αγκάθια.

Μαύρο σαλιγκάρι: Η κοπέλα έχει βγει βόλτα στη φύση και έχει δεχθεί κάποια επίθεση(αρουραίος), αν και το μαύρο σαλιγκάρι είναι ο παρατηρητής που γνωρίζει, φεύγει αφού δεν μπορεί ν' αντιδράσει.

Άσπρο σαλιγκάρι: Το άσπρο σαλιγκάρι δεν αντιλαμβάνεται το βαθμό του κινδύνου και δεν αποχωρεί.

Στο παραπάνω κείμενο του Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα φαίνεται η αντίθεση μεταξύ του καλού και του κακού. Το άσπρο σαλιγκάρι φαίνεται να τα βλέπει όλα ρόδινα, και με αφέλεια χωρίς να αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο που караδοκεί πίσω απ όλα αυτά (ο κακός αρουραίος).Αντίθετα, το μαύρο σαλιγκάρι τα βλέπει όλα με καχυποψία και αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο γύρω του. Σχολιάζει την δεσποινίδα ως 'χαζή' που διαβάζει ένα βιβλίο που δεν αρέσει σε κανέναν και επισημαίνει ότι έχει βγει μόνη, γιατί έχει ξεχάσει την ύπαρξη των αρουραίων, του κακού. Προφανώς, οι αρουραίοι αποτελούν κίνδυνο για την νεαρή κοπέλα αλλά και για τα δυο σαλιγκάρια, είναι ο μέγιστος κίνδυνος .Το άσπρο σαλιγκάρι, βλέπει τα πάντα γύρω του με μαγεία και θαυμασμό. Επισημαίνει την ανησυχία του για τη ασφάλεια της δεσποινίδας και τον φόβο του για τους αρουραίους. Στο τέλος, αναστενάζει από φόβο ή ίσως και από αγανάκτηση για την αναχώρηση του μαύρου σαλιγκαριού. Ενώ, το μαύρο σαλιγκάρι αγνοεί σκόπιμα την ύπαρξη της

δεσποινίδα και παρακολουθεί τον αρουραίο με μίσος να καταστρέφει τις τρυφερές ρίζες και γενικότερα ό,τι βρίσκεται μπροστά του .Επίσης, ο αρουραίος θα μπορούσε να παρομοιαστεί με έναν άνθρωπο που καταστρέφει γύρω του το περιβάλλον και ποδοπατεί τη φύση για τις δικές του ανάγκες και την δική του ευχαρίστηση χωρίς να τον νοιάζουν οι συνέπιες των πράξεών του...

D.:

Μία σκηνή του βιβλίου η οποία μου τράβηξε το ενδιαφέρον ήταν αυτή όπου προσωποποιούνται ο φώσφορος και ο κρίνος αλλά και διάφορα άλλα στοιχεία της φύσης, περιγράφοντας το παρελθόν του αρχαιοφύλακα(Τρίτη Αγρυπνία). Αυτή η σκηνή είναι γεμάτη εκφραστικά μέσα, πολλά επίθετα, λυρισμό και γραμμένη σε γλώσσα που αγγίζει την ποιητική. Αποτελεί μία αναδρομική σκηνή(αναδρομική αφήγηση) η οποία μας περιγράφει την ιστορία των προγόνων του αρχαιοφύλακα, γίνεται αναφορά στην προ-προ-προ-προγιαγιά(κρίνος) του και στον προ-προ-προπάππου του(φώσφορος). Με τη σκηνή αυτή ξεκινά ένα νέο κεφάλαιο και μετά από αυτή υπάρχει μία συζήτηση για το αν αυτά που αναφέρονται στη σκηνή αυτή αληθεύουν μεταξύ του αρχαιοφύλακα-Λίντχορστ και του Πρωτοκολλήτη Χέερμπραντ,ο οποίος αμφισβητεί έντονα τα λόγια του αρχαιοφύλακα ,δηλαδή την παραπάνω ιστορία. Η σκηνή αυτή επιλέγεται σε αυτό το σημείο από τον συγγραφέα προκειμένου να καθυστερήσει λίγο η πλοκή του έργου καθώς πρόκειται για αναδρομική αφήγηση, να επεξηγήσει κάποια πράγματα στον αναγνώστη, προκειμένου να γίνει το κείμενό του πιο κατανοητό , να δώσει τροφή για νέα σχόλια προκειμένου να προωθηθεί αργότερα η δράση αλλά και για να ομορφύνει το κείμενο του, καθώς ο λόγος του σε αυτό το σημείο παρουσιάζει τα χαρακτηριστικά που αναφέραμε στην αρχή.

E.:

Η εμπειρία που εισέπραξα από τη θεατρική παράσταση ήταν πολύ ενδιαφέρουσα. Έκανα νέους φίλους, συνεργάστηκα μαζί τους, γίναμε μία όμορφη ομάδα με κοινό στόχο, δημιουργήσαμε μαζί. Περάσαμε όμορφα, πολλές φορές αγχωθήκαμε, δεν ήμασταν σίγουροι για το αποτέλεσμα αλλά παρόλα αυτά τα καταφέραμε!

Όσον αφορά τα σεναριακά μας αδιέξοδα ήταν πολλά. Η επιλογή του σεναρίου ήταν αυτή που καθυστέρησε ολόκληρη τη διαδικασία. Δυσκολευτήκαμε αρκετά να δημιουργήσουμε το έργο μας, το οποίο να ανταποκρίνεται στη βασική έννοια που μας έδωσε ο καθηγητής μας "τρόμος", αλλά ταυτόχρονα να είναι και κατάλληλο για την ηλικία των θεατών μας. Ποια ήταν άραγε η σωστή ιστορία για να ντύσει το θέμα μας; Πρώτο σενάριο: πέντε παιδιά σε μία κατασκήνωση, φίλοι μεταξύ τους, ξαφνικά τους συμβαίνουν κάποια ατυχήματα, τραυματισμοί, εξαφανίσεις παιδιών και μετά επανεμφάνισή τους, ύστερα από κάποιο διάστημα, όλοι υποψιαζόμαστε πως κάποιος από τα πέντε παιδιά είναι υπεύθυνος για όλα αυτά, οι υποψίες πέφτουν σε κάποιον ο οποίος με τη συμπεριφορά του προκαλεί, τελικά όμως υπεύθυνος είναι αυτός που είναι υπεράνω κάθε υποψίας. Μπήκε μέσα του ένα κακό πνεύμα... .Το σενάριο αυτό απορρίφθηκε καθώς όλοι από την ομάδα μου συμφώνησαν πως ήταν κοινότυπο, αναμενόμενο, βγαλμένο από διάφορες ταινίες. Σενάριο δεύτερο: Κάνουμε μάθημα μέσα στην τάξη ,μία κοπέλα η οποία αδυνατεί να παρακολουθήσει το μάθημα καθώς βαριέται αρχίζει να φαντάζεται διάφορα... βρίσκεται στο δάσος, συναντά μία ομάδα παιδιών να διασκεδάζει και συμβαίνει κάτι περίεργο, κάθε φορά που τα πλησιάζει εκείνα παγώνουν. Νιώθει μόνη

μέχρι τη στιγμή που μία κοπέλα της δίνει την ευκαιρία να γνωριστούν, αλλά τότε η καθηγήτρια την «ξυπνά», την επαναφέρει στην πραγματικότητα. Αλλά και αυτό το σενάριο απορρίφθηκε, καθώς είχαμε αρκετούς ενδοιασμούς, όπως: θα καταλάβαιναν τα παιδιά τη σημασία των φαντασιώσεων της κοπέλας, το φόβο της απέναντι στο συναίσθημα της μοναξιάς;.

Το τρίτο σενάριο ήταν και αυτό που τελικά επικράτησε: τρία κορίτσια έχουν χαθεί στο δάσος, τις ακολουθούν δύο άτομα που θέλουν να τους κάνουν κακό, ένα κορίτσι πολύ έξυπνο και ένα αγόρι που είναι λίγο αφελές, προσπαθούν να τις χτυπήσουν, αρχικά μία από τις κοπέλες αλλά δεν τα καταφέρνουν καθώς εκείνη αν και δεν γνωρίζει τον κίνδυνο που την απειλεί, ξεγλιστρά... Τα κορίτσια βρίσκουν ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι και μπαίνουν μέσα, μετά από εξερεύνηση στο σπίτι, συναντούν ένα στρωμένο τραπέζι με φαγητό. Οι δύο απομακρύνονται από το τραπέζι προκειμένου να δουν και το υπόλοιπο σπίτι, ενώ η τρίτη δοκιμάζει από το φαγητό, στο μεταξύ ακούγονται διάφοροι θόρυβοι στο σπίτι, όταν τα δύο κορίτσια επιστρέφουν στο τραπέζι, βλέπουν πως η άλλη κοπέλα τα είχε φάει όλα και αρχίζουν να της φωνάζουν καθώς δε σκέφτηκε μήπως ήταν δηλητηριασμένα και πάθει κακό, η κοπέλα τότε αρχίζει να πνίγεται αλλά λίγο αργότερα αποκαλύπτει στις άλλες δύο πως τους κάνει πλάκα. Ταυτόχρονα με αυτό υπάρχει μία κωμική σκηνή με τους δύο κακούς όπου ο ένας επειδή είχε δοκιμάσει από το φαγητό νομίζει ότι έχει δηλητηριαστεί και ο ίδιος και πέφτει λιπόθυμος στην αγκαλιά του αφεντικού του(η κακιά γυναίκα της ιστορίας), αφού και οι δύο δεν θυμούνται καν ότι οι ίδιοι έφτιαξαν το τραπέζι. Στη συνέχεια, τα κορίτσια βλέπουν ένα βιβλίο πάνω στο τραπέζι και καθώς το διαβάζουν καταλαβαίνουν ότι πρόκειται για τα εγκλήματα της χρονιάς. Ενώ οι κοπέλες διαβάζουν, οι δύο κακοί παίρνουν ιδέες και πάνε τελικά πίσω από τα κεφάλια των κοριτσιών και με ένα τσεκούρι δίνουν τέλος στις ζωές των τριών εφήβων.

Αφού, λοιπόν, επιλέξαμε το σενάριο αρχίσαμε να στήνουμε τις σκηνές. Η παράσταση γυρίστηκε μέσα σε αίθουσα, μέσα από τα λόγια μας προσπαθήσαμε να δημιουργήσουμε στα παιδιά την εικόνα του δάσους, εκτός από αυτό ζωγραφίσαμε στον πίνακα και κάποιες πινακίδες(π.χ. Προς πόλη, προς σπίτι ,προς δάσος) και ζητούσαμε από τους θεατές μας, να μας κατευθύνουν. Στη συνέχεια, η μία κοπέλα κάθισε πίσω στην αίθουσα για να ξεκουραστεί και πίσω της βρισκόταν ο κακός που ήθελε να τη σκοτώσει, αν και προσπαθούσε αυτός με ένα τσεκούρι να της κάνει κακό εκείνη μία φτερνίζοντας, μία προσπαθώντας να βρει κάτι που τις έπεσε, μία προσπαθώντας να μιλήσει στις άλλες κοπέλες απέφευγε συνεχώς το μοιραίο χτύπημα. Επόμενη σκηνή ήταν αυτή κατά την οποία τα κορίτσια βγήκαν έξω από την αίθουσα προκειμένου να κατευθυνθούν στο σπίτι και οι δύο κακοί έμειναν μέσα και έστησαν το τραπέζι. Μετά τα κορίτσια μπήκαν και πάλι μέσα στην αίθουσα, και έτσι βρίσκονταν πια μέσα στο σπίτι. Άνοιξαν τις κουρτίνες, δηλαδή τα παράθυρα του σπιτιού και έβηχαν καθώς τις επηρέαζε η υποτιθέμενη σκόνη. Η μία κοπέλα έμεινε μόνη της στο τραπέζι και άρχισε να τρώει, οι άλλες δύο κοπέλες υποτίθεται ότι είχαν απομακρυνθεί και δεν την έβλεπαν. Όταν γύρισαν η κοπέλα έκανε ότι πνίγεται το ίδιο και ο κακός λίγο πιο πέρα με παντομίμα έδειχνε κι αυτός ότι πεθαίνει και ότι το αφεντικό του προσπαθεί να τον σώσει. Η κοπέλα αποκάλυψε ότι έκανε πλάκα.... Τότε οι δύο κακοί πήγαν πίσω από τις τρεις κοπέλες και τις σκότωσαν με ένα τσεκούρι(πλαστικό),οι τρεις κοπέλες έπεσαν κάτω... ήταν νεκρές...

Πολλές φορές όμως κατά τη διάρκεια των προβών κουραστήκαμε ,αντιμετωπίσαμε διάφορα προβλήματα εκτός από τη δημιουργία του σεναρίου όπως ο τόπος της

παράστασης που ήταν αμφίβολου μέχρι την τελευταία στιγμή, με αποτέλεσμα κάθε φορά να προσαρμόζουμε ανάλογα στο χώρο την παράστασή μας. Αλλά και η μουσική που θα έντυνε την ιστορία μας ήταν ένα ακόμη δύσκολο κομμάτι για εμάς. Δυστυχώς, οι δυσκολίες δε σταματούν εδώ, παρά την όλη προετοιμασία μας, είχαμε διάφορα προβλήματα και την ημέρα της παράστασης, μάλλον λόγω κακής συνεννόησης μεταξύ μας ξεχάσαμε να φέρουμε διάφορα αντικείμενα απαραίτητα για την προβολή της παράστασης όπως το ψεύτικο τσεκούρι, σαντιγύ, πιάτα και ποτήρια απαραίτητα για το στήσιμο του τραπέζιού. Επίσης, δεν έπαιξε η μουσική και χάσαμε και μία ολόκληρη σκηνή προφανώς λόγω άγχους.

Ευτυχώς, με αρκετή βοήθεια καθηγητών και όχι μόνο επιλύσαμε τα παραπάνω προβλήματα. Καταφέραμε να δημιουργήσουμε μία ωραία ιστορία, αντικαταστήσαμε τα αντικείμενα που μας έλειπαν με κάποια άλλα που δανειστήκαμε από τη διεύθυνση αλλά και από την καθηγήτρια καλλιτεχνικών. Το μόνο πρόβλημα που δεν αντιμετωπίστηκε ήταν αυτό με τη μουσική καθώς παίξαμε όλο το έργο χωρίς μουσική υπόκρουση, κάτι πολύ σημαντικό για τη θεατρική παράσταση αλλά και για την ψυχολογία του θεατή.

Παρόλα αυτά, η θεατρική μας παράσταση νομίζω πως φάνηκε ότι ήταν αποτέλεσμα μιας καλής συλλογικής προσπάθειας. Ένωσα πολύ όμορφα παρουσιάζοντας το έργο μας σε παιδάκια μικρής ηλικίας και φαίνονταν αρκετά ευχαριστημένα με το αποτέλεσμα. Τώρα που τελειώσαμε νιώθω ότι πήρα πολλά από αυτή τη διαδικασία, κυρίως το πόσο βασικό είναι να συνεργαζόμαστε προκειμένου να πετύχουμε κάτι αλλά και το πόσο όμορφο είναι να δημιουργούμε! Θα μου λείψει αυτή η καθημερινή προετοιμασία καθώς και ο ρόλος μου ως μικρής ηθοποιού.

Φιλαρετοπούλου Βάσια:

A.1.:

οι εργασίες που κάναμε στα πρώτα μαθήματα ήταν καθοριστικές για τα επόμενα. οι εργασίες καθώς και τα παιχνίδια μέσα στην τάξη σε συνεργασία με ορισμένους απτους συμμαθητές μου πιστεύω πως με οφείλεισε εμένα προσωπικά στο να νιώθω πιο οικεία με το <<κοινό>>επίσης ιδιαίτερα στα παιχνίδια που κάναμε μέσα στην τάξη καλούμασταν να συνεργαστούμε με έναν ή παραπάνω συμμαθητές μας και να προσαρμόσουμε τις σκεψεις και τις κινήσεις που θα κάναμε ατομικά κάτι που έκανα πρώτη φορά. έτσι καλλιεργήσα το ομαδικό πνεύμα πράγμα που πιστεύω πως δεν είχα. όσον αφορά στη θεατρική διαδικασία πιο συγκεκριμένα συνειδητοποίησα πως μέσα από διάφορες καταστάσεις (για π.χ. είχα υποδηθεί κάποιον ο οποίος κρατούσε ένα πιστόλι και σκοτώνει έναν άνθρωπο) μπορούμε να περσούμε στους υπολοίπους ανθρώπους ποια συναισθήματα μας κυριεύουν και μας οδηγούν στις αναλογές πράξεις. ακόμα μέσα στα παιχνίδια που συμμετείχαν για π.χ 2 συμμετείχαν με διαφορετικό τρόπο και οι <<θεατές>>

A.2.:

Στο βίντεο του Michael countermanche-les claquettes μου φάνηκε περιεργό αλλά ταυτόχρονα ευχαριστο το ότι ο ηθοποιός για να διασκεδάσει το κοινό του χρησιμοποιούσε μόνο τη γλώσσα του σώματος χωρίς να μιλάει κλπ..αλλά παρόλα αυτά καταφέρνει να τους κάνει να γελάνε.

Στο βιντεο του otto waalkes-mein kleiner gruner kaktus σε αντιθεση με το παραπανω βιντεο ηθοποιος χρησιμοποιει το λογο και βασιζεται κυριως σε αυτονμ.ειναι καθησμενος καπου αρα δεν εχει την δυνατοτητα να «επιβαλλει»την δικη του ψυχαγωγια.

Στο βιντεο του mel blanc's cartoon video μου εκανε εντυπωση πως ο κυριος που τον καλεσαν για συνεντευξη μπορουσε να διαχειριστη τη φωνη του με τετοιο πρωτοτυπο τροπο. ταυτοχρονα με αυτη την ικανοτητα του μπορει να υποδυεται εναν χαρουμενο,στεναχωρημενο σοβαρο ανθρωπο και αλλες εκατονταδες ιδιοτητες..

Στο βιντεο οπου διαβαζει ο αρης ρετσης οδυσσεια ειναι πολυ μονοφωνο.ο τονος της φωνης του δεν ειναι τοσο δυνατη ωστε να "ξυπναει»το κοινο του και να το ωθει στο να τον παρακολουθει με ενδιαφερον και προσηλωση.

Στο βιντεο "making a monologue" μας παρουσιαζεται η παραφροσυνη του ηθοποιου και τι κανει για να την αντιμετωπισει..δημιουργει ετσι καποιο εικονικο προσωπο ωστε να νιωθει οτι εχει επικοινωνια με καπιον εστω και «ψευτικο»

Στο βιντεο «opening to the fog» πρωταγωνιστη ειναι ενας μοναχικος ανθρωπος και διαλεγει να μιλησει σε παιδια για τις ιστοριες του.με τον τροπο που τις διηγειτε μας κανει εμμεσα και ασυνειδητα να νιωθουμε ενα δεος και αγωνια για το τι θα συνεχισει να λεει.

Εγω προσωπικα θα ηθελα να παρακολουθησω το πρωτο βιντεο με τον ηθοποιο που δεν μιλουσε γιατι θεωρω πολυ σημαντικο και ενδιαφερον το οτι παρουσιαζει κατι αστιο με επιτυχια χωρις να λεει τιποτα.

B.:

Τα ονειρα μου ειναι κενα.Ουτε καλα,ουτε κακα.Δεν ονειρευομαι εφιαλτες και δεν εχω μια δευτερη "εικονικη ζωη" οπως οι <<αλλοι>>.Αυτο.Ετσι πιστευω πως ειναι ο θανατος.Αραγε ειμαι νεκρη?Οχι!απλως ονειρευομαι.Αυτα μου ειπε η Τανια η καθωςπρεπης σε εμφανιση ασθενης μου και σαστισα.Αρχισα να αναρωτιεμαι πως ενας ανθρωπος σαν αυτη ζουσε τη ζωη του,την πραγματικη ζωη τυ.Την ειχε ταπεινωσει καποιος?Την προσεβαλαν?Μηπως την εγκατελειψαν?οχι!καμια σκεψη.Τελικα η απαντηση ισως ηταν πιο απλη αποτι περιμενα.Μεσα της δεν ενιωθε οπως κατα την αποψη της επρεπε ή μαλλον οφειλε νιωθει.Τιποτα δεν την γεμιζε ψυχικα,τιποτα δεν την ικανοποιουσε,τιποτα δεν την "αγγιζε" και αυτο ειχε επηρεασει ακομα και την ονειρικη ζωη της.Ακομα και σεναν κοσμο ονειρικο,ακομα και σεναν κοσμο δικο μας,μια δημιουργια αποκλειστικα του εαυτου μας για τον εαυτο μας,εκει οπου οι <<αλλοι>> πολλες φορες αναζητουν το καταφυγιο τους,δεν υπηρχε.Εγω αρχικα πιστευα πως ειναι παραφρων ή βαθια πληγωμεν ή και τα δυο αλλα επειτα αποπολλες σκεψεις κατεληξα στο οτι αυτη γυναικα καταπιεζε τον εαυτο της ασυνειδητα να νιωθει οπως νιωθουν οι <<αλλοι>>,οι <<ευτυχισμενοι>>,να στεναχωριεται οπως και οποτε στεναχωριουνται οι <<αλλοι>>,οι <<ευτυχισμενοι>>ή ακομα και να ελπιζει σαυτα που οι <<αλλοι>>ελπιζουν.Γιατι ετσι θα ηταν κι αυτη ευτυχισμενη,ισως οχι στην καρδια,αλλα στο προσωπο σιγουρα.

Γ.1.:

Απτον πρώτο στιχο μεχρι.....το χειρι σου τονιζεται η μελαγχωλια και η απολυτη απαισιοδοξια..μεσα απαυτην ομως διακρινουμε καποια αισιοδοξα στοιχεια..για παραδειγμα εκει οπου γινεται αναφορα στον θανατο ο «ποιητης» περναι σε μια αλλη φαση(εμεσα)...ενα κτηριο με 900 παραθυρα..τα παραθυρα κατα την αποψη μου συμβολιζουν το φως,κατι που ειναι «καθαρο»,αγνο..το δεντρο ως ζωντανος οργανισμος(ενα δεντρο οπου πηγαινουνα να πεθανουν τα περιστερια)συντροφειουν τα περιστερια κανοντας τους τον θανατο πιο ανωδεινο,γιαυτο και αυτα επιλεγουν εκει να πεθανουν..(παρε αυτο το βαλς με το κροταλισμα στα σαγονια)..ο ποιητης μας προτρεπει να αφουγκραστουμε το βιενεζικο βαλς με εναν καπως ιδιαιτητο τροπο ωστε να ειναι πιο βαθυ το συναισθημα.μεσα απο.τους παρακατω στιχους ο ποιητης περναι το μηνυμα οτι «εκει» δεν υπαρχει αγαπη και πως ολα τα συναισθηματα που ισως θα υπηρχαν αλλοτροιωνοντα και μεταμορφωνονται σε κατι αγνωστο για εμας..(στο κρεβατι ελιωνε το φεγγαρι)οι αξιες αλλαζουν..κλαμα γεμισμενο με πατημασιες+αμμο...ενα κλαμα μπορει να προερχεται απο χαρα ή συγκινηση,αρα θα μπορούσαμε να πουμε πως οι πατημασιες και η αμμος το κατατροπωνουν και το υποβαθμιζουν..αλλα αν ηταν πηγη στεναχωριας τοτε οι πατημασιες και η αμμος ειναι κατα τη αποψη μου αυτα που το προκαλουν..ετσι (παρε αυτο το βαλς με την ραγισμενη αξια του στο χειρι)μας παροτρινει να παρουμε και να κανουμε δικο μας αυτο βαλς,να το σωσουμε..στους στιχους (παρε αυτο το βαλς με τη δικη του ανασα το κονιακ και τον θανατο ποιητης εννοει να συνοδευσει αυτοο βαλς με την στεναχωρια και το δικο του «αισθημα»....στους παρακατω στιχους βλεπουμε πως ο ποιητης κανει εντονο το συναισθημα του θανατου και της παραφαροσυνης αφου καθρεπτιζεται ο εαυτος του απο πολλους καθρεπτες εκφραζοντας τα διερωτηματα «πιοιος ειναι αυτος που ανεβαινει στην εικονα σου»πραγμα που ειναι σαφες,διοτι καθρεπτιζεται η δικη του εικονα να κλειει αλλα ισως αυτο το εντονο συναισθημα της στεναχωριας και της απαισιοδοξιας να μην μπορει ευκολα να αποδεχτει.στους στιχους (υπαρχει μια σοφита..απο χιονι)ο ποιητης περιγραφει ενα σπιτι οπου ζουσε καποτε με τα παιδια και την αγαπημενη του η οποια εχει πεθανει και ευχεται να ηταν κοντα της..την ονειρευεται καπου ηρεμα και ειδυλιακαα καπου οπου εχει πνιζει την μοναξια της..με αυτο το βαλς που ισως να της ειχε αφιερωσει δεν θα την ξεχασει+θα μεινει παντα ζωντανη στη σκεψη και την ψυχη του.λει πως θα φοραει την μεταμφιεση του ποταμου,ο οποιος αντιπροσωπευει κατι το ηρεμο και χααλαρωτικο για την ψυχη και το νου..απτο <υακινθο στον ωμο μου ...ποδιων» ο ποιητης αναφερει πως θα παρει αυτο το βαλς σκεπτομενος την αγαπημενη του και θα σιγοτραγουδαει τα βηματα που εκανε μαζι της σε αυτο.αφου παρει αυτο βαλς θα αφησει ολες τις "χαρουμενες στιγμες+τραγικες» καταχωνιασμενες στα χερια του χρονου..ακομα λει πως θα παιζει το βιολι του για εκεινη που θα κατευθυνει τον ρυθμο του.στους τελευταιους στιχους γινεται γνωστο πως ειναι πλεον δικο της αφου ειναι πληρες!

Γ.2.:

πρώτα απο ολα αξιζει να σημειωθει πως ΣΧΕΔΟΝ καθολη τη διαρκεια της αφηγησης της ιστοριας αναφερεται πως κυριαρχει ενα ουδετερο πνευμα χωρις αναμεικτα συναισθηματα και εκπληξεις,..παραμονο τη στιγμη που το μαυρο σαλιγκαρι εμφανιζεται στο ασπρο.αρχικα,στον πρωτο στιχο διαφενεται ο χαρακτηρας του ασπρου σαλιγκαριου,που αντιπροσωπευει μια δεσπινιδα..αυτη η δεσπινιδα φαινεται πως ειναι πολυ προσεκτικη στις κινήσεις της,πολυ σκεπτικη και καθολου επιτολαιη.αφου πριν περασει το ρυακι σκεφτεται πρώτα τον τροπο και μετα περναι.και ακομα μετραει τα

βήματα πραγμα που δειχνει πως ειναι σαφης και ακριβης στο τι κανει.απτην ομπρελα που ειναι απο δαντελα καταλαβαινουμε πως δεινει βαση στη λεπτομερεια.στο κειμενο γινεται μια συγκριση 2 εντελως διαφορετικων χαρακτηριστων.το μαυρο σαλιγκαρι που αντιπροσωπευει τον κακο αρουραιο ειναι γρηγορο στις κινήσεις του και αποφασιστικο αφου ενω το ασπρο σαλιγκαρι σκεφτεται πως θα περασει ο το μαυρο ειναι ηδη απεναντι.στο κειμενο περιγραφεται η πορεια των δυο σαλιγκαριων μεχρι να συναντηθουν.καθως νυχτωνει η δεσποινιδα συμβουλευεται τη μυρωδια του μαραθου ο αρουραιος επιστρεφει στα βατομουρα,στα μαλακα αυτα μερη,καπου που νιωθει ασφαλεια και σιγουρια..γιαυτο και γοητευεται..εκει το μαυρο σαλιγκαρι θα μπορουσε να θεωρηθει ασπρο.το ασπρο σαλιγκαρι ηρεμο μοναχικο και σκεπτικο καθεται στην πρασκινη οχθη αμεριμνο αγνοωντας την υπαρξη των αρουραιων.ο αρουραιος θα την ξαφνιασει,το ιδιο θα νιωσει κι αυτος,ετσι μεσα απο το συννεφο εμφανιζεται ο κακος αρουραιος ο οποιος απτην αναπτυγμενη ταχυτητα του αποπροσανατολιζει την δεσπινιδα.το μαυρο σαλιγκαρι λει πως ειναι χαζη και απονηρευτη αφου παλι αγνοει την πραγματικοτητα.στον λοφο γεματο απο ζαχαρη υπαρχουν και μηρμυγκια δηλαδη κατι κακο το οποιο εκεινη θελει να αγνοησει.αφου αποχωρει το μαυρο,σκοτεινο σαλιγκαρι ξανανιωθει το ασπρο την ανακουφιση την οποια μας μεταφερει απτον αναστεναγμο του.γενικα το μαυρο σαλιγκαρι σαντην την ιστορια αντιπροσωπευει κατι κακο,μυστικο και σκοτεινο το οποιο προκαλει ταραχη στο ασπρο οπου το κυριευει η γαληνη.και τα δυο ομως σαλιγκαρια αντιδρουν με εκπληξη οταν αντικριζουν το ενα το αλλο.

A.:

ο Sandman" ξεκινάει με μια σειρά επιστολών μεταξύ του πρωταγωνιστή, Nathaniel, κοντά Lothaire φίλο του, και η Clara, Nathaniel είναι αρραβωνιασμένη. Nathaniel λέει ο φίλος του (αν και η επιστολή είναι τυχαία διαβάζεται από αρραβωνιαστικά του) για το πώς η ιστορία του Sandman τον τρομοκρατει στα νιάτα του.Σύμφωνα με τη λαογραφία, ο Sandman είναι ένα ον που ψεκάζει άμμο πάνω από τα μάτια των παιδιών να τους πάει για ύπνο. Ως νοσοκόμα του, το θέτει,

«Είναι ένας κακός άνθρωπος..ο σαντμαν λειτουργει ως ο γνωστος μπαμπουλας που τρομοκρατει τα μικρα παιδια για να κοιμουντα νωρις και ευκολα.τα χαρακτηριστικα του σανταμαν παρθετονται σουρεαλιστικα και αφυσικα,μεσα απτα ματια των παιδιων2).πριν ανακαλυψουμε ποιος ειναι ο σαντμαν ετσι οπως παρουσιαζεται ειναι κατι το εξωπραγματικο κατι το οποιο φοβιζε τα παιδια και αποτελουσε μερος των εφιαλτων τους.ομως οταν ο πατερας των παιδιων συναντιεται με εναν κυριο που πληρει ολα τα χαρακτηριστικα του σαντμαν συμφωνα με τα παιδια καταληγουμε στο συμπερασμα πως δεν ηταν κατι το ψευτικο και μη πραγματικο.ετσι τα παιδια σχηματιζουν μια ολοκληρωμενη εικονα για το πως ειναι ο περιφημος σαντμαν.3)κατα την αποψη μου ο συγγραφεας επιλεγει να το τοποθετησει σε εκεινο το σημειο,δηλαδη στην αρχη της ιστοριας ωστε να σχηματισουμε μια εικονα και γνωμη για τον σαντμαν ο οποιος ειναι ο κακος της υποθεσης.ετσι δεν παραπλανειται η εντυπωση μας γιαυτον.αυτη η σκηνη ειναι πολυ κοινη κατα την αποψη μου γιατι παντα και σε ολους υπηρχε ενας κακος ο οποιος ηταν το μεσο για τους «μεγαλους» να επιβαλλουν αυτο που εκεινοι θεωρουσαν σωστο.ειναι επισης και αποκαλυπτικη,τουλαχιστον για τα παιδια αφου ανακαλυπτουν πιος ειναι αυτος ο σαντμαν.

E.:

Η θεατρική παράσταση ήταν υπεροχή. Δεν είχα ποτέ την ευκαιρία να δημιουργήσω μια παράσταση μόνη μου σε συνεργασία με φίλους μου και αυτό ήταν μια πολύ ευχάριστη εμπειρία για εμένα. Στην αρχή με την ομάδα μου είχαμε στο μυαλό μας μια παράσταση με πολύ χρώμα μιας και οι πολυχρωμές καταστάσεις εντυπωσιάζουν τα μικρά παιδιά. Το σχέδιο μας ήταν πολύ γενικό και αοριστό. Κάθε φορά όμως που συναντιομασταν προτεινάμε καινούριες ιδέες και έτσι καταλήξαμε σε μια παράσταση, με πολύ μουσική. Το μόνο πρόβλημα που αντιμετωπίσαμε ήταν το άγχος πριν την παρουσίαση της παράστασης. Πιστεύω πως, σύμφωνα με την δουλειά που κάναμε, ήταν επιτυχής και άρεσε στα παιδιά αφού και εμείς οι ίδιοι περάσαμε καλά εκείνη τη στιγμή.

4. Ημέρα παρουσίασης εργασιών:

Την ημέρα της παρουσίασης οι μαθητές χωρίστηκαν σε 5 νέες ομάδες. Κάθε μέλος των ομάδων με τις οποίες είχαμε πορευθεί μες το τετράμηνο, είχε αναλάβει την παρουσίαση μιας άσκησης από τις 5 της ερευνητικής εργασίας, αφού πρώτα είχε συλλέξει τις απαντήσεις των συμμαθητών της ομάδας του, τις είχε συγκρίνει κι είχε απομονώσει σε ποια στοιχεία ήθελε να αναφερθεί. Έτσι έκανε μια νέα ομάδα με τα υπόλοιπα 4 μέλη των άλλων ομάδων που είχαν αναλάβει να παρουσιάσουν την ίδια άσκηση. Ύστερα, κατόπιν συνεννόησης μεταξύ τους, «μοίραζαν» τον χρόνο της παρουσίασης διά πέντε και φρόντιζαν να μην αναφερθούν στα ίδια θέματα. Σε κάθε μαθητή αντιστοιχούσαν 3 με 5 λεπτά για την παρουσίασή του.

Στην παρουσίαση χρησιμοποιήθηκαν τα βίντεο των παραστάσεων των παιδιών, που παρατίθενται παρακάτω.